

Az Éjszaka Virága

Regény

Serfőző Larry

Fióna Első Könyve

Fióna Első Könyve

Első Fejezet

Az éjszaka virága, gondolom ez egy találó név, megérdemlem és illik is rám. Igazi nevem végtelenül szimpla, Tóth Fióna és egy abszolút senki vagyok egy óriási metropoliszban. Egy héten hat éjszaka egy lokálban énekelek és egy idős úr, a mentorom, barátom, egyetlen pártfogóm zongorán kíséri dalaim.

Nem sok, de mit vársz tőlem, tizennyolc éves vagyok, tele reménnyel és önkínzó bizonytalanságokkal.

— Engedje futni a melódiát, Fióna, — súgja az öreg felém, ne féljen beleadni lelkének legjavát.

Egy régi, szentimentális dalt énekelek, oly örökké való végtelen egyszerűségében, és a szavak vadul belemarnak magányos szívembe. A nézőtér tele van öregekkel, apró asztaloknál ősz hajú párok fogják egymás ráncos kezét és lassan hörpölgetik diétás kóláikat. Kivéve egy fiatalembert, közel a baloldalamon, aki egyetlen percre sem veszi le rólam a szemét.

Jóval több pénzt tudnék keresni, mint sztriptíz táncosnő, mondták már százszor is, kis bugyiban ölelgethetnék egy fényezett vasrudat, de ilyesmi nem az én ízlésem, éppen elegendő, hogy vállpánt nélküli mélyen dekoltált estélyi ruhában kell, hogy kiálljak ez a közönség elé.

A dalnak vége és szünetet tartunk. Idős mentorom, Gyula bácsi, ahogy én hívom, vécére siet, mint mindig és én leülök a bárpult végénél, ahol sötét van, és arcomat nem láthatja senki. Keresztbevetem lábaimat, térdeim egy pillanatra kivillannak, és a csapos hozza szokásos italomat, jeges teát mézzel.

A fiatalember feláll és kissé oldalazva közelebb somfordál. Rám néz, bólint és félszegen mosolyog; ez teteti magát, gondolom; és engedélyemet kéri.

— Leülhetek?

— Oda ül, ahova akar, — felelem és próbálom elkerülni tekintetét. Tucát számra vannak az üres ülések körülöttünk. Mit akarhat tőlem? De ne mondja meg senki, tudom én azt nagyon jól zsenge korom ellenére.

A fiatalember leül és odainti a csapost, Johnnyt. Mialatt Johnny közeledik, felém fordul és kérdi. — Rendelhetek magának egy italt?

— Már megvan, — mondom és az előttem lévő magas üveg pohárban sárgálló teára mutatok.

— Már úgy értem, egy igazi italt, — feleli, — amiben van egy kis erő.

— Nem szolgálhatnak alkoholt nekem, — felelem és szájamat elbiggyesztve rosszul nézek rá. — Még nem vagyok huszonegy éves.

— Többnek nézel ki, már úgy értem érettebbnek, — tegez le, és ujjával pattint a csapos felé. — Dupla skót whiskyt jégkockákon és egy másodikat abból, amit a fiatal hölgy iszik.

— Mutassa a személyiét, — Johnny mondja, és szűrös szemekkel figyeli a legényt.

— Ember, — a pökhendi kakas válaszolja szemtelenül, — maga viccel?

— Nem, soha nem viccelek, — Johnny előre hajol és átnyúl a bárpult felett, mintha torkon akarná ragadni a pimaszt, — a személyi igazolványa, vagy nadrágja fenekén fog kicsúszni az utcára.

A fiatalember kivág egy százdollárost a pultra és pimasz, undorító hangon kijelenti. — Itt van a kért igazolvány, még az arcképem is rajta van.

Johnny felmarkolja a százast és begyűri köténye zsebébe. — Rendben van, — morogja, ahogy otthagy minket, — Úgy nézem, hogy el kell hinnem, amit állít.

Kuncognom kell, annyira nevetségesnek találom, hogy két felnőtt ember ilyen semmiség felett torzsalkodjon. Semmiség felett, bár hirtelen, ahogy rájövök, ez egy hatalmi területért folyó harc volt, aminek én voltam a tétje.

— Egészen lenyűgözött, — kacsintok a fiatalemberre.

— Mivel?

— Hogy maga milyen szerencsés.

Erre rám mereszti a szemét, mintha nem tudna semmit, — Miféle szerencsére gondol?

— Hogy Johnny nem hívta a rendőröket.

— Ez meg sem fordult az agyában, — válaszol és végigmér szemtelen büszkeséggel. — Johnny tudja, hogy ki vagyok.

— Ki?

— Szerencsés Luccianó, a Bronxi maffiás.

— Tényleg, — nevetek, hogy a hasam reszket bele. — Én meg Mona Lisa vagyok, személyesen.

— Gyönyörű hangod van, — mondja erre elkomolyodva és szemében pimasz ágyba hívogató ragyog.

— Ezt maga honnan tudná? — kérdezem magázódva. Hízogató dicsérgetések hallása mindig elgyengít. Elvörösödöm és akaratlanul is megcserélem keresztbevetett lábaim. Szemei gyorsan követik a mozdulatot és zavarba jövök. Mi folyik itt? Ez az alak be akar vágódni nálam?

— Nagyon erotikus hangja van, — folytatja szemérmetlen dicsérteit, szintén magázódva és szemét ide-oda járatja rajtam, mialatt engem egyidejűleg elönt a forróság és libabőrös lesz a hátam. — Nagyon mély, őrző vágyakkal teli és érzéki hangja van, — és hozzáteszi orcátlanul, — ha megengedi, hogy így fejezzem ki magamat.

— Mi az igazi neve, Mr. Luccianó, — kérdelek és alaposan megnézem magamnak. Legalább 185 centi magas, sportosan izmos felsőtest és jól szabott, drága öltöny. Arca kissé markáns, éles vésővel vágott vonalakkal és fényes bőrét sötét borosta borítja. Bármely szemszögből is nézve, szívdöglesztő alaknak néz ki, még egy rettenetesen válogatós tizenhét éves leány szemszögéből is.

— Steve Giuseppe a nevem, — válaszolja kedvesen mosolyogva és arca két oldalán észbontóan aranyos gödröcskék jönnek elő.

Megvonom a vállam, tőlem lehet San Giovanni di Lateran, vagy maga a pápa unokaöccse és a férfi végé felé nézek. Gyula bácsi már jön vissza, éppen itt az ideje, hogy megszabadítson ettől az alaktól, és int nekem. A szünetnek vége és ott kell lennem a színpadon.

A fiatalember belebámul az arcomba. — Szeretném látni magát megint, ha van ideje. — mondja szemtelen hangon.

— Semmi akadály, — kacsintok neki, szörnyű szokásom ez a kacsintgatás. — Egy héten hatszor, este kilenctől éjfél után egyig itt énekelek, ugyanezen a szent helyen.

Záróra után együtt sétálunk haza Gyula bácsival. Nem lakunk együtt, ne gondoljon semmi rosszra, de nagyon közel egymáshoz. Gyula bácsi a Second Avenue-en lakik a 82-es utcához közel, egy luxusépület huszonnyolcadik emeletén és én meg egy háromszintes felvonónélküli épület legtetején, a Nyolcvankettes utcában a Második és az Első sugárutak között. Barátnőm, Philby Yvette és én megosztunk egy piciny lakást, ahol pici szobáink vannak és egy még picinyebb fürdőszobánk.

A nappali sarkában mini konyha is van és az én hálósobám akkora, mint egy postabélyeg. De elégedettek vagyunk, Yvette maga is egy éjjeli bagoly, nagyon ritkán jön haza éjjel három óra előtt.

Gyula bácsi elkísér épületem bejáratáig és vár, amíg előhalászom kulcsomat és kinyitom az ajtót.

— Ki volt az a fiatalember? — Kérdezi, amíg a zárral vacakolok.

— Melyik? — kérdezem ártatlanul, mintha nem tudnám, hogy kiről van szó.

— Amelyiknek annyira tetszett, — válaszol Gyula bácsi és hangjában jó adag féltékenységet érzek. Gyula bácsi legalább hatvan éves, de többnek látszik. Nehéz élete lehetett. Azt is beszélik róla, hogy börtönben is volt, de az a kommunista Magyarországon történt, úgyhogy Amerikában nem számít. Gyula bácsi három fiút nevelt fel, két feleséget temetett el és egy harmadiktól elvált. Most egyedül él, legalább is én úgy gondolom.

És én? Hogyan kerültem ide? New York Upper East Side részére, az úgynevezett magyar negyedbe a Manhattan északkeleti csücskébe, ami kissé emlékeztet engem az én imádott Pestem belvárosára.

Hát igen, röviddel középiskolai végzésem után elegendő bátorságot öntve magamba, válaszoltam egy hirdetésre, ami egy New Jersey-i magyar hetilap minden egyes példányában hónapok óta megjelenik. *Tehetséges fiatal nőket keresünk modellnek, táncosnőnek és más előadó művészeti elfoglaltságokra és finom úriemberek disztíngvált szórakoztatására. Előzetes gyakorlat nem szükségeltetik.*

Abban az időben Zsuzsi nagynénémnél laktam, aki dédnagyanyám második unokatestvére volt és New Brunswickban, New Jersey államban lakott a saját házában. Feltárcsáztam a jelzett számot, amikor néném nem volt otthon és egy mélységesen mély hang válaszolt. Először azt hittem, hogy egy férfi, csak miután bemutatta magát, hogy ő Madám Szabó, akkor döbbsentem rá, hogy egy agyoncigarettázott nővel van dolgom.

— Mennyi idős, cukorfalatkám, — kérdezte a madám. — Tizennyolc éven aluliakat nem tudunk alkalmazni.

— Holnap töltöm be a tizenkilencet, — hazudtam.

Ez egy évvel ezelőtt történt, és még két hónap állt előttem, hogy betöltssem azt a csodás tizennyolcat, ami a teljes szabadságot jelentette. Két éve tartózkodtam

Amerikában, állítólag hogy megtanuljam a nyelvet és itt végezzem el a gimnáziumot, és utána, irány haza és kezdjek el ott dolgozni. De nekem akkor semmi szándékomban nem volt, hogy elmenjek innen, pedig már Zsuzsi néni erősen ki akart ebrudalni a házából, olyan okokból, amit még ma sem tudok felfogni. Fel akart ültetni egy repülőre, hogy az visszavigyen Budapestre, ahol két fiútestvéremmel és egy nővéremmel kellett, hogy megosszak egy poloskás szobát, a világ egyik legrondább helyén, Kőbányán, egy rémségesen ócska állami lakónegyedben.

Feltételes vízumom még érvényes volt és rövidesen jogomban állt, hogy beadjam állandó tartózkodási kérelmemet.

Tehát a fent említett hazugságom indítóoka, amint láthatják világos volt, mint a vakablak, döntésemet még egy esztelen bolond is könnyen meghozhatta volna.

— Mihez ért, galambocskám? — Madám Szabó kérdezte kedvesen és hangja szinte csöpögött az édes sziruptól.

— Énekelek, hat éves korom óta tanulok zenét és gyakorlom az éneklést.

— Szuper, — felelte, — az előkelő urak imádják a csinos kis pacsirtákat. Maga ugye csinos? Remélem.

— Természetesen, — mondtam erre büszkeségemben alaposan megsértve. Nagyon aranyos kis arcom van. Ha nem volnék egy nincstelen proli lány, valahonnan Kelet Európából, a divatmagazinok első oldalán lenne az arcom, meg sem említve telt kebleimet és ringó csípőmet.

— Rendben, — a madám folytatta, — ha csak a fele is igaz, amit állít, fel van véve. Mikor tud kezdeni?

— Holnap, — válaszoltam gyorsan, hogy nehogy meggondolja magát. Olyan boldog voltam, hogy össze kellett szorítanom lábaimat. Lehet, hogy egy pohárral több narancslevet ittam volna reggelire?

— Akkor megegyeztünk, — mondta erre és ideadta a címet, ami valahol az East 86.-ik utcában volt. Nem mertem megkérdezni, hogy mennyi lesz a fizetésem, és engedtem, hogy ő folytassa. — Jöjjön el hozzám úgy tizenegy felé, addigra már fent kell, hogy legyek.

— Ott leszek, — feleltem neki dallamos hangon, mintha máris én lennék a házi kanárija.

— Még egy dolog, aranyos kis tubarózsám, — Szabó asszony faggat tovább.

— Igen.

— Borotválkozik?

— Nem, — felelem és kérdelem magamban, minek néz ez engem, talán valami szakállas hölgynek a vurstliból?

— Pedig kellene, — mondja erre a madám gyanúsán komoly hangon, — a férfiak nem szeretik rágcsálni a bundáslepenyt.

Fogalmam sincs, hogy ez miről beszélhet, de nincs időm megkérdezni. Madám Szabó minden köszönés nélkül már rám is akaszt.

Közben szinte elfelejtkezem szegény Gyula bácsiról. Csak áll mellettem türelmesen és várja a választ. — Ki is volt az a fiatalember? — kérdezte, — aki leült mellém.

— Aha, az, — mondom, — fogalmam sincs, hogy ki lehet, de nem is érdekel. Összevissza hazudozik és szerintem egy szavát sem lehet elhinni, de azért meg kell, hogy hagyjam, elég jóképű.

— Én ismerem, — feleli Gyula bácsi, — sajnós, — rázza a fejét rosszállóan, — nagyon vigyázzon vele, Fióna. Az a férfi sok bajba beleviheti. Higgye el ezt egy öregembernek, aki csak jót akar magának.

Gyula bácsi, már régen tudom, hogy az öreg szerelmes belém. Egy kicsit, valami alázatos és titkolt, de mégis mézédésen imádatra méltó módon. Soha nem mondta, hogy szeret, soha nem is célzott rá, soha nem tette rám a kezét, de látom a szemeiben és hallom a hangjában, ahogy csendesén, és selymesen lágy szavakkal beszél hozzám és rám emeli, öreg, fáradt és melankolikus tekintetét. Főleg akkor, ha gondolja, hogy másfele figyelek.

— Ne féljen, apuci, — ha jó akarok lenni nála, ezen a néven szólítom. — Megtanultam a leckémet, tudom, hogy mire és hogyan vigyázzak.

— Tudom, — mondja finoman, — maga jó kisleány, Fióna és nagyon tehetséges. Ha eltalálja a helyes akkordot, hangja egy jéghegyet meg tud olvasztani és erő van a dallamban, ahogy azt vezeti. Ne engedje, hogy egy digó az tegyen magával, amit akar és eldobja magát, miután használta és tönkretette legértékesebb kincseit.

— Egy digó, — kacagok csiklandósan, — az micsoda? Az valaki, aki fitogtatja a pénzét és olcsó bókokat mond az ismeretlenség homályába burkolódzó tehetségeknek.

— Van pénze, az igaz, azzal baj nincs, de azért mégis egy senkiházi digó, egy veszedelmes olasz maffiózó növendék. Madame Szabónak, annak a vén csatakanecának dolgozik, és az utcán azt beszélik, hogy az agyonfestett szatyornak még mindig van valami elszámolni valója magával.

— Mindent vissza fogok neki fizetni, amivel tartozom, kamatostul, — kiáltom. — Békét kellene, hogy hagyjon nekem az a dagadt denevér. Már többször megmondtam neki, hogy nem vagyok hajlandó azokat csinálni, amiket javasol.

— Akkor kellene, hogy jobb emberekkel találkozzon, legyen szorgalmasabb, tanuljon új énekeket és sajátítsa el az igazi technikát.

— Mindenemet, amim van, beleadom az éneklésbe, — vágok közbe és sírni tudnék mérgemben és tehetetlenségemben.

— Fióna, a maga alt skálája csodálatos, erős és dallamos, de a magasabb hangokba több finomságot, gráciát és ragyogást kellene, hogy belevigyen.

— Tudom, de nincs zongorám és nincs egy terem, ahol gyakorolni tudnék. Óriási közönségnek kellene, hogy énekeljek és zenekari kísérettel.

— Tudok egy helyet, ahol mindezt megtalálja és én megtanítom magának a többi.

— Hol lenne ilyen hely és mennyibe kerül? Nekem nincs pénzem. Miféle harmadrendű zenekar kötne velem szerződést?

— Jöjjön el a Szent István katolikus templomba az East 82.-ik utcába. A tiszteletes készségesen megengedné, hogy az alagsori díszteremben gyakoroljunk hétköznapiokon és cserébe maga szólót énekelhetne a vasárnapi magyar misén, és felléphetne a zenekarral a vasárnap délutáni teatáncokon.

— Vasárnap az egyetlen szabadnapom.

— Fióna, ha az elsők közé akar kerülni azért nagyon keményen meg kell dolgoznia. Áldozatokat kell hoznia és el kell viselnie a magányosságot. Egy modern Orleansi Szűz akarata és tisztasága kell maga elé példaképként állítania.

— Tudom, — válaszolok és megcsókolom Gyula bácsi homlokát. Sötét van, de a kettőnk közötti levegő meleg reszketéseiből érzem, hogy belepirul.

— Megpróbálom, — mondom, — beszéljen a pappal és hozzon össze minket. A régi magyar egyházi énekek felségesen gyönyörűek, nagyon szeretném énekelni őket egy áhítatos közönség előtt.

— Jó éjszakát, aranyos angyalkám, — mondja és egy másodpercig kezemet keze között tartja. — Maga fiatal, mint a zsenge tavasz és egy nap, hamarosan, a jelen el fog múlni és a legfényesebb siker minden babérja a maga tulajdona lesz.

Végre kinyitom a kaput és belépek. Néz utánam, öreg szemeiben ott sötétlik a bánatos vágy, a vágy, hogy újrakezdhesse életét és eldobja magától a temérdek ráaggatott sikertelenséget és a megalázást, amit minden jó szándéka ellenére az élettől annyiszor elszenvedett.

Fent a szobámban, mialatt levetem a ruháimat, tűnődöm egy keveset. Milyen kár, hogy Gyula bácsi annyira öreg, miért nem tudok valaki hozzá hasonlót találni, aki fiatal és férfias ereje van, energiája és szexepilje, vagy legalább pénze, amit rám akar költeni.

Lesz-e belőlem valaha is filmszillag? Lesz-e egyszer nercbundám, gyémántjaim és fényes lakásom a Park Avenue-en? Vagy egy végtelen víz partján, mely tele van szegény hamupipőkékkel és érdemre méltó herceg alig akad benne, fogom a hullámok elmosta homokvárakat építgetni egy életen át?

Fióna Első Könyve

Második Fejezet

A First Avenuen van egy kis mindenes üzlet. Egy idős izraelita bácsi régi emléktárgyakat árul, máshol nem található háztartási kisgépeket, mákdarálót, moszarat, krumplinyomót, és kóser felvágottakat, dobozos európai ételkülönlegességeket és könyveket és egykoron híres énekesek dalaiból összeállított hosszan játszó hanglemezeket. Szeretek néha megállni nála, böngészni gyűjteményét és nézegetni kedvenc énekeseim képeit, olvasgatni nótáik címeit a borítón és felidézni a régen elmúlt nosztalgikus idők emlékeit. A reggeli és ebédkombináció után, amit az üzlete melletti étkezdében fogyasztottam el, most itt állok a pultra helyezett hosszú dobozokba kirakott kincsek előtt és elmélyülten tallózgatok.

Csend van, kevesen vannak az üzletben, nem zavarok senkit, csak a magam dolgaival törődök.

1957 Január elején születtem. Évekkel később anyám sokszor mesélte, mialatt vajúdott velem és életet adott a szomszédos szobákban sebesült és harcoló szabadságharcosok feküdtek, sietős orvosok karokat és lábakat amputáltak és rettenetes jajkiáltások töltötték meg a kórház ijesztő folyosóit. Orosz katonaság és pufajkás ávósok rohamozták meg az épületet a napon, amikor a világra jöttem és betegágaikból kirángatták a sebesült hősöket, elvitték a rengeteg fiatal férfit és fiatal nőt, akiket többé soha senki se élve se holtan meg nem tudott találni.

A mi bérházunk is belövést kapott, az orosz nehéztüzérség éjjel nappal lőtte a várost, és többet nem volt otthonunk és biztonságunk, ahová anyám haza vihetett volna. A Landler Jenő utcában, a hetedik kerületben találtunk egy albérleti szobát ahova mind az öten beköltöztünk.

Mondhatnák, hogy vallástalan cinikus vagyok, nem csoda, hogy koromnál jóval érettebben viselkedem, de néha szeretek a gondolattal játszadozni, hogy létezik egy halhatatlan lélek, mely az elesett hősök testéből egy arra érdemes újszülött szívébe száll.

Kellett, hogy legyen előző életem, gyakran ábrándozok, és képzeletem vadul elszáll a messzibe, rémséges látomásaim vannak, mintha bilincsekbe verve tartóztatnának le és gyilkossággal vádolnának, amit nem követtem el, és halálra ítélnének.

Igen, én már éltem mostani életem előtt, szépséges voltam és okos, a világ összes öröme várt tárt karokkal rám, de jött az 1956-s felkelés, és mint kezdő orvos el kellett vállaljam a Cházár András utcai klinika vezetését, néhány utcasarokra onnan ahol jelenlegi életemben felnőttem.

Honnan tudom mindezt? Átkutattam a régi újságokat, könyveket olvastam százszámra és biztos vagyok benne, hogy ki voltam én. Egy zömök oszlop tetejéről

függesztettek fel egy sötét börtönpince mélyében, eltörték a nyakamat és arccal lefele temettek egy hatalmas temető legtávolabbi sarkában. Név nélkül, csak egy vászondarabra tintával írt szám jelezte kilétem, amit csíkos fogolyingem hátára varrtak, mely befedte élettelen vállaim.

Ezt természetesen nem mondhatom el senkinek, azt gondolnák, hogy háborodott vagyok, különösen ebben az országban, ezért magamba kell zárnom, fájó rémlátomásaimat.

Egy árnyék lebben meg mellettem, egy nagytermetű férfi lép mellém és hozzám szól.

— Maga sokkal jobban énekel, mint ezek a régiek, — mondja és én, ha önkéntelenül is, de feléje nézek. Ő az, a fiatalember tegnap estéről, fekete napszemüvegét lezseren kezében tartja és nyájas mosollyal a képén mustrálgat.

— Oh, maga az, — mondom és próbálom mutatni, hogy nem vagyok meghatva és hidegen hagy a jelenléte. — Mit akar?

— Beszélni szeretnék magával.

— Miről? Madám Szabóról, hallom, hogy maga annak a vén púderdoboznak dolgozik.

— Nem én, nem dolgozom neki.

— Hát akkor miféle kapcsolatban vele, adósságbehajtónak álcázott selyemfiúja lenne annak a gonosz satrafának.

— Semmi olyasféle, engedje meg, hogy megmagyarázzam, kérem szépen.

— Mit mondott? Kérem szépen? — felelem kerekre nyílt szemekkel és hitetlenkedve csóválom a fejemet. — Már azt hittem, hogy nem ismeri ezt a kifejezést.

— Lenne olyan szíves, kérem szépen, — válaszol némi gúnnyal hangjában és keskenyre húzza acélkékszemeit. — Fogyasszon el velem egy kávét és hozzá valami süteményt. Itt van a közelben a Stefánia Bisztró, az Atlanti óceán innenső oldalán ők csinálják a legjobb dobostorta szeletet.

Egy járdára kirakott asztalnál üldögélünk a Stefánia Bisztró előtt. Emberek jönnek-mennek az utcán és elmélyülten figyelem őket. A fiatalember cigarettával kínál, de eltolom a kezét.

— Köszönöm, de nem élek vele, életemben soha nem dohányoztam.

— Jó magának, — mondja, és úgy méreget a szemével, mintha ő lenn Isten legértékesebb ajándéka a női nem számára és fontoskodó hangon folytatja, — de remélem, nem zavarom, ha én rágyújtok.

— Nem, — mondom hűvösen, — de szeretném, ha rátérne a lényegre. Nincs időm, hogy az egész napot elvesztessem üres bókók és bornírt értelmetlenségek hallgatásával.

— Ugyan már, — feleli, és fanyar füstfelhőt fúj felém. — Lazítson egy kicsit. Maga nem az a kimondott idegbeteg bimbó típus, aki bebolondul, mielőtt tudja, hogy mi van a piros bársonyfüggöny mögött.

Talán most rögtön pofon kellene, hogy vágjam és el kellene mennem, de képtelen vagyok. Nincs fiúbarátom és még érintetlen vagyok. A lakótársam, Yvette

állandóan rágja az agyamat, hogy próbáljam meg, semmiség az egész, magyarázza, a mai világban, a fogamzásgátló pirulával és a profilakti gumival, amit minden gyógyszerárban és minden nagyobb közértüzletben lehet kapni. Mire való egy istenien csodálatos test, ha nem kezded ügyesen használni?

De nem, nem állok fel és nem indulok meg, csak mérgesen nézek rá.

— Idegbeteg bimbó, annak hívtok, — kérdezem éles hangon, — hogy merészeli? Maga mit gondol, hogy kivel beszél?

— Nem, — nevet fel szemtelen könnyedséggel, — azt mondtam, hogy illatos rózsabimbó, aki könnyedén elpirul.

— Észbontóan mulatságos, — felelem gúnyosan, — ha maga nem egy cirkuszi bohóc, akkor nem tudom, hogy ki az.

— Látja, velem könnyen ki lehet jönni. Tőlem nem kell félni csak viccelődök, itt-ott mellébeszélék és kitalálok dolgokat a tréfa kedvéért, de nagyon sokan kedvelnek közvetlenségemért. Vannak, akik mocskos dolgokat állítanak rólam, de azt csak tiszta irigységből teszik.

Nem tudok szóhoz jutni. Ez a gyengeelméjű lenne a veszélyes lator? Akire figyelmeztettek, hogy lerángat a szennycsatorna legmélyére. A kisujjamban több okosság van, mint az ő egész agyában.

— Komolyan, — mondja és megfogja a kezemet. — Minden tréfa nélkül, maga egy Broadway műsorban kellene, hogy fellépjen. Én be tudom vinni. Először csak egy statisztá lesz, majd néhány mondatot is mond a színpadon, majd be kell tanulnia tartaléknak, és egyszer hirtelen, a főhősnő torokgyulladását kap és maga kell, hogy beugorjon helyette. A tömeg örjög, nem hagyják lemenni a világot jelentő deszkákról. A nézők imádják üde ifjúságát, az új arcot és csodálatos hangját. Táncolni tud-e?

— Egy kicsit, — mondom bátortalanul.

— Nem számít, majd betanítják, — a fiatalember egy másik cigarettára gyújt, — semmi nehézség nincsen abban. Baby, a maga lábaival? Vannak speciális szakértők, akik minden lépést meg fognak mutatni magának.

— Nem vagyok alkalmas ilyesmire, — felelem, — görcsöt kapnék, lemerevednék, vagy valamiben megbotlanék, elfelejteném, hogy mit kell mondanom, vagy még szerencsétlenebbül valami mást kezdenék el szavalni.

— Nem csinálna semmi ilyet, — néz rám szerelmes szemekkel, — én bízom magában. Az utolsó dolláromat is feltenném a maga sikerére.

— Rendben, — bólintok, — abból még nem lehet baj, ha megpróbálom. Hogyan tervezné elkezdeni?

— Elmennénk az összes reggeli próbákra a Broadwayon, figyelemmel követnénk az összes szaklapokban és brosúrákban kiadott szerep és statisztahirdetéseket. Bemutatnám fontos embereknek, televízió programvezetőknek, filmrendezőknak, színházigazgatóknak, tehetségkutató ügynökségeknek. Százával ostromolnák magát ajánlatokkal és ismerek egy színészmenedzser ügyvédcsoportot. Azok átnéznék az ajánlott szerződéseket és biztosítanák magának a lehető legjobb feltételeket.

— Miért tenné mindezt? Mi lenne ebből magának ebből a haszna? Én biztosan, hogy nem tudok fizetni, vagy komoly százalékot adni magának szerény jövedelmemből.

— Azért csinálnám, mert hiszek magában, és csak egyetlen dolgot szeretnék kérni viszonzásul, hogy maga is bízzon bennem és adjon lehetőséget, hogy foglalkozzam magával.

Gyula bácsi, eszembe jut tegnap esti tanácsa. Tanuljon és gyakoroljon szorgalmasan, Fióna. De mi lenne a rengeteg erőfeszítés eredménye? Az, hogy legalább azt csinálnám, amit szeretek. De vajon elég lesz-e ahhoz, hogy fizessem a lakbéremet és ételt tegyek asztalomra?

Steve észreveszi, hogy figyelmem valahova elkalandozott és finoman megsimogatja arcomat. — Drága csillagom, — mondja, — maga jelenleg mennyit keres abban az öregotthon klubban?

— Százötvenet egy héten, mínusz levonások és adó, a lakásért ötven dollárt fizetek egy héten és Madame Szabónak is kell, hogy küldjek heti harmincdollárnyi törlesztést, hogy békémet hagyjon.

— Óh, kicsi tubica, ennél mi sokkal többet tudnánk ketten felmutatni. Egy héten belül szerződést szerzek magának a legnagyobb stúdiónál. Hogyan hangzik ez magának? Mit mond? Csináljuk?

— Mi lesz Madame Szabóval? — török ki magamból hangosan, — gyűlölöm azt a vénséges denevért. Az a gonosz banya a legszörnyűbb rémálmom. Havi húsz százalék kamatot szed a kétezer dolláron, amit állítólag rám költött, amíg a kezdetben nála laktam, és amit tavaly rám áldozott, hogy prezentálhatóbb legyek.

— A nagysága, — Steve mosolyog fölényesen és füstkarikákat ereszt felfele. — Felőle ugyan ne aggódjon. Én elrendezem a maga összes tartozását vele. Nagy szívességekkel tartozik nekem a dagadt vénasszony. A keresztapám elintézett neki egy-két kényes ügyet, amikor az FBI erős vizsgálat alá fogta sötét tranzakcióit.

— Sötét tranzakcióit? — Nézek rá kikerekedett szemekkel.

— Igen, — Steve bólint, — a mi drága madámunk a női test alvilági kalmárja. Magához csalogat és elad fiatal lányokat, éppen olyanokat, mint maga.

— Kinek adja el őket? — kérdezem és torkom összeszorul a félelemtől.

— Aki a legtöbbet fizet értük, — Steve mosolyog titokzatosan, — adóságokba kever, senkihez nem tudsz segítségért fordulni, illegálisan vagy ebben az országban, és bumm, egy gazdag pervert barlangjában vagy egy bordélyházban találod magad, mielőtt rájössz, hogy miről is van szó.

— Ez szörnyű lenne, — mondom reszketve.

— Neked nincs mitől félned, — Steve gyöngéden megcsókolja homlokomat és tegezni kezd, — velem az oldaladon senkitől sem kell, hogy majrézz és soha semmi rossz nem fog történni veled.

Fióna Első Könyve

Harmadik Fejezet

Másnap reggel, ami nálunk úgy déltájban van, Yvette és én kávé és rántottát készítünk magunknak kis konyharészünkben. Yvette magabiztos és vidám természetű lány, mondhatnám inkább, hogy egy valódi nő, aki soha semmiből sem csinál magának gondot. Még csak huszonhat éves, de már rengeteg pénze van a bankban és mégis ebben az olcsóbérű kis lakásban lakik és ráadásul kiad egy szobát, amiért pénzt kap tőlem. Semmi luxus, tiszta minimális a berendezés, mint ahogyan már egyszer leírtam, és nem sok hely van, hogy kinyújtózkodj, vagy kialakítsd a saját érdektérletedet, de a hely a világ közepén van, Manhattan Upper East Side kerületében, ott ahol minden megvan és vidáman zajlik az élet.

Mesélem, hogy miket beszélgettünk Steve Giuseppe-el és Yvette figyelmesen hallgatja szavaim.

— Színházi szerződés és háromszáz dollár egy hétre, ajánlotta neked? — mondja Yvette és elgondolkozva kavargatja kávéját. — Ezt igazán érdekesnek találom, ezek a selyemfiúk mindig újabb és újabb meséket találnak ki, hogy behúzzanak a csőbe.

— Steve nem selyemfiú, — tiltakozom.

— Persze, hogy nem, — Yvette mosolyog fölényesen. — És én sem vagyok egy nő. Nőnek öltözött pasas vagyok, csingilingivel, a lábam között.

Megvonom a vállam. — Sose lehet tudni, még nem láttalak meztelenen.

— Az sem bizonyítana semmit, — Yvette keskenyre húzza a szemét és felemeli államot mutatójával. — Könnyen szexet válthattam volna és dámát csináltathattam volna magamból és soha nem mondanád meg, hogy valaha is férfi voltam. Sok férfi aláveti magát ennek az operációnak. Mind jóképű csajok akarnak lenni, mint mi. Mi nagyon szerencsések vagyunk, és jól jegyezd meg szavaimat, a világ a mi lábaink előtt hever, mert mi szépségesek vagyunk és a férfiak ostobák. A nudlijuk fejével gondolkoznak, és mi ki kell, hogy használjuk ezt a gyengéjüket, amíg a teremő adományozta kincseink tulajdonunkban van.

Hitetlenkedve rázom a fejemet. — Egyáltalán nem így van. Van igaz szerelem és odaadás, emberek törődnek egymással és tiszteletben tartják egymást. Szerető társra találnak egymásban, amit házasságnak hívnak, a szent esküvésnek, mely egy életre kellene, hogy szóljon.

— Ez egy férfi sovíniszta elképzelés, — Yvette elbiggyeszti a száját, — amit leginkább a katolikus egyház hirdetett, pontosan azok, akik semmi mást csak megvetést éreznek a női nem iránt. A nő helye a fakanál mellett van és a nő gyerekeket kell, hogy szüljön a férjének. Mit gondolsz, hogy miért követelik meg a papoktól a nőtlenséget. Hogy ne a nők irányítsák őket. Az ő szemükben a nő az ördög

megszemélyesítője. Éva a kígyóval szövetkezett és a tudás almáját ajánlotta a föld egyetlen emberének Ádámnak. És tudod mit, Ádám nem akarta az almát, Ádám teljesen elégedett volt a dolgokkal pontosan úgy, ahogy voltak.

Nevetni kezdek, annyira vicces, amiket mond. Senkinek sem adtam semmiféle almát; soha nem akartam egyetlen férfit sem hatalmamban tartani. Csak énekelni akarok, és a szívemet szeretném kiénekelni a világnak. Azok a régi dalok jelentik nekem a boldogságot és életem beteljesülését. Talán jobb lenne, ha mégis Gyula bácsira hallgatnék.

— Ezt viccesnek találod? — Yvette kávé tölts magának meg nekem is és rám mereszti a szemét. — Pedig ez halálosan komoly dolog. Ez a különbséget jelenti gazdagság és aközött, hogy valami undorító ember tulajdona legyél.

Csodálkozva bámulok rá, Yvette visszanéz, elhúzza a száját és folytatja. — Mit gondolsz, — kérdezi, — hogy én hogyan keresem a pénzemet? Fióna, én prostituált vagyok, egy kurva, ha durván akarod kifejezni. Nem állok ki az utcasarokra és nem járok lebujaiba, hogy férfiakat szedjek fel és nincs se stricim se selyemfiúm. De a testemet áruba bocsájtom és ez kurvaság. Kurvaság egy iszonyúan ocsmány szó, amit a férfiak találtak ki, hogy büntessék az engedetlen és lázadó nőket. A világ legösibb szakmája, állítják megvetően és mégis ők azok, akik hajlandók fizetni szolgáltatásainkért. Csak ígéretesen rájuk kell kacsintanunk és követnek minket, mint holmi engedelmes pincsikutyák.

— Utálok a szexet, — török ki és szemeimbe könnyek gyűlnek. — Össze is okádnám magam, ha egy olyan férfi nyúlna hozzám, akit nem szeretek. Én még mindig szűz vagyok.

Yvette tenyerébe veszi arcomat és megsimogat, — oh, drága kis galambom, — mondja csendesen, — a szüzesség is csak egy olyan dolog, amit a férfiak tesznek fontossá. Egy anyajogú társadalomban az anya maga tépi el leánygyermekének szűzhártyáját közvetlen szülés után. Náluk a szűzhártya annak a jele, hogy még senki sem akart téged. A mi férfijogú társadalmunkban a férfiak nagy értéknek tartják az érintetlenséget, főleg az idős férfiak, mert a fiatal legények, éppen akik letörlik a legtöbb leány virágját, semmibe sem veszik. Azoknak csak egy kellemetlen mellékhatás, ami összevérezi alsóneműjüket.

— Hogyan véded meg magadat? — kérdezem és félelem és aggodás fátyolozza el a hangomat. — Mi fizikailag gyengébbek vagyunk, mint a férfiak. Rengeteg gonosz férfi van, akik az aktus után fizetség helyet megverik a védtelen nőt.

— Igaz, — Yvette bólint, — a férfiak ilyenek. Kedvesen beszélnek hozzád és mindent megígérnek, mielőtt megkapják, amit akarnak. Ha ellőtték energiájukat azonnal alsóbbrendűnek és megszégyenítve érzik magukat és dühüket rajtunk töltik ki. Nekem van egy szellemileg fogyatékos ismerősöm, aki összetöri bárki pofáját, ha valaki az ujját is rám meri emelni, vagy eltöri a lábszárcsontot, amit mutatok neki. Én vagyok az ész és ő az izom.

— Ki ez az illető? — kerekítem el a szemeimet, — még soha nem említettél senki ilyet nekem.

— A neve János és egy nyugdíjazott bankigazgatónővel él az East 78th utcában.

— Osztályon felüli cím. Ki az a nő? Valami ismert híresség lehet?

— A neve Telegdy Nóra és a nő egy igazi elzárkózott különc. Senki nem ismeri a valódi múltját, kivéve, hogy valahol Magyarországon valamikor grófnő volt

és János megmagyarázhatatlanul lojális hozzá. Nagyon kitekert kapcsolat áll fent két különlegesen furcsa személy között, de nem bánom. Éppen egybevág az érdekeimmel. Összebarátkoztam az öreg grófnővel és megengedi, hogy igénybe vegyem János szolgálatait, ha szükségem van rá. Ha egy új klienssel találkozok, magammal viszem Jánost és kint a kocsiban vár, amíg kijövök.

— Tehát akkor neki a gigolója és neked a selyemfiúd.

— Nem, egyáltalában nem. Egy gigoló vagy egy selyemfiú és egy szolga között óriási különbség van.

— Valamelyikük szexezik vele? — kérdezem.

— Nem, Mis Telegdy érdeklődési szféráján kívül esik a szex és én meg aztán egyáltalában nem. János olyan ronda, mint egy varacskos disznó és pontosan olyan bűdös is. Himlőhelyes arca van és kiálló fogai, de százötven kilós és légkalapácszerű öklökkel rendelkezik.

— A rendőrség nem kapja el, ha elagyabugyál valakit.

Yvette mosolyog, — én drága kis ártatlan mézes puszedlim, a kapitány, aki a helybeli rendőrszerv feje nekem állandó kliensem. Minden hétfőn este vele vagyok. Feleségének azt mondja, hogy éjszakai műszakon van és kiveszünk egy szobát a Triborough híd melletti motelban. Komplikált üzlethálózatot hoztam össze megbízható férfiakból, egyik kéz mossa a másikat és mi mind vakarjuk egymás hátát. Kellene, hogy némi elismeréssel legyél teljesítményemért.

Tiltóan felemelem a tenyeremet és éles hangon felkiáltok. — Álljunk meg egy percre, Yvette, ezzel a fáradtsággal lehetett volna belőled orvos, ügyvéd vagy mérnök is. Ezek a szakmák ma már tárva nyitva állnak a nők előtt. Rengeteg sikeres és független nő van, vannak női bankárok, pénzügyi tanácsadók, hogy ne említsem meg a hagyományos női szakmákat, mint az ápolókat és a tanítókat, és meglátod, hamarosan bevesznek minket a fegyveres erőkhöz, a katonasághoz, a rendőrséghez és a politikába is.

Yvette leteszi a kezét az asztalra és dobolni kezd az ujjáival. Még soha nem láttam, hogy valamivel is felizgatta volna magát, de most igen. Lehet, hogy valami eleven idegre tapintottam? Jobb lesz, ha vigyázok, hogy miket beszélek.

— Lehet, hogy igazad van, — Yvette kezdi ismét. — Mint nő még a Chase Manhattan bank vezérigazgatója is lehetsz, ha ügyesen kezeled dolgaidat, de az emberek a hátad mögött azt fogják sutogni, de még a szemedbe is meg fogják mondani, hogy a csinos babaarcoddal és a dögletes alakoddal kerültél oda ahol vagy. Rengeteg férfinak elcsavartad a fejét odafele vezető utadon és azok szerezték neked a jó pozíciókat. Később hátba döfted és kirúgtad őket és azt állítottad, hogy szemtelenül rád tették a kezüket. Az új férfit használtad az eldobott régi dühének megfékezésére.

— Magasba emelkedésed fenomenálisan gyors lesz, de hamarosan ki fog derülni, hogy agykapacitásod közel sem elégséges és nőies szépséged halványodik. És akkor mi lesz, akkor kell, hogy elővegyed női ravaszságodat és százszorosan visszafizesd nekik aljas rágalmaikat. Cukorfalatkám, a csúcsra vezető út nem más, mint a patkányok versengése és a magasban nincs hely csak egyetlen személy részére.

— Yvette, — rettenek vissza, — ez nem lehet igaz?

Yvette rácsap az asztalra. — De igaz, és jobban tennéd, ha hinnél nekem. Van egy idősebb nővérem, Ilonka. A gimnáziumban mindig az első tanuló volt és huszonhárom éves korára diplomás vegyészmérnök lett. Jobb esze volt, mint akármelyik férfinék. De beleszeretett Brúnóba, egy házasságemberbe, aki Ilonka első

munkahelyén, egy óriási olajvállalatnál ügyvezető igazgató volt és a pasi egyre jobb állásokba tette be. Először a szennyvíztisztító egység menedzsere volt egy New Jersey állambeli olajfinomítónál, majd regionális igazgatója lett több gyártelepnek, majd a New Yorki központban Brúnó osztályvezetőt és később aligazgatót csinált belőle. Ilonka erős karakterű, határozott, eszes és csinos nő volt, de egy nap Brúnó felesége rájött a viszonyra és Brúnó ejtette a nővéremet, mint a veszett fejszét. Valami sikkasztást fogtak rá, amiről semmit sem tudott és kirúgták az állásából.

— Hát ez, hogy történhetett, — kapkodok a levegőért ijedten.

— Úgy, — Yvette kitölti a maradék kávé mind a kettőnknek, tányérjára szedi a rántotta felét és folytatja. Nyugodtnak látszik, és úgy meséli a történetet, mintha semmi érzelm nem fűzné hozzá és csak a tényeket sorolná fel. — Az én drága nővérem, és ki tudná ezért elmarasztalni, szerette volna, ha Brúnó elválnék a feleségétől. Brúnó szerint a vénasszony ronda volt és házsártos és nem volt hajlandó szexezni a saját férjével.

— És, — markolom meg az asztal szélét és hajlok előre, mintha szurkoló lennék az üggetőn.

— És, — Yvette mosolyog lemondóan. — Nővérekém felhívta Rondát, nem viccelek ez volt a neve, hogy Brúnó őt szereti, és Ronda nem érdemel meg egy olyan jó férfit, mint Brúnó és Ronda jobban tenné, ha szép csendesen eltűnne a balfenéken.

— És, — kérdezem, de most már kiabálok.

— Ronda rettenetes patáliát csapott, több pótolhatatlan kínai Ming dinasztiaiabeli vázát hozzávágott Brúnóhoz és meggyőzte, hogy jobban teszi, ha vele marad, mert különben kikaparja a szemét és bejelenti az újságoknál tőzsdecsalási manipulációt, amit Brúnó évek óta csinál. A végén Brúnó mindenbe beleegyezett, feleségének vett egy bokáig érő csincsilla bundát, egy huszonnégy karátos gyémántgyűrűt és egy új nyaralót a Hamptonokban, Long Island keleti csücskében, feltéve, ha Ronda megbocsájt neki és a felesége marad.

Reszket a szám és nem tudok szóhoz jutni, micsoda borzalmas történet, gondolom, ez nem lenne szabad, hogy így legyen. Én nem tudnék elviselni egy ilyen szörnyű botrányt és csalódást.

— A tanulság mindebből, — Yvette feláll és kezdi összeszedni a tányérokat az asztalról, — soha ne bízd magad teljesen egy férfire, se anyagilag se érzelmileg. A tiszteletdíjadat szedd be előre, tedd félre a kereseted, ne használj kábítószerket és ne igyál sokat és foggal és körömmel védelmezd magánéletedet és a méhed bejáratát.

Fejjel az asztalra borulok és sírni kezdek. Micsoda borzalmas világban élünk és, mennyire kell, hogy vigyázzak?

Yvette simogatja a hajamat. — Ne bögj krokodilkönnyeket, — mondja szinte vidáman. — Nem annyira rossz az egész. Használd okosan a kincseket, amit az Isten nekünk adott és minden rendben lesz.

— Hogyan ismerkedsz meg azokkal a férfiakkal, — nézek fel és öklömmel maszatalom szét szememen a könnyeket. — Gondolom, és kérlek, ne haragudj meg ezért, több mint egyről van szó, nem?

— Most már főleg ajánlatokat kapok a régiiek barátain keresztül, de eljárók a New York Atléta klubba és teniszezek a Central Parki pályákon. Ez a két hely a legjobb, hogy találkozz kisportolt és tehetős emberekkel. Csábosan nézek ki seggbosszantó kis teniszszoknyámban és mélyen dekoltált blúzomban és bármelyik férfit meg tudom verni, aki ki mer állni ellenem. Fiatalabb koromban első osztályú

teniszzjátékos voltam, a labdát olyan gyorsan és oda ütöm, ahova én akarom, visszakézből megcsavarom az alacsonyakat, lecsapom a magasakat és százhatvan kilométer per óra sebességgel szerválok. Néha engedem őket nyerni, nagyon buta politika lenne, ha mindig sérteném az önérzetüket.

— Hihetetlen, — mosolyom úgy bukkan elő arcomon, mint napsugár a vihar után. — Szeretnék olyan lenni, mint te, bár teniszezni én is tudok.

— Nem kell, hogy éppen tenisz legyen. Amire szükséged van, legyen egy erős oldalad. Tudsz énekelni, és istenáldotta jó hangod van; ne légy szégyenlős, hogy kihasználd. Csináld azt, amit szeretnél, és szerezd meg szíved minden óhaját, csak egyetlen dolgot ne tegyél, soha ne ess szerelembe. Abban a percben, hogy beleszeretsz egy srácba és az megtudja, elvesztél. Többet soha nem fog veled tisztességesen bánni, nehezen megkeresett pénzed el fogja szedni, és te mindenedet oda fogod adni. Be fog drogozni és kábítószerrel fog tömni, drága édes egyetlenemnek fog hívni, de az első alkalommal el fog adni kártyatartozásiért, és rettenetesen meg fog verni, ha nem leszel hajlandó.

— Oh, istenem, — nyögtem, — ez lesz a legnehezebb rész.

— Miért? — kérdezi Yvette és különös kíváncsisággal néz rám.

— Azt hiszem, — veresedem el, mint a pipacs, — már késő, beleszerettem Steve-be.

— Kérlek, csak azt ne, — Yvette leheletnyi csókot nyom a számra, — most mennem kell, de még akarok veled beszélni Steve-ről és a hozzá hasonló férfiakról, de addig is, nagyon, nagyon kérlek, meg ne tudja, hogy milyen érzéseid vannak iránta.

Yvette kimegy az ajtón. Terjedelmes kezításkája úgy lóg a vállán, mint valami AK-47 géppisztoly, és biztos vagyok benne, hogy széjjellőne bárkit, aki egyetlen ujját is rám meri tenni, vagy felbosszantja őt.

Yvettel együtt a könnyedség és a magabiztosság is kimegy az ajtón és én ottmaradok egyedül, összes kétségeimmel, gyötrő félelmeimmel, és gyilkos tehetetlenségemmel a vállamon.

Mi lesz belőlem ebben a rideg és kegyetlen világban, amiben élnem kell?

Fióna Első Könyve

Negyedik Fejezet

Találkám van Steve Giuseppe-el a Rockefeller Plaza Fifth Avenue-i bejáratánál. Kora reggel van, néhány perccel tíz előtt és több tízezer ember nyüzsg körülöttem és amerre nézek szédítő energiával zajlik a nagyvárosi élet. Steve kikötötte, hogy laza szabású nadrágkosztümöt viseljek és hozzá tornacipőt, mert sokat fogunk gyalogolni. Reggel nyolcra állítottam be ébresztőórámat, egy istentelenül korahajnali óra számomra és miután gyorsan lezuhanyoztam és lehajtottam egy bögrényi forró és cukornélküli feketekávé, tíz perccel hamarabb érkeztem meg megbeszélt találkahelyünkre.

Természetesen Steve még nem volt ott és elbújtam a Crabtree & Evelyn divatáru üzlet árkádja alatt, hogy amikor Steve megérkezik, ne lásson meg. Steve másodpercnyi pontossággal érkezik és meglepettnek látszik, hogy még nem vagyok ott. Egyáltalán menjek oda, hogy üdvözljem? Fontolgatom, de a fiú észbontóan jóképű. Világosszürke szálkás öltönyt visel, fekete ing és fehér nyakkendő hozzá, fekete haja divatosan vágva és egyetlen szál sem áll ki a sorból, mintha egyenesen egy magazinból lépett volna elő. Lehetséges, hogy egy ennyire jóképű férfinak tisztességes szándékai lennének irányomban?

Nem tudok ellent állni, lassan odasétálok hozzá és köszöntöm.

— Hello, Steve, régóta vársz?

Mosolyog, oh, azok az édes gödröcskék az arcán és az a magabiztos testtartás, vajon milyen sokáig tudok a lábamon maradni, ha ez így megy tovább. Kezemet kezébe fogja, mindkét arcomra csókot lehel; ez valami olasz szokás lehet, amit máris nagyon imádok.

— A Rádió City Music Hall-nál várnak minket, — mondja sietősen és kezemnél fogva magához húz. — Ne félj semmitől, majd én beszélek, te csak bólogass, mosolyogj és mondj igent, bármire is kérnek.

A híres előadóterem belül egy megbolygatott méhkasra emlékeztet. Legalább két tucat táncos lány van a színpadon. Mindegyiken átlátszó harisnyanadrág és alatta parányi bugyi. Egyformán lépnek, egyszerre rúgják az ég felé lábaikat és ritmikusan himbálják derekukat.

A hatalmas nézőtér szinte üres, csak a harmadik sorban ül féltucatnyi alak, akik beszélgetnek és jegyzetelnek noteszeikbe.

Steve egyenesen felénk tart, én követem bármerre is megy, és leül a baloldali legszélső férfi mellé. Az illető egy fiatalember, bozontos szakáll van és torzonborz, hosszú haja, leginkább valami hippire emlékeztet, de a szemei élesek és áthatóak, egészen megijedek a nézésétől.

— Szia, Carlo, — Steve üdvözlí, de Carlo nem reagál, és nem fogadja el a kinyújtott kezét. — Ez az a kis nő, akit említettem. Adj neki valami szerepet, annyira fiatal és olyan ártatlan és tisztalelkű.

— Mi tud? — Carlo kérdezi anélkül, hogy rá nézne.

— Énekel, táncol, mindent megcsinál, amit mondasz neki.

Carlo idegesen pattint az ujjával a színpad felé. — Hé, te ott a jobbszálen, — kiabálja, — egyik lépést a másik után téveszted el. Tanuld meg a szerepedet, vagy úgy repülsz, hogy a lábad sem éri a földet.

Azután felénk fordul, és ellenséges hangon kérdezi. — Padlót söpörni és szemeted felszedni az előadás után tud?

Elsápadok, nagyon aljas dolog volt ilyet mondani. Nem is ismerem ezt a mocskot és máris le akar tenni. Megrázom a fejemet és egy félénk nemet suttogok. Steve gyilkos szemeket mereszt rám és Carlo türelmetlen kézlegyintéssel utunkra küld.

— Carlo, ugyan már, ne légy ilyen, — Steve tiltakozik, — a fiatal hölgy tehetséges. Hallottam énekelni és teljesen elbűvölte hallgatóságát.

— Tucát darab, — morogja Carlo, — mindenki és mindenki rokona akarja, hogy felvegyem unokahúgaikat vagy szeretőiket. Ez melyik kategóriába tartozik? Vagy csak most találtad a Port Authority Autóbusz végállomásom, ahol éjszaka barátot keresett megának?

Kifele menet Steve megmarkolja a könyökömet. Erősen megszorítja és fáj. — Többít senkinek se merd mondani, hogy nem, — mondja éles hangon, — a férfi már majdnem állást ajánlott neked.

— Semmit nem ígért, ha valamit is javasolt az csak egy takarítónői pozíció volt.

— Na és, az nem lett volna megfelelő neked? — Steve szinte kilök az ajtón. — Az a férfi New York egyik leghíresebb revüigazgatója. Hálát adhattál volna az égnek, ha megengedi, hogy kipucold a cipőjét.

Következőnek a Roseland Dancing City nevű klubnál állunk meg. Ezúttal egy középkorú zsidó férfivel beszélünk, aki habozás nélkül barátságába vesz.

— Hozathatok magának egy italt, kedves, — kérdezi és helyet mutat asztalánál.

— Jeges teát mézzel, — próbálom legbájosabb mosolyomat mutatni és remélem, hogy megengedi, hogy énekeljek valamit.

Ránéz egy idős, inas kinézetű fekete emberre, aki azonnal ugrik, hogy teljesítse kérésem. Majd visszafordul hozzám és udvarias hangon beszélni kezd. — Cantor Éliás vagyok, — mondja — hallom, hogy szép hangja van. Énekelne nekünk néhány strófát. A zenekar bármi kíséretet el tud játszani.

Odanézek, a színpadon tizenkét tagú jazz zenekar, és mindannyian várakozóan merednek rám. Sok Amerikai slágert nem ismerek, és eszelősen kutatok egy alkalmas után, amivel legjobban le tudnám őket nyűgözni, és amiben nem csinálnék hibát. Megvan, van egy régi Billy Holiday ballada, a Szomorú Vasárnap. Seres Rezső

magyar komponista szerezte még 1933-ban és egyike a legkedvesebbiemnek. Ebbe biztosan nem fogok belesülni.

Rámosolygok a főnökre és kérdezem. — *A Szomorú Vasárnap* éneket, ha ez önnek megfelel, Mr. Cantor.

— Természetesen, — mosolyog vissza, — csak hívjon Éliásnak, ezt a Mr. Cantor címet nagyon öregítőnek találom.

Felmegyek a színpadra és a zenekar felé bólintok. Visszabólintanak és a klarinétos már illeszti száját a fuvolájára és két hegedűs álla alá igazítja hangszerét és én elkezdek énekelni.

Hangom teljes skálával árad elő legmélyebb belsőmből, fenségesen és erőteljesen és a terem akusztikája szédítően borzongtató. A dallam és a szavak a hetedik mennyországba emelnek, körülöttem minden eltűnik, és többé nem érzek semmi mást csak az elmúlás fájdalmát, az elveszett szerelmet és a reménytelenséget, nem csoda, hogy annyi ember megölte magát, ahogy ennek a dalnak kísérteties akkordjait hallgatták.

Mr. Cantor barátságosan mosolyog, amíg énekelek és utána kedvesen magához int. — Tudna valami vidámabbat is énekelni, — kérdezi elismerően.

— Hogyne, — mondom, és többet nem vagyok ideges. A világot jelentő deszkák tárt karokkal várnak és érzem a győzelmet. — Előadhatom a *When Johnny Comes Marching Home* éneket, — javaslom, és fejem könnyed, szinte szédülök.

— Halljuk, — mondja Éliás és int a karmesternek.

A dobok elkezdenek peregni, egy lendületes induló hangzik fel és átveszem az ütemet. Most egy délvidéki szépség vagyok, aki a harcból hazatérő babáját üdvözlí.

„*Jancsit, majd ha megtér a csatából,
Tárt karokkal üdvözljük mind,
Barátok köszöntenek és zászlót lengetnek,
A lányok, asszonyok kijönnek, és vidámak leszünk,
Jancsit, majd ha megjön így fogadjuk mind.*”

A trombitások csoportja feláll és velem együtt a lábukkal rúgják a taktust. Sikerem nyilvánvaló. Arcom lángveresre gyúl, és hangom megtelik egy győzelmes hadsereg elsöprő dicsőségével és nekikezdek a következő versszaknak.

A végén, amikor az utolsó dobszó is elcsendesedik Mr. Cantor kedvesen kérdezi. — Mi a neve, kis csalóányom?

Steve megelőz és gyorsan válaszol, — Fióna, — és Mr. Cantor folytatja. — Tehát, Fióna, kedvesem, tudna maga Jiddise énekeket is?

— Nagyon keveset, — mondom és érzem, hogy idegességem visszatér, — de ismerem Connie Francis kedvenc számát, az *Én Jiddise Anyámat*.

— Remek, — Mr. Cantor bólint, de szeretném, ha a zenekar nélkül énekelné el. Szeretném hallani az orgánumát, megtenné nekem?

— Természetesen, — felelem és tágra nyílt, lelkes szemeimmel nézek egyenesen az övébe.

— Rendben, — mondja, — kezdheti, amikor akarja.

Mély lélegzetet veszek, szemeim megtelnek könnyekkel és egy felsőbb hatalomhoz imádkozom, egy könyörületes Istenhez, aki vigasztalja a gyászolókat és magához fogadja az elesetteket.

Nem annyira földrengetően szenzációs, mint a zenekarral, de a hangom tiszta, éles és felszáll a magasba, aláhull a mennyezetről és betölti az óriási tánctermet.

„*En Jiddise Anyám*,” kezdem fájón és hangom szenvedélyesen kérlel, és többet a pénz vagy a fizetség sem érdekel. Csak énekelni akarok azoknak, akik elvesztették szeretteiket, és akik egyedül vannak ebben a világban.

Éliás nagyon meghatottnak látszik. Könnyek gyűlnek a szemébe és int nekem.

— Köszönöm, drága Fióna, — mondja, — maga kétségtelenül nagyon tehetséges és tele van őszinte érzelmekkel és azokat művészi módon tudja kifejezni. Ugye maga nem Amerikai, érzem, hogy magának fájó múltja van, amit csak nagyon kevesen tudunk megérteni ebben a pénzéhes világban.

— Magyarországon születtem, — felelem, — az összes éneket ismerem az 1930-as évekből és az 1940-es évek elejéről, de bármi amerikai klasszikust meg tudok tanulni, Bobby Winton-tól Steve Lawrence-ig és Bing Crosby-tól Andy Williams-ig. Abszolút hallásom van és tudok direkte kottából énekelni.

— Magyarország? — Cantor Éliás elgondolkozva rajtam felejt a szemét, — az én szüleim is Magyarországról, a Kárpátaljáról valók. Nemzedékeken keresztül Munkácson voltak klezmer muzsikuskok és kántorok. A nevünk is onnan ered.

Megijedek, számlámra fogja írni, hogy nem vagyok zsidó? De nem, csendes, emlékező hangon folytatja. — Nagyapám még cigányzenekarban is játszott és számos híres magyar nótára megtanított. De ez nagyon régen volt, — itt lemondóan sóhajt. — Ma már főleg gépzene van és Wurlitzer masinák. A hagyományos tánczenekarok kora lejárt, mi is csak kétszer egy héten lépünk fel itten, péntekenként és szombaton. De szeretnék magának alkalmat adni, hogy szerepelhessen. — Itt megáll és a mellette lévő szék ülésén felhalmozott papírhalmazban kutat. — Ma péntek van. Adok magának öt éneket és tanulja meg őket jövő hétig. Jöjjön ide következő pénteken délelőtt tízre és próbáljon velünk. Ha minden sikerül jövő hétvégén már fel is léphet. Nem tudok magának állandó szerződést ajánlani. Majd ahogy megy az üzlet, úgy fizetjük magát. Száz dollárt esténként, ami este tíztől éjjel kettőig tart.

— Nagyszerű ajánlat, Éliás, — mondja Steve Giuseppe gyorsan, — Fióna örömmel elfogadja, és én majd utánaézek, hogy egy héten belül begyakorolja a kívánt énekeket és a szöveget.

— Maga kicsoda? — Éliás rosszalló pillantást vett Steve-re, — Fióna kisasszony is tud beszélni, tőle akarom hallani a döntést.

— Menedzsere vagyok a művésznőnek, — feleli Steve magabiztosan, — és húsz százalék az enyém, ami egyenesen nekem fizetendő.

Éliás vállat von, de a szeme sarkából furcsálló pillantást vet felém, mintha azt mondaná, *mi szüksége van magának erre a fennhéjázó trógerra?*

— Elfogadom, — mondom én is és elveszem a kottákat. — Van egy helyem, ahol zongorakíséret mellett gyakorolhatok és Mr. Cantor, nagyon köszönöm a bizalmát, nem fogja megbánni, hogy lehetőséget adott.

Fióna Első Könyve

Ötödik Fejezet

Ismét az utcán vagyunk és Steve javasolja. — Ideje lenne ebédelni. Volna kedved betérni valahova?

— Már szinte azt hittem, hogy soha nem eszünk, — felelem, és karomat karjába fonom, — Gyakorlatilag az éhhalál szélén állok és egy kis pihenőre is szükségem lenne, hogy megnyugtassam felajzott idegeimet.

— Evés közben nyugodtan beszélgethetünk, — mondja Steve és közelebb húz magához, — délután még egy harmadik helyre is szeretnék elvinni.

A Tony's Di Napoli étterembe megyünk a West 43rd utcában a Hatodik és a Hetedik sugárutak között. Elegáns olasz hely és a finom modorú idős főpincér ismeri Steve-t.

— Mit méltóztatik rendelni ma, Signore Giuseppe, — kérdezi, elegáns mozdulattal asztalunkra helyezi az étlapokat és udvariasan meghajtja a fejét.

— Egy pohár Ecco Dománi és egy adag Veal Piccata nekem, Luigi, — mondja Steve és az idős férfitől elfordulva rám emeli tekintetét. — És neked, drágám, mit szeretnél fogyasztani? A konyha bármi ételkülönlegességet el tud készíteni.

— Egy tál spagettit marinara szósszal, — felelem és minden ok nélkül elpirulok. Választásom talán olcsó ízlésűnek állít be Luigi szemében, de fogalmam sincs, hogy a menün felsorolt nevek mit jelenthetnek. Nem akarok valami drága tengeri herkentyűt rendelni, amit aztán nem tudok megenni. Megkérdezhetném, mondhatná valaki, de nem akarom elárulni tudatlanságomat.

— Hozhatok valami italt is, — Luigi makacsul csak nem akar elmenni, — Talán a fiatal signorina szeretné átnézni a borválasztékunkat vagy inkább egy pohár sherry-t vagy Galliano különlegességet akar.

— Nem, kérem, nem, — rázom a fejemet, — egy pohár szódavíz is megteszi.

— Dupla buborékkal hozza, amice, a menyasszonyom mindenből a legjobbat érdemli. — Mondja Steve és szája sarkában zabálnivaló huncut mosoly bujkál, majd egy kézlegyintéssel útjára küldi a piaci légy természetű öreg széltoolt.

— A menyasszonyod? — fordulok Steve felé, miután a főpincér elment, — Mikor kérted meg a kezemet és mikor mondtam rá igent?

— Afféle szólásmondás, — Steve summásan elintézi az ügyet és az étterem távoli sarkába függeszti tekintetét, mintha ott valami lényegesen érdekesebb lenne, mint én.

— Lassan a testtel, Signore Elbizakodott, — mondom élesen, — még semmit sem tudok rólad és fogalmam sincs, hogy ki vagy. Húzd be a gyeplőket és lassítsd le vágatód lovaid.

— Mit kellene tudnod rólam, — Steve széjjeltárja karjait, mintha az egész világot egyszerre akarná felmarkolni, — építésmérnök vagyok. Felújításokat és átalakításokat csinállok gazdag Park Avenue-i és Fifth Avenue-i klienseknek. A családom New Rochelle városban lakik, New York államban. Tudor stílusú kúriánk van a Hutchinson parkway és a Long Islandi beltenger között. Anyám a hét mindegyik napján parmigiana padlizsánt ránt ki és lasagna-t süt hozzá és apám hétfőtől szombatig robotol a Bronxban, Arthur Avenue-i hentes és mészáros üzletében.

— Ez jobban hangzik, — mondom és letörök egy darabot a meleg kenyérből amit Luigi udvariasan elénk tesz. — Tehát mindennap bevonatozol az Upper East Side-ra. Van a városban saját irodád vagy valami cégnél dolgozol? Lehet, hogy fiatalnak és naivnak gondolsz, de nem vagyok buta liba, és mindent akarok tudni rólad, mielőtt komolyan veszek.

— Pontosan, — feleli Steve mosolyogva, és megint azok az aranyos gödröcskék az arcán. Nem tudom, hogy még meddig tudom ezt a rideg, visszautasító modoromat megőrizni, mielőtt a karjaiba omlok. — Pontosan, ezért kedvellek annyira, — folytatja, — nagyon szeretem az eszes lányokat, és te minden bizonnyal közülük való vagy.

— Steve, — nevetek egy kicsit, — inkább a kenyeredet vajazd meg, minthogy engem kenegess. Felelj a kérdésemre.

— A szüleim pincéjében van egy irodám, — mondja és felveszi a kenőkést és kibont egy apró csomag vaját, — de többnyire itt tartózkodom a városban. Ha kapok egy munkát, általában elvállalom a tervezést is és a művezetését is. A tulajdonosok nem szeretik az átalakításokkal járó port és rendetlenséget és kiköltöznek az építkezés idejére. Vakációra mennek, vagy elmennek luxus nyaralókba és magamra hagynak. Néha hat hónapig vagy még két évig is eltarthat egy ilyen konstrukciós felhajtás. Ott elalszom egy kihúzható díványon, vagy használom a régi bútorokat, amit otthagynak. Egészen kényelmesen élek, tisztára ingyen és még előleget is kapok és komoly summát a végén, amikor átveszik a helyrehozott lakást.

Az étel megérkezik és az illatok felségesek. Luigi kevés parmigiana sajtot öröl spagettimre, és mint egy kiéhezett menekült nekiállok enni.

Steve kortyol poharából és rám mereszti a szemét. — Most én vagyok a soros, — mondja, — én kérdezek, amíg leesszük ezt a hihetetlenül bőséges terülj asztalkámat és te válaszolsz.

— Rendben, — morgom, és nem tudok semmi másra se gondolni csak az előttem gőzölgő finom ételre és szokásos óvatosságomat félredobom. — Kérdezz, ha az a szíved óhaja.

— Hogyan ismerted meg Yvettet? Hallom, hogy nála laksz.

— Erről az egyről nem akarok beszélni. — Rázom a fejemet és az orrom szinte beleér a paradicsomszószbba a tányéromon. Forgatni kellene a villámat és a hosszútésztát felvenni a kanalamra, de honnan tudjam, hogy hogyan kell spagettit enni, a nagyszüleim nem Szicíliából valók.

— Kérlek, — mondja, — komolyan szeretném tudni.

— Nagyon szégyellem, — nyögök, — kérdezz bármit, csak ezt ne.

— Ezzel csak jobban felkeltetted a kíváncsiságomat.

— Rendben, — bólintok, — de ígérd meg, hogy nem fogsz elítélni.

— Természetesen, hogy nem, — feleli Steve gyengéden, — mond nyugodtan, az én érzéseimet irántad semmi sem tudja megváltoztatni.

— Igazán? — hitetlenkedő szemeimet Steve-re meresztem, — érzések? Velem ne játszódj, Steve Giuseppe. Szerzek egy pisztoly és lelőlek, mint egy kutyát, ha hazudsz.

— Nem hazudok, — mondja és közel hajol hozzám. Ajkaim kissé szétnyílnak és odatartom a számat. Megcsókol és reszketek, óh, szerelemisten, igaz lenne ez? Steve szája édes, mint a méz és behunyam a szememet. Testemen, mint elektromos áram vibrál át a vágy és megtölt hittel, reménnyel és odaadással, egy érzéssel, amit még soha nem éreztem idáig. Bőséges hormonjaim vadul magukkal ragadnak és repülök, szállok, égek el a szerelem máglyájának tetején.

Luiggi néz minket és széjjelhúzódunk, — tehát, — suttogom és lángveres vagyok, — akarod hallani a történetemet vagy nem?

— Persze, — suttogja, — nekem nyugodtan elmondhatod.

— New Yorkban először Madame Szabónál laktam. Ígérte, hogy ideiglenes beosztásokban adminisztrációs munkákat fogok csinálni különböző klienseknek, ügyes bajos dolgokat el fogok intézni neki és társalkodó vagy kísérőnő leszek gazdag, üzleti ügyben New Yorkban tartózkodó úriemberek részére. Az első naptól gyanús volt, hogy miféle alakok voltak a madame listáján. Hogy belekóstoljak a szakmába, hogy a madame kifejezését használjam, egy gentlemannel fogok először dolgozni a Park Avenue-n, aki ritka fémek beszerzésével és eladásával kereskedik, és saját lakásában tartja fent irodáját. Az illető ötven körüli drabális természetű alak volt és szőrösnek látszott, mint egy veres orángután. Lakásában az egyik hálósobát rendezte be irodának, és közvetlen irodájának ajtaja előtt az előtérben állított fel számomra egy pár asztalt és irodagépeket ahol dolgoznom kellett. Néhány napig adatokat gépeltem bele egy számítógépbe és egy xeroxszal százszámra másoltam szakirodalmi cikkeket és könyveket. Később a postázási címjegyzékén dolgoztam és borítékokat tölttem hirdetési brosrakkal. A főnök örökké nyitva tartotta ajtaját és egész nap a telefonon beszélt.

Július közepe volt és a rettenetes kánikulában borzasztó gyengén működött az ablakba szerelt klímagép. A szobahőmérséklet elérte a 26-27 Celsius és a főnök sűrű bocsánatkérések közepette megengedte, hogy olyan lengén öltözzek, ahogyan csak akarok. Ujjatlan selyemruhákat viseltem, nem vettem a szoknya alá harisnyanadrágot és lábamat is csak egy könnyű vietnámi papucsba bújtattam. Ő meg ing nélkül ült a hatalmas íróasztala mögötti székben és többször rajtakaptam, hogy engem bámul és a karfán nyugtatott jobb karja furcsán rázkódik.

Az első hét eltelte után kijött íróasztala mögül és anyaszült meztelenen megállt előttem. A dorongja legalább húsz centi hosszban meredt előre és könyörgött nekem, hogy nyugtassam meg izgágáskodó kis barátját, mert ő egyedül képtelen lecsillapítani.

— Erre te mit csináltál? — Steve kérdezi, és úgy vigyorog mintha az undorító incidens jó vicc lenne.

— Fellöktem a fénymásolót és kirohantam a lakásból. Mialatt a felvonóra vártam a gazember pervert ott állt a lakásajtóban, még mindig meztelenen és vesszője ágaskodva és próbált meggyőzni, hogy nem lenne szabad, hogy a rovására írjam, hogy neki ilyen csodálatos és Isten adta nemi ingere van, és hogy mennyire szereti a fiatal és csinos nőket, ami sokkal jobb mintha egy homokos alak lenne, ami az ő korában nagyon gyakori eset a nőtlen férfiak között. Úgy tettem, mintha nem hallanám, de ahogy beléptem a lift ajtaján utánam kiáltott, hogy meg fogja mondani a madámnak,

hogy mennyire hálátlan és engedetlen voltam és javíthatatlan magaviseleti problémám van, és ne engedje, hogy én ezt másokkal is megtegyem.

— Mit szólt minderre a madám? — Kérdezi Steve és olyan elragadtatással mosolyog, hogy azt kell hinnem, hogy jól szórakozik a történeten.

— Elég hidegen hagyta a dolog, — folytatom és kenyérrel feltunkolom a marinára szósz maradványait a tányéromról. — Azt mondta, hogy a mi businessünk eléggé hitvány és ezek az Upper East Side-i beteges férfiak nem sokat nyomnak a latba és ő nagyban munkálkodik azon, hogy valami sokkal jobb lehetőséget találjon nekem. Egy héttel később elküldött egy hatalmas irodai bulira valahol lent a Wall Street-i üzleti negyedben. Ott két füstös kinézetű alak összebarátkozott velem és rábeszéltek, hogy igyak meg velük egy Margaritát. A következő dolog, amire emlékszem, hogy a JFK repülőtéren a két ópiumpipa cuclizó szemétláda közé beszorítva ülök egy bőrdíványon az első osztályú váróteremben. Elszenderedhetek, mert nem vették észre, hogy felneszeltem. Gondoltam, hogy ezek itt engem el akarnak rabolni és valahova Arábiában eladni, tehát kicsúsztam közülük, gyengéden egymás vállaira fontam karjaikat és kilábujjhegyeztem a pénzesek részére fenntartott váróteremből.

Ezúttal a madám tiszta idegbecsípődést kapott. Ordított, hogy milyen nehéz egy ilyen különleges alkut összehozni, hogy azokat az olajmilliomosokat nem lehet, mint nyulakat a kalapból kihúzni, és hogy neki óvnia kell a hírnevét, és hogy én milyen hálátlan kis szuka vagyok és nem értékelem, amit ő idáig tett értem, és ha nem tetszik, le is út fel is út, kiköltözhettek és őt többet nem érdekli, hogy mi lesz velem.

— Még mindig nem tudom, hogy hogyan jöttél össze a lakótársaddal. Yvette-nek hívják, ugye? Azt hiszem már említetted a nevét, — Steve közbevág és ujjával pattint a főpincérnek. — Még egy pohár Ecco Dománit, öregfiú, — kiáltja utána.

— Összepakoltam az átalvető szákomat, — folytatom higgadt hangon és nem zavartatom magam, — és hátizsákkal együtt feldobtam a hátamra és gitárommal a kezemben és méltóságteljesen felhúзва az orromat kihurcolkodtam a vén leánykereskedőtől. Pénzem nem volt és nem volt hova mennem. Tanyát ütöttem a Grand Centrál pályaudvaron, a sarokban mely a Woodlawn földalatti vonal lejárata felett van.

Steve bólint. — Ismerem a helyet. Remek akusztikája van, fogadom, hogy énekeltél ott, mintha emlékeznék rád.

— Igen, énekeltem, — felelem, — letettem egy kis szőnyeget a kövezetre, leültem és egy kartondobozt helyeztem a lábam mellé és pengettem a gitáromat és mélabús magyar nótákat énekeltem hozzá. A mozgólépcső aljában egy öreg apáca ült egy sámlin és indiai éhező gyerekeknek vagy valami leprásoknak gyűjtögetett és mindig áldását adta rám, ha feljött a lépcsőn. A közvélcére jártam mosakodni, a közeli gyorskiszolgálókba kávé, fánkot és ebédre fasírtos zsömlét vettem és próbáltam elegendő pénzt gyűjteni, hogy megvegyem repülőjegyemet vissza Budapestre. Nehéz kenyér volt, de becsületes módon megéltem belőle.

— Még mindig nem tudom, hogyan ismerkedtél össze Yvettel, — vág közbe Steve és órájára pillant.

— Mindjárt rátérek, — mondom rosszállóan és folytatom, — egy nap egy fiatal nő áll meg előttem és hallgatja a szomorú sirató énekeket, amik tökéletesen tükrözték mélyponton ülő hangulatomat.

— Valakinek, akinek ilyen gyönyörű hangja van, — mondja az a szimpatikus nő és néz rám, — nem itt kellene énekelnie. Van családod valahol? El kellett, hogy hagyjad a szülői házat? Hogyan süllyedtél ilyen alacsonyra?

Megráztam a fejemet. — Lehetne rosszabb is. Kaphatnék torokgyulladást vagy valaki széttörhetné fejemen a gitárt. Akkor aztán tényleg balszerencsésnek tarthatnám magamat.

— Philby Yvette a nevem, — mondja erre kedvesen, és ismerem az énekeket, amiket énekelsz. Az East 79th utcában az East End Avenue közelében van egy magyar szenior klub és taverna. Hallottam, hogy egy fiatal énekesnőt keresnek, és biztosan felvennének, és kapnál juttatásokat, és megbiztosítást és rátennének az államilag előírt nyugdíjlapra. Máskülönben meg fogsz betegedni, lenyomorodsz és a végén semmi sem lesz.

— Nagyon jól hangzik és köszönöm, — kerekítem rá hatalmas őzike szemeimet. — De lakásom akkor sem lesz és a fizetésemből még a YWCA-nél sem tudnék szobát kivenni.

— Van egy lakbér stabilizációs lakásom és van egy vendéghálószobám, amit ki szeretnék adni. Gyere el hozzám, nézd meg, és ha minden sikerül és megegyezünk, kiveheted. Már amúgy is szerettem volna egy hozzám hasonló lakótársat találni.

— Milyen az a lakbér stabilizációs lakás? — kérdezem.

— Olcsó, — megmentő angyalom feleli kedvesen, — Gyere velem, meglátod, hogy minden helyre jön.

Még mesélném sokáig, hiszen már benne vagyok, hogy Yvette és én mennyire elválaszthatatlan, jó barátnők lettünk, és hogy Madám Szabó, hogyan talált meg engem és hogyan követelte rajtam az összetört fénymásoló árát és az elveszett egyirányú útra szóló repülőjegyet Tripoliba, Líbiába és a kihasználatlan üzleti alkalmakat, amiket miattam mulasztott el, és így tovább, de Steve megkocogtatja az óráját.

— Sajnálom, cukorfalatkám, de mennünk kell. A Párisian Girl műsorigazgatója már tűkön ülve vár.

— Mi az a Párisian Girl?

— Az egy záróra utáni mulató a West 54th utcában. Egy osztályon felüli táncos lokál ahol, tonnaszámba fogod csinálni a pénzt.

— Nem akarok olyan fajta pénzt csinálni.

— Ne félj, nem olyan fajta pénzről van szó. Biztosíthatlak, hogy teljesen felöltözve kell majd fellépned. Majd én vigyázok, hogy egy ujjal se nyúlhasson hozzád senki.

Fióna Első Könyve

Hatodik Fejezet

Ahogy Steve előre megmondta a Párisian Girl mulatót ott találjuk a West 54th utcában a Nyolcadik és Kilencedik Avenue között. Az egyedülálló épület egy rövid fiákeres hajtásra fekszik a Central Park déli részétől, még rövidebb taxi útra a Lincoln kultúra centertől és a West Side autópálya melletti hatalmas kocsiparkolótól és az utca túloldalán egy a limuzinok számára kialakított terjedelmes várakozóhely ásit felénk a délutáni napfényben. Ez valami fényes összeröffenő hely lehet, gondolom joggal, az éjszakai élet kedvelőinek, az élvezetek szőrösszívű hajhászainak és éjjeli bagoly természetű úriembereknek, akik nemes szórakozásokkal ütik el álmatlanságukat és gyanútlanul kóborló cicákra és tágra nyílt szemű, tudatlan oposszumokra vadásznak a hajnal előtti órákban.

A Metropolitan operában eltöltött este után, még mindig áthatva a Manon Lescaut, vagy a Bohémé vagy a Tosca varázslatos zenéjétől és drámájától, szinte kötelező lehet, gondolom, egy üveg jégbehűtött pezsgőre betérni erre a helyre és megnézni a pazar programokat, amit a tulajdonosok minden alkalommal prezentálnak pénzes klienseiknek. Egy palotakapunak is beillő és köralakban kialakított és fedett kocsiparkolóval ellátott bejárat tárul elénk, és mögötte egy tágas előtér, melyet márványszobrok és csillogó szökőkutak díszítenek és aranylemezzel borított faragott mennyezet tetőz. A fényes helyről gyorsan kitessékelnek és egy 53rd és 54th utca közötti szemetes sikátoron megyünk keresztül ahonnan a színészbejáró kopottas vasajtaja nyílik.

Egy magas és sovány szőkeség húszcentis tűsarkú cipőben vezet minket onnan tovább, és ahogy imbolyog előttünk, lábait nyílegyenes vonalban rakja és cikcakkban tekergő folyosókon és négyemeletnyi magasságú meredek lépcsőzeten kalauzol minket egy ajtóig, amire egy szürke táblán egy jel adja tudunkra, hogy kinél vagyunk.

Papas Ilja, művészeti főigazgató.

A szőke égimeszelő kopog az ajtón és egy férfihang kiszól. — Nyitva van, jöjjenek be, — mondja.

Belépünk, vezetőnk nem jön velünk és a főigazgató üdvözlés helyett felmér, és udvariatlan hangon kérdezi. — Maga a hastáncos nőkhöz tartozik.

— Nem kérem, énekesnő vagyok, — felelem, és próbálom legédesebb mosolyommal elbűvölni.

— Énekesekre nincs szükségünk, — Papas mondja kedvetlenül, — hacsak nem ismert hírességek vagy neves ügynökségek javasolják őket.

— Tóth művésznőt én képviselem, — szólal meg Steve, de Papas semmibe sem veszi jelenlétét.

— Menjünk innen, — szólok oda Steve-nek. — Ez a hely nagyon magas nekem. Csak vesztegetjük időnket.

— Várjon egy kicsit, tündérke, — mondja Papas és felemeli a kezét. — Vegye le a kabátját és forduljon hátra.

Követem, amit mond és Papas folytatja. — Emelje karjait a magasba és rázza meg egy kicsit a popsiját.

Szemem sarkából látom, hogy Steve biztatóan bólint felém és lábujjhegyre emelkedek. Elkezdem riszálni fenekem és himbálom a csípőmet. A felső testem szinte mozdulatlan marad, kivéve a karjaimat, amikkel csuklóból hadonászok, mintha valami zenekarnak vezényelnék egy képzeletbeli karmesterpálcával.

— Nagyon jó, — hallom, hogy Papas mondja, — abbahagyhatja, de még ne forduljon vissza. Milyen magas?

— Százhetvenöt, — felelem és fejemet kissé hátra fordítom, bár karjaim még mindig fent vannak a magasban. Milyen jó, gondolom, hogy tegnap reggel kiborotvtam a hónaljamat, de kissé jobb minőségű izzadság gátlót is használhattam volna. A karjaim túlságosan pucérak miután levettem a kabátkám.

— Testsúlya? — Papas kérdezi.

— Ötven kiló.

— Nem baj, bár lehetne egy kicsit kevesebb is, — feleli a művészeti igazgató és hallom, hogy valakihez beszél a házi telefonba.

— Júlia, — utasít valakit, — jöjjön be az irodámba és vigye Tóth kisasszonyt a vendégszereplők öltözőjébe, — és érzem, ahogy beszél, tekintete szinte égeti a fenekemet, — és adjon neki, — folytatja, — egy testhezálló selyemanyag hosszúnadrágot, egy gyöngyökkel kivarrt ujjatlan blúzt és valami hozzávaló túsarkú cipőt. Utána hozza le a vacsoraterembe, ahol mindannyian várni fogjuk.

Öt perccel később, felöltözve, ahogy utasítottak, Júlia levezet a vacsoraterembe, és megállunk egy asztal előtt, ahol Steve, Mr. Papas, egy harmadik férfi és egy nő ül.

Mr. Papas zömök termetű ember és körülbelül ötven fele járhat és olyan mély, rekedtes hangja van, mintha a pincéből beszélne, ahol magasabb oktávok szigorúan be vannak tiltva. A harmadik férfialak sem sokkal fiatalabb, de szmokingot visel, fodros mellű fehér inggel, és hozzá csokornyakkendővel. Az illető szigetországi angolos kiejtéssel beszél és bemutatkozik.

— Örvendek a szerencsének, művésznő. Floyd Stuart vagyok.

A nő elbiggyeszi a száját, mély slukkot húz cigarettájából, mely harminc centis elefántcsont szipóka végére erősítve tart és gyilkos pillantást vett Stuartra. Kora szerint negyven fele járhat, arcát vastag rétegben borítja a sminkelés és keblei Anita Ekberg svéd színésznőt is megszégyenítenék. Bokáig érő estélyi ruha van rajta, és kékróka gallér takarja csupasz vállait.

— Hogy hívnak, galambom? — kérdezi és fejét kissé félretartva hatalmas füstfelhőt fúj oldalsó irányba.

— Éjszaka Virága, — felelem, — éjszakai látomás vagyok, pusztán csak egy árnyékból szőtt csillogó tünemény.

— Olívia nagyságos asszony itt, — Papas a cigarettás nő felé biccent, — nemrégiben adta tudtomra, hogy elvesztettük jazz zenekarunk karmesterét és egy újat keresünk.

— Nem veszítettük el a kis nőt, — Olívia fejével nemet int. — Pontosan tudom, hogy hol van. Egy fém tepsiben fekszik a városi hullaházban. Masszív drogmérgezés áldozata lett.

— Nem nálunk jutott a drogokhoz. — Floyd rosszállóan ráncolja a homlokát.

— Nem azt mondtam, hogy itt, — Olívia mondja és cigarettája végéről a hamut a Lloyd előtti kávéscsészébe veri. — Orvosi receptje volt hozzá. Csak az volt a baj, hogy miután te közölted vele, hogy nem veheted el feleségül, mert már van feleséged, én, az egész üveggel bevette egyszerre, ahelyett, hogy csak egyesével nyeldeste volna.

— Kérlek, Olívia, — Papas közbevág, — Éjszaka Virága művésznőnek nem kell ismernie a színházi élet minden szennyes mozzanatát. Biztos vagyok benne, hogy tudja, hogyan kell elhessegetnie az alantas szándékkal feléje közeledő nős férfiakat. Éjszaka Virága tiszta és becsületes és nagyon is szeretetreméltó teremtésnek látszik.

— Ahhoz túl csinos, hogy becsületes legyen, — Olívia keskenyre húzza a szemét. — Én egyáltalán nem találom szeretetre méltónak, inkább kimondottan ellenszenvesnek.

— De ma éjszaka új karmesterre van szükségünk. — Stuart siet a segítségemre. — Én úgy látom, hogy Éjszaka Virága tökéletesen beválna, mint karmester.

— Énekesnő vagyok, — hebegem zavartan, — régi balladákat és zenés ódákat szeretnék előadni.

— Menjen fel a színpadra, — Papas elereszti füle mellett közbevetésemet, — vegye kezébe a karmesteri pálcát és mutassa meg nekünk, hogy milyen jól tud vezényelni.

— Fogalmam sincs, hogyan vezessek egy zenekart, — tiltakozom.

— A zenekart nem kell vezetni, — Papas legyint a kezével, hogy menjek már, — maga csak színpadi kellék lesz, a szépséges díszletek legvonzóbb érdekessége. Csak mozgassa magát a ritmusra és rázza a fenekét. Ennyit csak tud csinálni. Nem?

— Fióna, ez egy remek ajánlat és kitűnő álláslehetőség, — Steve suttoja a fülembe, — Menj és mutasd meg nekik, hogy mi is az a híres magyar virtus.

A színpad felé pillantok. Jobb felől öttagú jazz zenekar játszik és középen két hastáncos nő tekergeti magát és pucér hasuk úgy hullámszik, mintha egy csapat siklókégy csúszkálna bennük ide-oda. Ezerszínű buggyos gatyát viselnek, de olyan alacsony szabásút, hogy fogalmam sincs, hogy mi tartja fent derekukon, és a mellbimbóikat és alatta a barna udvart takaró aranykorong hogyan nem esik le róluk.

A zenekar abbahagyja a nyavalygós közel-keleti zenét és a két hastáncos nő hirtelen felszívódik. Kezembe veszem a karmesteri pálcát és a zenekar egy csodálatos Duke Ellington számot kezd játszani. *'Don't mean a thing'* vagy *'Semmit nem ér, ha nem tudod,'* swing ritmust, ha magyarra akarnám fordítani. A taktus követése a véremben van. Lábam és karjaim maguktól kezdenek mozogni és úgy rázom a fenekemet, mint egy motolla. Kettőt jobbra, kettőt balra, kilököm csontos csípőmet, karjaimmal a levegőbe ütök és lábaimmal toppantok néhányat. Egy trombita fúvós feláll, nekiereszti hangszerét és én megfordulok. *'Semmit nem ér, ha nincs a ritmus benned, 'Don't mean a thing, if you ain't got the swing.'* Éneklek az első sort és

megint meghintáztatom a csípőmet, lábaimmal dobolok a földön és fenekem partjait egyenként riszálom. Hadd nézzék, ezt én is élvezem és még fizetni is fognak érte. *'Don't mean a thing, all you got to do is swing, Semmit nem jelent, csak rázzad magadat.* Floyd tapsol a kezeivel, és Papas úrnak fülétől füléig ér a szája. Csak Olívia ül ott, mint egy kőszobor és idegesen fújja a füstkarikákat a hatalmas kristálycsillár felé.

Hála a vékony selyemnadrágnak és a hihetetlen dallamnak sikerem azonnali és átütő.

— Drágám, — Floyd fuvolázza Olíviának, — Ritka kincs ez a kicsi nő, borzasztó szerencsénk van, hogy idejött hozzánk. Nem gondolod?

— Valóban ügyes, — feleli Olívia beleegyezően, — Ameddig betartja a három lépés távolságot tőled és te sem nyújtogatod feléje szennyes kezeid.

— Én, — Floyd tiltakozik. — Soha, én soha nem tépném le egy virágjába boruló rózsabimbó szirmait.

— Jobban is teszed, — Olívia feleli, — nem a te szálnalmas pöcsödnek való egy szűzlány.

A zenekar abbahagyja a játszást és lelesek a színpadról. Mit akarnak még? A fejem tetejére álljak és cigánykerekeket hányjak, hogy némi elismerést kapjak.

Papas odaint magához. — Jöjjön ide, kis bülbülmadárkám, — mondja, — ha Floyd Olívia nagyságos asszony is úgy gondolja, akkor szeretném magát szerződtetni öt éjszakára egy héten. Ötszáz dollár heti fizetést tudunk megajánlani és részletes szerződést kell kötnünk a kitételekről. Javaslom, hogy egy tapasztalt színházi ügyvéddel nézesse át az egész dokumentumot.

Olívia jeges szemeket mereszt rám. — Ez a mulatóhely az én tulajdonomban van, — mondja. — És nem most akasztottak le a falvédőről. A szerződés számos kapcsolt feltételt és más követelményeket tartalmaz, hogy mi bármikor kitehessük magát, ha maga kilép a sorból, büntettet követ el, beleértve a házasságtörés bűnét, vagy kábítószereket, vagy bármi más illegális drogokat használ.

— Én, soha, — jelzem a fejemmel a nemet, — Én soha nem használtam és soha nem is fogok izgatószereteket használni. Még csak nem is dohányzom, annyira undorodom az ilyesmitől.

— Nincs mitől aggódnia, — Stuart közbevág, — Nem olyan forrón eszik a kását, ahogy főzik. A feleségem se nem templomi matróna, se nem apácázárda főnöknő.

— Tudom a jó és a rossz közötti különbséget, — mondom szégyenlősen. — Lehet, hogy úgy teszek, mintha kapható lennék, de az csak egy alakoskodás, hogy az üzlet jobban menjen. Soha senkivel nem mennék el, akit szívemből nem szeretek.

— Természetesen, hogy nem, — Olívia feleli hideg hangon. — Efelől nincsen semmi kétségem. Legyen itt, kedvesem fél órával az éjszakai műsor kezdete előtt és átveheti a szerződést.

Kint az utcán viccelődő hangon szólok Steve-hez. — Idefigyeljen, mesterem, fogjon nekem egy taxit. Haza akarok menni és aludni akarok. Ha nincs ellenedre? Tudod, az alvás jól tesz a szépségnek.

Egy taxi megáll és Steve kinyitja az ajtót. Előreenged, de én nem csúszok tovább a túlsó ülésre és bemondom a sofőrnek a címemet.

Steve hitetlenkedve néz rám és mondja. — Menj arrább, Fióna és engedj be. Menjünk el a kéglimbe és megmutatom neked, hogyan élnek a jobbak, akik tele vannak pénzzel. Elvégre jó pénzt fogsz keresni, és rangodnak megfelelően kellene, hogy élj.

— Majd máskor, — felelem és bocsánatkérően ránézek. — Pihennem kell. Nem akarom magamat agyonhajtani és túl sokat markolni fel a jóból. Ígéretet tettünk Roseland Dancing City klubnál, megígértem öreg barátomnak, hogy gyakorolni fogok vele a magyar katolikus templomban és a vasárnapi misén is énekelni fogok és a magyar nyugdíjasok klubjában az East End Avenue-en is meg akarom tartani a pozíciómat. Továbbá el kell, hogy járjak a fodrászatba és a kozmetikára, masszíroztatni kell fáradt lábaimat és el akarom kezdeni a mezei futást a Central Parkban. Akárhogyan is veszem ez temérdek elkötelezettség, többen azt mondanák, hogy képességeimen felül van. Nem gondolod, hogy be kellene osztanom az erőmet?

Steve elengedi az ajtót és kissé meglepődve kérdezi. — Hát akkor mikor láthatlak legközelebb?

Gyere el a Párisian Girl lokálba ma éjszaka; rendelj magadnak egy jégbehűtött francia pezsgőt és nézhetsz engem, amennyit csak akarsz és a műsor után majd beszélgetünk.

Behúszom az ajtót és odaszólok a taxisnak. — Indulhatunk.

A taxis hátrafordul és kérdezi. — Ki volt ez és mi lesz vele?

— A jövődöbeli férjem, — mondom, — és sose aggassa magát miatta.

— Úgy nézem, — nevet a taxis, — hogy az illető még nem tudja, hogy ő a jövődöbeli.

— Nem, nem tudja, — dőlök hátra kényelmesen az ülésen, — csak annyit tud, hogy el akar csalni a tollas bálba és meg akar fektetni.

— Sikerülni fog neki? — kérdezi a sofőr, rálép a gázra és fordulunk be a sarkon.

— Az esküvő után, — felelem, — én nem vagyok egy olyanfajta lány és megvan a magamhoz való eszem.

Steve Első Könyve

Steve Első Könyve

Első Epizód

A nők, morfondírozok és meredten bámulok a taxi után, próbálj rajtuk segíteni és mit kapsz tőlük cserébe. Bajt, bánatot, szomorúságot és egy rakás szerencsétlenséget, azt kapsz tőlük. Ez a kicsi bige azt hiszi, hogy övé a világ. Most mit csináljak egész délután. Jön a péntek este, ami az egész hét legélvezetesebb része kellene, hogy legyen. Talán menjek haza anyámhoz, hogy áthívják azt az idegbeteg Nelly Macaluso-t?

— Fiam, — anyám örökké leckéztet, — a lány mögött temérdek vagyon van. Ha elveszed apád nem kellene, hogy többet betegre dolgozza magát hentesüzletében és a sarki parkban bocce-golyó gurító partnerei is lényegesen több tisztelettel beszélnének hozzá.

Nem, nem megyek haza, határozom el, nem akarom látni Nelly-t, inkább meglátogatom lelki barátomat és bizalmasomat, Rebecca Cohn-t.

Rebecca az East 36th utcában lakik a Lexington és a Third avenue között egy kommunális lakásban. Rebeccánál mindig lehet érdekes emberekkel összejönni és intelligens módon el lehet társalogni valakivel.

Taxiba vágom magam és áthajtatok a hosszú város keleti oldalára. A sofőr letesz, kifizetem, felmegyek a lépcsőn és megnyomom a csengőgombot. Rebecca beenged és leülünk a szobájába, amit most egy vörös hajú alakkal oszt meg, akinek a neve Daniel. Daniel Németországból való vagy Franciából, ahogy közlik velem a bemutatkozásnál, ahol, és itt Rebecca csak titokzatos célzásokat tesz, ahol Daniel fantasztikus zavargásokat szervezett több kormány ellen is.

— A mozgalomnak pénzre van szüksége, — Rebecca közli velem visszakézből és Daniel bólogat hozzá. Gondolom, hogy Daniel angolsága gyenge, de nem vagyok biztos benne, a mókus nem beszél sokat.

Rebecca a Lower East Side-ről való. 1945-ben született, és nemcsak hogy egy szexi külsejű rövidre vágott hajú barna, akinek hatalmas mellei, mint két ütköző a gőzmozdonyon merednek előre. De Rebecca okos is, gyors eszű, és mint a villám forog a nyelve, ami nem csoda, hiszen az apja egy rabbi, inkább egy volt rabbi, mert az öreg már régen áttért baptistának, és mint prédikátor papol nap-nap után a szószékről, hogy az egyedüli üdvözlés csak Jézus Krisztus urunk elfogadásán keresztül történhet.

— Nekem hiába magyarázod, — nézek rá, mint egy bolond és megrándítom a vállamat. — Nekem nincs pénzem és örökséget sem várok sehonnan.

— A cél szentesíti az eszközt, — Rebecca néz rám keményen, — remélem, hogy ezzel tisztába vagy, Steve elvtárs.

— Mennyiről van szó? — kérdezem, hogy mondjak valamit. Talán egy százast össze tudnék nekik kaparni, de többet nem. Költségeim vannak, anyagokat kell

vennem és fizetnem kell az iparosokat, és engem meg senki nem fizet ki előre, mielőtt a munka elkészül.

— Egy millió dollár kezdetnek elegendő lenne, — mondja Rebecca és elővesz egy kézzel sodrott cannabis cigarettát, meggyújtja, és egyenként felajánlja nekünk.

Daniel felém fordul, és hevesen gesztikulálni kezd. Süketnéma jelbeszéd, gondolom, de soha nem volt jó oldalam, hogy kisilabizáljam érzelmileg fogyatékos kommunista forradalmár anarchisták szándékait és fogalmam sincs, hogy Daniel mit akar mondani.

Rebecca ráteszi kezét a kezemre. — Daniel nagyon ki van borulva, — mondja, — a Bundespolizei le akarta tartóztatni és hajszálon múltott, hogy el nem kapták.

— Mit csinált, — kérdezem és rábámulok Daniel-re, aki idegesen nagy slukkokat szív a marihuánás cigarettából.

— A lajstrom hosszú, — Rebecca feláll és leül mellém. Lábait átteszi az enyémen és simogatni kezdi arcomat. — Kezdetnek egy tiszta fiúkból álló csapatot szervezett és elfoglalták a női diákszállót a Sorbonne egyetemen. Másodszor, Daniel félbeszakította a miniszterelnök beszédét. Harmadszor pedig diáksztrájkot szervezett.

— Apró kihágások, — mondom és átveszem a csikket Danieltől, aki a felfelé fordított szemeivel rögeszmés módon bámulja a plafont. — Egyik sem hangzik valami főbenjáró bűnnek.

Erre Daniel is megszólal. — Pénzre volt szükségünk, — magyarázza akadozó angolságával. — És elhatároztuk, hogy összehozunk egy óvodát. A dolgozó nőknek temérdek gyerekük van és nincs hely, ahol otthagyják őket, mialatt a gyárakban kuliznak. Óriási szükség volt a segítségünkre és úgy gondoltuk, hogy rettenetes szívességet csinálunk proletár testvéreinknek. Hogy alacsonyan tartsuk a költségeket és maradjon elegendő némi jövedelemre is, saját magunk láttuk el a teendőket. Óvodánk tiszta minimális módon lett összehozva, sok játékot vagy berendezést nem vettük és egy pár kis ebadta tiszta unalomból huzigálni kezdte sliccemen a zipzárt és a kukkimmal akart játszani. Eleinte mondogattam nekik. — Nem tudtok valami mással játszani? — és odébb löktem őket. De örökké visszajöttek és meg kellett, hogy engedjem, hogy csinálják. Ami még nem lett volna baj, de az egyik kis gézengúz elmondta az anyjának. A rendőrség rám fogta, hogy pedofil vagyok, tisztára csak a politikai nézeteim miatt. El akarták fojtani az ellenzék hangját, nem akarták a szocialista szexet, amit én annyira fontosnak tartok az egyenlőség nevében. Ránk küldtek egy tucat rendőrt, hogy engemet és partneremet bevigyenek. Egy párat lelőttünk a szemétláda disznókból és most itt vagyok, ott ahol a legkevésbé szeretek lenni, Amerikában.

— Ennél könnyebben is kellene tudni pénzt csinálni, — Rebecca mondja és megcsókolja az arcomat, mialatt kezével Daniel ágyékát masszírozza. — És Steve, drága barátom, itt válik a te szereped rendkívülien fontossá.

— Nem, — rázom a fejemet, — semmiféle radikális dologba nem akarok belekeveredni.

— Semmi ilyesmiről nincs itt szó, — feleli Rebecca. — Mi nem akarjuk, hogy kirabold a nemzeti bankot, elhurcolj valami gazdag hírességet vagy felállíts egy pénzhamisító nyomdát. Csak annyit kérünk tőled, hogy legyél saját magad, csináld, amihez legjobban értesz, és a többit bízd ránk.

— Kik azok a ránk? — kérdezem.

— Leginkább én, — Rebecca mosolyog, — és Daniel.

— És Maxim, Kurt, Werner, Hans-Joachim, Ditta és Jadwiga, — Daniel hirtelen felébred, és lelkesen beszélni kezd, — És ne feledkezzünk el a Revolutionärer Kampf csoportról, a La Rouge organizációról és a Polgárok a Neonácik Ellen szervezetéről, egy egész liberális haladó hadsereg áll a hátunk mögött.

— Semmiféle illegális akcióba nem akarok részt venni és nem akarok kapcsolatba kerülni semmi szélsőséges frakcióval vagy terrorista csoporttal, — tiltakozom és a marihuána cigarettát leteszem a hamutartóba.

— Természetesen, hogy nem, cukorfalatkám, — Rebecca játékosan megfricskázza az orromat, — csak barátságot kell, hogy köss egy öreg hölgygel és rávedd, hogy téged nevezzen ki végrendeleti végrehajtójának.

Kezdem magamat nagyon kényelmetlenül érezni ezzel a két radikálissal, ha nem vigyázok, a végén valami kémiai úton még engem is asszimilálnak. — Nem is tudom, — mondom visszautasító hangon. — Ez valami nagyon kitekert fantazmagóriának hangzik. Még akkor is, ha sikerül összebarátkoznom egy ilyes valakivel és kinevez végakarátának felelős végrehajtójává, rokonai bírósági úton megtámadhatják végtestamentumát és semmivé nyilváníthatják. És az illető még évtizedekig is élélhet.

— A forradalom nem löverseny, ahol időre kell futni a kilométereket, — Rebecca mondja, és két ujjával felpöccenti az államot. — Az időtényező megoldása a mi dolgunk, a néni hirtelen el fog halálozni és minden jog reád száll, hogy úgy oszd szét a vagyont, ahogyan azt te a legjobbnak látod.

— Ez gyilkosságnak hangzik, és én soha nem fogok cselekedni semmi ilyesmit. Lehet, hogy aranyifjúnak tartasz, de diplomás építészmérnök vagyok és nincs szükségem olyan pénzre, amihez vér tapad. Miért lennék részese egy ilyen ördögi gonosz elgondolásnak?

— A forradalmi mozgalomért, — Rebecca jeges szemekkel mered rám, mintha először engem akarna kinyírni, ha nem értek egyet tervével.

— Miért nem köt Daniel barátságot az öreg hölgygel? — kérdezem, és Daniel fele intek, de azonnal visszarettenek. Guvadt szemeiben a borzongtató lelkesedés és a gyűlölet vérveres lángja ég. Ezek halálos komolyon gondolják a dolgot.

— Daniel nem az ő zsánere. A mi nénink egy jóképű, fiatal és olaszos kinézetű belsőépítészt keres.

— Miért? — Kiáltom.

— Azért, — feleli Rebecca lassú, fenyegető hangon és minden szótagot külön kihangsúlyoz, — azért, mert unatkozik és át akarja dekoráltatni a lakását.

— Tételezzük fel egy percre, — mondom, és ez már úgy hangzik, mintha cselszövésük máris felkeltette volna érdeklődésemet, — hogy teljes bűnügyi védettség kapok, és nem leszek semmiféle büntettségbe belekeverve és törvényileg kompromittálva. Mi lenne ennek a kalandnak a legmagasabb várható haszna és mennyi lenne abból az én részesedésem?

— Akciónk céltárgya, és mi gondosan átvizsgáltuk az összes tényeket és felderítettük az összes lehetőségeket, egy öreg néni, aki nagyon labilis fizikai egészségnek örvend, ahogyan ezt már előre jeleztem. Teljes vagyona másfél millió dollár és ez a szám nem foglalja magába luxuslakásának piaci árát. — Magyarázza Rebecca miközben a könyvespolcra leveszi Marx Tőke című munkájának egy keménykötésű díszpéldányát. — Ha megesküszik erre a könyvre, — folytatja, — és a

forradalom veres lobogójára, és kommunista becsületszavadra ígéred, hogy átutalod a mi számlánkra a milliót, mi megadjuk neked a néni nevét és címét és segítségedre leszünk, amíg akciónk teljes sikerrel le nem zárul.

— És ha nem? — kérdezem aggodalmaskodóan és próbálok felállni és elhagyni a lakást, de Daniel visszanyom a díványra és rám mereszti hüllőszemeit.

— Ha nem, — feleli Rebecca és látszólagosan csipkelődő hangjából valami jéghideg kegyetlenséget érzek ki, — ki kell, hogy csináljunk. Nem engedhetjük, hogy elmenj innen és magaddal vidd ezt a mi fantasztikusan remek ötletünket.

— Rebbie, ezt nem gondolhatod komolyan, — mondom, mialatt kiver a hideg veríték és homlokomról csurog az izzadság.

— Még a fentiek felül is, — Rebecca fenyegetően felemeli mutatóujját, — ha te nekünk problémákat akarsz okozni, keresztül akarsz gázolni rajtunk és be akarsz minket árulni, értesíteni fogjuk a szervezett bűnözőket vizsgáló kormánybizottságot, hogy az apád gengszter és bérgyilkosságok áldozatait őrli fel hentesüzletében. Az öregedet vagy megölik a társai, hogy ne tanúskodhasson, vagy ha nem lesz hajlandó tanúskodni életének hátralévő részét Sing-Sing börtönben vagy fent északon az Attica fegyenctelepen fogja leélni.

Ez volt az utolsó csepp a pohárban. Ezt nem tehetem meg az én jó édesanyámmal, aki olyan aranyos egy teremtés az óceán túlsó oldaláról. Biztos vagyok benne, hogy a papa ártatlan, de a vádakat vizsgálat fogja követni és az öregem ismer néhányat a gengszterek közül. Joe Borzalinó testvérbátyja és még néhányan a Bronxi nehézsúlyúak közül odajárnak hozzá prosciutó sonkát és Genoa téliszalámit vásárolni. És mindamellett, a büntettet nem én fogom elkövetni. Én csak jó leszek és kedves egy öregasszonyhoz, felmarkolok egy félmillió dollárt és valószínűleg beöröklöm szuperluxus kégliét is. Akkor nem kell, hogy elvegyem azt a ronda szicíliai szalamandrárt, azt az idegbeteg Macaluso lányt, hanem elvehettem Fionát, az én kis csalogányomat és az én drága szerelmem be fog tudni költözni hozzám a világ egyik legdrágább helyére. Ezek a vörös forradalmároknak nem kell a lakás. Ahogy bekasznízták az ő részüket, biztos vagyok benne, hogy visszaköltöznek Európába, ahol a fontosabb esemény zajlanak, és ahol kormányokat kell megbuktatni.

— Rendben, — mondom, — veletek vagyok. Adjátok ide a címet és a szóban forgó hölgy nevét.

Rebecca mellmagasságba emeli a bibliát, bocsánat Marx Tőkéjének díszkötéses példányát és int, hogy tegyem rá a balkezemet és emeljem a jobbomat eskütevésre. Daniel a Kommunista Internacionálé egy rémségesen szép felvételét teszi fel a lemezjátszóra és mind a hárman vigyázóba vágjuk magunkat.

— Ismételd utánam, — Rebecca parancsolja, — Minden körülmények között teljesíteni fogom szent kötelességemet, soha nem fogom elárulni elvtársaimat és soha nem fogok senkit se beködni a kopóknak, Isten engem úgy segéljen.

Daniel rosszállóan rázza a fejét és morog, — az Isten részt húzzátok ki belőle, — rossz körtefa ágait rázzátok, mi istentelen pogányok vagyunk.

Az esketési ceremónia után Rebecca egy nagy üveg valódi orosz vodkát húz elő, mindenkinek tölt egy vizespohárral és költői pátosszal büszkén bejelenti.

— A hölgy neve Elizabeth Highlander; 84 éves, törekeny fizikai állapotban van, de az esze még teljesen tökéletes. Senki nem vonhatja kétségbe, hogy végrendeletét nem saját józan eszének tudatában és saját akaratából írta alá. Senki nem

támadhatja meg végakarátát, és senki nem is merné, hacsak nem akar ujját húzni a forradalmi mozgalom legjobbjával.

Szinte ráejtem a félig kiivott pohár vodkát Daniel fejére, aki lehajolva kotorászik az ágy alatt és mintha egy rugós bicskát vagy egy pisztolyt dugna el nadrágjába.

— Mrs. Highlander közvetlen a lakás mellett lakik, — ordítom, — amit most renováltatnak velem és ahol az utóbbi időben gyakran töltöm az éjszakáimat.

— Igen, — Rebecca bólint és arca mosolygós, mint a nyári napsugár a záporosó után. — Innen jött az egész ötletünk, Daniel gondolta ki, tisztára egy zseniális elgondolás az egész. Nem?

Minden kétségen felül zseniális, gondolom és érzem. hogy zúg a fejem és szédülök. A százfokos vodka gőzei lassan kiszorítják az utolsó értelmet is agyamból és még egy pohárral töltetek magamnak. Mind a hárman iszunk és leülünk a keskeny díványra, amit Rebecca éjszaka ágyának használ.

Rebecca ül középen és kezeit két oldalt térdeinkre helyezi. — Szeressük egymást gyerekek, — mondja, — álljunk neki szexezni.

— Hármában? — csodálkozom el és nagyot böfögök gyomrom legfenekéből.

— Miért ne? — Rebecca mondja, — ha mi mind hiszünk a javak egyenlő elosztásában, miért kellene, hogy megtagadjam tőletek az emberiség legértékesebbnek tartott kincsét.

— Ami? — kérdezem és karjaimat Rebecca vállai köré fonom. Csókot nyomok a szájára és nyelvem szájpadrólásának hátsó zugait kutatja. Egy darabig nyeltes kuglit játszunk egymás mandulájával, mialatt Daniel levetkőzik. Ocsmányan néz ki és kiálló bele van, de Rebecca lecsavarja a villanyt és sietve letépjük egymásról maradék ruháinkat.

Nem természetem, hogy a nagytiszteletű olvasót másodkézből vett örömök részleteivel szórakoztassam, és a visszaemlékezésem amúgy is homályos. És felettébb resteltem, hogy egy szobában voltam egy olyan csupaszseggű páviánnal, mint Daniel de la Rouge, tehát ugorjuk át a malacságokat és ne használjunk olyan szavakat amik bárkinek is az anatómiáját részletezik.

A legrosszabb volt az egészben, hogy megittuk a kétliteres vodkásüveg teljes tartalmát és már félúton delírium tremens-t kaptam és elvesztettem az eszméletemet, és hogy utána mit tettem az tiszta találgatás lenne bárki részéről. Csak annyit tudok biztosan, hogy az éjszaka kellős közepén ébredtem fel. A szobában csend uralkodott és az utcalámpa sápadt csíkokban vetítette fényét meztelen hasamra.

Akkor eszembe jutott Fióna és az ő nagy bemutatkozása a Párisian Girl mulatóban. A pokolba is és a drága szüzanya legyen könyörületes gyarló lelkemhez, szinte elmulasztottam az egészet. Gyorsan magamra kapkodom ruháimat és kettesével rohanok lefele a lépcsőn. Az utcán sehol sem látok taxit; soha nincs egyetlen egy sem, ha igazán szükséged van rá. Visszarohanok az emeletre és hívni próbálok egyet a telefonon. Erre Rebecca felébred és nyög. — Hová ez a nagy sietség, elvtárs, ne hagyj itt, mielőtt meg nem csókolsz.

Megcsókolom és Rebecca tovább magyaráz. — Telefonálj, ha felvette a kapcsolatot Mrs. Highlander asszonysággal, ugye megteszed, drága egy fegyvertársam? — és ezzel fiús arcát befűrja Daniel kövér potrohába és újra horkolni kezd.

A taxi megjön és ránézek az órára. Reggel félhat. Forgalom nincs és háromnegyedre már ott is vagyunk a klubnál. A pokolba, zárva van. — Várjon, — kiáltok a taxisnak, — hadd nézzem meg a színészbejárót.

Hátramegyek keresztül a sikátoron, de a színészbejáró ajtaja is be van lakatolva. Csengő sehol és öklömmel dörömbölök. Senki nem válaszol. Ezer ördög és pokol, miféle éjszakai lokál ez, ami nincs nyitva legalább reggel hatig?

Steve Első Könyve

Második Epizód

A szombat esti összejövetel a mi házunknál kötelező esemény. Nem lehet elkerülni az előírt családi vacsorát, az olasz ételfinomságok tucatjait, amit anyám szorgos munkával készít elő. A kisebb kastélyteremnek is beillő ebédlőnkben tizenkét személyes asztal díszeleg. Papa ül az asztalfőn és mama fenntartja magának az asztalvégi széket, arra az esetre, ha a végén lesz ideje leülni. Papa jobbján idősebb testvérébátyám Roberto és kicicomázott papagáj kinézetű felesége, Claudia foglal helyet. Apám baloldala melletti széken soha nem férjezett vénlány nőtestvérem, Constancia kényeskedik, akinek a modorát és a hangját az összes többi között a legjobban utálom. Mellette Trotta nagymama, Constancia leghatalmasabb pártfogója és védelmezője. Felesége oldalán Trotta nagypapa terpeszkedik, egy egyenes hátú kőfaragómester, az Abesszíniai háború hős veteránja, még a régi szép időkben.

Én Claudia mellett ülök, egy helyen, ami már önmagában is eredendően kockázatos, mivel Claudia állandó jelleggel juttatja tudtomra, hogy mennyire nagyon kedvel. Jobbomon a már fentebb említett Nelly és a másik oldalon annak szülei, akik stratégiai ügyességgel helyezkedve, pontosan velünk szemben ültek le. Az én oldalamon Mario, Nelly fiatalabb fivére zárja be a sort, aki egy pattanásos képű kamasz és a helybeli iparos iskolában autószerelőnek tanul.

A vacsora szinte már véget ért, mama most hozza ki egy hatalmas tálaló edényben a zsírtól aranylóan csillogó hagyományos hosszútésztalevest, egy utolsó fogást, nehogy véletlenül egy dekát is fogyjunk.

Papa villájával megüti borospoharának peremét. A csilingelő üveg zenei hangot hallat, és mindannyian feléje fordulunk.

Papa feláll, büszkén kihúzza magát és mély lélegzetet vesz. — A mai nap nagyon fontos a mi életünkben, — kezdi, — és én legnagyobb örömtől eltelve jelenthetem be, hogy szeretett fiatalabbik fiam, Steve, aki egy híres New Yorki építészmérnök, élete legfontosabb döntését hozta meg és szólani szeretne hozzánk.

— Én, — kérdezem és csodálkozva meresztem szemeimet apámra.

Nelly gyengéden megszorítja kezemet. — Ne félj, amore. A szüleim már tudják és belegyezésüket adták. Mindössze tőled is akarják hallani.

Minden szem reám szegeződik, mindenki mosolyog, kivéve Mario, aki forgatja a szemét és gúnyos hangon morog. — Oh, hogy oda ne rohanjak.

Pontosan tudom, hogy mit várnak tőlem. Ez éppen annyira nyilvánvaló, mint amekkora kelepce. Fiónába vagyok bele esve, ami ugyan egy nemrégiben fellobbant láng, de egy igazi szerelem és örökre égni fog bennem. Nemes érzelmek tartanak hatalmukban, igaz, de egyetemi tandíj kölcsönöm tízezrekre rúg, hatalmas összegeket

vettem, hogy anyagot vegyek és munkásokat fizessek, több nagy munkán is, amikből még egyetlen egyet sem fejeztem be.

A vederből cseberbe ugorjak, tépelődöm, akárki is találta ki ezt az ostoba közhelyet. Kérdezzem meg Fiónát, hogy akar-e feleségem mellett a szeretőm lenni és könyörögni neki, hogy értse meg, hogy a Macaluso leányt a vagyonáért kell, hogy elvegyem?

És természetesen nem hagyhatom számításon kívül Rebecca Cohn-t sem és fantasztikus pénzcsinálási elgondolását. Rebecca soha nem kényszerítene, hogy elvegyem feleségül; Rebecca egy független gondolkozású nő, egy feminista nőpárti és lelkes barátja a csoportos szeretkezésnek.

Nelly várakozó arccal függeszti rám szemeit, tekintete tele van odaadással és bizalommal és biztos vagyok benne, hogy házasságunk maga a kénköves pokol lesz, és ott van a jövőendő apósom, aki egy kilométerről ki tudja szagolni a sumákos alakoskodást. Ebben a pillanatban úton heverő elütött dögtetemnek érzem magam, a legalacsonyabb rendűek között is a legaljasabbnak, akit mindenki legázolhat, és akin mindenki átléphet, és akinek nincs semmi saját akarata.

Hátralököm széket, felállok és felemelem a Cabernet Sauvignon vörös borral teli poharamat és egyetlen megszakítatlan hajtásra leöntöm a gigámon. Megköszörülöm torkomat és beszélni kezdek, hangom üres és érdesen csikorgó, mint kopott kréta a feketetáblán.

— Kedves Mr. Macaluso, — kezdem, de az apósjelölt félbeszakít, — nyugodtan nevezd csak Fred-nek, fiam.

— Drága Fred és drága Mrs. Macaluso, — kezdem újra, de Fred ismét félbeszakít, — feleségemet is hívhatod a keresztnévén és mond neki nyugodtan, hogy drága Joyce. Mi mind a ketten nagyon kedvelünk téged.

Újratöltöm poharamat, de a kezem reszket és néhány csepp Nelly égszínkék ruhájára fröccsen. Nelly visszahőköl, de nem szól semmit, a nagy pillanat elérkezett, innen többé nincs visszatérés.

— Drága Fred és Joyce, — mondom, poharamat feléjük emelem és bal kezemmel Nelly keze után nyúlok. — Szeretem a lányukat és szeretném kérni hozzájárulásukat, hogy elvegyem feleségül.

Nelly sikít, majd zokogni kezd és kiszalad a szobából. Minden szem utána néz, és minden tekintetben szimpátia és aggodás látszik. Kivéve Mariót, aki rázza a fejét és akadékoskodva morog.

— Steve, tudod te, hogy miket beszélsz?

A papám mérgesen mereszti rám a szemét. — Fiam, ezt ügyesebben kellett volna csinálnod. Hol van az eljegyzési gyűrű és miért nem ereszkedtél a térdedre? Mutasd meg nekünk, hogy mennyire imádod Nelly kisasszonyt és örökkön örökké szeretni fogod és gondját fogod viselni. Amikor én megkértem anyád kezét, négy teljes óra hosszat voltam a térdemen és az egész Rigoletto operát elénekelttem neki.

— Caroroberto, — Fred ránéz az öregemre. Apám neve Caroroberto a nápolyi Anjou családból származó nevezetes király után. — Ne légy olyan szigorú a fiúhoz. Jó szándékkal van és mi már megvettük az eljegyzési gyűrűt, egy háromkarátos egyedi gyémántkőt platina keretben és maga Nelly választotta ki. Mario, — Fred kamaszfiára mutat, — fuss és hozd vissza nővéred. Mond meg neki, hogy minden rendben van és megszűn az esküvő, ahogy terveztük.

— Megállj, — apám felemeli a kezét és elbődül, mint ősszel a szarvasbika. — Steve keresse meg Nellyt és kérjen tőle bocsánatot, hogy ennyire faragatlan és modortalan volt.

Claudia nyomogatni kezdi a lábamat az asztal alatt és sugdos a fülembe. — Ne siess, cukorfalatom, nem kell, hogy elvegyed csak azért, hogy megfektess egy nőt. Gyere el hozzám, amikor a férjem nincs otthon. Majd én széteszem a lábam neked.

Kihúdom a lábfejemet Claudia masszírozó lábujjai alól és elnyomom a kezét a combomról. Utána felállok és odasúgom neki, — Sajnálom, édes kis barackvirág, nem érzek vágyat, hogy saját testvérem által megmocskolt mézecskeből nyalogassak.

Claudia gyilkos pillantást vett rám, de nem törődöm vele és kimegyek az ebédlőből. Eggyel több ellenség, mit számít, gondolom, sokkal fontosabb, hogy egy férfi kiálljon magáért és ne engedje, hogy dunsztos befőttet csináljanak belőle a nők.

Kevés kutatás után megtalálom Nellyt. Az emeleti folyosóról nyíló fürdőszobában rejtőzködött el, amelyik az én szobám mellett van és onnan is van bejárat hozzá. A szobámon keresztül bemegyek, a belső ajtót nyilvánvalóan elfelejtette bezárni.

— Hagyj nekem békét, — szipogja, — nem kell, hogy elvegyél feleségül, ha nem szeretsz.

Nem szeretem, persze, hogy nem szeretem, soha nem is szerettem, de a síró nők a gyengéim, ami fogyatékoság terhét már régóta hordom a hátamon, mint a málhásöszvér, aki gyűlöli a munkáját a kőfejtőben és díjnyertes versenylő szeretne lenni. Fionát szeretem, de szegénykémnek nincs pénze, legalábbis kevés. Fionának családja sincs, és ki ügyelne gyerekeinkre, ha ki akarunk majd menni, hogy múlassuk magunkat? Mi lesz, ha a családom kitagad, mivel nem azt a jövőt választottam, amit ők terveztek nekem? Én kell majd, hogy eltartsam szegény feleségemet? Hatvan órát kell, hogy dolgozzak majd egy héten, mert nem engedhetem meg, hogy feleségem a gyereknevelés mellett három állást is elvállaljon, hogy legyen elegendő jövedelmünk? Ha pénzes nőt veszek el, olyant, mint Nelly, lehetek a híres és felkapott építész-mérnök, aki mindig akartam lenni. Nelly otthon maradhat a gyerekekkel és lesz elegendő pénzünk, hogy minden luxust megengedjünk magunknak.

Nelly abbahagyja a sírást és könnyáztatta arcát felém fordítja. Megcsókolom a szemét és selyem zsebkendőmmel, amit mindig magammal hordok, próbálom letisztítani maszatos arcát.

— A papát most léptették elő dandártábornokká, — mondja, — és át fognak költözni a fővárosba, Washingtonba. A Pentagonban saját szobája lesz és az ő felelőssége lesz az új fegyvernemek bevezetése és a régiéik kiszuperálása.

— Tudom, — mondom, és finom csókot lehelek Nelly arcára. — Apád főgőré a hadseregnél.

— Ez még nem minden, — Nelly folytatja és karjaimat nyakam köré fonja. — A papa új munkaköre hatalmas lendületet fog adni a mama businessének is.

— Ami, — kérdezem, és közben szeretném, ha minél hamarabb visszatérnénk az ebédlőbe és csatlakoznánk a többiekhez. Egy szicíliai menyasszonyjelölttel túl sokáig egyedül lenni kettesben könnyen vezethet arra, hogy fegyverrel kényszerítsenek a vele való nőülésre. Ami, ha meggondolom a rendelkezésükre álló lövegek nagyságát, nagyon is veszélyes lehet testi épségemre és egészségemre.

— Anyuci raktári többletté vált katonai berendezéseket és fegyvereket ad le a fejletlen országoknak. — Nelly nem sír többé, hangja éles és szavai pontosan

odavágók, ahogy beszél tovább. — Megígérték, hogy vesznek nekünk egy tiszta új hatalmas házat Aspen városában, Colorado államban. Szeretnéd gyerekeinket velem együtt Aspen, Coloradóban felnevelni? Én legalább egy fél tucat bambinót szeretnék. A nőgyógyászorvosom szerint olyan erős és egészséges a petefészkem, hogy Fiónának a termékeny teknősnek kellett volna, hogy kereszteljenek.

— Fióna? — mondom és esik le az állam. Honnan tudhatna Nelly Fiónáról? Teljesen lehetetlen, hacsak nem valami magándetektívvel követik nyomomat és minden cselekedetemről fényképeket csinálnak.

— Honnan szedted elő ezt a neved? — kérdezem megdöbbenően.

— Nem tőlem ered, — Nelly ravasz arccal oldalvást néz felém, — egy cigányjósától jött a Playland Beach-en, Rye városában, — Óvakodj Fiónától és március idusától, — olvasta ki a tenyeremből. — Vajon mit érthetett alatta, tudsz-e te erről valamit, Steve?

— Nem Brútusz jövendölte ezt a figyelmeztetést? — kérdem és elvörösödök.

— Nem, az nem Brútusz volt, — Nelly kiegyenesített mutatójával az arcom felé bök. — A jóslást egy füstkoromból olvasó jövendőmondó hozta, pontosan úgy, mint az én cigányasszonyom, akitől tanácsot kértem felőled. Ki ez a Fióna, Steve? Beszélj, mert már nagyon kezdesz az idegeimre menni. Ha nem adsz magyarázatot, megmondalak a papának.

— Mit akarsz neki megmondani? — tántorodom hátra ijedtemben.

— Megmondom neki, hogy megbecstelenítettél. — Nelly feleli villogó szemekkel, — Megerőszakoltál és elvetted az ártatlanságomat. Tudom én is bűnös voltam és aktívan kivettem a részem a dologban, de egy igazi úriember nem használja ki gyalázatos módon, ha berúgat egy fiatal leányt.

— Nelly, — kapkodok a levegőért, — mikről nem beszélsz? Soha nem is csókolóztunk és soha semmiféle szexuális kapcsolat nem volt közöttünk.

— Óh, nem, — sikítja Nelly, — ezt meg minek nevezed? — és ezzel kezdi letépni magáról a blúzt és borzolja össze a haját. — Steve, — folytatja és üvölt, — én próbáltam jó lenni hozzád, mert igazán és tiszta szívemből szeretlek, és látod, hogy mit tettél velem. Nem tudtál az esküvőig várni és erőszakot kellett, hogy tegyél rajtam. Miféle brutális szörnyeteg vagy te, Steve?

Bámulok Nellyre; dührohama mulatságos lenne, ha nem lenne olyan halálosan komoly. Vajon lenne-e rajta valami, amit kedvelhetnék, és legalább elméletben elfogadhatnám az ötletet, hogy az eljegyzett menyasszonyom lesz? Lehetne az elkötelezettséget átmenetinek is venni? Olyannak, ami nem szükségesen kell, hogy házassággal végződjön. Hosszú fekete göndör haja van mely, mint egy medúzafő fürtjei omlanak le feje búbjáról finoman keskeny vállaira. Széles csípőcsontja van, annyira kiállóak mintha ortopéd módon deformáltak lennének és keskeny dereka, mely annyira légies mintha ott sem lenne. De pofonok és ízlések különbözőek, fontolgatom, mint egy eltévelyedett filozófus, a szépség fogalma kizárólag a szemlélődő elméjében létezik. Nelly ajka felett halvány bajuszka sötétlik és alsókarját selymes pihezszőr borítja. Erős vádlija, már amennyi kilátszik hosszú szoknyája alól szintén szőrös és találgatom, hogy hol máshol és mennyire dús szőrzet borítja és fekete bundájának mekkora a kiterjedése. Csiklandós izgalom fut végig gerincemen, erősen kedvelhetem a dús szőrzetű nőket és belereszketek a gondolatba. Valami baj lenne velem? Eltitkolt nőies oldalam kér magának szót, és a talányra akar választ adni melyet kora

gyermekkorom óta próbálok palástolni, amikor gyakorta szaglászom Constancia frissen levetett alsóneműjét a kazánház melletti mosókonyhánkban.

A pokolba vele, mondjam meg neki, úgy ahogy van. Még egyszer próbáljam meg a szemét kinyitni és észrevetetni vele, hogy tulajdonképpen ki is vagyok.

— Nelly, — kezdem óvatosan. — Nem vagyok jó férjanyag. Túlságosan szeretem a nőket, hogy egy mellé lekössem magamat. Független természetem van, és mindig úgy teszek, és oda megyek, ahova én akarok. Nem szeretnék ketrecbe zárt tigrisként élni, még ha aranyból is lenne börtönöm rácsozata.

Karjait nyakam köré fonja, ma este másodszor, de most lázasan keresi a számat. — Igen, igen, — nyögdécseli kéjesen és lábait egymásra fonva keményen összeszorítja combjait. — Pontosan ezt imádom rajtad, te egy olyan bódítóan szerelmes szatír vagy és bennem felségesen hatalmas férfiak utáni vágy lakozik. Szentséges gerjedelmem nem fog neked időt hagyni, hogy más nőkre nézz, éjjel nappal szeretkezni fogunk. — Ennél a mondatnál már harapja a számat és hörögve folytatja. — Elevenen foglak megzabálni és egyetlen szexuális álmodat sem fogom megvalósulatlanul hagyni.

Ha ez nem egy szicíliai ajánlat, amit nem lehet visszautasítani akkor, nem tudom, hogy mi lenne az? Bele kell, hogy egyezzem. Józan értelmem félre kell, hogy álljon és át kell, hogy adja helyét hormonok vezérelte buja vágyaimnak.

— Rendben van, Nelly drágám, — mondom, ahogy számat ki tudom tépni fogai közül. — Legyen meg az akaratod és jelentsük be ország és világ előtt, hogy jegyesek vagyunk, és majd meglátjuk, hogy mi lesz azután.

— Júniusi esküvőt akarok, — mondja Nelly és szégyentelenül végighúzza kezét megdagadt férfiasságomon. — Csodálatosan szép lenne a júniusi lakodalom.

— Jelenleg augusztust írunk, — válaszolom, és érezhető megkönnyebbülés rejlik a hangomban, — teljesen biztos vagy benne, hogy júniust akarod.

— Teljesen, — feleli, — a papa szeretné az esküvőt a Glen Island Casinó klubban, New Rochelle városban megtartani és legalább tíz hónappal előre le kell, hogy foglaljuk a termet. És mindamellett összes rokonaim, a tata főnökei és beosztottai, és a mama üzletfelei és barátnői, mindenkinek időre van szüksége, hogy előkészüljenek, megvarrassák a ruhákat, az öltönyöket és a szmokingokat. Steve, mia amore, olyan boldoggá tettél. Annyira szeretlek, hogy el sem tudom mondani és remélem, hogy te is ugyanúgy érzel irántam. Siessünk vissza a többiekhez és jelentsük be nekik a fantasztikus újságot.

Egy alpesi lavina nem söpörhetett volna le jobban a lábamról. Kéz a kézben sietve és egy szédült rózsaszínű kábulatban, mintha a lelkem eldobott üres héjként hagyná maga mögött testemet, mintha nem valaki mással volnék örökké lángoló szerelembe esve, egy sokkal aranyosabb és határozottan normálisabb leánnyal, úgy követtem Nellyt és úgy robbanunk be az ebédlőbe, mint két űrrakéta, akik hosszú út után ismét behatolnak a föld atmoszférájába.

Minden szem ránk mosolyog, de én alig látok. Fred a kezembe nyomja a gyűrűt és én térdre hulkok. Nelly büszkén kihúzza tartja magát, hegyes orra fent a magasban áll, mint egy csúcsos karácsonyfadísz és úgy tartja felém kezét, mintha egy királyi hercegnő, aki alattvalója hódolatát fogadja.

— Légy a feleségem, szerelmem, — dadogom és ráhúrom ujjára a gyűrűt. Nelly fennhéjázóan bólint, és arcom centikra van ágyékának háromszögétől. Egy erotikus párafelhő emelkedik pikszise tájáról, és mint mérgezett felhő veszi körbe

fejemet. Óh, magasságos Isten, rebegem ábrándosan, ha Nelly nem egy igazi nimfomániás, akkor nem tudom, hogy ki az? Ha tisztességesen felizgatja valami, háromszor is el fog tudni élvezni szárazon.

Az est többi része a történelemkönyvek oldalaira való és bőségesen megérdemli, hogy részletesen elmondjam. Kezdetnek tíz percig a térdemen kell, hogy maradjak, micsoda egy megalázkodás a családi béke és a megértés jegyében. Utána megengedik, hogy felálljak és fogadjam a kézfogásokat a férfiaktól és a cuppanós arcsókokat a társaság női tagjaitól.

— Légy üdvözölve a családukba, fiam, — Mr. Macaluso megához szorít. — Remélem, hogy soha nem fogsz nekünk csalódást okozni, mivel a leányom boldogságáért még ölni is tudok, és fogok is, ha kell. Annyi temérdek erőfeszítést és munkát fektettünk bele nevelésébe, hadakoztunk az ellenséges érzelmű tanárokkal és próbáltuk nem engedni, hogy betegyék a gyengefelfogásúak osztályába, és számos esetben személyesen akadályoztuk meg, hogy hosszú órákat töltsön az iskolaigazgató szobájában vagy a büntető jellegű elkülönítésre használt lomtárban.

— Zipzárazd be a szádat, Fred, — felesége, Mrs. Macaluso figyelmezteti fennhangon. — Még a soknál is több Singapore Sling kevertet ittál ma este. Hagyd abba Nelly ócsárlását, örülj, hogy ilyen csodálatos leányod van, ha megfontoljuk pszichopata mániákus nevelési hozzáállásodat.

— Te zipzárazd be a vaginádat, Joyce, — Fred üvölti, előre tántorog és megcsúszik egy a cseréppadlóra leesett kovászos uborkagerezden. Nehéz testét kemény tölgyfaasztalunk sarkába kapaszkodva akarja megtámasztani. Az asztal megrázkódik, mint Japánban a föld a nyolcas nagyságú szeizmikus rengés után és egy másodpercen belül az egész terem egy totális katasztrófa. Kígyózó spagetti darabok borítják a bársonyszékeket és a leves ragadós zsírja folyik le mindenütt. Egy ételmaradékkal teli tányértorony meginog és Constancia ölébe borul. Nővérem nagyot visít, felugrik, szoknyája szélét felkapja, próbálja magáról lerázni a darabokat és kivillanni engedi halcsontos fehér alsóneműjének hosszú szárait.

Az egész extrémé tragédia alatt csak egyetlen férfi, idősebb testvérem Roberto marad nyugodtan. Faarca merev, mint a kő és hűvös hangon adja tudunkra.

— Szép, el sem tudom mondani, hogy mennyire örülök, hogy nem én nőülök be egy ilyen családba.

— Fiam, — mondja neki apám figyelmeztetően, — te is zipzárazd be a szádat.

— Én nem zipzárazom be az én vaginámat, — Claudia vihog, — soha nem is tettem és soha nem is fogom.

Megfogom Nelly kezét és odasúgom neki. — Szökjünk meg, édesem. A Corvette kocsim ott áll a kocsibehajtón. Engedd meg, hogy hazavigyelek. Úgy nézem, hogy ezek a részeg tűzokmadarak és ezek az ostoba konyha-tramplik nem éreznek semmi tiszteletet az igaz szerelem szépsége és nemes érzései iránt.

— Igazad van, mia amore, — válaszolja Nelly szerelmi vágytól reszkető selymes hangján. Menjünk, de ne haza. Hajtsunk le a városba és vegyünk ki egy szobát a Hilton hotelban. A tulajdonomban lévő szűzhártyát még ma este el szeretném szakíttatni.

Ismét és újfentem, választanom kell az ocsmány és a gonosz között. Semmi óhajom nincs, hogy alávessem magamat Nelly mérhetetlennek látszó szexuális fantáziálásának kielégítésére, nem egy nappal a drog indukálta csoportos paráználkodás után, amit Rebecca lakásán kellett elszenvednem és nem miután

szerелеmbе еstem a legangyalіbb és legtisztabb teremtéssel, kis altszoprán énekesemmel, Fіónával. De ezúttal az idő az én oldalamon áll. Legalább fél óráig tart az út Manhattan belvárosáig és biztos vagyok benne, hogy ennyi idő alatt, ki tudok valamit fundálni, hogy két egymással párhuzamos világegyetemet ne engedjek reménytelen módом összekavarodni és megakadályozzam, hogy nagyon kényes és restellésre méltó helyzetbe hozzam saját, ártatlan személyemet.

Steve Első Könyve

Harmadik Epizód

A New York Hilton épülete egy építészeti mesteralkotás az Avenue of Americas sugárúton az 53rd és az 54th utcák között. Micsoda véletlen, gondolom, éppen a Párisian Girl mulató közvetlen közelében. New Yorkban öt Hilton hotel van, és pontosan ebben kell, hogy kikössek a menyasszonyommal, aki egyetlen percre sem enged ki karmai közül, hogy lenne egy kis időm a magam dolgaira is.

De itt vagyunk, egy ajtónálló inas beparkolja Corvette kocsimat és belépünk az előcsarnokba, mely maga a mennyei tökéletesség fényes luxusának földi megvalósulása.

A regisztrációs pultnál a legminimálisabb minőségű elszállásolást kérem, ami egy egyszerű szoba, de mégis az igazgatósági vendégek részére berendezett királynői hálószoa titulust bírja, és amiből, ahogy közlik velünk ebben a késő esti órában előzetes lefoglalás nélkül mindössze csak kettő üres, és mind a kettő a szemétdobó és a felvonó szomszédságában van, ahol néha penetráns bűz és motorzaj is beszűrődhet és ablakukból kizárólag a szomszédos épület tűzfalára van kilátás.

A pomádés hajú szobakiadó, aki külsejében leginkább egy jólfésült és figyelmes laboratóriumi patkányra emlékeztet, barátságtalanul méreget minket, és minden bizonnyal reméli, hogy visszamegyünk oda ahonnan jöttünk, mert a Hilton hotel szobáit nem találkákra adják és órára fizetik, vagy havibérben és állampénzen mérik az arra rászoruló szegény családoknak. Készen állok, hogy visszaforduljak és elmenjünk, beismerjem sikertelenségünket és hazavigyem Nellyt, a szüleihez, ahova ő valójában tartozik, amikor Nelly ápolt és finom kezét az enyémre helyezi és kellemesen dallamos és szexi hangján megszólal.

— Engedd meg, hogy én intézzem el az ügyet, kedves, — kezdi, és olyan egy pillantást vet a hivatalnokra, ami teljesen lealázza és nullává degradálja azt, majd folytatja. — Macaluso tábornok leánya vagyok, és gondolom, hogy maguknak mindig van egy luxuskosztályuk, amit a városban tartózkodó magas rangú tisztek és családjuk részére rezerválnak. Ez az úr itt mellettem a vőlegényem, — ennél a pontnál rám mutat, — neve Don Giuseppe di Lateran Rómából, ahol ő az egyik legnevesebb európai turista és hotelkritika magazin főszerkesztője.

— Háromszáz dollár egy éjszakára, — vigyorog a pimasz gazember, aki minden bizonnyal helyrejöhetett kezdeti megdöbbenéséből, és én önkéntelenül hátratántorodom az összeg hallatán, de Nelly magabiztosan kivág a pultra egy aranyszínű American Express hitelkártyát.

— Terhelje rá erre, adja ide a kulcsot és ne akadékoskodjon többet. Nem látja, hogy mennyire fáradtak vagyunk és szeretnénk minél hamarabb éjszakai nyugalomra térni.

— Hány napra írhatom be a szobát, — kérdezi a pimasz alak és keresztülhúzza a kártyát egy magnetikus leolvasón.

— Egyelőre egy éjszakára, majd tudatjuk magával holnap reggel, hogy elégedettek voltunk-e az elszállásolással és még mennyi ideig maradunk. — mondja Nelly, mialatt a szobakiadó hivatalnok elmélyedten szemléli az apró képernyőt, mintha remélné, hogy a kontónk nem lesz elfogadva és néhány, keresetlenül szemtelen kifejezést vághat a fejünkhöz.

Nincs szerencséje. Nelly hitelkártyája aranyból is többet ér és percekben belül fent vagyunk a szobánkban.

Ovatosan megnézem az órát. Tizenegy, túl késő lenne városnéző sétát most kezdeni, és még mindig három órára van, hogy Fióna műsora kezdődjön. Ha szeretném, hogy az életben valaha még szóljon hozzám nem lesz ajánlatos, hogy másodszor is kihagyjam fellépését.

Ledobom magam a nappali szoba egyik plüss foteléba és kényelmesen kinyújtózom, de Nelly egyenesen a hálószoza felé tart. — Mire vársz? — Néz rám vissza az ajtóból és én bocsánatkérő mosollyal viszonzom arckifejezését.

— Fejfájásom van, — mondom, — szeretnék pihenni egy kicsit.

— Fejfájásod? — Nelly meglepődötten mereszti rám a szemét. — Steve, a fejed fáj? Miféle fejfájásod van neked?

— Semmi komolyabb, — morgom. — Csak túlságosan le van terhelve az agyam. Temérdek gondom van, szeretnék zuhanyozni és utána szundítani egy rövidet.

— És mit javasolsz, hogy én mit csináljak addig, — Nelly élesen felcsattan és időzjeleket mutat ujjával, — ameddig te bóbiskolsz.

Nézheted a pikszisedet egy kézítükörben, gondolom mérgesen, de természetesen hangosan nem mondanék ilyen szemtelenséget és csak ennyit felelek.

— Aludj egyet te is.

— Miért? — Nelly szemei kikerekednek és csodálkozva néz reám.

— Van egy barátom, — mondom, de úgy, mintha nem is én beszélnék. Az agyam remeg, mint kocsonya a fazékban, és ahogy folytatom hangom reszketése elárulja belső tusámat, a lelki kinszenvedést, ami délután óta gyötör. — A hölgy egy neves táncos-énekes művésznő és késő éjszakai bemutatója van egy közeli mulatóban. Gondoltam egy kis pihenés után átmehetnék, megnézhetnék az előadást és kissé felfedezhetnék az éjszakai New Yorkot.

— Egy hölgy, mondd, tehát egy nőcske, — mondja Nelly és közelebb lép hozzám. Táskájában kotor, talán pisztoly vagy sodrófa után, de lehet, hogy egy kalapácsot keres, hogy azzal verjen fejbe.

— Igen, egy nő, — ismerem be és aggódva fészkelődöm a fotelban. — Egy fontos üzletfelem barátnője. Nagyon megsérteném az illetőt, ha nem mennék el kedvencének előadására, de máskülönben is, remek alkalom lenne, ha elmennék, hogy bemutassalak New Yorki barátainknak, mint a menyasszonyomat

— Az más, — mondja Nelly, — ahogy mondd, az én gyomrommal is van valami. Azt hiszem a Calamari, amit anyád felszolgált romlott volt és a csirkepaprikás szalmonella baktériumot tartalmazott. Elment a kedvem a játszadozástól. Elmehtünk és megnézhetjük azt a te kis burleszk szukádat, de egyelőre én alszom az ágyban, és te kint a nappaliban a díványon, és kettőnk között az ajtó zárva marad.

Röviddel éjjel két óra előtt megérkezünk a Párisian Girl főbejáratához. Nelly kialudta magát és izgatottan várja, hogy ízelítőt kapjon New York híres éjszakai életéből. Ugyanaz a hosszú, égszínkék estélyi ruha van rajta, amit az eljegyzésen viselt, ami vállait és karjait meztelenen hagyja, és nyakában háromsoros igazgyöngy nyakék függ.

Rajtam fehér duplagombos öltöny feszül, fekete inggel és fehér nyakkendővel. Aranyat is viselek, rengeteget, szeretem az aranyat, a csillogó fém általános megjelenésem fontos kellékét képezi.

Az ajtónálló ránk bámul. — Szabad a neveiket, — mondja. — Üres asztalunk nincs, hacsak jóval előre nem foglaltak egyet.

— Tóth művésznővel vagyunk, — válaszolom és viszonzom, hideg, szúrós tekintetét. — Közeli barátainak köréhez tartozunk.

A barátságtalan Cerberus fennhéjázva bólint. — Igen, monsieur. Mademoiselle Tóth valóban asztalt foglaltatott magának és vendégeinek. Fáradjanak be, rögtön látni fogják melyik az. Közel a színpadhoz egy nagy kerek asztal, legalább tizenketten elférnek körülötte, és úgy hiszem, ha még a művésznőt és kísérlőjét is beleszámítjuk, akkor is marad hely a maguk számára.

Keresztülfurakodjuk magunkat az asztalok tömegén és széles ívben körbekerüljük a táncparkettát és meglátom Papas urat, Olíviát és Stuartot egy terjedelmes asztalnál és öt nőt velük, akik közül egyet sem ismerek. Megkönnyebbülés érzése fog el. Semmi jele egy ismeretlen férfilovagnak aki Fióna kísérlője lenne, ha valóban akadt volna már egy neki.

Stuart felpattan helyéről, — Steve, annyira örülök, hogy itt vagy, — mondja és egy másodpercre rám néz, majd Nelly felé fordul és kezét két tenyere közé fogja.

— Bocsásson meg tolakodásomért; maga ugye Linda Fiorentino, a neves színésznő és Broadway híresség? Micsoda megtiszteltetés, hogy megismerhetem. Kérem, foglaljon helyet és tiszteljen meg minket társaságával.

— Stuart, ülj le, — Olívia rosszállóan ráncolja a homlokát és ujjjaival dobolni kezd az asztalon. Nem látod, hogy ez nem Linda Fiorentino, még csak közel sem áll hozzá.

— Nelly vagyok, — Nelly pukedlizik egy kicsit, és még mintha el is pirulna, — Steve menyasszonya.

— Ügyes, — Papas morog, — így legalább nem kell, hogy lelkiismeret furdalásom legyen, hogy bemutatam gazdag hajómágnás bácsikámat, Nicket, Fiónának.

— Ki az a Fióna? — Nelly gyanakodóan mustrálgatja az asztal körül ülőket. — Valaki világosítson fel, tisztára tájékozatlannak érzem magam.

De nincs idő magyarázatra, a zenekar tagjai kézbe veszik hangszereiket és minden szem a színpad fele fordul és a műsor csillagának belépőjét lesik. Fióna jelenik meg oldalról, fehér selyempantalló van rajta, és aranyszínű vékony blúzocska. Arca olyan komoly, mintha ő lenne Arthuro Toscanini, ahogy a Milánói Skála előadótermében a mester beint a Parasztecsület nyitányát. Megkezdődik a zene és Fióna elkezd rázni a fenekét. Egy perc múlva megfordul, énekelni kezd, és olyan könnyedén rúgja magasba a lábait, mintha valaki a kellépadlászról dróton huzigálná végtagjait.

— Mutatkozzuk be egymásnak, — Papas semmibe sem veszi az észbontó ütemben induló bemutatót, — legnagyobb sajnálatomra, de be kell, hogy ismerjem, hogy asztaltársaim legtöbbjének még csak a nevét sem tudom.

Az első nőszemély, a mellettünk lévő két üres szék másik oldalán szólal meg elsőnek. Csinos arcú magas hölgy, sovány, de kellőképpen ki van párnázva a fontosabb helyeken és sima fekete haja a háta közepéig ér. Kinézésre szinte teljesen hasonló társaira és ugyanolyan rakott cigányszoknyát és fodros ujjú fehér blúzt visel, mind az utána következő három, akik úgy ülnek egymás mellett, mint dolmányos varjak a sürgönydróton.

— Nóra, — mondja finoman, — Nóra Telegdy vagyok, nyugalmazott banktisztviselő és New York társadalombéli aktíva.

— Morna, — bólint a másik fensőbbbségesen, — Ingatlanügynök, tényleges; ha előkelő kúriára van szükségük Westchester megye legszebb helyein, csak nekem szóljanak.

— Kirsten, — mondja a harmadik fanyar pofával, — Gimnáziumi aligazgató.

— Deirdre, — jelenti be a negyedik titokzatos mosollyal. — Én vagyok a család szégyene, nekem csak egy specialitás butikom van White Plains városában.

— Ez az a cigányjósno a Playland Beachről. — Nelly súgja a fülembe. — Most már értem. Vajon ez a színpadon ugráló Fióna az, akitől mondta, hogy óvakodnom kell. — Ezzel Nelly Deirdre felé fordul és nekiszegezi a kérdést. — Maga kicsoda, de őszintén.

— Én, ennek a kettőnek az anyja, — Deirdre Kirsten és Morna felé mutat. A harmadiknak meg a nagynénje. Abból élek, hogy tenyérből jövőt jósolok. Mutassa a tenyerét, aranyom, megmondom a magáét is.

Az ötödik nő mérgesen ránk szól. — Hallgassatok már el. Ne vitatkozzatok, Mindenki csak a nevét mondja. Én Yvette vagyok és a színpadon a legjobb barátnőm van és szeretném hallani, ahogy énekel.

Az állam leesik, mintha csudát látnék és megdöbbentem fontolgatom. *Tehát ez az a híres Yvette, az elveszett lelkek megmentője, az éjszaka legnemesebb kóbor macskája, és a sikátorok koronázatlan királynője.*

Majd még egy kellemetlenül zavaró gondolat ötlük az eszembe és szövetkezik aggodalmaimmal. Deirdre, ez a nő nem lehet ennek a két felnőtt nőnek az anyja. Mind a négyen nagyon fiatalnak néznek ki. Különösen az a nyugdíjas bankigazgató, az meg aztán egyáltalában nem látszik öregnek; talán huszonötnek, ha kinéz. Kivéve a szemeit. Szemei sötétek, mint egy árnyékos tengerszem a lángoló nyár hevében és századok kora és tapasztalata tükröződik fényükben.

Yvette kísértő nélkül ül közöttünk és éles késként felém döfő szemei egy pillanatra sem hagyják el arcomat. Egy pár áll fel, táncolni kezdenek és egy percen belül tucatnyian követik példájukat.

Deirdre táncra kéri Yvettet és ahogy kéz a kézben elmennek mellettünk hallom, hogy Deirdre odasúgja neki. — Mit akarsz, hogy csináljunk vele?

— Egyelőre semmit, — feleli Yvette, — az éjszaka még előttünk áll, engedjük, hogy a dráma kibontakozzon.

Ki az a vele, és milyen drámáról van szó, találgatom, de nincs időm, hogy sokat tépelődjek szégyenteljes gerinctelenségemnek következményein. Nóra hajol közelebb hozzánk és bársonyosan kedves hangon kérdezi Nellytől.

— Kedvesem, megengedné, hogy elvigyem egy fordulóra vőlegényedet, — mondja, és alig észrevehető gúny van hangjában, ahogy a vőlegény szót elnyújtja. — Hallottam, hogy Steve híres építésmérnök. Házamon némi javítanivaló esedékes és szeretném megbeszélni vele, hogy mit javasol. Ígérem, hogy semmi okod nem lesz, hogy féltékeny légy egy öreg nénire.

Nóra kedvessége nagyon meglephette Nellyt. Nem talál szavakat, de lehet, hogy inkább Stuarttal szeretne flörtölni egy keveset, de elenged, és hosszú idő után most először kienged a karmai közül.

Mrs. Telegdy megy elöl és én követem, mint birka a csengősűrűt a karámba. A táncparketta közepén Mrs. Telegdy megáll, jobb kezét a vállamra helyezi és baljával megfogja az enyémet. Nem simul hozzám, határozottan tartja a távolságot, még a vállait is hátrahúzza, és ahogy táncolni kezdünk a hippy idők valamelyik borzongató ritmusára fürkésző tekintettel tanulmányozza arcomat.

— Fióna nagyon hízelgőket mond magáról, — mondja, és hamiskás gúny bujkál a szeme sarkában.

— Igen, valóban ilyeneket mond? — próbálom elodázní a felelősségre vonást. *Mire akar kilyukadni ez a nő?* Kérdezem magamtól. Vajon tudja-e, hogy tegnap este nem jöttem el és felültem Fionát?

— Tudja Fióna, hogy maga eljegyzett vőlegény? — Nóra kérdezi könnyörtelen célratöréssel és olyan lendülettel, ami minden hamisságon keresztül hatol és keresztüllát. És ahogy beszél, dohos légáramlat csap meg, mintha egy északsarki sír mélyéről jönne a jeges fuvallat.

— Magam sem tudom, hogy hogyan állok ebben az ügyben, Mrs. Telegdy. — Válaszolom és jön, hogy bíznom kellene ebben a hölgyben és be kellene neki vallanom problémáimat. Hiszem, hogy segíteni fog, hogy megtaláljam igazi éneket, és szeretném, ha többet tudnék róla és a közte és Fióna között kapcsolatról, de nincs időm tépelődni. Mrs. Telegdy ismét beszél.

— Hívjon Nórának, — mondja barátságosan, egy olyan én-csak-a-javadat-akarom modorban, — és ne félj tőlem, bármi rémhírt is próbálnak elhitetni rólam veled.

— Rémhír, — kérdezem és próbálom a beszélgetés fonalának vezetését átvenni, ami jelképes dolgot ebben a pillanatban megfogható valóságnak érzek, ahogy egy öntelt és kakaskodó szemtelen Bronxi olasz dzsigoló módjára el akarom kápráztatni Nórát nőcsábászi modorommal és férfiszépségemmel.

— Maga igazi szofisztikált társaságbeli úrinőnek látszik, — mondom neki hízelegve, — és olyan elragadóan fiatalos és szép nyugdíjas korához képest, senki nem kellene, hogy a maga hírnevét megrontsa alantas rágalomokkal. Volt maga valaha férjnél, ha megengedi, hogy megkérdezzem, vannak gyerekei, esetleg már unokái is?

— Most ne feszegessük az én családi életemet. — Nóra hosszasan és elnyújtva felkacag, és kihívóan a szemembe néz. — Sokkal fontosabb dolgokról szeretnék magával beszélni. Például arról, hogy hogyan tervezi megmondani Fionának, hogy magának eljegyzett menyasszonya van és egy másik nőt akar feleségül venni?

— Én, hogyan? — Tátom el a számát, mint egy nyáladzó félkegyelmű. — Miért magyaráznék meg neki valamit? Nem ígértem neki semmit.

— Kinek nem ígért semmit? — Kérdezi Nóra mosolyogva és úgy néz rám, ahogy nagyon okos emberek néznek a rettenetesen butákra.

— Nellynek, akarom mondani Fiónának, senkinek nem ígértem semmit, — dadogom a sárga földig lesújtva.

— Ezt maga helyesnek gondolja, — Nóra méreget engem, — hogy megjelenésével minden leányt és asszonyt levesz a lábáról, és annyit hazudozik nekik, amennyi belefér? Határozza el, hogy mit akar, ne legyen egy gerinctelen puhány és nézzem szembe az igazsággal, mert különben élete végén rettenetesen meg fogja bánni mostani gyengeségét.

— Ő vitt bele erőszakkal.

— Ki?

— Nelly.

— Oh, szegény kisfiú, — Nóra megsimogatja az arcomat, — maga biztos abban, hogy semmi már kényszerítő körülmény nem játszott közre?

— Biztos.

— Nelly terhes? Nelly apja fenyegette magát?

— Nem, soha nem szexeztem Nellyvel. Ha terhes, valaki más csinálta a szívességet, de amikor utoljára beszélgettünk a szexről azt állította, hogy szűz.

A zene megáll, és a zenészek leteszik hangszereiket. Tizenöt perc szünet következik. Fióna a színpad végébe siet, lemegy egy kis falépcsőn és egyenesen asztalunk fele tart.

— Tehát, — Nóra mondja, — ahogyan az egyszeri bölcs ember mondta, tiszteljük az igazságot és bocsássuk meg a tévedéseket. Fiatalember, itt az ideje, hogy abbahagyja a mellébeszélést és szembenézzen a tényekkel, hacsak nem akarja kiprovokálni a haragunkat.

— Kinek a haragját? — Kérdezem, és ahogy kísérem vissza az asztalunkhoz, tenyeremet végigcsúsztatom Nóra derekán és lejjebb.

— Az enyémet és a rokonaimét, — feleli és ellöki kezemet.

— Kit tisztelhetek magában, — kérdezem békéltető hangon.

— Tuzson grófnője vagyok.

— Az meg hol van?

— Transsylvániában, Erdélyben, ha tudja, vagy ha egyáltalán érdekli, hogy ez az ország merre van. Régen és egy elmúlt korban, de az arisztokrata cím még mindig sokat jelent nekem, és a rangom kötelez, hogy a tisztesség és a becsület útján éljek és cselekedjek.

— Milyen kötelességről van szó?

— Honfitársaim és fajtám iránti kötelességemről.

— Például, kik iránt lenne az?

— Például, Fióna iránt. Fióna az én hazámból jött ide, ahol már több életen át élt, amikből némelyik nagyon rövid volt és tragikus. Most már igazán megérdemelne valami jobbat és boldogabbat.

— A mi vallásunkban nincs lélekvándorlás vagy reinkarnáció. — Rázom a fejemet óvatos ellenkezéssel. — Mi vagy a mennyekbe megyünk vagy a pokolba. Lelkünk teremtőnkhez, Istenünkhöz tér vissza és porhüvelyünk az utolsó ítélet napján fog feltámadni.

— Ebben nem biztos, hogy igaza van. Vannak régi istenek és istennők. Én személy szerint is ismertem néhányat. Több rejlik a természetfeletti világban, mint amennyit a papok hajlandók maguknak elmondani.

Minél többet beszélünk, annál jobban összezavarodottnak érzem magam és annál inkább egy vallásos excentrikusnak gondolom Nórát, olyannak, aki az utolsó ítélet napját dátumszerűen tudja, hisz a feketemisékben és a boszorkányokban, akik szerelemi bájjitalokat kotyvasztanak és átokkal vernek meg, ha nem esel szerelembe azzal, akit őt választottak neked. Tiszta szerencse, hogy Nóra nem fújta le jelképes vészszelepét, beszédjében és viselkedésében racionális és nyugodt maradt, és Isten kegyelméből, az én keresztény Istenem kegyelméből, épségben visszaértem az asztalhoz. Lerogyok a székemre. Nelly azonnal kezébe veszi kezemet, és ahogyan azt éppen teszi, odaér Fióna és kérdő tekintettel néz rám.

Fióna Második Könyve

Fióna Második Könyve

Első Fejezet

Már a színpadról láttam. Steve egy másik nővel volt és Nóra elvitte táncolni és hosszasan beszélgetett vele. Nóra, még csak tegnap este ismerkedtünk meg, de máris nagyon kedvelem. Nóra Yvette barátnője; és az én imádott lakótársam nagyon fontosnak tartotta, hogy illendő módon legyünk egymásnak bemutatva; ahogyan ő fejezte ki, főleg most, hogy új karriert kezdek, ami magába foglalja a New Yorki éjszaka dekadens életstílusának kétes jellemű alakjait, akik úgy fitogtatják pénzkötegeiket, mintha az a becsület és a jóság bizonyítéka lenne.

Nóra ma elhozta barátnőit vagy rokonait és mind a három meglepően hasonlít hozzá. Ezek a nők az én honfitársaim az óhazából, amiről néha teljesen elfeledkezem. Nem tudom, hogy jobban érzem-e magam, hogy megismerkedtem velük, vagy a velük való kapcsolat új természetfeletti bonyodalmakhoz vezető ajtót nyit meg, amit többet soha nem fogok tudni bezárni.

— Jó estét mindenkinek, — köszönök, leülök és meredten nézem Steve-t. Meg kell, hogy indokolja, ennek a ronda perszónának a jelenlétét, akiknek olyan feltűnően füstös a bőre és fekete a haja, mintha a Velencei Mór leánya lenne. Tudom, nem lenne okos dolog, hogy jelenetet csináljak; de azért szeretnék találni egy helyet, ahol egyenként téphetném ki ennek a lotyónak a gypjas fürtjeit. Talán a női vécén, bár gondolom kétségesen kivitelezhető ötlet, de azért az idea erőt ad és nyugodtan maradok.

A Nóra melletti széken ülök, szándékosan hagytam az üres helyet magam és Steve között. Isten bocsássa meg, de remélem, hogy Nick, az a görög hajómágnás, ahogyan ígérték hamarosan itt lesz, leül mellém és megmutathatom ennek a kikent-kifent olasz ficsúrnak, hogy ő csak egy a sok közül, az utcán meg sem ismerném, és a mi esetünkben is csak egy tucatra menő arc a Párisian Girl mulató népes vendégei között.

De mégis, ki ez a Dezdemóna? Töröm a fejemet és agyam ellágyul és tisztára működésképtelen. Jobban fel kellene, hogy felvágassam a nyelvet, gondolom, és azon nyomban tudatnom kellene Steve-vel, hogy mi a véleményem róla.

— Mi lett veled tegnap este? — kérdezem, és olyan félelmetesen nézek rá, mintha egy lángpallosú Valkűr lennénk, aki négyfelé akar hasítani egy galád árulót vagy egy ellenséges fegyverest, aki a sötétség birodalmából tévedt be országába. — Megígérted, hogy eljössz, — folytatom, — és megnézed a bemutatómat. De vedd tudomásul, minden rosszakaratom és gonoszságod ellenére első fellépésem kiválóan sikerült.

Nem talál szavakat, ami még rosszabb, mint a haszontalanság beismerése és bocsánatomért folyamodó alázatos esdeklés.

A pihenőszünetem nem hosszú, és mindenki siet vissza az asztalunkhoz, hogy szóljanak hozzám és mondjanak egy-egy kedves dicséretet. A pincérfiú két üveg pezsgőt hoz jéggel teli vödörben és mindenkinek tölt egy kristálypohárral.

Mindenki kedves, kivéve a Dezdemóna kinézetű pillangó, aki egy percet sem habozik, hogy sértéseket kezdjen vagdosni fejemhez.

— Steve, a vőlegényem mondja, — indítja bántalmazásait, — hogy te egy híres táncos-énekes vagy, és a cukros bácsid egyengeti a művészeti karrieredet, mivel csinálsz neki bizonyos nyomdafestéket nem tűrő ordenáréságokat, amiket a felesége nem hajlandó megtenni.

— Mindkét szempontból kissé eltúlozott állítás, — próbálom vitriolosan maró és szennyes kifejezéseit tartózkodó módon ellensúlyozni. — Hacsak nem akarod Steve-t ilyesminek nevezni, már úgy értem, hogy egy pénzhiányban szenvedő cukor apucinak titulálni. De ő szerezte nekem ezt a szerződést és örök hálával tartozom neki, hogy felfedezte tehetségemet és kivezetett az ismeretlenség homályából.

Időközben Yvette és Deirdre is visszatérnek a táncból. Leülnek, isznak egy cseppet a pezsgőből, és felénk fordulva hegyezik fülüket, hogy egy szót se hagyjanak a kettőnk között kialakuló cicaperpatvarból.

— Nekem úgy tűnik, — folytatja a Dezdemóna karakter. — A te művészi rátermettséged még jelentős csiszolásra szorul. Több hangnál falsul melléfogtál és úgy táncolsz, mintha két ballábad lenne.

— Te meg olyan ronda vagy, — felelem neki és kezdem elveszíteni türelmemet, és mint egy rettenetes öklendezés a fekete epe kezd felfele fortynogni gyomrom mélyéből, valami fertelmesség, aminek bennem való létezéséről idáig nem is tudtam. — Hogy még a lovam, ha lenne egy kicsi hátaslovam, az sem fogadná el szőrös kezedből a kockacukrot.

Dezdemóna gyilkos tekintettel mered rám és hangja éget, mint a forralt sósav. — Az én nevem Nelly Macaluso és én itt, ebben az országban születtem és nőttem fel. Az én apám haderőnk tábornoka és valamiféle jött-ment koszos idegen nem fog engem rondának nevezni. Elég világosan fejeztem ki magamat, te kicsi trampli, te aljas csatorna söpredék.

— Fióna, — Papas úr siet a segítségemre, — magát várják a színpadon.

— De ez itt sértéseket vagdos a fejemhez, — kapkodom a levegőt és paprikaveres vagyok.

— Rá se ránts, a show businessbe az ilyesmi gyakran megesik. Mi le kell, hogy nyeljük a rosszat, ha látni akarjuk a jót. A féltékenység megrontotta ennek a fiatal hölgynek a véleményét és ne vedd a szívedre, amiket mond. Majd holnap reggel olvasd el az újságok színházi rovatát, hogy milyen magasztos kritikát fognak közölni ma esti fellépésedről. Fogadom, hogy nagybetűkkel fognak dicsérni az első oldalon.

Felállok és elmegyek az asztaltól. Próbálok mélyeket lélegezni és skálázok egészen a basszustól a legmagasabb c hangig, hogy kibogozzam felizgatott hangszálaimat, amikor meglátom, hogy Deirdre odahajol Nellyhez és odasúgja neki.

— Kicsit be szeretném púderezni az orromat. Kijönnél velem a lady toalettre, hogy szórakoztass a társaságoddal?

— Miért jönnék? — Nelly kérdően néz Deirdre-re.

— Szeretnék valami bizalmasan kényes információt, amit mindenképpen ismerned kellene, a tudodra adni.

Ennél többet nem tudok kivenni, a zenekar játszani kezd és minden erőmet be kell dobnom, hogy sikeres legyek. Sajnos nem vagyok egy elkényeztetett primadonna; aki le tud mondani fellépéseket, ha éppen úgy hozza kedve. Nem engedhetem meg magamnak, hogy dühöngjek, és nem adhatom sűrű káromkodások között a klubvezetőség és az impresszárió tudtára, hogy hova dugják fel és mit, és mi mást csináljanak ezzel a szereppel. Ez a táncos-énekes ugrabugra az én jövőm és senki másra nem számíthatok csak magamra. Főleg nem Steve-re, erre a kétszínű, hazug és gerinctelen gigolóra. Eldobjam magamtól és feladjam énekes pályámat? Csak azért, hogy tudtára adjam, hogy mennyire utálom?

Tehát a következő részlet, amit itt közölni fogok, nem az én saját élményemen alapul és csak az időrend és a teljesség kedvéért körmölöm ide, és abból a könnyen felfogható okból, hogy mindenünknek kijár egy jó kis rötyögés, ahogy mi, mármint Nóra, Yvette, Kirsten, Morna és én fetrengtünk a röhögéstől, amikor másnap délután Deirdre elmesélte, hogy mi történt a női vécében.

Íme, itt a világtörténelmi nagyságú esemény, Deirdre nézőpontjából elmondva és durvább kifejezéseit kissé kiigazítva.

Deirdre előreengedi Nelly-t és ahogy eléri a női vécé ajtaját, rámosolyog, és udvariasan felajánlja.

— Menj elsőnek, drágám, a szépség elsőbbséget élvez a kor előtt.

Miután beteszik az ajtót maguk mögött, Deirdre az egyik vécéállás fele int a fejével és finom hangon kérdezi. — Te előtte szoktad megmosni a kezedet vagy utána?

— Természetesen, hogy utána, — Nelly feleli. — De éppen most nem érzem, hogy eresztenem kell. Azt mondtad, hogy valami fontosat akarsz elmondani. Beszélj, se időm se türelmem, bár nagyon fura néembernek látszol, aki még mondhat valami érdekeset.

— Én előtte, — Deirdre fuvolázza vissza könnyed hangon és odaáll az egyik fekete márványból kialakított mosdóhoz. — Egészségügyi okokból, hiszen te is tudod, odakint minden idegennel kezet fogunk, megérintjük a tárgyakat, amikre mások is rátették a kezüket és felszedünk mindenféle miazmát és baktériumot. Nem gondolod, hogy fertőtleníteni kellene a kezedet, mielőtt lehúzkod a bugyidat?

— Hagyjuk a bizarr szöveget, és térj a lényegre— Nelly válaszol és nézegetni kezdi magát a tükörbe. Mutatóujját gondosan végighúzza felső ajka peremén és őszinte csodálattal szemléli saját tükörképét.

— Mióta jársz jegyben Steve-vel?

— Hivatalosan csak egy napja, fél napja, már úgy értem ma este volt az eljegyzésünk.

— Szexeztél már vele?

— Ehhez semmi közöd. — Nelly felcsattan és rosszállóan méregeti a kérdezőt.

— Bocsáss meg, kérlek, de muszáj, hogy tudjam.

— Nagyon tiszteltelen kérdéseket teszel fel, — feleli Nelly és meredten bámulja Deirdre-t a tükrön keresztül. — Remélem, hogy ezzel tisztában vagy.

— Lehet, hogy igen, — Deirdre lemossa a szappanhabot a kezéről és a maradék vízcseppeket Nelly égszínkéék ruhájára rázza. — De ha megengeded, szeretnék tisztázni egy alapvető kérdést. És ez éppen annyira fáj nekem, mint amennyire bántani fog téged, de el kell, hogy mondjam neked az igazságot, ahogy azt a legigazabb lelkiismeretem diktálja, valamit, ami annyira fontos, hogy nem szabad titokban tartanom.

— Mit, — Nelly felcsattan, — nyögd már ki, te utálatos vén boszorkány.

— Fogalmad sincs, — Deirdre itt gonoszul vihogni kezd, — hogy mennyire ijesztő egy boszorkány is tudok lenni, ha valaki hátrafele borzolja a tollamat és a rosszabbik oldalamba kerül.

— Azt hiszem, hogy erről nincs fogalmam, és nem is érdekel. — Nelly vállat von és vizsgálgatni kezdi a szeme alatti sminket.

— Ti ketten ugye soha nem csináltátok?

— Mit, hagyd abba már ez a rébuszokban való faggatódzást.

— Tehát, — Deirdre mély lélegzetet vett, talán azért, hogy elegendő ereje legyen a hír elmondására vagy, hogy álcázza rettenetes gyönyörét, hogy ezt elmondhassa egy szerelmes menyasszonynak és tört döfjön a szívébe, és mézédés, leereszkedő hangon folytatja. — És ki kell, hogy hangsúlyozzam, hogy mennyire utálok kipukkasztani rózsaszínű illúzióbuborékokat, és mennyire nem kedvelem, hogy esetleg csalódást okozok neked, de Steve Giuseppe egy közismert buzi.

A kérértlen felvilágosítás ijesztően félelmetes reakciót vált ki Nelly-ből. Hosszantartó és félelmetesen néma levegőbeszívás után az ifjú menyasszony rettenetes sikolyt ereszt ki teli tüdőből. Lábaival olyan gyorsan kezd toporzékolni a földön, mint a flamenco táncbajnok lenne Andalúziából.

— Nem igaz, lehetetlen, — ordítja őrjöngve, — te hazudozó szemétláda, te nem is ismered Steve-t. Miféle bizonyítékok van? Te vén hamupogácsa tenyérjós, mit akarsz te mitőlünk, pénzt? Le akarod lejmolni a családunkat? Te aljas zsarnok.

— Zsaroló, — Deirdre nyugodt hangon korrektálta Nelly-t.

— Zsaroló, zsarnok, egyre megy, — Nelly tovább topog, és most már bög is hozzá.

— Idehallgass, — Deirdre kivesz egy illatosított papírszalvétát a tartóból és törölgetni kezdi Nelly könnyeit. — Ez még nem jelenti a világ végét. Rengeteg szex nélküli házasság van. Például itt van az én drága unokahúgom, Nóra. Hatvan évig élt szex nélküli frigyben. Ne kérdezd, hogy miért, az egy egészen más lapra tartozik, és feltételezem, hogy semmi kedved, hogy most végighallgasd Nóra élettörténetét.

— Csak azt mond el, hogyan tudódott ki. — Nelly egyre csak zokog és Deirdre dús keblei közé fúrja fejét.

— Dolgozik nekem egy fiatalember, Pálkás Berci. Az szeret lejárogatni a homokos bárókba és találkozóhelyekre, lent a Greenwich Village városrészben, a nyugati oldalon. Yvette mutatta meg neki Steve fényképét és Berci felkiáltott. — Én ismerem ezt a tagot. Ez felöltözik állandórnek és lejár a dobozba.

— A dobozba, mi az?

— A doboz az egy üres kamion utánfutó az alsó West Side egyik elhagyatott kikötőmólóján. Beteges férfiak járnak oda minden azonosítási igazolvány, de főleg ruha nélkül. Berci állítja, hogy ő személyesen is már egy párszor megmocskolta ezt a te Stevedet. Persze ebben senki sem lehet biztos, mert nincs villany a dobozon belül és senki sem köti az orrodra, hogy hogyan hívják, és merre van a lakcíme.

— Nem veszélyes ilyesmit csinálni?

— Nagyon veszélyes, de Hudson folyó kapóra jön és megoldja a problémákat. Ha valakinek kitörik a nyaka, vagy pusztá gyönyörből megfojtják, egyszerűen bedobják a hulláját a vízbe és a buli folytatódik.

— Hát ez rettenetes, és Steve idejár? Nem tudom elhinni. Soha ilyesmit meg nem említett nekem pedig első elemi óta ismerem.

— Steve, hogyan magyarázzam ezt meg neked korrekt formában. Steve még nem bújt elő képletes rejtekhelyéről. Még nem mert igazi énjével szembenézni. Ezért nem tudja senki róla, hogy tulajdonképpen miféle ferde hajlamai vannak.

— Akkor értem, ez mindent megmagyaráz, — Nelly abbahagyja a sírást és éjfekete szemeit Deirdre-re emelte, és tekintetében mérhetetlen bánat látszik és szomorúság.

— Mit magyaráz meg?

— Nem mutatott semmi hajlandóságot, hogy magáévá tegyen. Háromszáz dollárt fizetek egy szobáért a Hilton-ban, erre kijelenti, hogy fejfájása van, és szerelem helyet elrángat ide erre a rémséges helyre. Micsoda szégyen, hogyan fogom a papának elmondani a dolgot. A papa meg fogja ölteni Steve-t, azért amit velem tett.

— Nem kell a papának semmit sem elmondani. Csak szép lassan jegyeztess ki magad az eljegyzésből és engedd át Steve-t annak az ostoba libának, Fiónának. Az a nő olyan hideg, mint a decemberi jégcsap és nem fogja zavarni, ha férje idegen férfikkal dugványoztatja magát. Ezt a nőt egy dolog érdekli, házasságon keresztül meg akarja kapni az amerikai állampolgárságot.

Fióna nevének említése váratlan következményekkel jár. Nelly teljesen magához tér és belöki Deirdre-t az egyik nyitott vécéfülkébe. — Most már tudom, hogy honnan fúj a szél, — visítja, és mint egy cséphadaró ott ahol éri püföli karjaival a meglepődött méregkeverőt. — Ez az egész homokos vád egy aljas kitalálás. — kiabálja. — Így akartok rávenni, hogy lemondjak Steve-ről. Azért, hogy az a kóbor szuka elhaláshassa előlem. Soha, Steve az enyém. És most azonnal megyünk vissza a hotelszobánkba és Steve magáévá fog tenni, akárcsak egy igazi férfi. Intrikálás helyett inkább dugd be a fejed abba a bűdös klotyóba és húzd le magad. Bizonyára te is nem ebben az országban születted. Takarodj vissza oda ahonnan jöttél. Steve-nek elmondom, hogy miket állítottál róla és ne félj, egy bezsírozott seprűnyélre fog karóba húzni.

Deirdre gyorsan visszanyeri egyensúlyát, felháborodott grimaszt vág, és méltatlankodó hangon válaszol. — Rendben, csináld azt, amit jónak látsz, de később ne vedd a szememre, hogy nem figyelmeztettelek. Amit tudtam megtettem. Menj, paráználkodj, amennyi csak belefér azzal a te lövő legényeddel. És egyébként is, jobban tennéd, ha elmennél egy pszichiáterhez és kigyógyíttatnád magad. Minden jelentéktelen kellemetlenségre felkapod a vizet. Nincs semmi humorérzéked? Próbáld meg a dolgokat a vicces oldalukról felfogni.

Nelly kirohan a női vécéből és egyenesen nekifut Steve-nek. — gyerünk, amore. — kiáltja és nyakon ragadta. — Mutasd meg, hogy mit tudsz az ágyban. Elegem van ebből az olcsó csepűrágó komédiából, és az összes olcsó lotyóból és selyemfiúikból, akiket te a legjobb New Yorki barátaidnak nevezel.

Fióna Második Könyve

Második Fejezet

Következő délután, ahogy említettem előzőleg, Nóra meghívott teára mindannyinkat, ahogy mondta, mind az összes drága kis bülbülmadarat, East 79th utcai palotájába. Elmegyünk és teljesen ledöbbenek, olyan szép a grófnő háza. Igazi óvilágbeli elegancia, antik bútorok, régiségek, szobrok, idő barnította olajfestmények, egy leírhatatlanul különleges miliő, ami kimondottan hozzáillik titokzatos tulajdonosának jelleméhez.

Nem tudom eltitkolni kellemes meglepetésemet és akaratom ellenére, mennyire gyerekes viselkedés is tőlem, kiszalad a számon.

— Vajon mi lehet a forrása egy ilyen csodálatos vagyonnak? Hogyan került össze ez a rengeteg minden?

— Tizenkilencedik századbeli elefántcsont kereskedelemről, — Nóra válaszolja kedves, megbocsátó mosollyal a szája sarkában. — És én is adogattam hozzá egy-két értékesebb darabot.

Nóra szolgálja, János tisztára úgy néz ki, mint egy bikaborjú, tényleg, semmi homloka, széles lelógó vállai és hosszú kalimpáló karok és valami nagyon fura kacsázó járás, ami mulatságos is lenne, ha János nem látszana annyira ijesztőnek és mogorvának. Mindennek tetejében még néma is, de szemében valami titokzatosan földöntúli értelem csillogását vélem meglátni.

Leülünk, Yvette és én, a nappaliban közel az ablakhoz egy terjedelmes kerek asztalnál, ahol Nóra rokonai már várnak minket.

Mialatt János hozza a teát és a süteményeket Deirdre elmeséli nekünk a Nellyvel való vécéjelenetet tegnap estéről és gurulunk a röhögéstől, és egymás hátát csapkodjuk örömeinkben. Amikor annál a résznél tart, amikor Steve-re ráfogja a homokosságot, a lányok rám néznek, de én csak a vállamat vonogatom.

— Nem tudom, de megérdemli. Ahogy nálunk fele mondják, nem zörög a haraszt, ha nem fúj a szél és minden mese fényes gyöngyében ott rejlik az igazság porszeme.

Ettől megint kacagni kezdünk, megint ránk jön egy szököár nagyságú jókedv, csiklandós kacarászásokkal és pajzán sikongatásokkal egyetemben.

János tálalja a teát és letesz hozzá egy megrakott tálca diós és mákos bejglit, ami vastagon be van szórva porcukorral.

Na, gondolom büntudatosan, nesze neked diéta, nekem is meg nekik is, de Nóra rokonai nem törődnek semmivel, esznek, mint a lovak, és tömik magukba a rettenetes mennyiségű édességet, miközben megnyugtattak, hogy dekát sem híznak, akárhogy is telerakják a hasukat.

Ez növeli a délutáni összejövetel otthonos jellegét, amit erősen kedvelek, és hamarosan kezdem túlságosan is jól érezni magamat Nóra házában.

Perceken belül kiderül, hogy Nóra imádja a történelmet. A témákban, amit felhoz tájékozottnak hangzik, ha néha az odavezető út különlegesnek is, a járt ösvénytől eltérőnek érződik.

— Soha ne tagadd meg eredetedet, — kezdi, — ebben az országban, ha szégyelled, hogy ki vagy és, hogy honnal jöttél, te egy hazátlan senki leszel. Anyanyelved kétezer éves, Attila a hunok királya és isten ostora beszélte szavaid eredetét. Hosszú idővel ezelőtt, a 907-ik esztendőben lezajlott pozsonyi csatában, negyvenezer harcosunk tönkrevverte a Német király és a Morva császár százezer fős páncéllóvag hadseregét és ezzel kiharcolta és biztosította nemzetünk jogát, hogy Európa szívében államot alapítsunk, amit ezer éven át tartó véres háborúkban és gyilkos csatákban tartottunk fent és védtünk meg.

Na, bumm. Gondolom. Tizenennyolc éves vagyok. Kizárólag csak énekelni és táncolni akarok. Minek kellene törődnöm ilyen ősrégi dajkamesékkel?

Nóra hallgatásomat biztatásnak veszi, kicsinyt hörpint a teájából és folytatja.

— Te is léteztél mai életed előtt és előző életeidben többször is találkoztunk. Nagyon bánom, hogy nem tudtalak kimenteni a hóhér karmai közül és ifjúi tested még mindig arccal lefele hever egy számmal jelzett sekély sírgödrödben, de akkor én már itt voltam ebben az országban és hazug propagandájukkal a nyugati hatalmak aljasul félrevezettek, hogy fegyveres erőik segítségére fognak sietni és megvédik ifjúságunkat az államvédelmi karhatalom és a kommunista orosz hódítók golyóitól. Legyilkoltak benneteket, mert fel mertétek emelni szavakat az önkény és a zsarnokság ellen.

Leesik az állam és agyam áramkörei rövidre záródnak. Honnan ismeri Nóra kínzó rémlátomásaimat, hogy már volt előző életem és szörnyű halált szenvedtem a bitófán?

— Ne félj, — hallom Nóra hangját, ahogy összegezi az elmondottakat— még eljön az idő, amikor ismét harcba szállunk velük és megverekszünk igazságunkért, de most fontosabb, hogy a jelennel törődjünk és az aktuális problémákkal foglalkozzunk. Például ezzel a te Steve Giuseppe barátoddal. Ugye szerelmes vagy bele?

— Valahogy olyasféleképpen, — felelem, — legalább is úgy hittem, amíg meg nem jelent azzal a szőrös szalamandrával. Kívánom neki, hogy vegye el feleségül és legyen szörnyűséges élete papucsának súlya alatt. Steve egy gerincnélküli jellemtelen alak, és minden kakaskodó bravúrjai ellenére meg kellene tanulnia nemet mondani.

Innen már nem bírom tovább. Pityeregni kezdek és rettenetesen csúnya szavakkal szeretném káromolni az aljas gazembert.

— Tehát még mindig szereted, — Nóra közel hajol hozzám és gyengéden megérinti hajamat. — Oh, kicsi madárkám, mit is fogunk csinálni?

— Esetleg megbabonázhatjuk, — Deirdre és két leánya huncutul egymásra tekintenek. — Adj ide nekünk egyet a pisis buggyijaidból. Összevagdaljuk apró darabokra és belekeverjük a levesébe és egy napon belül kilenc tarka macska fogja rágni a máját és az epéjét, ki fog hullani a haja és párnája alatt egerek fognak fészket rakni.

— Deirdre, hagyd abba, — Nóra rákiabál a nényjére. — Komolyodj meg már egyszer végre.

— Miért? — Deirdre kikerekíti a szemét. — A macskák rettenetes módon szeretik a máját. Remélem, hogy te ezzel tisztában vagy. És az egereknek is kell egy hely, ahol szaporodni tudnak.

— Hagyjatok neki békét, — nyögök.

— Értjük már, — mondják erdélyi honfitársaim egyszerre. — Teljesen világos az elgondolás. Csak adjunk neki elegendő kötelet, hogy fel tudja magát akasztani. Vagy mutassuk meg neki, hogy melyik mély kútba ugorjon bele, vagy melyik épület tetejéről vesse le magát. Tisztára a maga akaratából és erejéből.

— A férfiak, — végre Yvette megszólal, — rettenetesen utálok őket.

Leginkább azt a kitenyésztett fajtát nem bírom, amelyik megjátssza a tisztességest és a becsületest. Az még megértem, hogy tele vannak szex hormonokkal, és mint egy ártánydisznó állandóan kanosak, de ismerjék be, mondják meg kerek perec, hogy mit akarnak tőlünk és mennyit hajlandók fizetni érte.

— Nem lenne szabad, hogy ennyire a férfiakra bízuk magunkat. — Nóra veszi át a szót és úgy beszél, mintha valami feminista klubban lenne a főigazgató. — Minél jobban szidjuk őket és minél több rosszat mondunk róluk, és minél jobban panaszkodunk, hogy miket is csinálnak velünk, annál inkább kihangsúlyozzuk és alátámasztjuk tőlük való függőségünket. Ezt nagyon lealázónak tartom. Na és, hogy testünk fizikailag nem olyan erős, mint az övék és agykapacitásunk állítólag kisebb, mint az övék. Bőségben buzogó tesztoszteron vérszintjük hatástalanítja az egészet. Rendben, beleegyezek, hogy nagyobb fejük van, de soha nem használják és semmi másra nem tudnak gondolni, csak állítólagosan gyengébb testünkre, aminek a birtoklásáért, úgy dolgoznak, mint egy málhás számár a kőfejtőben, és izmaikkal, furkósbotjaikkal és puskáikkal megvédenek minket bármi már férfi vetélytárs ellen.

— Antropológiailag elmélkedve, — Kirsten az iskolapedellus, bocsánat aligazgató és tanulmányi főtanácsadó közbevág, és arcán egy okos, emberszabású majom megfoghatatlan értelme látszódik. — Mi nők történelmileg mindig odahaza maradtunk, vigyáztunk a tűzre, megsütöttük a húst, amit embereink levadásztak és hazahoztak. Megszoptattuk gyerekeiket, melyet kilenc hónapig kellett, hogy hordozzunk és a végén guggoló helyzetben kipottyantanunk, hogy bizonyítsuk rátermettségünket. Na és, ha mi lettünk a gyengédebb nem, a jobban artikulált és ügyesebben manipuláló genus. Kellott, hogy tegyük, fajtánk fennmaradása múltott rajta. Az emberiség kipusztult volna, ha háborút indítunk a férfiak ellen. Ki kellott, hogy használjuk őket, ahogyan az a legjobban szolgálta a mi érdekeinket.

— Vannak társadalmak, — valaki megszólal, azt hiszem, hogy Morna, — ahol egy-egy férfinak több felesége is van, és feleségeik készségesen szolgálják ki közös urukat, mert hiszik, hogy a hűséges engedelmesség az egyetlen nők számára fenntartott út, mely a mennyországba vezet.

— Miért ne lehetne többférjűség? — Deirdre kontrázik és látom, hogy majd kirobban belőle a röhögés, annyira élvezi, hogy elsütheti következő vicces szójátékát.

— Már többször megpróbálták, — Kirsten vitatkozik komoly hangon és arcán látszik, hogy nem akar engedni álláspontjából. — De soha nem vezetett semmi jóra. Ókori társadalmak megengedték, bocsánat bátorították a többférjűséget, de népességük mindig véstesen csökkent, mert nem volt elegendő férjezett nő, aki gyereket szüljön. Ha volt is elegendő gyerek, nem volt elegendő cici, hogy szoptassák őket. Nem volt elegendő kéz, hogy lecseréljék a pelenkájukat és kimossák fenekükből a kacsaszírt.

— Éppen ez bizonyítja álláspontomat, — Nóra felemeli nyitott tenyerét, mint egy stopjelzést és arc kifejezése csendet követel. — Amennyire nem szeretjük a férfiakat, használnunk kell őket, hogy ellássanak minket a tárgyakkal és a javakkal, amire szükségünk lehet. Kérdezd meg akármelyik farmert, hogy leölné-e összes

háziállatát, csak azért mert azt hiszi, hogy nálánál alábbvalóbbak és ész nélküli ostoba barmok.

— Ebben megegyezhetünk, — Yvette állapítja meg gúnyolódó hangon. — Én folytatom az örömlányságot és ti többiek, ti kerestek magatoknak egy alkalmas férjet.

Fejem kerengeni kezd és érzem, hogy szédülök. Ezek az idősebb nők rémségesen cinikusok. Lenne valami szörnyű titok az életről, amit ők tudnak és én nem? Úgy beszélnek, mint egy csapat boszorkány Salem-ből, Massachusetts államból.

Mit tesz isten, valaki rögvést javasolja. — Szóljatok Jánosnak, hogy rakja meg a tüzet és táncoljunk egy kicsit a lángok előtt.

Körbenézek, de nem látok semmiféle sztereó tornyot, se rádiót és se televíziót. Mi fogja szolgáltatni a zenét?

Nóra feláll, karjait a magasba emeli, körbeperdül a sarkán és pattint mindkét keze ujjával. — Miska, — kiáltja, — felállni, muzsikát akarunk.

Egy sötétre pácolódott bronzszobor, amit idáig nem vettem észre a sarokban, előreejtí vállait és megrázza busa fejét. Ahogy látom, egy hatalmas termetű macska a jelenség, hosszú, lompos farokkal, amit a vállára kanyarint, és aminek boglyas vége hegedűvé változik kezében. Mellette egy örvénylő porfelhő emberi formává sűrűsödik, leül a zongorához, végigfuttatja ujjait a billentyűkön és nyomogatni kezdi a pedálokat.

Vajon mit keverhettek bele a mákos töltelékbe, fontolgom, valamiféle hallucinációs drogokat etettek meg velem? De nem érzem, hogy rosszul lennék, lábaim dobolnak a szédítően vad ritmusra és átadom magam a klarinét sikoltón esdeklő hangjának, amit egy harmadik zenész illeszt a szájához, aki percekkel ezelőtt még egy ruhaakasztó fogas volt az előszobában.

János megrakja a tüzet, finom illattal égő hasábfákat tesz rá és rövidesen veres lángnyelvek nyaldossák a hatalmas kandalló kormos tűztégláit.

— Tarts velünk, ha van merszed, — Nóra mondja nekem, ahogy ők egymásután dobálják le ruhadarabjaikat és kígyózó vonalat formálnak, mintha egy walpurgiszi réméjszakából idetévedt gonosz boszorkányok lennének.

Nóra felhúz ülőhelyemből, és Deirdre ugyanazt teszi Yvettel. — Gyerünk lányok, — bíztatnak, — a lángok körötti tánc remek szórakozás és tisztítja a lelket.

Mit nem akarnak, hogy megtegyek? Józan életösztonöm figyelmeztet. Szó sem lehet róla, hölgyeim, semmi körülmények között nem fogok levetközni egy egész cigánybanda és egy süketnéma előtt.

— Nem tehetem, — morgom magamban. — Semmi esetre sem zenészeitek és szolgáltok előtt. Akár hiszitek akár nem, ruháim szuperragasztóval vannak rámerősítve.

— Nem kell, hogy levetközz, — mondja Nóra megértően. — Nem akarunk belőled boszorkányt csinálni, aki meztelenül táncol lobogó lángok előtt. Mi földi mivoltodban is szeretünk téged és ezennel a magunkévá fogadunk. Olyan vagy nekünk mintha a leányunk lennél és mi majd megmutatjuk neked az utat, mely a sikeresség tetőpontjára vezet. Megvédünk, bálványozni fogunk és veled együtt fogunk örvezdeni sikereidnek. Hívhatsz minket a nap vagy az éj bármely órájában, és mi rohanni fogunk, hogy segítségére lehessünk.

— Mi van a sikeresség legtetején? — kérdezem Nóráról aggódóan. — Remélem, hogy nem meglepetések várnak ott, drogok, illegális pirulák és a szörnyű egyedüllét. Én családot szeretnék, egy jó férjet, gyerekeket és egy házat a kertvárosokban, egy kutyát és esetleg egy kis pónilovat. Életet akarok és beteljesülést. Tisztességben akarok megőszülni és megbékélt, elégedett szívvel akarok életemre

visszatekinteni. Édes visszaemlékezés és nosztalgia lesz öregkorom vigasztaló jelszava.

— És minden más, ami jár hozzá és mindez meg is lesz neked. — Nóra végtelenül kedvesen mosolyog rám, megfordul, beáll a táncolók sorába és én a háta mögé állva ráteszem kezemet derekára. Mögém helyezkedve Yvette ráteszi karjait a vállamra és hosszú sort formálva táncolunk, mintha kígyóvá változtunk volna, a csábítóvá, aki rávette Évát, hogy odaadja a tudás almáját Ádámnak és elkövetesse vele az eredendő bűnt.

Egy óra múlva Yvette és én exkuzáljuk magunkat. — Mennünk kell, — mondom, — és mi mind a ketten köszönjük nektek ezt a felejthetetlen élményt, de nekem elő kell készítenem magamat esti fellépésemre és Yvette-nek randevúja van a Bronxi polgármesterrel. Ha ismernétek, az aztán egy igazi úriember. Hat aranyos kis gyerek nagypja, de rendkívülien bőkezű és azt beszélük, hogy azonnal elvonná Yvette-t feleségül, ha nem volna ágyban fekvő krónikusan beteg felesége.

Kint beülünk egy taxiba, és kissé spicces fejjel, egymáshoz közel, mint két jó barátnő, összebújunk a hátsó ülésen. Nagyon fáj, hogy Steve-el nem úgy jött ki a dolog, mint szerettem volna, és a bánkódás elrontja a jókedvemet. Yvette észreveszi savanykás képemet és megszólal.

— Mi a baj, Fióna? Elvesztetted a beszélőképességedet?

— Nem, — rázom a fejemet és sírok hozzá egy kicsit. — Nincs semmi baj és nem vesztettem el semmit.

— Steve miatt bánkódsz? — kérdezi és átkarolja a vállamat.

Alig észrevehetően megbiccentem a fejemet.

— Még mindig szereted? — simogatja tovább a hajamat és gondterhelt szimpátiával szemeiben tűnődve vizsgálgat.

— Igen, — suttogom alig hallhatóan és keserveseket szipogok.

— Sose rágd magad ilyesmi miatt, kicsi puncsom, — feleli és gyengéden elfújja arcomba lógó rendetlen hajszálaimat, majd leheletnyi puszt nyom a homlokomra. — Minden szerelmi bánat elmúlik és a nap újra ragyogni fog.

Fióna Második Könyve

Harmadik Fejezet

Vasárnap és hétfő a két szabadnapom és kedden este, illetve szerdára virradóan röviddel éjjel két óra előtt, ismét itt vagyok a Párisian Girl mulatóban, a munkahelyemen. Steve-t sehol nem lehet látni, de Mr. Papas kedvesen üdvözlöl és odaint asztalához, ahol egy idősebb, disztigvált kinézetű úriember társaságában ül.

— Nick, ez itt Fióna, — mondja Papas az úriembernek, — a mi új csillagunk és legféltettebb kincsünk, — majd rám néz és folytatja. — Fióna, engedje meg, hogy bemutassam magának legkedvesebb barátomat, Nick Butkus urat. Butkus úr nagybani ingatlan és birtokadásvétellel foglalkozik és a lehető legfinomabb és legnemesebben nagylelkű férfi, akit valaha is ismertem.

Odanyújtom kecses és finomillatú kacsómat az úriembernek és kedves mosollyal rebegem. — El vagyok bűvölve, szörnyű pláne módon.

Lehet, hogy nem mondtam helyesen, de mit értek hozzá és Mr. Butkus mézes-mázos arccal mosolyog rám és vigyázóan össze nem szorítva, óvatosan tartja fogva hatalmas markában vékony kis ujjaimat, mint egy csapat ijedt madárkát, akik el szeretnének roppenni.

Egy percen belül Papas urat sürgős ügyben elhívják, és a nagy asztalnál kettesben maradunk Butkus úrral. Butkus úr jobb kezén karikagyűrűt visel, és le nem venné rólam apró, vizsgálódó szemeit. Valami megmagyarázhatatlan ellenszenv gyülekezik bennem iránta és a gyanakvás rosszindulatú gumói, mint rákos daganatok szaporodnak el bensőmben, de nem szólok semmit.

Percek telnek el néma csendben. Oh, drága Butkus, gondolom, mondj már valamit; ahogy mifelénk mondják, vagy kakálsz, vagy leszállsz a biliről, különben süketnémának foglak becézni. De nem szól egy szót sem és én kell, hogy megtörjem a jeget.

— Butkus nagyságos asszonyságnak is be leszek mutatva? — kérdezem kissé unott hangon, — és valamint a maga feltehetően kiterjedt családjának és rokonainak is?

Butkus elnézően mosolyog. — Nem kérem, egyelőre nem, a gyerekeim mind nagyon messze laknak és a feleségem ágyban fekvő beteg. Mind a két lábát eltörte és engem hibáztat szerencsétlenségéért.

— Borzasztóan sajnálom, hogy így történt, — mondom kissé barátságosabban, legalább nem tagadja le, hogy nő. — Hogyan esett meg a dolog? Ha megengedi, hogy megkérdezzem.

— Természetesen, én magának mindent megengedek, — feleli Butkus finom, úri hangot használva. — És nincs szándékomban bármit is eltitkolni fiatal hölgyek

elől, akiket módfelett csodálok és kedvelek. Autóbalesetbe került szegénykém és én vezettem a kocsit.

Na, ez egy egyenes ember, gondolom, ez nyíltan kifejti a dolgok állását. Vajon valóban engedni fogja, hogy beletekintsek kártyáiba, vagy csak ravasz cselszövést folytat, hogy elnyerje bizalmamat? Nem értek az idősebb férfiak lélektanához, főleg azokéhoz nem, akiknek alantas szándékaik vannak. Szeretném ha Yvette itt lenne mellettem és okos tanácsokat és ügyes bemondásokat suddogna fülembe.

— Tehát, Mr. Butkus, maga ingatlanokkal foglalkozik, — kérdezem és próbálok érdektelenséget mutatni, — elég jó üzlet az, hogy lehessen belőle kenyeret aprítani a tejbe és mindenkinek jusson egy tányérral a családban.

— Legelőször és legfontosabban, — válaszolja, és begörbített ujjával int a pincérfiúnak. — Fióna kisasszony, kérem, hívjon Nick-nek. Másodjára, nem ingatlanokban működöm, hajózásban vagyok és nemzetközi olaj nagykereskedésben. Kérem, engedje meg, hogy ezennel bocsánatot kérjek tegnapi elmaradásomért. Líbiába, Tripoliba kellett repülnöm. Egyik óriáshajómat vesztetgeltették a kikötőben és személyesen kellett tárgyaljak Kadhafi őrnaggyal a zár feloldásáról.

— A bocsánat megadatott, — felelem és szemeim teljesen kerekre tágnak az elismerő ámulattól és sanda gyanakvásom olyan gyorsan párolog el, mint a forró platnira kiömlött víz.

A pincérfiú jön, és meghajtott fejjel kérdezi, — Igenis, Mr. Butkus. Hívni méltóztatott.

— Egy tucat frissen vágott rózsát a művésznőnek. — Butkus utasítja, késlekedést nem tűrő hangon. — De szedje ám a lábát. Miss. Tóth úgy néz ki itt virágok nélkül, mint egy szépséges királynő gyémántos koronája nélkül.

Elvörösödöm. Szerencsére a zenekar játszani kezd, és azonnal fel kell sietnem a színpadra. Nick észreveszi dilemmámat és finoman dörmögő mély bariton hangján biztatóan szól utánam.

— Menjen csak, művésznő. Szeretnék gyönyörködni éneklésében és táncában.

— Remélhetem, hogy itt lesz, amire szünetet kapok, — kérdelem és érzem, hogy olvadok el a boldogságtól. Milyen kár, gondolom, hogy a fiatalabb és jobb képű férfiak nem tudnak ilyen úri módon viselkedni.

— Itt leszek, — feleli kedves hangon. — Itt leszek és az idők végtelen végéig fogok várni magára. Kérem, bocsásson meg és engedje meg, hogy megmondjam. Maga a legszebb nő az életemben, akit valaha is láttam, pedig bejártam a világ négy sarkát és végighajóztam a világ hét tengerét, hogy megtaláljam azt az egyetlent, aki után örökké kutatok.

És a feleséged, te vén parázna bujaság? Gondolom, ahogy szaladok felfele a deszkalépcsőkön, hogy elfoglaljam a helyemet a zenekar előtt. Micsoda egy megrögzött hazug lehet ez és mennyire tudja, hogy pontosan miket szeretnek hallani az ilyen hiszékeny leánykák, mint én.

Egy órával később végre elérkezik az első szünetem. Gyorsan több irányban is meghajtom magamat, térdből pukedlizek egy párat, és lesiettek a színpadról. Mr.

Butkus, Nick, addigra már rózsáimat egy kristályvázába tetette és egy magánszeparében eldugott apró asztalnál ülve várakozik rám.

— Tölthetek pezsgőt? — kérdezi.

— Köszönöm, de nem, — intek a fejemmel, — tegnap túl sokat ittam belőle és különben is a törvény szerint túl fiatal vagyok, hogy alkoholt fogyaszthassak.

— Fióna, — Butkus feleli rábeszélő hangon. — Kérem, bocsásson meg egy öregedő embernek, hogy képtelen vagyok méltó szavakat találni, hogy elmondjam, hogy mennyire csodálatosnak tartottam előadását. Ez a maga főnöke, ez az Ilja, micsoda egy szerencsés csillagzat alatt született egy ember, hogy maga pont idejött az ő klubjába és hajlandó volt szerződést kötni vele. Kizárólag egyetlen dolog adhat neki mentséget, az hogy megmondta nekem, hogy maga itt van, mert tudta, hogy én még mindig és már sok-sok év óta keresem életem igazi lady társát, egy olyan valakit, mint amilyen maga.

— A feleségét se hagyjuk ki ebből az egyenletből, — mondom kapásból, de a szájam sarkában mégis megértő mosoly bujkál. Kedvelem, de még lehet, hogy el is hiszem ezeket a kedves udvariasságokat, amikkel traktál.

— A feleségem, Hortense és én, — feleli és a bánat halvány felhője fut végig markánsvágású és erősen napbarnított arcán. — Mi ketten már régen nem jövünk ki egymással. Talán nem lenne szabad, hogy ezt elmondjam magának, de már régen, csak a jó Isten tudja, hogy mennyi ideje, húsz éve is talán, de köztem és nejem között nincsen semmiféle nemi kapcsolat.

Vállat vonok és kezembe fogom a magas, karcsú pohárban felszolgált mézes teát, amit Billy a nőies kinézetű fiatal pincérfiú nemrégiben tett elém. Mi közöm lenne, kérdem magamtól, Mr. Butkus hálószoza problémáihoz?

Mr. Butkus, Nick, kezébe veszi a kezemet és mélyen a szemembe néz. Viszonzásul szemeim kinyílnak, mint a bazsarózsa, amit besugaraz az őszi verőfény.

— Engedje meg, hogy őszinte és üzleti módon célratörő legyek, — Nick mondja következőnek, — Rengeteget utazom és tárgyalok temérdek emberrel az egész világon. Nincs időm, hogy megjátsszam a fiatal udvarló szerepét, és ha meg is próbálnám kinézetem és korom legnagyobb erőfeszítéseim ellenére is teljesen elrontaná a hatást.

Ne köntörfalazz már annyit, te Zorba, gondolom gúnyosan. Ki vele, hogy milyen bűnök elkövetésére akarsz te engem rávenni és milyen gazemberségben van szükséged együttműködésekre.

— Ötezer dollár összegű szerződési előleget adok magának, ha belegeyezik és utána havi kétezer dollár apanázst.

Elnézően mosolygok és felelem. — Kérem, Nick, nyugtasson meg, hogy ez nem egy olyan ajánlat, aminek tűnik. Én nem vagyok egy ilyenfajta könnyűvérű lány. Van otthonom, ahol aludjak, barátaim vannak, akik kedvelnek, állandó főállásom van és két részállásom mellette. Szorgalmasan dolgozom, hogy tiszta erkölcsű lehessen és megőrizhessem ártatlanságomat annak a férfinak, akit szívemből szeretek, és aki az oltár elé visz. Templomi esküvőt szeretnék, hófehér menyasszonyi ruhába öltözve és fehér rózsákkal és csillogó igazgyöngyökkel kirakott fehér csipkepártával a fejemen.

— Igaza van, — feleli és mosolyának kedves édessége, mint csurgatott akácméz vesz körül. — Pontosan ez a legnemesebb erény, amit szeretek és csodálok magában. Ez világosan bizonyítja, hogy maga egy intelligens és szofisztikált európai

nő és a lehető legfeddhetetlenebb erkölcsökkel rendelkezik. Nagyon kérem, vegye fontolóra alázatos kérésemet.

— Nem tehetem, — felelem ijedten és elhúzó a kezemet, — még soha nem voltam férfivel.

Nick belevág a szavamba. — Maga még szűz? Bocsásson meg, végtelenül sajnálom, hogy feltételeztem, hogy egy ilyen csodálatos szépségű nőt, mint magát még nem tette próbára tucatnyi udvarló.

Ez a felfuvalkodott hipokrita viselkedés teljesen felháborít és mérgesen felcsattanok. — Mr. Butkus, én tudom, hogy Görögországban a szűzlányokat rettenetes becsben tartják, mert kevés van belőlük, mivel csak azok a kecskék maradnak érintetlenek, akik gyorsabban futnak a pásztornál. De ahonnan én származom, mi nők csak azoknak adjuk oda magunkat, akit tiszta szívből igazán szeretünk.

— Azt akarja mondani, hogy engem nem tudna szeretni? — Nick összeráncolja homlokát és meredten bámul rám.

— Nem tudom, — felelem, — nem is ismerem magát. Alig egy órával ezelőtt találkoztunk.

— Tehát szerelem az első látásra ki van zárva.

— Erre a lutrira ráteheti az utolsó dollárját is. — Mondom és felállok, mintha el akarnék menni.

— Kérem, nagyon kérem, hogy maradjon, — mondja és ujjaim hegyénél fogva visszahúz. — Még nem fejeztem be. Minden álmom, hogy életemet újra kezdhessem egy szépséges fiatal nővel az oldalamon. Engedje meg, hogy legyek én az első férfi az életében és felemelem belépési ajánlatomat ötvenezer dollárra.

— Ötvenezer, ennyit mondott? — felelem és földbe gyökeredzik a lábam és valami izgató előérzettel párosított kellemes bizsergés fut végig a fejem búbjától a lábam kisujjáig.

— Igen, annyit, és utána elmegyünk a Copacabana vagy az El Morocco clubba ünnepelni, vagy a világ bármely legdrágább helyére. Nem fogok sajnálni semmi költséget.

Nem inkább egy kényelmes olaszországi vakáció vagy egy hónapos vitorlásutazás a Karib tengeren, fontolgom és habozok. De Nick rajtam felejtő holdkórósan szerelmes tekintetét és feltételezem, hogy addig nem ereszt ameddig választ nem adok. — Nick, — mondom neki kedvesen és kezemet otthagyom a kezében. — Alhatnánk még egyet erre. Legyen itt holnap este is és akkor megmondom magának döntésemet.

— Természetesen, hogy itt leszek, — válaszolja és látom azokban az aljasul sunyi gazdag szemeiben, hogy tudja, hogy horogra kapott és most már lassan feltekerve zsinegét, csak ki kell, hogy húzzon a partra. — És várni fogom, — folytatja, — egy friss csokor afrikai rózsával és egy valódi gyémántokkal kirakott platina karpereccel, amivel megpecsételhetjük egyességünket.

Utolsó szavainak hanghullámai még ott vibrálnak a levegőben és az izgalom pillangói csördögölő táncot járnak a gyomromban, ahogy elsietek, itt-ott belekapaszkodva egy székre vagy az asztalba, mert fejem szédülten forog, mint a részegeké, nehogy elessek, rá arra a most már joggal feltehetően zabálnivalón édes és nagyon is értékes fenekemre.

Fióna Második Könyve

Negyedik Fejezet

Mint minden más napon ezen a szerda reggelen is, Yvette és én déltájban ébredünk fel és a zöldségekkel, főtt babbal, friss gyümölcsökkel és hihetetlen mennyiségű kávéval megrakott asztal felett hosszasan átbeszéljük a minket érintő fontosabb eseményeket. Én elmondom neki az ajánlatot, amit a vénséges hajómágnás, Nick Butkus tett nekem. Yvette gondosan fontolgatja a szóban forgó dilemma jelentőségét és semmi külső jelét nem mutatja, hogy kinek is adna igazat.

— Ötvenezer dollár tetemes összeg, — mondom és egy tisztára pucolt vaskos répát teszek rózsaszínű ajkaim közé és pontosan a közepén kettőbe harapom. — De nem hiszem, hogy lenne gusztusom hozzá, hogy ilyen undorító módon tapasztaljam ki első szerelmi egyesülésemet.

— Miért ne? — kérdezi Yvette, — jobb lett volna, ha Steve-nek adod oda és másnap amúgy is megkérte volna Nelly kezét?

— Nem, gondolom, hogy nem, — felelem és letörök egy darabot a felséges illatú kenyérből. Ezek a zöldségek, érzem, nehezen emészthetőek éhgyomorral és valamivel fel kell, hogy itassam bőségesen buzgó gyomorsavamat.

— Vagy jobb lett volna, — Yvette folytatja halálos komoly hangon, — ha két tökrészeg rakodómunkás és egy drabális termetű Alabamai fekete partiba erőszakoltak volna meg és véres húscafattá vertek volna, mivel nem engedelmeskedtél elég gyorsan.

— Lehetetlenség, ilyesmi a valóságos életben nem történik meg.

— Már hogy ne történne? — Yvette felvesz egy kést, kettévág egy zsömlét és megvajazza. — Pontosán az egyik legkedvesebb barátnőmmel történt meg két évvel ezelőtt, az Upper West Side városnegyedben, miután kocsija lerobbant a Cloisters park közelében.

— Remélem a rendőrség megtalálta a gazember tetteseket.

— Azok nem, de Nóra kiderítette, hogy kik voltak és utánuk küldte Deirdre-t, Kirstren-t és Mornát, hogy beszéljenek velük és lehetőséget adjanak nekik, hogy kifejezzék sajnálatukat.

— És, — kérdezem és hitetlenkedve rázom a fejemet.

— A rendőrség másnap megtalálta a három hullát és egyiknek az ereiben sem volt egy csepp vér meghagyva.

— Megérdemelték, nem? — mondom, és mérgesen elhúzom a számat.

— Ez magától értetődik, de ilyen gusztustalan helyzeteket el kell kerülnünk. Nóra nem szereti a rokonaiban rejtekező szörnyeteget szabadjára engedni. Még a végén megkedvelik a dolgot és rendszeresen kezdik inni a vért.

— Ez már dupla lehetetlenség.

— Lehet? — Yvette mosolyog titokzatosan, — de egyedül működni a selyemiparban a világ legkockázatosabb vállalkozása. Meg kell védened magad a fizikai bántalmazás ellen; be kell hajtanod a munkadíjadat és vigyáznod kell, hogy ne kapj el valami nemi betegséget.

— Nem akarom, hogy belőlem, — kezdem, de azonnal elharapom a szót és bocsánatkérő pillantást vetek Yvette felé. — És nagyon kérek, hogy ezért ne haragudj meg rám. Szörnyen restellném ha, hogyan is szoktad kifejezni magad, ha valaki kurvának nevezne. Ez egy olyan lealacsonyító szó. Egyenesen leköpném magam, ha valami ilyet tennék.

— Szó sincs arról, hogy kurva legyen belőled. — Yvette feleli, és ujjaiával idézőjeleket mutat. — Egy borzasztóan gazdag férfinak leszel a szeretője. Öreg éveiben te leszel szerelmének legféltettebb tárgya és az utolsó fillért is ki kell, hogy fejjed belőle.

— Kitartott nő sem akarok lenni, — rázom a fejemet.

— Nem leszel az, — Yvette nyugodt arccal szemlélget. — megtartod a főállásodat, de még a mellékállásodat is. Ha nem lesz elég idő mindenhez, add fel az esténkénti éneklést az öregek bárjában. Lesz legális bevételed, amiből megélsz. Amit a görög ad az tiszta ráadás és prémium és azonnal be kell tenned a bankba valamiféle megbízható befektetési kontóra.

— Nem tudom, semmiben sem vagyok biztos. — mondom és kényelmesebbre igazítom magamat, és próbálok csillapodni. Lehetséges-e az, kérdem magamtól, hogy engem rá lehessen beszélni, hogy szeressek egy vénséges lóköttöt? Még a gondolat is félelmetes. De nincs időm semmiféle magamba néző tűnődésre, Yvette tovább szövi szavait.

— Emberek eladják a testüket, de még a testrészeiket is. Te sem tennél többet. Mi a különbség, kérdem én, ha valaki elad egy vesét, vagy a májának a felét, vagy a mellékveséjét, vagy csontvelőjéből egy kanálnyit, vagy vegyük példának a legnagyobb tiszteletben álló donációt, a véradást és egy jelentéktelen kis hártya alkuba bocsájtása között. Nem adsz el mást, csak egy teljesen lealacsonyító testrészt, amit csak a férfiak tartanak fontosnak, hogy letehessenek minket, ha nincs többé a tulajdonunkban. — Yvette mély lélegzetet vesz és folytatja. — A hímen elvesztésével együtt egy nőtől elvárják, hogy a lelkét is feladja, érzelmeit alávesse egy férfi kényének és örökké tartó szerelmet ígérjen neki, mintha Achilles adná el híres sarkát, vagy Sámson a haját és vele erejüket és többé nem lennének képes a harcra.

— Micsoda cinikus elmélet, — sóhajtok, — Mit tegyek? Teljesen össze vagyok zavarodva.

— Csináld. De kösd ki, hogy igazolt bank csekket hozzon a nevedre kiállítva. Vedd el a pénzt és dugd el, mielőtt engeded, hogy hozzád nyúljon. És úgyszintén beszélj Nórával, hogy küldje Jánost veled. Majd János elrejtőzik a szomszéd szobában, arra az esetre, ha Nick szereti a durva szexet és vissza akarja követelni a pénzt miután szolgálataidat megkapta.

— Ebből az ügyből hagyd ki Nórát, — sikítom. — Még éppen az kellene, hogy ilyesmit megtudjon. Mit gondolna rólam, ha eladnám a testemet pénzért.

— Helyeselné, — Yvette simogatja a kezemet. — Javasolná, hogy fektesd be a pénzedet ingatlanba. Mondaná, hogy vegyél egy öröklakást, itt az East Side negyedben az egyik magasépítésű lakótoronyban. Jelenleg gazdasági pangás van. Az árak alaposan le vannak verve, mert a kamatláb nagyon magas. De néhány éven belül ismét

felmennek az egekig és hatalmas hasznot seperhetsz be befektetéseden. Nóra azt mondaná, hogy ez az életben csak egyszer kínálkozó alkalom és nem lenne szabad elhalasztanod.

— De én inkább szeretnék férjhez, most, amíg fiatal vagyok. Mit fogok mondani a férjemnek a nászéjszakán?

— Azt, hogy tizenöt éves korodban elvesztetted és se neked se a fiúnak nem volt fogalma, hogy miért vérzel. Vagy mond azt, hogy soha nem is volt szűzhártyád, legalább is nem emlékszel rá.

— Az aljas hazugság lenne, és én nem vagyok ilyen alávaló. Nem szerethetek valakit, akinek hazudnom kell. És ki tudna szeretni engem, ha tudnák, hogy miket csináltam azzal a vénséges göröggel.

— Ugyan már, Fióna, — Yvette felemeli hangját és úgy érzem, hogy mérges kezd lenni rám. — Ez egy tisztára férfi sovíniszta koncepció. Tulajdonukba akarnak tartani minket és nekünk feddhetetlen erkölcsűeknek kell lennünk, hogy megfelelhessünk mesterségesen magasra tett mércéjüknek. Ne félts annyira a te kis lukadat. A puncikat a világ legerősebb anyagából készítették. A középkorban, meséltem már neked ezt a történetet? Párizs városatyái női nemi szervekből javasoltak falat építeni városuk körül, mondván, hogy a világon sehol nincs még egy olyan más anyag, ami annyi lökdösődést, taszigálást, toszogatást vagdosást és kardlapozást elbírna. Ezt természetesen csak képletes értelemben vehetjük, de az igazság az, és ebben meg kell, hogy egyezzünk. A világon még nem volt egy olyan erős hadsereg, akiket ne tudott volna két vállra fektetni egy csapat vállalkozó szellemű csinos nő.

— Miért kergetsz engem ebbe bele? — felelem és gyengének érzem magam, humorérzékemnek is nyoma veszett, és sírni kezdek. — Azt szeretnéd, hogy kiköltöztek tőled? Meg akarsz tőlem szabadulni? Neked van elég pénzed öröklakásra. Miért nem veszel te magadnak egyet?

— Maradhatsz, ha akarsz, — Yvette válaszolja hidegen, — mindössze csak arra akartam rámutatni, hogy nem lenne valami borzalmas dolog egy Park Avenue-i kégli valaki olyan számára, aki még hat hónappal ezelőtt hontalan volt.

Lehajtom a fejemet az asztalra és zokogni kezdek. Miért kellett, hogy Yvette ezt most felhozza? Tényleg egy senkiházi csavargó lennék? Egész életemben egy megvetendő nulla leszek? Ez nagyon is megerősíti az álláspontomat. Ha egyszer engedted, hogy lesüllyedj a mélyre, szerencsétlen múltad úgy fog követni mindenhova, mint egy anyakönyvi kivonat. Ha egyszer belekerültél a kátyúba onnan többet nincs kievickélés. Miért nincsenek nekem is gazdag szüleim, akik mindennel ellátnának és támogatnának mindenben? És mi van azokkal a lányokkal, akik pornó magazinokba tetetik ki meztelen fényképüket? És azokkal, akik prostitúcióból keresik az egyetemi diplomához szükséges pénzt?

— Ha nem tudod magad túltenni gátlásaidon, — Yvette fensőbbiséges arccal néz rám. — Miért nem házasodsz össze azzal a göröggel? Légy a felesége és fosszad ki úgy.

— Már van felesége.

— Rendben, de mond, mióta van az, hogy egy rokkant vénasszony nehézséget jelent egy fiatal és csinos nőnek. Mozdíttasd el a feleséget te az útból és követeld ki, hogy Jackie Kennedy Onassis-hoz való menyegzője óta nem hallott hatalmas esküvőt csapjon neked. Ha egy halott amerikai elnök özvegyének joga volt férjhez mennie egy

gazdag és ocsmány göröghöz, miért ne lenne ugyanarra jussa egy magyar tinédzser lánynak?

Szipogva és nagyokat szíva fitos kis orromból nyafogó hangon morgok. — Éjszakánként dolgozhatnék rengeteget és nappal járhatnék az egyetemre. Szerezhetnék valami jól hasznosítható diplomát; ügyvédnő lehetne belőlem, orvosnő, hosszú évek zsugori kuporgatása és lemondásai után. De pénzre van szükségem, hogy szép maradjak, időre, hogy pihenni tudjak és társaságba járhaszak. Ezt nem tudom mind megtenni, hacsak valaki nem támogat. Micsoda egy pocsék helyzet. Vajon minden út ennek a görög Zorbának az ágyába vezet?

— Ne viselkedj úgy, mint egy sírós kisbaba és ne aggódj minden semmiségért. — Yvette szeretettel masszírozza a hátamat. Érzem, hogy törődik velem, aggódik miattam, és valóban szeret, és nem vagyok teljesen egyedül az egész világon. Van egy jó barátom, ha éppen örömlány is.

— Ne csináld, ha nem akarod. — Yvette folytatja. — Akkor is a legjobb barátom maradsz. De ha megmondhatom a véleményemet, nagyon buta dolog lenne ezt a lehetőséget elszalasztani. Markold fel a pénzt kicsi puncsi és rohanj el vele.

Felemelem könnyek áztatta arcomat, ránézek legeslegjobb barátnőmre és kérdezem tőle egy valami angyalian őszinte, de rettenetesen naiv hangon. — Mi lesz akkor, ha Steve Giuseppe megtudja és odavágja nekem. 'Fióna, soha nem hittem volna, hogy ennyire alacsonyra tudsz süllyedni.'

— Steve Giuseppe, — ismételi Yvette és elkezd nevetni. — Ez lesz az egészben a legjobb. Már látom azt a hosszú ló-pofáját, amikor megmutatod neki luxus kéglidet és a nercbundát, a kékróka gallért és rengeteg gyémántot, amiket a görög fog venni neked.

Ez eldöntötte a vitát és már nevetünk is együtt Yvettel. Ez lesz az én bosszúm. Ha Steve elvesz valaki mást feleségül, akkor nekem sírdogálni kell a sarokban, vagy egyedül búslakodni a kis albérleti szobámban? A világ egyik leggazdagabb emberének leszek a barátnője. Majd meglátjuk, hogy a végén ki fogja csikorgatni a fogát és ki fog jajgatni?

Fióna Második Könyve

Ötödik Fejezet

Következő alkalommal, amikor Nickkel találkozunk, vagy a göröggel, ahogy én hívom tiszteletlenül, már péntek van, a hét legforgalmasabb éjszakája minálunk a klubban. Ahogy ígérte hatalmas csokor piros rózsával vár rám privát asztalánál. Csupa mosoly az arca és egy fekete bársonnyal borított ékszerdobozt tesz ki maga elé.

— Tehát mi a döntése, szépség, — kérdezi, — túró-e vagy sajt?

Micsoda egy ostoba kifejezés, gondolom, valami görögből fordított számárság lehet, de azért tudom, hogy mit akar mondani. Ártatlanul csukogatom a szempilláimat és sziruposan édes hangon válaszolok.

— Oh, Nick, kérem, maga zavarba hoz engem. Kérdezzen valami könnyebbet.

Habozik, úgy nézem, hogy nem találja a szavakat. Valószínűleg, hogy kitűnő üzletember, de ha a nőkről van szó, ostoba tökfilkó. Nincs semmi meglepő abban, hogy elvett feleségül egy hárpia madarat és most hatvan éves korában vágyódik az igaz szerelemre. — Mondj már valamit, — te kukavezér, szeretném az arcába kiabálni. Mond, hogy szép a szemem; a bőröm színe olyan, mint a csurgatott akácméz, bármit, amit el is tudnék hinni. De nem mond semmit, csak csodálkozik rám és nyitva felejtí a száját, mintha rózsaszínű húsból ki akarna harapni egy darabot.

— Előre akarom a pénzt, — mondom neki a kötelező, bár nagyon kellemetlen öt másodperc szünet után. — Remélem nincs ellene kifogása.

— Nincs, — bólint, — ez magától értetődik.

— Betétkönyvet tartok a Bowery Takarékbanknál a 34th utca és Fifth Avenue sarkán. Tegye be az ötvenezret a kontómra és üzleti szerződésnek tekintheti megállapodásunkat.

— Hétfő reggel, ahogy megyünk a repülőtér fele, — bólint másodszor is.

— Miért? — most rajtam a sor, hogy az én állam essen le, — utazni megyünk valahova?

— Miami Beach-re, a Singapore Hotelbe, csodálatos hely és már le is foglaltam az egyik legfelső emeleten egy óceáni panorámás lakosztályt két személy számára. Már Ilja barátommal is beszéltem, hétfőtől szerdáig szabadságot ad magának.

Na, ez kicsit messze esik a járt utaktól, gondolom. Odalenn cápák vannak a tengerben és alligátorok a tavakban. Még a végén ez a görög megetet engem egy páncélos hüllővel és soha senki sem fogja megtalálni holttestemet. Szerencsére Yvette ígért nekem egy kis gyöngyház fogójú pisztolyt, ami kiegyenlítheti a különböző súlycsoportból jövő vetélkedők közötti különbséget. Biztosan át tudom vinni a repülőtéri csomagellenőrzésen, együtt a rúgóskéssel, amit Yvette szintén javasol, hogy magammal vigyek.

Alaposan le vagyok védve, mondhatnám, és nem fogom a városi hullaházba végezni, mint ismeretlen Jane, akit kihalásztak valamelyik hajózási kanális iszapos vizéből.

Nick közelebb tolja hozzám az ékszeres dobozt és úgy csücsöríti a száját, mintha csókot akarna. — Nyisd ki és nézd meg, — mondja tegeződve, — ahogy mondtam ez a mi örök barátságunk méltó szimbóluma.

Lassan kinyitom a hosszú bársonykazettát, mialatt csillogó szemekkel mosolyogva többször feléje nézek. Visszamosolyog, és mosolya szinte leégeti arcomról a bőrt. Tüzesnek és felajzottnak néz ki, mint Belzebub maga, a főördög, akinek feladata a pokol lángjainak szítása. Egy fehér aranyból formált és gyémántokkal kirakott széles karkötőt látok a kazettában és egy percre megfordul a fejembe. Vajon nem-e beteg feleségének ékszeres dobozából tolvajolta el ezt az értékes darabot? Vajon utánam-e fog jönni a rendőrség, mint Marilyn Monroe után, ahogy keresték rajta a gyémánt diadémot a klasszikus, Úriemberek Jobban Kedvelik a Szókéket filmben?

— Mi az eredete ennek a darabnak? — Kérdezem és próbálok nem beleesni a szőke bimbó szerepébe, aki minden fényes dolog láttára hanyatt vágja magát.

— Eredete? — kerekíti ki a szemét csodálkozva.

Oh, szüzanya, gondolom, ez itten nem elég, hogy ocsmány, de még gyengefelfogású is. De mialatt fontolgom ezeket a vonatkozásokat már rá is nyomja csuklómra a karkötőt és beigazítja.

— Szépen néz ki rajtad. — mondja továbbra is tegezve. — Szeretném, ha mindig a kezeden hordanád.

Természetesen, gondolom gúnyosan, holnap az első dolgom lesz, hogy elvigyem egy iráni ékszerészhez, akit ismerek a West 47th utcában és megbecsültetem. Ha jó árat lehet beseperni érte, eladom, ha hamis és nem ér semmit, akkor többet eszedbe ne jusson Miami.

Hétfőn kora délután landolunk a Miami Nemzetközi repülőtéren. A város szánalmasan nyomasztó látványt nyújt, az utcákon szemét és szegénység, nem vagyok elragadtatva. De a Singapore hotel felé vezető utunkon, ahogy áthajtunk egy fenségesen ívelő hosszú hídon, alapjában változik meg a városkép. Miami Beach egy világklasszisnak számító ékszerdoboz. Collins Avenue széles és elegáns és egyik csodálatos szálloda követi a másikat a jobboldalamon és közöttük itt-ott kivillan az Atlanti óceán.

Hotelünk előcsarnoka pazarul kiállított és maga a dekadencia. Tarka papagájok rikácsolnak, pávák, tucatnyi függő kosarakban orchideák, a pódiumon Karib tengeri dobok, üstök, gitárok és egy elektromos orgona és hátul több tágas felvonó nyílik egy folyosóról, ahol egzotikus zene hallatszik, mintha egyenesen egy pornó filmből vették volna át.

Még csak délután két óra, de már fent vagyunk a lakosztályunkban. A hatalmas szoba teljes szélességét felölelő üveges toloajtón keresztül kilépve egy széles teraszon vagyunk és élénk tárul a felséges óceán. A sós levegő nedves illata megtölti tudómet és a partot mosó tajtékzó hullámok moraja elszédít. Oh, drága fenn való, gondolom,

ilyen körülmények között könnyű lesz feladni ártatlanságomat, ha az öregfiú tényleg képes a feladatra.

De Nick Butkus nem az a fajta férfi, aki felületes módon, gyorsan szereti behabzsolni gyönyöreit.

— Láttad már az úszómedencét? — kérdezi. — Szeretnél egy kicsit kinyújtózni egy nyugágyban és kortyolni egy finom italt? Ha már itt vagyunk, napozunk is egy kicsit és barnuljunk le.

— Egy medence? — kérdezem csodálkozva, — hol?

— Tekints le a mélybe a jobboldaladon. Ott van, szeretnél benne megmártózni? Remélem hoztál magaddal fürdőruhát?

— Csak egy tenyérynyi apróságot, — felelem borzasztóan szégyenlős hangon és hirtelen ötlettől indítva karjaimat nyaka köré fonom, pusztit lehelek az arcára és kebleim mellkasára nyomódnak.

— Vedd fel, — mondja és komoly tekintettel arcán méreget, mintha nem tetszene neki játékoságom, — és végy rá egy fehér köpenyt a fürdőszobából.

Kihalászom apró kis bikinimet utazó csomagomból és bemegyek a fürdőszobába. Nem fog engem egyelőre meztelenül szemlélgetni. Ez nincs benne az egyességben. Majd éjszaka a lepedők alatt a sötétben végezzük el az aktus kialkudott részét.

A medence mellett rekkenő a hőség. Elhelyezkedünk a bárpult mellett a pálmalevelekből font tető alatt. Nick gyümölcslevet rendel nekem és magának egy martinit. Baloldalam felől egy párocska üldögél, egy szőke közel harminc fele járható nő és egy én korombeli fekete lány és egymás szájára tapadva csókolóznak. Több férfi elmélyülten nézegeti őket és whiskyvel teli poharaikban kavargatják a jeget.

A trópusi lagúnának kialakított nagymedence mellett kerek kis gázlómedence látszik. Féltucatnyi ebada kisgyerek pocskol benne, mialatt anyukáik a medence szélén ülve vigyázzák őket és vidáman flörtölnek spanyolos kinézetű, daliás és barna bőrű fiatalemberekkel.

Na, ez egy valódi családi hely, gondolom mosolyogva, itt mindenkinek jut valami szórakozás.

Emberek jönnek és barátságosan üdvözlük Nick-et. Nick mond nekik néhány szót görögül és úgy tesz, mintha az én jelenlétem a világon a legtermészetesebb dolog lenne és én lennék a leginkább hozzávaló kísérő.

— Az unokád? — kérdi valamelyik és Nick kapásból feleli. — Kopj le a balfenéken és mocskold meg anyádat.

Később úszkálunk egyet a medencében. A víz nagyon üdítő és Nick próbál tapogatni a víz alatt. — Nem itt, — suttogom neki, — Még mindig szűz vagyok és alaptermészetemből kifolyólag nagyon szégyenlős.

A hőség kegyetlen és a fojtogató pára elszívja összes erőmet. Nem csoda, hogy ideleln délen tunyák és dologtalanok az emberek.

Elszenderedek egy árnyékos nyugágyban, Nick mellettem fekszik és állandóan telefonál. Észre sem vesz, se engemet, de még a testemet se. Egy fiatal mulatt férfi sétál el mellettem és ágyba hívogató szemekkel rám néz. — Gyere át a bár túlsó felére,

— súgja és duzzadt ajkai között kidugva sűrűn öltögeti rám nyelvét. — Megmutatom neked, hogy milyen is az igazi jó élet Floridában.

Nemet intek fejemmel, — az apucimmal vagyok és ő nagyon szigorú, — biccentek Nick felé, de szájam sarkában csintalan mosoly bujkál.

A nap már régen eltűnt a nyugati irányban lévő magas épületek teteje alatt és Nick kérdéssel fordul hozzám.

— Van egy ötcsillagos étterem a hotelen belül. Volna kedved egy gyertyafényes vacsorához a teraszon?

— De még mennyire, — felelem és álmos szemeimet résnyire kinyitom. — Hoztam magammal egy lángveres vállpánt nélküli ruhát, gondolod, hogy elfogadható lenne, ha azt venném fel?

— Minden körülmények között, szerelmem, — feleli. — Én majd a fehér vacsorazakómat viselem és úgy fogunk kinézni, mint egy dúsgazdag nászutas pár, aki itt mézeshetezik.

— Nagyon kedves tőled, hogy ilyet mondasz, — nézek rá és megérintem kezét. Mióta felvette úszónadrágját most először veszem szemügyre közelebbről. Az öregedő férfiak kategóriájában nem néz ki rosszul. Hatalmas koponyájának tetején dús, bár sós és bors színű fehér-fekete sörény van, de dereka köré lerakódva nincs szalonnás háj. Feneke nincs túlméretezve, szinte elfogadható, vállai szélesek, mellizmai meglepően fejlettek és erős karján dagadnak a bicepszek. Határozottan sportos kinézetű, és olajbarna mediterrán bőrén egyetlen folt, egyetlen pattanás, de még egyetlen szeplő sincs. Ahogy mozdul, ahogy leül és feláll, ahogy lábait keresztbe veti, próbálok előzetes méretet kapni nagyságáról, de amennyire látom és legnagyobb rémületemre, hatalmas szerszám lengedez a gatyájában és csiklandós bizsergéssel állapíthatom meg. Ma éjszaka életem egyik legerősebben próbára tevő testgyakorlata áll előttem.

— Darling, — súgom oda Nicknek miután leültettek minket a fényesen csillogó hatalmas étterem pazarul terített asztalánál. — Mondjuk a pincérnőnek, hogy már elmúltam huszonegy és hozhat nekem szeszesitalt. Be akarok csípni egy kicsit, ami szintén az első alkalom lesz életemben, ha tudod, hogy mire gondolok.

— Semmi akadály, — bólint, — de ne igyál többet, mint egy fél pohár vöröset. Nem akarom, hogy teljesen berúgj, és később azt állítsd, hogy nem emlékszel semmire és én csábítottalak el, mialatt eszméletlenül részeg voltál.

Meglegyintem az arcát és sértődött hangon válaszolok. — Úgy állítod be, mintha ezt én pénzért csinálnám és el akarnám zsibbasztani magamat, hogy ne érezzem az undort.

— Ezért akarsz kaptos lenni? Valld be az igazat.

— Nem, persze, hogy nem azért, de egy kicsit pajkosabban tudnék játszani, ha lenne a fejemben egy kis nyomás.

Jóval később, miután már mind a ketten megittunk két pohárral a veresből és a megrendelt tengeri rákot még nem hozták ki, Nick ismét nekem szegezte a kérdést.

— Akkor miért teszed, édes kis tündérem?

— Bosszúból, — mondom neki és a méregbe belecsikordul a fogam és az alkohol gőzei ezerszám kábítják el agysejtjeimet. — Ez az én bosszúm és a te szerencséd.

Az óceánra néző lakosztályban, ha függönyöket jól széjjelhúzzuk, a hajnal közeledése a világ leghihetetlenebb látványa Floridában. Egy óriási tűzgolyó emelkedik ki a messzi horizontnak derengő homályából és a kelő nap szikrázó sugarai, mint tucatnyi lángoló dárda üzik el az éjszaka vonakodva távozó sötétjét. A szobánk fürdik a sugarak fényében és bal oldalam felé pillantok. Ott látom Nick-et, mellettem alszik duplánál is jóval nagyobb ágyunkban. Mélyeket lélegzik, lassan kifújja a levegőt, és boldognak, elégedettnek látszik. Csendes, zajt nem csinál, nem is horkol, nem csinál semmit, amiért igazán gyűlölném.

Lenézek a lábam közé és tenyérynyi piros foltot látok meztelen fenekem alatt, és ahogy mozdítom combjaimat, ágyékom tája iszonyúan fáj. A csillagát, gondolom, akárhogy is történt, többé már nem vagyok szűz és Nick megkapta, amiért fizetett. Még egyszer lenézek és odanyúlok, szeméremcsontom kék és zöld és hasogat, mintha egy légkalapáccsal verte volna valaki széjjel egész éjszaka.

Isten szakassza rád az eget, Steve Giuseppe, átkozódok gondolatban, ez lehetett volna mi menyegzői éjszakánk. De nem, neked össze kellett rontanod a legszebb dolgot, amit egész nyomorul életedben valaha is kaphattál volna. Nem irigyellek, de remélem, hogy annak a generálisnak a leánya pokollá fogja tenni életedet, mert minden rossznál is rosszabbat érdemelsz, amit velem tettél.

Óvatosan mozdítva a lábamat, mert a legapróbb mozzanat is fájót kikapaszkodtam az ágyból és kiteblábolok a teraszra. Ruha semmi sincs rajtam és a reggeli szellő gyorsan leszárítja bőrömről az éjszakai izzadtságot. Kihajolok a korláton és nézegettem, mi lenne, ha leugranék. Tizennégy emelet mélység ásít alattam, lent magas homokdunna és egy éles hegyű kovácsoltvas kerítés. Lehet, hogy még túlélném a zuhanást, de vagy tolószékben ülő nyomorék lennék, vagy a dárdahegyeken rettenetes kínok között szenvednék órákig. Ki emlékezne rám, hogy valaha is éltem? Senki, Steve sem, nem is tudná és nem is törődne vele, hogy mi lett velem. Lépteket hallok a hátam mögött, a függöny susogva meglebben, Nick közeledik, megáll mellettem és karját derekam köré fonja.

— Csodálatos éjszakám volt, Fióna, — mondja, — nem talállok szavakat, az ajándékért melyet nekem juttattál. Lehet, hogy öregnek látszom, de a szívemben ismét fiatalnak érzem magamat és ezt te tetted velem. Új életet öntöttél belém, és megmutattad nekem, hogy mi a boldogság.

Engedem, hogy beszéljen, és ott érintsen meg, ahol akar. Mit számít most már? Elvesztettem ártatlanságomat és soha többé őszintén és szívemből nem leszek képes szeretni. Milyen jó, hogy megittam azt a fél üveg Naouse Imiglykos bort és nem emlékezem semmire, hogy Nick mit csinált velem és hogyan.

Nick egyre beszél és alig hallom szavait. — Szeretlek, Fióna, — mondja, — és a szó legszebb és legnemesebb értelmében jelentem ki ezt. Nagyon kérlek, hogy bocsásd meg, hogy nem válhatok el a feleségemtől és nem vehetek el téged feleségül.

— Nem kell, hogy elvegyél feleségül, — felelem és zokogni kezdek. — Senki nem kell, hogy elvegyen feleségül. Nem vagyok senki és semmi. Csak egy tucatszám felelhető kabaréénekes, és ráadásul csak feltételes vízummal tartózkodom ebben az országban.

— Nem, nem igaz, — mondja és keze lecsúszik derekamról és gyengéden masszírozni kezdi fenekem partjait. — Te a világ legértékesebb kincse vagy és

számomra a legfontosabb személy. Soha nem fogod megbánni, hogy találkoztál velem. Ígérem neked, hogy meg foglak védeni és segíteni foglak. Filmcsillag leszel, egy felkapott modell, a TV legelső bemondónője, bármit elérhetsz és bárki lehet belőled mellettem. A híresség fényes világa tágra nyitott karokkal hívogat és integet feléd. Ne sajnáld azt az aljas szemétláda csatornatöltelék Steve Giuseppe gazembert. Széjjel fogjuk taposni, agyonnyomjuk, mint egy poloskát, úgy segítjen engem St. Nicolas az én névadóm és legmagasztosabb szentem.

— Hajrá, vágj oda, St. Nicolas, elveszett leányok megmentője, — mondom és arcomat Nick fele fordítom, abbahagyom a szipogást és puha csókot nyomok a szájára.

— Én is szeretlek téged.

Fióna Második Könyve

Hatodik Fejezet

Egy teljes év telt el. Vettem egy két hálósobás, összkomfortos öröklakást a Fifth Avenue-en, Central Park-ra néző kilátással és néhány utcasarokra Nóra házától.

Az első személy, akit meghívok az Gyula bácsi, régi mentorom és egykori pártfogóm, amikor egy igaz barátra valóban szükségem volt. Az ebédlőasztalnál ültetem le, azokban a napokban még csak az volt az egyetlen bútordarabom.

— Nagyon impozáns, Fióna, — mondja az öreg, — őszintén gratulálok. Maga tényleg megtalálta az igazi varázspálcát, ami a vasból aranyat csinál.

— Bankkölcsönre vettem, kilenc százalékos kamatra és harminc év időre. Szorgalmasan kell dolgoznom és minden filléremre vigyáznom kell, hogy meg tudjam tartani.

— Távol legyen tőlem, hogy firtassam, hogyan lelte meg ilyen gyorsan a pénzt hozzá, — feleli, — de gondolom, hogy a maga hangja és csinos külseje erősen hozzájárult a sikerhez.

— Mindössze ügyesen hasznosítottam a lehetőséget, ami kiosztatott nekem, — felelem titokzatosan és gondolatban hozzáteszem. Ha Gyula bácsi rébuszokban beszél és kettős jelentésű hasonlatokat használ, miért vallanám be én az igazságot?

— Természetesen, — bólint és egy terjedelmes papundekli dobozt tesz az asztalra, amit a felvonótól egészen az ajtóig a karján cipelt hozzám. — Kérem, Fióna, fogadja el egy régi csodálójától ezt a hasznos, és nagyon szükséges ajándékot.

— Mi van a dobozban?

— Egy nyolcszemélyes porcellán étkezés, szervírozó tál és levesnek való felszolgáló mélytányér. Japánban csinálták, nem tudtam megengedni az Angliában vagy Németországban gyártottakat.

— A japáni is tökéletesen megfelel, — felelem, és könnyű csókot lehelek a homlokára. — Szívemből köszönöm kedvességét és a gondolatot, de főleg azt, hogy nem tagadtak ki és nem átkoztak le a pokolra a bűnökért, amiket nyilvánvalóan el kellett követnem, hogy idáig eljussak.

— Senki sem átkozta ki magát, — mondja és szinte rosszallóan csóválva fejét nemet int.

— Slezák atya sem?

— Főleg nem ő. Szívélyes üdvözetét küldi, és szépen kéri magát, hogy jöjjön vissza és énekeljen nála vasárnap délelőttönként.

— Egyszer meg kell, hogy gyóntasson, akkor magamhoz vehetem az áldozati ostyát, és amikor büntetlennek érzem magam, ismét énekelhetek templomában.

— Miféle bűnökről beszél? Maga nem követhetett el semmiféle bűnt.

— Gyűlöletet hordozok a szívemben és bosszúra vágyok.

Gyula bácsi jó ember és elég okos ahhoz, hogy ne kérdezősködjön tovább. Feláll és lassú, csoszogó léptekkel az ablakhoz megy.

— Tekintse meg Isten világát, — kezdi és szemeit a Central Park lombozatának csodálatos látványán nyugtatja. — Az Isten elnézi vétkeinket és megbocsát. Bízunk kell végtelen bölcsességében, mely keresztülvezet minket az élet nehézségein.

— Az úr lehet, hogy megbocsát neki, de én soha. — Kiáltom haragosan és minden szótag, ami kijön a számon, fröcsög a gyűlöletből.

— Ki ez a valaki?

— Steve Giuseppe.

— Oh, igen, hát persze. Nem megmondtam magának, hogy ne foglalkozzon azzal a férfival?

— Egy másik nőt vett el feleségül.

— Fióna, — Gyula bácsi mondja aggódó hangon. — Az Isten szerelmére kérem, felejtse el azt az embert. Jobban van így, ahogyan van. Giuseppe nem érdemli meg, hogy a maga lába nyomát megcsókolja.

— Nem tudok megbocsájtani és nem is fogok, — kiáltok, abbahagyom a sírást és fenyegetően rázni kezdem felemelt öklömet. — Tönkretette az életemet és kitarzott nőt csinált belőlem.

— Kinek a nője, mit ért ez alatt?

— Egy idős házasember karjaiba hajszolt bele, aki még ráadásul szégyentelenül gazdag is.

— Tehát innen jön a rengeteg pénz. — Most először érzem a nemtetszést öreg mentorom hangjában. — Soha nem gondoltam volna, hogy maga ilyesmit meg tud tenni, Fióna? Ki húzta le magát ennyire mélyre? Yvette?

— Nem érdemlem meg, hogy köveket vessenek rám. — Tiltakozom, — Az illető szeret engem és én kedvelem eléggé ahhoz, hogy a szeretője legyek. Más szeretőm nincs és soha nem is lesz, amíg nem látom Steve Giuseppe-t szenvedni legalább annyira amennyire én szenvedtem, amióta becsapott.

— Felejtse el Giuseppe-t, az élet megy tovább. Éljen a holnapnak vagy a máának és hagyja múltat, — mondja és hangjában egy nagyapó szerető aggódása hallik, ahogy folytatja. — Javasolhatom, hogy beszéljünk valami vidámabb témáról. Főzne egy kávét és nézzük, hogy van-e valami sütemény abban a vadonatúj hűtőszekrényében.

Következő látogatóm, és akkorra már van hálószoba bútorom, dupla széles ágykerettel és rugalmasan süppedős matracokkal, és a nappaliban sötétbarnára pácolt bőrdívánnyal, kinyitható fotelágygal, koktél asztallal és lámpával, ki lenne más, mint Steve Giuseppe. Valami munkája akadt épületünkben, ahogy később exkuzálta magát, és meglátta nevemet a postaládámon, ahogy a házmester éppen rácsavarozta.

Tizenegy óra tájban becsönget hozzám. Még mindig hálóköpenyemben vagyok és a leső-lyukon kikukucskálva bizalmatlanul kérdezem.

— Mit akarsz?

Steve szánalmasan könyörgő hangon válaszol. — Fióna, kérlek szépen, engedd be. Beszélni szeretnék veled.

— Miről?

— Rólunk, megengednéd, hogy mondjak egy pár szót.

— Olyan nincs, hogy rólunk. A mi ketten fogalom közöttünk már nem létezik.

— Fióna, könyörgöm, hallgass meg.

— Menj vissza a feleségedhez.

— Nagyon szépen kérlek, eressz be.

Oh, drága szűzanyám a menyekben, fohászkodom, vajon ki fogom-e nyitni az ajtót végtelen gyengeségemben, vagy meg tudom-e őrizni összetört büszkeségem maradványait? Annyira közel van hozzám, hogy szinte ki tudom tapintani a közöttük vibráló szégyenteljes vonzalmat. Még szerencse, hogy az ajtó elválaszt minket. Most már teljesen mindegy lenne, többé nem vagyok már szűz és a fogamzásgátló tablettát is szedem. Ki tudná meg? Nick Athénben tartózkodik és hétvége előtt nem esedékes, hogy visszajöjjön. Ha Steve a karjaiban tartana, végre és most legelőszőr, talán megkönnyebbülnék. Talán rá tudnám venni, hogy hagyja ott értem a feleségét. Reszketek a vágytól és térdeim megbicsaklanak saját gyarló súlyom terhe alatt. Uram, légy irgalmas elveszett lelkemhez és ne engedd, hogy az ördög lehurcoljon magával a poklok legmélyebb infernójába.

— Menj el, könyörgöm, — mondom alig hallható hangon és kezemet önkéntelenül is a zárra téved, ami szinte már magától nyitódik. Égő homlokomat az ajtó hűvös deszkájára szorítom, és ahogy az ajtó néhány centiméterre kinyílik, mélyen lehajtom a fejemet, hogy Steve ne lássa a szemeimben őrzítő módon égető vágyat és a visszafojthatatlan gyűlöletet. Megölöm, ha hozzám nyúl, ígérem magamnak, de tudom, hogy hazudok. Gyilkosság helyett inkább megadnám magamat neki és engedném, hogy bármit tegyen velem.

Keresztüllep a küszöbön és én hátrálok. Félreállok az útjából és beengedem otthonom belső szentélyébe, melyet egy másik férfi, egy ennél sokkal nemesebb, bár nem annyira jóképű és fiatal, tett lehetővé, hogy létrehozzak magamnak és neki, mint szerelmes fészkünket és találkahelyünket.

Steve nem látja iszonyatosan reszkető tépelődéseimet, csak a lakás érdekli, meglepi, amit lát és csodálkozva néz rám. — Fióna, ez csodálatosan szép, kinek a tulajdona?

— Az enyém.

— Nem lehet igaz, tiszta lehetetlen.

Még most is, gondolom, és megkönnyebbült sóhaj hagyja el keblemet, még mindig feltételezi ártatlanságomat, mintha várnom kellett volna rá szeplőtelenül és érintetlenül, mint egy Kartahusi apáca, amikor ő gyalázatosan elhagy és elvesz a pénzéért egy rémségesen ronda varangyot. Drága Istenem, csak tudnám annyira gyűlölni, hogy belévágjam a kést. Miért nem tesz rajtam erőszakot, miért nem üt meg, hogy előránthassam gyöngyház nyelvű kis pisztolyomat, lelőjem és sírva boruljak kihűlő tetemére?

— Fióna, — mondja, — komolyan kérdezem. Egy ilyen lakás kétszázezer dollár. Honnan lenne neked annyi pénzed? Miből tudnád kifizetni a fenntartási költségeket, egy ilyen luxus lakásért és ezen a környéken?

— Semmi közöd hozzá, — felelem, — én nem kérdezem, hogy Nelly családja mennyi pénzt ad neked, hogy kielégítsd leányuk fertelmesen erős szexuális étvágyát.

— Igazad van, — vigyorog rám legelragadóbb mosolyával. — kettőnk között csak egyikünké lehet az erkölcsi magaslat, és azon nem én állok.

— Hát akkor ebben megegyeztünk, — próbálok agyamba valami kevés értelmet mégis belecsöpögtetni. Ziháló lélegzésem is kissé alábbhagy, lassan már palástolni is tudom hangom reszketését és kissé határozottabban kérdezem.

— Ki vele, hogy mit akarsz, vagy hord el az irhádát? Nincs kedvemre, hogy egy nő emberrel sokáig kettesben maradjak egy lakásban.

— Hány hálósobád van? — kérdezi, és tekintete lejjebb siklik, és legnagyobb rémületemre észreveszem, hogy pongyolám elől kissé széjjelnyílt és megláthatta szépségesen hosszú és izmos táncos lábaimat.

— Szívemből szeretlek, Fióna, — mondja és egyenesen a szemembe néz, — Kár, hogy nem téged vettelek el feleségül hanem Nelly-t. Tudom, hogy rettenetes nagyot vétettem ellened, de engedd meg, hogy jóvátegyem.

— Túl késő a bánat, — felelem hideg, szenvtelen hangon, mialatt hátrálok a hálósoba felé, ahol királynői ágyam áll, a selyemlepedőkkel és a brokátakaróval. Ahogy lépek hátra, mint valami idegen, rekedtesen hörgő zajt hallok a saját a hangom, ahogy gyűlölet teljesen mondom neki.

— Steve Giuseppe, remélem, hogy a gyeheña tüzén fogsz örökké égni, azért amit tenni akarsz velem.

Hátranézek, már közvetlenül az ágy szélénél vagyunk. Nick adta a pénzt a költséges ágyneműre és a fényes díszítésekre és szerelemmel és odaadással teli hangján suttogetta a fülemben. *'Ez a háló és ez az ágy otthonunk legszentségesebb része, mert itt fogjuk egymást ölelni és szeretni.'* Mennyire fog szentséges maradni, ha most mi ketten itt Steve-el parázna örömünkkel beszennyezzük?

Steve nem hajlandó tiltakozásomat meghallgatni és irgalmat sem ismer. Lenyom az ágyra, térdeim hajlata megbicsaklik az ágy szélében és hanyatt esek. Teljes súlyával rám nehezedik és acélkemény markában, mintha el akarná roppantani, fogva tartja kifeszített jobb kezem csuklóját. Pongyolám nem nyújt védelmet, a finom selyem maroknyi csomóba gyűrődve a hátam alá kerül. Arcomon érzem forró leheletét, ahogy ez a felajzott Rómeó izgatottan súgja felém.

Carissima mia! Ti amo!

Emlékszem rá előző életemből, az ávós pribékek éppen ilyen módon erőszakoltak meg. Ketten mindennap, amíg a hóhér és segédjei nyakam köré nem tették a hurkot. Nórának igaza volt, rövid és borzalmas életeket éltem a múltban. Vajon ez is olyan lesz, hacsak nem lesz elég erőm, hogy megöljem ezt az aljas gazembert.

Jobbjával Steve derékszíja csatját oldozza ki és sliccének zipzárával bajlódik. Ez az utolsó pillanat, ami még számomra létezik, és amíg még cselekedhetek. Balkezem beér a párna alá. Drága, édes Yvette, ezer köszönet a jó tanácsért, rebegem, ahogy ujjaim hegyével megkaparintom a pisztoly nyelét és keményen marokra fogom. Egyetlen hosszú és gyors rántással, mialatt a biztonsági zárat is kioldom, a pisztoly hideg csövét Steve halántékához nyomom.

— Szállj le rólam, te ocsmány vadállat, — kiabálom, — meg akarsz erőszakolni?

Megáll és rám néz, — Ne nevettesd ki magadat, — mondja, — te is kívánod, te is akarod, hogy a magamévá tegyelek.

— Nem, nem akarom. — felelem és ujjaim a ravasz játékát próbálják. Szívemből gyűlöllek. Inkább legyek gyilkos és töltsen hátralévő életemet börtönben, mintsem odaadjam magam neked.

Leugrik rólam és karjait a levegőbe löki. — Hó, hó, hó. Lassan a testtel, kicsi anyatigris, — mondja megvető hangon és röhög. — Csak nem akarod megetetni velem, hogy még mindig szűz vagy? Ki a te cukros bácsid? Ki vette mindezt neked? Vagy egynél több is van? Talán egy a hét minden egyes napjára? Vagy egy kofa tucat, a gonosz tizenhármass boszorkányszám is van belőlük?

— Takarodj innen, — sikítom teli tüdőből, — és soha többé ne lássalak.

— Rendben, — mondja és hátrál kifele és én követem a feje felé tartott pisztollyal. — De nem adtál semmi lehetőséget, hogy elmondjam a valódi okát, amiért idejöttem.

— És éppenséggel mi lenne az? — kérdezem gúnyosan.

— Rövidesen nagyobb összeg fog a birtokomba kerülni. Ahogy rátettem a kezemet elválllok Nelly-től és elveszlek téged feleségül. Téged szeretlek, veled akarom tölteni az életemet és szeretném, ha te lennél a gyerekeim anyja.

— Ez soha nem fog megtörténni. Soha nem leszek a feleséged. Én nem felejték és nem bocsátok. Hord el magad és takarodj ki a lakásomból vagy rothadó tested egy fekete hullazsákban fogja elhagyni ezt a helyet és engem bilincsekbe verve fognak a rendőrök kikísérni.

Rebecca Első Könyve

Rebecca Első Könyve

Első Felolvasás

Megszámlálhatatlanul gyakori intellektuális rohamai alatt és szünni nem akaró szenvedélyes kitörései eredményeképpen, ahogy a nemrégien múlt történelmet magyarázta nekünk, apám kitörölhetetlenül beültetett a fejembe egy sok szempontból nagyon veszélyes eszmeideát, amely mint egy kiirthatatlan gyom gyökeret vert szürkeállományom tekervényei közötti mély hasadékokban és méreggel teli hosszú csápjait kinyújtotta és beleeresztette minden egyes agysejtembe.

— Rebecca, — szokta mondani mialatt fenyegetően rázta felém mutatóujját.

— Mi ki kell, hogy szabadítsuk népünket a rabszolgaságból.

— Papa, — kérdeztem rémülten. — Mi rabszolgák vagyunk?

Akkor még csak öt esztendő voltam és kétségbeesetten próbáltam kitalálni, hogy kinek a tulajdona voltunk és mennyi idős koromban fognak az árverési dobogóra állítani és eladni egy szőrös szörnyeteg kinézetű embernek, hogy fiatalabb testvéreimnek legyen mit ennie.

— Nem rólunk van szó, — apám nézett rám rosszállóan. — de mind a többiről, akik nehezen dolgoznak és eltartják az urakat és a gazdagokat. Mind azokról a kizsákmányolt tömegekről, a dolgozó szegényekről és a munkanélküliekről, akiknek nem jut kapanyél, akiknek bajszán nem billeg morzsa, és akik sötét gondok között henyélnek, és akik gyerekeinek nincs mit ennie.

— Örülök, hogy mi nem tartozunk közéjük, — sóhajtottam megkönnyebbülten és eszembe jutott mind az a finom étel, amit mama mindig főz és a csirkecombok, amivel egymás fejét kalapáljuk, miután degeszre tömtük hasunkat.

— Annál inkább, — papa folytatta és tányérját másodszor is telirakta a kirántott csirkecombokkal és mellekkel, amit mama a tisztára pucolt és kibelezett baromfiból készített, és amit az Avenue A sarkán lévő kóser hentes boltjában mindig frissen vett. — Nekünk segítenünk kell a nálunknál kevésbé szerencséseket, de legfőképpen a saját fajtánkat.

— Rabbi Cohn, — a vastag szemüvegkeretet viselő fiatal albérlő, aki mindig velünk evett, ennél a pontnál félbe szokta szakítani öregemet. — A mi fajtánk javarésze gazdag. Nincs szükségük a segítségünkre. Legtöbbjük nem is akar tudni rólunk.

— Hallgass, te nem tudod, hogy miről van itt szó. — Apám leintette a fiatal kosztost mialatt cuppogva szopogatta a csontokról az ízletes húst és rágta le róluk az odasült inakat. — A világban rengeteg szegény tengődik; nekünk kell megtalálni őket. Nekik nem áll módjukban, hogy minket találjanak meg, mi kell, hogy fáradhatatlanul kutassunk utánuk, és mi kell, hogy arra szenteljük egész életünket, hogy kiszabadítsuk őket rettenetes körülményeikből.

— Papa, — kérdeztem gyermeki ártatlansággal. — Maga a fekete cipőpasztával bekent négerekről beszél?

— Nem, semmi körülmények között nem. — Papa kiáltotta tiltó hangon és az asztalra csapott. — Nem róluk beszélek. És Rebecca, kis drágaságom, nekünk soha nem szabad sértő szavakkal illetni a hátrányos helyzetben lévő kisebbségeket. Mi nem vagyunk olyan fajta emberek, mi soha nem szabad, hogy behódoljunk a gonosz érzelműek fertelmes hatalma előtt és nem szabad, hogy lesüllyedjünk a fajgyűlölet pöcegödrös posványába.

A gimnáziumból röviddel érettségi előtt maradtam ki. Véleményem szerint meg akarták mosni az agyamat, tönkre akarták tenni érzékeny tizenéves értelmemet. A valóságnak valami fals ábrázolásával, aminek semmi köze nem volt az igazi valósághoz akartak megetetni. Addigra a tatusom is áttért már a kereszténységre, azon nyilvánvaló okból, hogy az első magyar baptista templomban, New York Upper East Side negyedében megüresedett a lelkipásztori hivatal, és szavait idézve, semmi kivetnivaló való nem volt abban, ha egy becsületes családapa a pénzkeresést valami szokatlan, de törvényes formában kényszerül üzni.

Az igazat megvallva, a lépés anyagilag nagyon jónak bizonyult. Tágas, jól fűtött és bőségesen elegendő lakosztály, a harmadik emeleten még szobákat is kiadhattunk egyedülálló nőknek, amit pedig a perselybe tettek, az mind megtarthattuk. A gyülekezetben pedig ott a sok régi magyar, vallásos, hívő bár végtelenül egyszerű emberek, akik hűségesen fizetik az egyháznak járó tizedet, és az öregem dörögdelmesen bíztatja és győzi meg őket a szószékről, hogy még az eddigieknél is többet és jóval rendszeresebben adományozzanak.

Utáltam köpönyegforgató árulását, de nem akartam lázadó és hűtlen gyermeke lenni és úgy határoztam, hogy nem vonom kérdőre. Igazi életcélokat és küldetésemeket keresvén ifjúi éveimben számos érdekes dolgot megpróbáltam és megtapasztaltam. Szex volt a legkézenfekvőbb szaktárgy, de mivel senki iránt különösebb érzelmeket nem tápláltam, a paráználkodás újdonságának kezdeti érzése hamar elapadt. A hatvanas évek közepén divatba jött a drog és a marihuána fű szívása, az alkotói talentum és eredmény a hatásuktól százszorosra fokozódott, de én foggal és körömmel védtem elmém épségét és nem hagytam agyamat tönkretenni és nem voltam hajlandó LSD savat nyalni mindenféle bohém negyedből való kétes jellemű karakterekkel és intellektuális pöcegödör hulladékkal, akikkel a Greenwich Village negyedben összebarátkoztam.

Egy neves színész, neveket nem mondhatok tiszta szerénységből, egy teátrumi próbán, ahol valami statisztának voltam a beugrója, megkötötte kifolyt cipőfűzőmet és megbámulta szoknyám alatt az ifjúi, de már csábosan nőies combjaimat.

— Rebecca, — kérdezte és tekintete a lábam közéről arcomra siklott és mélyen a szemembe nézett. — Gondoltál már arra, hogy milyen is lehet az élet egy kibbutzban?

— Nem, — mosolyogtam szégyenlősen. — Kellet volna, hogy gondoljak?

— Igen, — bólintott. — Az a hely ahova igazából tartozol. Ott mindent megtanítanak neked, amire valaha is szükséged lesz.

A beszélgetés követően elutaztam a szent földre és nyolc évet töltöttem ott, mint az Izraeli hadsereg katonája. Kibbutzunk védelmében 1967-ben keményen veredtem a Golan Heights határvonalon és 1973-ban harckocsim kapitányaként átkeltem a Szezei csatornán, mélyen be Afrika sivatagába.

A zsidó hadsereg egyenruháját viselve összekerültem számos kelet európai származásúakkal, főleg Oroszországból kimenekült fajtársaimmal. Tőlük értesültem a szörnyű körülményekről, amit népemnek el kell szenvednie a ruszki nacionalisták uralma alatt, akik galád módon a vitorlájukba fogták a nemzetközi kommunista mozgalom napkeletről fúvó szelét. Annak a csodálatos és igaz rendszernek legyőzhetetlen energiáját, ahol mindenki képességei szerint dolgozik, és szükségletei szerint részesedik. Az egyenlőség eme magasztos alaptézisét a kibbutzban tapasztaltam meg első kézből és először, és ottani társaimtól tanultam meg tisztelni és szeretni, mint kooperatív életmódunk legfontosabb fundamentumát.

A pénzen, amit a tengerentúlon kerestem vettem ezt az East Side-i albérlős házat, ahol két évvel ezelőtti hazatértem óta lakom és ahol a szobák javát kiadom, hogy fizessem belőle a jelzálogkölcson részleteit és a havi fenntartási költségeket. Jelenleg, mozgalmunk anyagi forrásának biztosítására Steve Giuseppe-re összpontosítok, akiben mi ketten, Daniel és én abszolúte nem bízunk, de akit használnunk kell, mivel jelentős összegű pénzre van szükség, hogy alaptőkével lássuk el az Oroszországból idehozott családokat, mintha a régi időkhöz hasonlóan, egy fekete rabszolgákat délről északra kimenekítő illegális vasútvonalat működtetnénk.

Steve némi haladást mutat az ügyben. Utasításaink szerint összebarátkozott Mrs. Madelaine Highlander-rel, a temérdek pénzzel rendelkező gazdag idős özvegygel. Legutolsó, jelenlegi végrendeletében, amit nemrégiben változtatott meg Steve-t nevezte ki testamentuma egyedüli végrehajtójának. Végrendelezésében minden vagyonát az Amerikai Forradalom Leányai és a New Yorki Történész Társaság nevű két nemes célú alapítványra hagyományozza. Steve kezébe tette le a fiskálisi hatalmat, hogy az özvegy halála után adja el annak minden ingatlanját és ingóságait, stabil értékű részvényeit és kormánykötvényeit és olyan arányban ossza el a kapott összeget a két alapítvány között, ahogyan azt ő, Steve a legjobbnak látja. Mrs. Highlander a tehetséges gyerekek iskoláztatásán keresztül az amerikai történelem hagyományait akarja megőrizni, és erre szeretne adni pénzt közművelődési központoknak és kutatókönyvtáraknak és olyan múzeumoknak, melyek Amerikai eredetű festményeket és művészeti tárgyakat és történelmi dokumentumokat vesznek és foglalnak be gyűjteményükbe.

Steve elnyerte az öregasszony bizalmát és ünnepélyesen megesküdött a bibliára, hogy becsületesen fogja végezni fiskálisi kötelességét és nem fogja engedni, hogy bármi is Madelaine kapzsi rokonainak, a temérdek unokahúgnak, unokaöcsnek és azok jelenlegi és jövőbeli leszármazottainak kezébe jusson, akiket a néni felettébb gyűlöl, mert hosszú élete folyamán valahol vagy valamikor és valamivel halálosan és visszavonhatatlanul megsértették.

Idáig minden rendben lenne, de innentől gondos vigyázattal kell, hogy tovább haladjunk, talán várnunk kellene, amíg az öregasszony természetes halállal beadja a kulcsot. Mint a púp a hátamra hiányzik nekem egy gyilkosság, de Daniel

makacskodik, hogyha valaha volt valakinek alkalma most nekünk van, és minél hamarabb cselekednünk kell, mielőtt Steve valahogy felbosszantja Mrs. Highlandert és a banya meggondolja a dolgot és kitörölteti Steve nevét a végrendeletből.

Daniel arra is folyamatosan emlékeztet engem, hogy a cél szentesíti az eszközt és egy igazi forradalmár tetteit mindig az elvei vezérlik, és egy vén uzsorás élete nem állhat népünk exodusának útjába, és nem akadályozhatja meg, hogy megszabaduljanak az orosz járom alól. Daniel arra is figyelmeztet, hogy Mrs. Highlander még életében nem dolgozott egy becsületes napra valót, és nem érdemli meg a vagyont, amit összehalmozott, valójában senki sem érdemli meg, és én nem kellene, hogy törődjek azzal, hogy mi lesz vele, és ha nekem nincs gyomrom az ilyesmihez, ő egyedül fogja végrehajtani az ítéletet, amit a forradalmi bizottmány hozott a vén boszorkány megbüntetésére.

Leülünk a nappali szobámban, Daniel rágyújt egy marihuána cigarettára és nagy pátozzal és kellő részletességgel kezdi magyarázni az élőködők kiirtásának igazolását és szükségességét.

— A jelenkorban is olyan társadalomban élünk, ami nem sokban más, mint a középkori feudalizmus földbirtokos és jobbágy rendszere, ahol a földesúr semmi adót nem fizetett a királynak. A gazdagoknak akkor is, mint most csak egyetlen kötelezettségük volt. Meghatározott nagyságú katonaságot kellett fent tartaniuk. A katonák száma és fegyverzete földjük nagyságán múlt, mely elrendezés biztossá és örökké tartóvá tette hatalmukat, hacsak a csatában le nem győzte őket valami ellenség vagy meg nem sértették a királyt, aki bármikor elvehette földjüket. Ez így van jelenkorunkban is. A megacégek igazgatóinak hatalma korlátlan és még csak sikeresek sem kell, hogy legyenek az üzleti életben. Ha tönkretesznek egy céget, miután lerombolták a sárga földig, miután az aranyköpő gúnárnak az összes tollát kitepdesték és a haszonból ellopott pénzzel telerakták a saját zsebeiket, egyszerűen állást cserélnek. Álláscserelésekkor milliódolláros leköszönési prémiumokat kapnak a régi munkahelyen és búsás csatlakozási bónuszokat az új helyen, mialatt az átlagembert börtönbe vetik, ha egy semmi tízezer dollár után nem fizeti ki az adóját. Tehát, a mi forradalmi akciónk, hogy újraosszuk a társadalom javait és eltöröljük az egyenlőtlenségeket, teljesen indokolható és igazságos.

— Daniel, — vágok a szavába, ahogy lélegzetet vesz. — Nincs szükség arra, hogy nekem magyarázd a nyilvánvalót. Próbáld meg magad tömörebben kifejezni és szorítkozz a lényegre, ha meg akarod velem értetni, hogy mit javasolsz.

— Szeretnéd, ha néhány szóban foglalnám össze a dolog velejét?

— Nem ártana, — bólintok, — már nagyon kezd zúgni a fejem a sok szövegtől.

— Megfojtjuk a vén dögöt. A legelső adandó alkalommal és minél hamarabb.

— Szó sem lehet róla, — rázom a fejemet. — Lebukunk, és nem szeretném hátralévő életemet börtönben tölteni.

— Csak ez a problémád?

— Csak.

— Akkor jó, — Daniel vigyorog és megveregeti a vállamat. — Már szinte azt hittem, hogy valláserkölcsei problémáid vannak akciónk irányzatával. Mint, ne ölj, vagy ne kívánd más jószágát, és ne dobj meg valakit kővel, ha az nem dobott meg téged kenyérrel.

— Nem, persze, hogy nem, — rázom a fejemet sértődötten. — Minek nem gondolsz engem? Gerinctelen gyávának vagy eszetlen vallásfanatikusnak tartasz?

— Akkor megegyeztünk. Bízz bennem és ne törődj a részletekkel.

— Ez nem egyezik a vallással.

— Mi nem egyezik?

— Hogy bízzak bárkiben. Az öregem mindig arra tanított, minket, hogy soha ne adjunk pénzt, kölcsönt zálog vagy ellenérték nélkül.

— Mi nem a pénzkölcsönzési businessben működünk.

— Daniel, — összehúzom a szemeimet és rámeredek. — Jobb lenne, ha értelmes válaszokat kezdenél adni.

A fűszivar lassan megteszi a hatását. Daniel egyre zavarosabban kezd motyogni és az én gondolataim eltévelyegnek. Apám fiatal korában munkaszolgálatos volt az orosz fronton. A magyar nacionalista kormány állította fel ezeket az alakulatokat, kivitték őket a harctérre, de fegyvert nem adtak nekik, csak egy ást, hogy azzal meg tudják ásni a saját sírjukat. Szerencsére az én apám, a Don kanyari katasztrófa után, bár csont és bőrre lefogyva, de minden sérülés nélkül hazajött. A következő évben a németek megszállták Magyarországot, az Amerikaiak bombázni kezdték a polgári lakosságot és apám szüleivel és nagyszüleivel egyetemben rövidesen Auschwitzba deportálva találta magát. Ott ő túlélte a sziléziai telet és a főleg ukránokból és kollaboráns zsidókból álló tábori örök állandó ütlegetéseit, de a családja nem. Szüleit és nagyszüleit gázzal megölték és elégették, mert alkalmatlannak tartották őket bármi hasznos munka elvégzésére.

A koncentrációs táborból csak egyetlen dolog jött ki jól, az én anyám. Anyám lengyel nemzetiségű kápoként dolgozott a táborban és az volt a dolga, hogy verje a csíkos ruhába öltöztetett rabokat, ha nem végezték elég szorgalmasan a dolgukat vagy nem kapkodták elég gyorsan a lábaikat

De Hilda Grozniák-nak, ez volt anyám leánykori neve akkora szíve volt, mint egy bálnának. Ha apámat kellett megfenyíteni, felemelte a botját, de nem ütött rögtön. Az öregem rögtön kifigyelte anyám végtelen jóságát, és amikor a táborot tökrészig orosz katonák felszabadították; és az életben maradt rabok megveszekedett bandái életre-halálra keresték a volt öröket, hogy lenyúzzák a bőrüket, felakasszák őket és felnégyeljék besózott testüket, apám elrejtette a fiatal Hildát fapriccsének tetűkkel teli szalmazsákja alatt.

A háború befejeztével mind a ketten beregisztráltak, mint hontalan személyek és elnyerték a jogot, hogy bevándorolhassanak az Egyesült Államokba ahol 1945 Mindszentek napjának előestéjén megszülettem én.

A babonás bábaasszony, aki kihúzott anyámból úgy megrémült, amikor először meglátott, hogy azonnal ki akart vinni a házi szemétiégető folyosó végében lévő ledobó csatornához és be akart oda dobni.

— Ez maga az ördög kell, hogy legyen, — morogta ijedten.

— Hozza ide hozzám, — kérlelte anyám kimerült, gyenge hangján, de határozottan. — Én felnevelem, akármi is legyen az.

Áldott legyen irgalmas szíve, már az anyámé, mondom bizony, másodsorra is neki köszönhetem, hogy életben vagyok.

Közben Daniel egyre mocorog és haragosan dörög hozzá. — Én rászorítom a fejére a párnát, — mondja, — ha neked olyan nehezedre esik egy vénasszonyból

kinyomni a szuszt. Neked szinte semmit sem kell majd csinálnod. Csak rá kell ülnöd a bokájára, hogy csontos térdével meg ne rúgja koponyám hátulját.

Daniel visszaalszik, de én nem tudok megnyugodni. Gondolataim ringlispílként forognak megmaradt tisztességem körül, amely mint egy hivatlan varangyos béka ül a bűzös szennyvíz tartály kávéján, mely életem kellemetlen tapasztalatait raktározza el lelkiismeretem posványos mélyében.

Mrs. Highlander soha nem fogja megtudni, fontolgam, hogy életének gyilkosság vetett véget. Ő is és mindenki más is azt fogja hinni, hogy békésen szendergő álmában érte utol a könyörületes halál. Rugalmas fenekem puha párnája nem fog csúnya horzsolásokat hagyni visszerekkel teli lábszárán. Megvan, Steve valami erős altató kever esti Metamucil mixtúra márkájú hashajtó italába; a néni lassan elszenderedik és megpihen álmországban, amíg mi saját kulcsunkat használva bemegyünk a lakásába, kikapcsoljuk a riasztót és megteesszük kötelességünket.

Tettünket nem is lehet majd gyilkosságnak felfogni; mi csak a nevenincs másvilágba vezető elkerülhetetlen utat könnyítettük és egyengettük neki.

Én is álomba szenderedek. Álmomban, bokáig érő kendervászson szoknyában és nyakat és vállat is betakaró fehér fejkendőben egy zsák krumplit nyomok egy talicskában előre, valahol az orosz sztyeppe végtelenében és egy félelmetes kozák, akárcsak Yul Brynner a Bullba Tárász moziban lovagol felém és rám kiabál.

— Mi van a talicskában, te nőszemély?

— Egy kis burgonya, felséges hetman uram, — hajtom meg tisztelettel a fejemet és alázatosan lesütöm szemhéjaimat. — Apám birtokáról viszem a városi piacra, ahol eladjuk és a kapott pénzen kiváltjuk népemet a szolgaságból.

A tömött zsák megmozdul, felül és Mrs. Highlander lesz belőle. — Mélyen tisztelt kegyelmes uram, — mondja. — Ez a perszóna és gazember latra megöltek engem a pénzemért. Ez a nő egy lengyel ribancnak a leánya, aki orosz hazafiakat, olyanokat, mint önön magad felség, szokott kínozni pusztá szórakozásból és most el akarja lopni a jobbágyaid. Ismerem a fajtáját, a saját apját eladná az ördögnek, ha pénzt csinálhatna rajta. Nagyon szigorúan meg kellene büntetned.

— Ez igaz? — néz rám a kozák, kiveszi a pisztolyát és rám fogja.

— Nem igaz, uram, — felelem és elengedem talicska fogóját. Majd térdre esek és folytatom. — Mi nem öltünk meg senkit. Mi csak ráültünk, én a lábára és a társam az arcára. Ha abbahagyta a lélegzést, azt igazán az ő hibájának tudhatjuk be. De nincs is meghalva, hiszen beszél, túlságosan is sokat beszél.

Erre Steve Giuseppe előjön egy alacsony domb mögül és odaszól a kozáknak.

— Én tettem, mágisztrátus uram, — mondja. — Az én ötletem volt és én vettem el tőle a pénzt. A pénz az én tulajdonomban van, és a hátralékos adó fejében, amivel a legkegyesebb cár atyuskának tartozom, oda szándékozom adni a kincstárnak, hogy őfelsége engedje el népünket és kimehessenek Amerikába.

— Késő a bánat, — feleli a kozák és a torkomba beleereszt egy ezüst golyót. — Mind a kettőjüket be kell kísérnem és mind a kettőjüket kerékbe fogom töretni, amíg be nem vallják, hogy ki volt az a bűntárs, aki ráült az öreg nagysága arcára.

— Ezért nem kell minket kínozni, — mondom levegő után kapkodva és a vér spriccel a torkomból. — A cinkostársam neve Daniel Bronco és itt alszik mellettem. Tartóztassa le őt és nekünk hagyjon békét.

Daniel felébred és könyökével alaposan oldalba bök. — Mi bajod van, Rebecca? — mereszti rám a szemét. — Nem megmondtam, hogy feleslegesen ne vedd a szádra a nevemet. És máskülönben is, kihez beszélsz, és miért kiabálsz?

— Senkihez, — felelem kissé megnyugodva. — Csak az álmodtam, hogy elkaptak minket és sikítottam.

— Csillapodj le és próbálj meg visszaaludni. — mondja Daniel és belebújik a fenekembe, mintha két kanál lennénk a konyhafiókban és tenyerébe fogja melleimet.

— Minket soha nem fognak elkapni.

Fióna Harmadik Könyve

Fióna Harmadik Könyve

Első Fejezet

— Tóth Fióna? — Egy mély férfihang legédesebb délutáni álmomból rezzent fel. Felkelek, kibotorkálok a lakásajtóig és kiszólok.

— Ki az, ki kérdezi?

— Detektív Inspektor Fitymabőr, madame, legyen szíves kinyitni az ajtót.

— Fitymabőr, ez a neve? — kérdezem és a vicces név elektromos kisülésként villanyoz fel és hirtelen teljesen ébernek érzem magam.

— Nem, asszonyom. A név Phitmabér, p és h az f helyett és é az ő helyében és nincs benne ipszilon.

— Miben lehetek a segítségére? — tudakolom és kilesek a kukucskáló lukon. Egy középkorú férfit látok. Sárgarépára emlékeztető koponyája tetején félrecsúszott cinóberveres hajbetét és viseltes fekete öltönyt visel. Tiszta rejtély, hogy hogyan juthatott be az épületbe, hogyan játszotta ki a portás figyelmét.

— Az NYPD-től, a New Yorki rendőrségtől vagyok, — köszörüli a torkát és az egyik szeme idegesen rángatózik, mintha egy kocsányon lógó szemű cirkuszi látványossággal lenne dolgom. — És lenne magához néhány kérdésem.

— Ez valami rossz tréfa, — kérdezem, — semmiről nem tudok, ami, még ha bármi távolról is, valami kapcsolatban lenne a rendőrség munkájával.

— Tóth kisasszony, — mondja egy árnyalattal hangosabban. — Akarja, hogy továbbra is barátságos legyek vagy szeretné, ha keményebb módszerekhez folyamodnék? Ez teljesen a maga döntése.

— Keményebb módszerek? — ismétlem és próbálok rájönni, hogy miféle törvényellenességet követhettem el. Állandó letelepedésemet már két hónappal ezelőtt megkaptam. Határozottan letagadtam házasságtörés jellegű viszonyomat, és szexuális örömeim nyújtásáért kapott pénzösszegeket. Talán Nick felesége kiszagolta kapcsolatunkat és ki akar engem ebből az országból toloncoltatni. Vagy más szennycsatorna köcsög le akar tarhálni és a rendőrséget akarja használni alantas céljainak elérésére.

— Rendben, mutassa a detektívigazolványát és beengedem. — mondom és kezdem kizárni a hármas lakatrendszert és a biztonsági rudat az ajtómon. — Maga nem látszik egy pervers szex mániákusnak, de ha az is lenne, figyelmeztetem, hogy meg ne próbáljon valami vicceset. Nemrégiben kaptam meg fekete övemet a mongol stílusú fejberúgó boksztól harc művészetében.

Ajtómat kinyitom egy keskeny résnyire és a nyíláson keresztüldug valami kettőbe hajtható igazolványformát. — Kérem, Miss. Tóth, — mondja, — ne féljen semmitől. Egyelőre csak beszélni szeretnénk magával. Egyik barátjával kapcsolatban

információra lenne szükségünk. Szinte teljesen lehetetlen, hogy magának bármi köze lenne a vizsgálandó üggyhez, de nekünk minden lehetőséget fel kell kutatnunk, kivizsgálunk és lezárunk. Minden i betűre fel kell tennünk a pontot és minden tévedést ki kell küszöbölnünk. Kérem, értsen meg minket és segítse munkánkat.

Az igazolványkönyv, a *badge* valódinak látszott. Nagy betűkkel rajta áll, hogy NYPD, és van rajta egy hosszú szám is és egy név. Szélesre tártam az ajtót és beengedtem a detektívet.

Én megyek elsőnek, ő követ és belépünk a nappalimba. Körülnéz, szemrevételezi drága bútorjaimat és értékes díszítéseimet és kételkedő hangon, mialatt tetőtől talpig ellenségesen felmér, megkérdezi.

— Ki lakik itt?

— Én, miért?

Meglebbenti zakója szárnyát és a hóna alatti pisztolytáskából felém villan Magnum 45 márkájú félelmetes fegyvere. — Mivel keresi a kenyerét, fiatal hölgyem? — kérdezi és szája szélét keskeny vonalra húzza és hitetlenkedve ingatja a fejét ide-oda.

— Táncos-énekes előadó művész nő vagyok.

— Valami igazi híresség lehet, — feleli gúnyosan, — hogyan van az, hogy még soha nem hallottam magáról?

Megrándítom a vállamat. — Gondolom, hogy maga nem afféle éjjeli bagoly, Mr. Fitymabőr. Volt már valaha a Párisian Girl kaszinóban a West 54th utcában? Én vagyok ott a show csillaga.

— Először is, — feleli a detektív és rosszállóan rám pillant. — A nevem Detektív Inspektor Phitmabér, és ismerem azt a helyet. A tulajdonos, Olívia Floyd méltóságos asszony mindent elmondott nekünk magáról. Mrs. Floyd adta ide nekem a maga címét, azzal a megjegyzéssel, hogy fogalma sincs, hogyan tudja maga megengedni, hogy ilyen helyen lakjon, honnan van rá a pénze, mert ők bizonyára nem tudnak ekkora temérdek összeget fizetni mindenféle jött-ment kóruslányoknak, hogy azok ilyen luxus módon éljenek.

— Mrs. Floyd senkit sem szeret, aki nálánál fiatalabb vagy csinosabb.

— Gondolom, hogy nem, de akárhogy is van, ez az indokolatlan és magyarázat nélküli vagyon felébresztette a rendőrség kíváncsiságát, és a helybeli kapitányság főnöke engem küldött ide, hogy kivizsgáljam.

— Legutolsó információm szerint. Mr. Fitymabőr, — felelem éles, kimért hangon és szándékosan harmadszor is elhibázom nevének kiejtését. — Ebben a városban, sőt ebben az országban gazdagnak lenni nem bűn.

— Ki adta magának a pénzt erre a lakásra? — a detektív füle paprikaveres lesz és próbál gyerekes csúfolódásomra nem reagálni. — És ki fizeti a közös havi költségeket és a fenntartást? Talán Mr. Steve Giuseppe, tiszta véletlenségből?

— Steve Giuseppe? — kiáltok és nevetni kezdek, mint egy komikus, aki a saját tréfáját találja viccesnek. — Az a tökéletlen utcai piszok, az a kontár építész, aki pénzért elvett feleségül egy szicíliai szalamandrát?

— Tehát akkor nem tagadja, hogy ismeri.

— Ismerem, bensőségesen ismerem, kedves detektívem. Sajnos, nagyon is bensőségesen ismerem. Tiszta véletlenül tudom, hogy micsoda egy oltári gazember csepürágó tökfilkó és szemét lator ez az alak.

— Rendben, — morogja a detektív és jegyzetfüzetébe belekörmöl néhány sort.
— A következő kérdés.

— Ki vele.

— Ismeri Mrs. Madelaine Highlander tekintetes asszonyt?

— Igen, Steve említette a nevét. Az asszonyság borzasztóan gazdag és nagyon kedveli Steve-t.

— Tehát úgy, — feleli a detektív és néhány másodpercnyi szünetet tart. Majd felemeli fejét és szúrós tekintetét egyenesen belefúrja az enyémbe. — Azt is tudja, hogy Mrs. Highlander jelenleg hol van?

— Nem, nem tudom, — rázom a fejemet. — nem mondhatnám azt, hogy tudom.

— Egy kihúzható fémpolcon a városi hullaház hűtőjében.

— Halott?

— Halott.

— Borzasztóan sajnálom ezt hallani, olyan kedves néninek ismertem. Mi történt vele, a szíve felmondta a szolgálatot?

— Így tervezte el? Hogy a halál oka szervi szívelégtelenség legyen? Mintha az idős hölgy csendesen elaludt volna álmában?

— Miről beszél? Én nem terveztem ki semmit. Én csak táncolok és énekelek.

— Mr. Giuseppe már mindent bevallott.

— Nagyon jó, tehát akkor már letartóztatták? Remélem, hogy most is, ahogyan mi itt társalgunk, a rács mögött van. Ahogy már mondtam magának, ez a Giuseppe úr már nős és én nem foglalkozom aljas mézeshetezőkkel. Bármit, amit mond magának tiszta hazugság. Nekem semmi közöm semmi bűnhöz, amit esetleg elkövetett.

— Nem ő tette. Megcáfolhatatlan alibije van. Mrs. Highlander elhalálózásának körülbelüli ideje alatt Mr. Giuseppe feleségével vakációzott a Bahama szigeteken.

— Tehát le an tartóztatva vagy nincs? Maga mondta, hogy már mindent bevallott.

— Mrs. Highlander nemrégiben Steve Giuseppe urat nevezte meg végrendeletében akarata végrehajtójának, ami nyilvánvaló gyanúsítottá tette és azonnal őrizetbe vettük. Kikérdeztük és úgy trillázott, mint egy kalickába zárt kanári. Sajnálom, de közölnöm kell magával, bármi kellemetlen is az ilyesmit hallani, de főleg magáról énekelgetett.

— Még mindig nem tudom, hogy miért hisz neki és miért vádol és mivel engemet?

— Nem kell, hogy higgyek neki. Itt túl sok a véletlen egybeesés és minden jel aljas bűntettre mutat. Egy óriási vagyón váratlanul egy aránylag szegény személy kezébe kerül; a szeretője vesz magának egy luxuslakást és kis fizetéséből úgy él, mint az angol királynő. Itt csakis egy gonoszul kitervelt gyilkosságról lehet szó. A hagyatéki bíróság magisztrátusát nem lehet félrevezetni. A nagyságos bíró úr értesített minket és én itt vagyok, egy bűntársat faggatok, ha nem éppen a gyilkosnőt magát.

Bele szeretnék ordítani az arcába ennek az undorító kopónak és megmondani neki, hogy az én drága Nick Butkus pártfogóm adta nekem a pénzt erre a lakásra, és hogy én mit adtam neki viszonzásul. Hogy ez a lakás a mi szerelmi fészünk és Nick fizeti a fenntartási költségek javarészét. És, hogy én alaposan meggondolom, hogy nehezen megkeresett garasaimat mire adom ki, és hogy én nem kábítószerezek, és nem iszom. De nem keverhetem öreg pártfogómat bele ebbe az aljas dologba. Letagadná,

hogy valaha is ismert, levágná az összes támogatást és ismét nincstelen koldus lennék az utcán. Ez a két lábon járó pöcegödör emberi hulladék, ez az akadémikuskodó személtáda detektív, nem beszélhet igazat. Ravaszul csak csapdába akar ejteni és elevenen megnyúzni, hogy főnökének mondhassa, hogy megoldotta a megoldhatatlant. Ügyvédet kellene, hogy találjak, és nem lenne szabad egyedül, a magam erejéből válaszoljak a rendőrség faggatásaira. De az bűnösségem beismerése lenne. Olívia azonnal kirúgna, hogy szégyent hoztam feddhetetlen hírnevére és az állam könnyen visszavonhatná tőle italmérési engedélyét.

Eláll a lélegzetem és nem tudok szóhoz jutni, csak nézek rá gyűlölködve, egy oly személy rettenetes felháborodásával, akit már egyszer, egy előző életben, igaztalanul vádoltak gyilkossággal.

Kihúzza a zsebéből egy zipzáras nejlonzacskót és meglengeti az orrom előtt. — Tudja, hogy kinek a tulajdona ez? — kérdezi gúnyosan.

— Ha kissé lassabban mozgatná, esetleg meg tudnám nézni, és akkor megmondom.

Abbahagyja a lengetést és a zacskó tartalmát kicsurgatja a tenyerébe. Egy gyémánt karperec, az enyém, az, amit Nick Butkus adott nekem kapcsolatunk kezdetén. A közmondásbeli kígyó, mely visszakanyarodik és belemar a fenekedbe. Már régen nem láttam ezt az ékszeremet és el nem tudtam képzelni, hogy hova is tehettem.

— Ez a magáé? — kérdezi és méreget jeges zsaruszemeivel.

— Igen, az enyém. Adja csak ide. Hogy került ez magához?

— Hohó, vegye vissza a kezét, de gyorsan. A karkötő evidencia.

— Evidencia? — kérdezem, és az állam leesik. A nyelvem kilóg a számból, és alsó ajkam kikerekedik mintha hirtelen tányérajkú bennszülötté váltam volna.

— Mrs. Highlander lakásában találtuk. A maga ujjlenyomatai voltak rajta, és meglepően, vagy nem, senki másé. Továbbá, Olívia Floyd tanúsította, hogy maga gyakran viselte ezt a darabot az ő klubjában. A 47th Streeten megtaláltuk az ékszerészt, akivel maga megbecsültette ugyanezt az ékszert. Folytassam? Ez az evidencia magát Mrs. Highlander lakásába helyezi, ahol magának semmi keresnivalója nem volt. A maga saját bevallása szerint, maga soha nem találkozott személyesen az idős hölggyel, maga csak Steve Giuseppe történeteiből hallott róla.

Úgy hápogok, mint valami szárazra vetett macskahal. Öt percig egyetlen hang sem jön ki a torkomon. Hogyan lehetséges ez?

Detektív Phitmabér beszél helyettem is. — Nézze, — mondja szánakozó hangon, — azért ne essen pánikba. Én teljesen megértem és őszintén sajnálom magát. Nekem is van egy magához hasonló korú leányom. Nem olyan tetszetős, mint maga, de a jogi egyetemre jár és hamarosan ügyvéd lesz belőle és később megyei főügyész. Éppen azért, javaslom, hogy jöjjön velem a kapitányságra. Majd ott folytatjuk.

— Jövök, — hebegem kétségbeesetten. — De egyszer, mielőtt elindulunk, csinálhatnék, néhány telefonhívást? Az ellenem hozott vád teljesen alaptalan. Életemben nem láttam Mrs. Highlandert. Soha nem voltam a lakásában, nemhogy még ott veszítsem el egyik legértékesebb ékszeremet.

— Egyelőre nem telefonálhat. — feleli. — És ha a maga helyében lennék, abba hagynám a felesleges locsogást. Mennél többet beszél, annál jobban rontja a helyzetét. Saját magát fogja csak bevádolni, ha nem hagyja abba.

— Szeretném felhívni a barátaimat.

— Kérem, forduljon meg és tegye hátra a kezét. Magát ezennel letartóztatom és New York törvény szerint fel kell olvasnom a Miranda jogait, — mondja és, ahogy leakasztja a bilincseket az övéről hallom az acél hideg csörgését.

— Igazán szükség van a vasakra? — kérdezem, és félig megfordulok vonakodva és idegesen dörzsölöm a csuklómat. — Megyek magával a saját jó szántamból, de nem szeretném, ha a házból meglátnának, hogy bilincsekbe verve kikísér. Idáig is éppen, hogy csak megtűrnék itt.

— Szabályzati előírás. — Morogja, mialatt rám kattintja a bilincset és elmorogja azt az undorító rendőrhalandzsát. — *Joga van, hogy ne szóljon semmit és joga van ügyvédi képviselőhöz, etc.*

— Eltekinthetnék a szabályzattól, csak most az egyszer, — könnyörgök és sírásra fakadok.

— Nem, — feleli ellenséges hangon. — Egyetlen egyszer sem. Én nem úgy jutottam fel ebbe a pozícióba azzal, hogy nem tartottam be az előírásokat. Jöjjön velem és ne ellenkezzen, mert az is hozzá lesz adva a maga elleni vádakhoz. Reméljük, hogy senki nem lesz a felvonóban és a portás is udvariasan másfele néz, ahogy kimegyünk az épületből. A körülmények között ez a legtöbb, amit tudok tenni magáért.

— A telefon, — zokogok rettenetesen, — engedjen meg legalább egy rövid telefont.

— Nem most. Egyszer hivatalosan be kell, hogy vezessük magát a letartóztatottak listájára. Utána beszélgetünk magával egy kicsit a vallatószozában, és akkor, ha jól viselkedik és segíti a munkánkat, megengedjük magának azt az egy telefonhívást, amihez a törvény szerint joga van.

Fióna Harmadik Könyve

Második Fejezet

Az őrszobán felbolygatott méhkasszerű állapotok uralkodnak. Azonnal nyilvánvaló, hogy nekem itt semmi keresnivalóm. A ruháim jóval választékosabbak és finom illatfelhő vesz körül, amerre megyek. Egyáltalán nem emlékeztetek senkire, a bűnözőkre, ezekre a kétlábú ökrökre, akiket idehoznak tüzes vassal való megbélyegzésre. Szinte okádok, ahogy egy kövérek és rémségesen bűdös kék egyenruhás tróger megmarkolja gyenge alsó karomat és finom ujjaimat egyenként rányomja egy itatóspárnára és utána egy darab papírra, amelyen jobb és balkéz nyomtatott körvonalai látszanak.

Kicsivel később fényképeket készítenek rólam, különböző szögekből, profilból és szemből és a kezembe nyomnak egy fekete irkatáblát, amire fehér krétával ráírták a nevemet. Fényképészek komoly összegeket szoktak fizetni nekem, jut eszembe, hogy lekaphassanak, ahogy csinos arcocskám és göndör szőke hajam nagy keresletnek örvendett a divattervezők és magazinjaik körében.

Mindez alatt senki sem szól hozzám; senki sem magyarázza meg, hogy miért vagyok itt és miféle bűnöket követtem el és mivel leszek vádolva.

A végén elveszik a kézitáskámat, benne az összes pénzemet, hitelkártyáimat és igazolványaimat és levetkőztetnek egy szál börtön kiutalt bugyira, melltartó nélkül, nehogy a pántjaival felakasszam magamat. Majd adnak egy narancssárga durva lenvászonból készült ruhát, amit végre magamra húzhatok.

Egy mélynövésű gombócszerű nő levezet a pincébe, a második vagy a harmadik szinten az épület alatt és belők egy vastag drótrácsból készült ketrecbe, ami több tucat hasonlóval együtt egy végtelenbe nyúló labirintusszerű zárkasort képez egy sötét folyosó két oldalán.

A ketrecen belül három-négy nő van rajtam kívül, különböző kinézetű, bőrszínű és korú, két kétszintes emeletes ágy és egy vécé és mosdó kombináció a hátsó sarokban.

— Örvendünk, hogy lejöttél hozzánk, ide a pokolba, — fogad egy magas és izmos kinézetű nő valami rémségesen recsegős mély hangon. — Milyen alkalomból vagy itt és minek köszönhetjük, hogy megtisztelsz minket jelenléteddel?

— Semmi esetre sem szórakozásból vagy előkelő társaságbéli elkötelezettségből, ha megbocsátasz őszinteségemért, — vonom meg vállamat. — Valamiféle alaptalan vádakkal hoztak be ide, amihez semmi közöm.

— Mindenkit így hoznak be, — bólint a magas nő megértően. Ahogy alaposan végigmér, megfordul bennem a gondolat és remélem, hogy férfias megjelenése ellenére valódi nővel van dolgom. — Ismerlek, — folytatja, — a divatos frizurád és a drága sminkelés egy pillanatra megtévesztett, de Frankié-t, ez én vagyok, — mutat magára, — nem lehet megtéveszteni. A földalattihoz vezető lépcső tetején szoktál

énekelni a Grand Central állomáson. Még mindig énekelsz? Kár lenne, ha abbahagytad volna. Határozottan jól tudtad vinni a dallamot.

— Igen, én vagyok, bár inkább voltam, — helyeselek és a kezem fejével letörölöm a könnyeimet, ami lassan arcomon lecsurgó fekete tintafolyadékká oldja szemfestéket.

— Mi történt? Leszólítással vádolnak, felkínáltad magad valakinek, vagy valami hasonló férfi-sovinisza szemétséget találtak ki ellened?

Ahogy nem válaszolok, Frankié tovább magyaráz. — Sose sírj jelentéktelen dolgok miatt, — mondja, és a kulcsontomat kezdi masszírozni. — A drága kölnid alapján ítélve és a finom sampon után gondolva, amivel fényesíted a hajadat, nagyon jól mehet a businessed.

— Túlságosan is jól, — mondom belegyezően és ismét bólintok, nagyot szipákolok az orromból és tovább dörzsölöm a szememet, — de kérlek, és ezt engedd meg nekem, nem akarok erről beszélni. Telefonálni szeretnék, kifizetni valahogy a szabadlábra helyezési letétet, és ha te is kiszabadultál innen, valahol egy kávé meg egy sütemény mellett elmondom neked összes bajomat és minden megpróbáltatást, amin keresztül kellett mennem.

A magas nő, lehet, hogy egy férfi megsimogatja az arcomat és odalép a vasrudakhoz, amik elválasztják zárkánkat a folyosótól. — Berta, — ordítja ki erős hangján, — tápáskodj fel a kövér seggedről és gyere ide, de sietve ám. Ez a fiatal hölgy itt, a barátnőm telefonálni akar.

Berta, aki az örök pihenőszobájában valószínűleg nyugodtan szundikált kirojtosodott foteljában, nehézkes léptekkel hamarosan cammogni kezd felénk. Jövetelét fémes csattogás jelzi, ami zajt botjának a rács kemény vasán való végighúzásával csinál, ami keménygumiból készített szerszámot a rossz nyelvek szerint, amiről csak később értesültem, ízléstelen célokra használ, ahogy privát pillanatai adódnak.

— Mi van? — förmed ránk Berta félelmetes hangon.

— Ez a kis hölgy, az én kedves barátnőm, — Frankié mondja és rám mutat, — a Ma Bell cég szolgáltatásait szeretné igénybe venni.

— Ez? — Berta sósavval spékelt megvető pillantást vett rám. — Ennek a gyilkosnőnek nincs telefon, amíg Detektív Phitmabér nem érkezik vissza.

— Gyilkosnő? — Frankié csodálkozva mereszti rám a szemét.

Elbiggyesztem a számat és vonakodva bólintok. — Igen, ezzel vádolnak, — mondom és szégyen és megaláztatás pírja festi megrettent orcámat pirosra.

— Remek, — Frankié felemeli a kezét, mintha a tenyerembe szeretne csapni és a többiek is, mint valami drogos rock and roll szurkolók hada közelebb lépnek hozzám. — Sose gondoltam volna, hogy ilyen vagány karakter vagy. Ki volt az illető? De nem mond meg. Az egyik pasasod, aki megvert, és aki nem akart fizetni. Jól tetted, leányom, legalább eggyel kevesebb ördög mászkál az élők között.

— Nem, — rázom a fejemet, — az ördög nagyon is eleven és büntetett mindenáron rám akarja kenni.

— Ha így van, — Berta matatni kezd a kulcsi között. — Megengedem, hogy az örfülkében lévő telefont használd, természetesen szoros ellenőrzésem alatt.

Kinyitja zárkánknak az ajtaját és kienged. Gondosan bezárja utánam és int, hogy menjek előtte, a hosszú folyosó vége felé ahol az örök pihenője van. Ahogy lépegetek előtte a gumibottal nyomogatni kezdi fenekem partjait.

Meglepetten megfordulok, és ahogy kissé bosszankodva ránézek Berta vigyorogva visszanéz.

— Tiltott dolgok vagy eldugott fegyverek után kutatok, — mondja és pimaszul nyalogatja a szája szélét.

Az örök szobájában egy rekeszes fémszekrény, egy kerek asztal, néhány párnázatlan vasszék áll és természetesen a viseltes fonott szék és a szoba túlsó sarkában egy telefon a falon.

— Tárcsázz, — utasít Berta és kövér testével pontosan a hátam mögé áll.

Lázás sietséggel kergetik egymást gondolataim. Kit hívjak? Nick Butkust? Őt nem hívhatom, erről az ügyemről semmit sem szabad tudnia. Nóra és rokonai? Nóra nagyon aranyos és kedves, ő bizonyára segítene, de mégsem. Annyira nem vagyunk közeli ismerősök. Az egész világon csak egyetlen valaki marad, akiben bízhatom. Yvette. Yvette minden bizonnyal tudja, hogy mit kell csinálni.

Hívom a számát, hála a magasságosnak, hogy ennyire jól emlékszem számokra. Drága Istenem, imádkozom magamban, engedd meg, hogy Yvette otthon legyen.

A telefon kicsöng, egyszer, kétszer, ötször, lassan elhagy a remény, de egy halk kattanás és hallom a hangját, — Yvette beszél. Ki van a vonalban?

— Yvette, — mondom és próbálok nem sírni, hogy hangom valahogy érthető legyen. — Itt Fióna. Letartóztattak és itt vagyok az East 54th utcai rendőrség fogdájában. Segíts, nagyon kérek. Semmi törvényteleniséget nem csináltam. Valami rettenetes félreértés az egész.

— Miféle dolgokat beszélsz? — kérdezi és a hátam libabőrös lesz. Yvette ki fog találni valami kibúvót. Nem akar majd az én bajommal foglalkozni. Mióta nem lakom vele minden bizonnyal azt hiszi, hogy a jólét és a sok pénz az agyamra ment és megrontotta erkölcsi felfogásomat, és többé nem tudom, hogy mi a különbség a jó és a gonosz között.

— Steve Giuseppe vallomása alapján egy öreg hölgy halálával vádolnak. Yvette, nagyon kérek, hogy értsd meg. Nem én tettem, ahogy Steve állítja. Légy oly aranyos, gyere ide és válts ki. Az utolsó fillérig visszafizetem költségeidet.

Mialatt beszélek, sírok és könnyörgök Berta végig a hátam mögött áll és gumiszerszámmal szurkálja a fenekemet. — Szeretnéd kicsit jobban megismerni a kis barátomat? — suttogja fülembe kéjvágytól csöpögő hangon. — Vannak másfajta alkalmatosságaim is, amikkel két hasonló felfogású és felszabadult gondolkodású nő nagyon ügyesen el tudna játszani.

— Gyilkosság? Ez lehetetlen. Azonnal jövök, — Yvette hadarja szavait, — már egyik lábammal kint is vagyok az ajtón. Ügyvéd nélkül ne mondj senkinek se semmit. Ismerek egy nagyon jó védőügyvédet. Rengeteg barátom van a városi ügyészségen. Ne aggódj semmi miatt. Ki fogjuk deríteni a dolgot. Mire jók a barátok, ha nem arra, hogy kisegítsék egymást?

Botjának végével Berta felemeli a ruhám alját és félrehúzza a bugyim szélét. Megtekerem a fenekemet és elugrom és Berta a furkós vastag végével alaposan ráhúz a húsomra.

— Telefonálást befejezni, — ordít rám, mint egy felháborodott rozmár. — Azt hittem, hogy rendesen fogsz viselkedni, de nekem támadtál és megpróbáltad a botomat kicsavarni a kezemből. — Majd összehúzza a szemét és dühödten rám mered. — Ezért megfizetsz, erről biztosíthatlak. Ezek a vádak hozzá lesznek adva bűneid lajstromához,

ha csak, — itt elmosolyodik, rám kacsint és hozzáteszi. — Megváltoztatod a hozzáállásodat és ellenség helyett barátként viselkedsz irányomban.

Léírhatatlanul lassan vánszorog az idő és megszámlálhatatlan órák telnek el. Legkésőbb éjjel kettőkor meg kell, hogy jelenjek a Párisian Girl színpadán. Innen valahogy ki kell szabadulnom. Máskülönben elvesztem az állásomat és egy-kettő egy másik csinos kis arcocska lép majd fel helyettem.

— Hány óra van? — kérdezem Frankié-től, aki mélyen gondolataiba merülve vizsgálgatja egyik beszakadt cinóberpiros körmét.

— Fogalmam sincs, — feleli. — Már régóta nem tartom számon az idő múlását és nem engedik, hogy karóránk legyen. Mi mélyen az élők országa alatt vagyunk. Nálunk a nap soha nem kel és soha nem nyugszik. Az egyetlen dolog, amit követhetünk, hogy Berta délit tizenkettőtől van itt éjfélíg kivéve, ha néha cserél az éjféltől délig szolgálatos fegyőrrel, Rosamund-dal, és hidd el nekem, hogy azzal a nővel nem szeretnél találkozni. Rosamund félig Valkűr félig Amazon, valami nagyon veszélyesre kitenyésztett kombináció, mondhatom.

Ahogy ezt Frankié kimondja lépéseket hallunk. Egy középkorú férfi, barna egyenruhában és pisztollyal az oldalán, egy porkoláb kinézetű alak, feltételezem egy bírósági szolga, és egy vonzókülsejű és szép termetű fiatal nő, de hasonló szerelékbe felöltözve jelenik meg és közelítenek felénk.

A nő középmagas, formás vállakkal és rövidre vágott szőke frizurával, és acélkék szemekkel, amikben magabiztos megvetés és fölényes lenézés ül.

— Tóth, — olvassa egy listáról, majd felnéz és kék szemei kutatón járják körbe cellánkat. — Melyikkőjük neve Tóth?

— Én vagyok, — mondom és előrelepek, ahogy a többiek ijedten hátrálnak visszafele a legtávolabbi sarok fele.

— Hogy írja a nevét? — kérdezi a szőke fegyőr, mialatt Frankié a fülembe súgja. — Ez Rosamund, nagyon vigyázz, hogy mit mondasz és hogyan.

— T, o, t és h, — felelem óvatosan.

— Nincs benne még egy h az első t után, — kérdezi Rosamund. — Mint Thoth-lunus, a tanulás és a tudás egyiptomi istennője.

— Nincs, — mondom, — Fióna Tóth a nevem, az Éjszaka Orchideája.

— Nézzen oda az ember, hogy miket mond ez a kis szuka, — a porkoláb kinézetű alak csúnya grimaszt vág. — Orchideának nevezi magát, amikor semmi más, mint egy cifra útszéli mákvirág, bűz árasztó és közönséges, rovarokat vonzó éjszakai rózsája a buja örömeknek.

A bírósági terem valamelyik felső emeleten lehet. Beszállunk a liftbe, emelkedünk, majd vízszintesen haladunk előre. Rosamund nyitja és zárja a vasajtókat miközben közötte és a porkoláb között nehéz vasakba vert lábaimmal csoszogok és lassan megyünk előre a végtelenbe nyúló és ide-oda forduló folyosókon keresztül.

Sehol egy ablak, sehol egy óra a falon. Miért kell az idő múlását titokban tartaniuk, tépelődöm, talán ez az örökkévalóság idejének eljövételét jelzi, ahol egy isteni kéz millió órát rövidít le egyetlen másodpercbe vagy egyetlen pillanatot nyújt el évezredekig.

Végre bemegyünk egy fából készült ajtón és egy kisebb teremben vagyunk. Rosamund kurtára fogott hangon közli velem.

— Itt várunk, amíg sorra nem kerül az eseted.

Lopva megnézem magamnak ezt a nőt és szemeim egy pillanatra erős keblei gusztusosan emelkedő halmán nyugszanak. Csinosnak mondható jó svádájú egyenruhájában. Micsoda mérhetetlen lelki nyomorúság készíthette arra, hogy börtönőr legyen és gyönyörét lelje mások rémisztésében, legyenek azok ártatlanok, vagy bűnösök és megfélemlítse őket korlátlan hatalmával, a jeges északi kék szemeiben fénylő gyűlölettel, ami legyen talán megfoghatatlan lobogás, de mégis reális és elrettentő valóság.

A törvényszolga visszajön egy ajtón keresztül, ami nyilván a bírósági terembe visz és int nekünk. — Gyerünk, — mondja, — ne várakoztatassák a bíróságot.

A bíró, aki egy fapódium tetején egy hatalmas íróasztal mögött gubbaszt, mint egy szőrös majom, egy megkeseredett aszkéta külsejű egyén. Szemei táskásak a sok munkától, a napvilág nélküli helyiségben töltött rengeteg időtől és az orrán piros rózsák virulnak az alkohol túlzott fogyasztástól. Ránéz a porkolábra, aki torka szakadt vad hangon elordítja magát.

— Esetszám 37356, New York állam Fióna Tóth ellen emelt vádja.

— Állj ide, — Rosamund könyökömnél fogva megragad, és erős markának szorításával a bírói emelvény elé irányít, miközben a törvényszolga ellenségesen méreget és kezét az oldaláról lelógó tasakban ülő hatlövetű pisztolyon tartja.

— Tisztában van a maga ellen felhozott vádakkal? — A bíró kérdezi tőlem közömbös hangon, anélkül, hogy felnézne az előtte lévő nyitott dossziéból.

— Tisztelt bíró úr, — felelem, és minden porcikámban reszketek a félelemtől. — Fogalmam sincs, hogy miféle vádakat vannak felhozva ellenem.

— Olyanfajta vádak, — feleli gúnyolódó hangon. — Amik nagyon súlyosak. Van védőügyvédje, aki képviseli magát, aki el tudja magának magyarázni és jogi tanácsot tud magának adni? Vagy akarja, hogy mi jelöljünk ki magának egy államilag fizetett fiskálist.

A háttérből egy hang hullámszik felénk, egy megmentő áldás idáig még nem látható segítő kezeiből. — Tisztelt bíró úr, én fogom képviselni a vádlott érdekeit. Én leszek Fióna Tóth jogi tanácsadója és tisztelettel jelentem, hogy szeretnénk hallani a vádakat.

— Maga ügyvéd, és be van jegyezve New York állam hivatalos jogászlistájára?

— Igen, tisztelt bíró uram, — a hang feleli, és ahogy mindenki jövetele irányába néz, egy pillanatra elfelejtkeznek rólam, és én is hátranézek. Az illető egy kistermetű és középkorú férfi, tisztára borotvált arccal és erős dioptriás okuláréja mögött magas intelligenciáról tanúskodó szemekkel. És mellette, drága istenem, hát igaz lehet, ott ül Yvette, Nóra és Nick.

— Lépjen közelebb és mutassa igazolványait, — mondja a bíró fáradt és bosszankodó hangon.

Ne tévesszen meg a magisztrátus hangszálainak kimerültsége, gondolom magamban figyelmeztetően, ahogy elkapom Yvette tekintetét, de barátnőm biztatóan kacsint felém. Nóra is bólint, de arca kifejezéstelen és komoly és Nick, Nick mintha valami olyasfélét súgna felém. — Szeretlek Fióna, — de a következő pillanatban érzem Rosamund csontos öklét, amivel szinte betöri bordáimat, úgy oldalba döf és mondja kemény hangon. — Fordulj előre és nézz a bíró felé.

A bíró gondosan megvizsgálja a névkártya nagyságú ügyvédi igazolványt, amit ügyvédem odanyújt neki, néhány sornyi megjegyzést beír a dossziéba, visszaadja, majd felteszi drótkeretes szemüvegét az orrára és hangosan olvasni kezd.

— Első vád: előre megfontolt szándékkal elkövetett gyilkosság, Kategória D büntett. Második, harmadik és negyedik vád: gyilkosságra való szövetkezés, a letartóztató rendfenntartó közeggel szembeni ellenkezés és fizikai sérelem okozása céljából elkövetett támadás egy New York Állambeli hivatalos személy ellen. A további vádak a folyamatban lévő vizsgálat eredményei szerint lesznek hozzátéve a jelenlegiekhez, beleértve pénzügyi csalást, prostitúciót, csavargást, házasságtörést és nyilvános helyen gyakorolt koldulás útján okozott közbotrányt. Ezekhez hozzá adandó lesz az adócsalás, az adófizetés alól való kibúvás, hamis adatok állítása a letelepedési kérvényen és más szövetségi törvény ellen elkövetett vétkek, ahogy azt majd az ügyészség és a bíróság jónak fogja látni.

Ez hihetetlen, gondolom. A délután közepéig még törvénytisztelő polgár voltam és most, egy hosszú vádlistára való bűn van a rovásomon. Kezeim és a térdem reszketni kezdenek, és egész testemet, a fülemtől a lábujjam hegyéig kiveri a libabőr. Ügyvédemre nézek, akinek még csak a nevét sem tudom.

— Tisztelt bíró úr, — fiskálisom rebbenés nélküli szemekkel állja a bíró tekintetét. Nézése nem árul el semmi ijedelmet, csak valami mérhetetlen bölcsességet, valami mélyről jövő tudást, ami a birtokában lehet, és amiben bízhat. — Szeretnék bejegyeztetni, — mondja, — itt és most, hogy a vádlott teljesen ártatlan minden egyes vád esetében.

— Nem engedélyezem, — a bíró összeráncolja a szemöldökét és szemei haragossá sötétednek. — Egyelőre az első bírósági megjelenésnél tartunk és a vádak túlságosan komolyak, hogy elfogad hassak egy szimpla bűnösség beismerést vagy ártatlansági kérelmet. Ezt a jogi folyamat további lépéseinél fogjuk eldönteni, aminek időpontját a bíróság még nem állapította meg.

— Nem vagyok bűnös. Egyetlen egy sem igaz a vádak közül és semmi törvényteleniséget nem követtem el. — Suttogom alig hallhatóan, az emberi fül hallóhatárán kívül és nézem, ahogy a bíró mintegy féloldalmi szöveget ír le és belehelyezi a papirost bírósági adataim egyre vastagodó dossziéjába, amit még mindig nyitva tart maga előtt.

A bíró ájtatos hiúsággal az arcán simogatni kezdi az állát. — Bűnösség vagy ártatlanság a későbbiekben lesz eldöntve, — mondja, és megvető szemekkel méreget. Majd odafordul egy magas és kopasz sötét öltönyben felöltözött férfihez, aki rémisztő grimasszal az arcán áll az ajtó közelében. Valami végtelen erkölcsi magasságon nyugvó magabiztosság van megjelenésében, amit megerősít keskeny és vértelen szája. Szemeik összetalálkoznak a bíróéval, mint két látszólagos ellenfél, akik titokban megegyeztek, hogy az ügyet gyorsan és nehézségek nélkül fogják lebonyolítani és az eredmény mind a kettőjük érdekeit kedvezően fogja szolgálni.

— Mekkora összegű biztosítékot javasol az ügyesség? — kérdezi a bíró tíz másodperces farkasszemezés után.

— A vádlottat semmi összegért nem javasoljuk szabad lábra helyezni. — A feketeöltönyös kezdi valami rettenetesen kegyetlen hangon, mintha egy veszélyes és undorító rovar lennék, akit könyörtelenül el kell taposni. — Nagyon kockázatos, hogy meg fog szökni. Egy idegen országnak az állampolgára és bűnei a lehető legszörnyűségesebbek közé tartoznak.

— Tiltakozom, feltételezett bűnei, — ügyvédem felugrik. — Semmi nincs bizonyítva és minden vád csak közvetett bizonyítékon alapul.

— Ide, elébem, mind a ketten, — csattan fel haragosan a bíró. — Ez még nem a hivatalos tárgyalás. Itt egyelőre közöljük a vádakat az alperessel és megállapítjuk az óvadék nagyságát.

— Kérem, mélyen tisztelt bíró úr, — ügyvédem mondja kérlelő hangon. — Engedje szabadon a kliensemét a saját felelősségére. Büntetlen előélete van, tisztességes foglalkozása, amit szeretne továbbra is gyakorolni. Maradni szándékozik ebben az országban, és tisztességes állampolgár lesz, amint megfelel a követelményeknek.

— Elég, — kiáltja a bíró és felemeli fakalapácsát. — Nincs időnk haszontalan huzavonára. A biztosíték összegét két millió dollárban határozom meg. Fizessék ki az összeget a tisztviselőnek és a vádlott hazamegy. Ha nem, kliense börtönben marad.

Elcsendesedik a terem és én még mindig nem tudom, hogy mennyi az idő. Ez egy hihetetlenül hatalmas összegű biztosíték pénz. Lakásom jelzálogkölcson nélküli értéke, ha még minden ingóságomat is hozzáadom, amit el tudnék zálogosítani, talán százezer. Közel sem elég, hogy lefizessem a letétet a biztosítékpénz uzsorásnak, aki hajlandó lenne ekkora összeget aláírni. El vagyok veszve. Néhány óra alatt egész reményteljes jövőm semmivé párologott. Ki tehette ezt velem? Hogyan került a gyémánt karkötőm a gyilkosság színhelyére? Ki keresi romlásomat? Kinek a szemében lettem gennyes árpa? Ki gyűlölhét ennyire?

A bírószolga megfogja a karomat és undorító vigyor játszódik az arcán. Szemei guvadnak kifele, úgy bámulja nőies szépségemet, ami még rettenetes helyzetemben is nyilvánvaló. Az alávaló pribéken látszik, hogy mennyire boldog, hogy visszakerülök hatalmába és gyakorolhatja rajtam ocsmány gonoszságát.

Nóra lép előre és közeledik a bírói emelvény felé. — Tisztelt bíró úr, — mondja, — én kifizetem Fióna Tóth kisasszony biztosíték pénzét.

— Miből? — a bíró rámered Nórára, — nem hallotta, hogy mit mondtam? Két millió dollár az összeg.

— Megfogadjuk egy biztosítékkölcsonzó szolgálatait, és fel fogom tenni a házamat, mint kezességi kauciót.

— Madame, — a bíró összeráncolja a szemöldökét és a szemeit keskenyre húzza, mint egy hidegvérű mérges kígyó mielőtt megmar. — Tudja maga, hogy mit cselekszik? Tóth vádlott komoly szökési kockázatot jelent. Ha nem jelenik meg a kijelölt tárgyaláson maga elveszíti az otthonát. De különben is, mekkora értékét képvisel a maga háza?

— Öt milliót, és bízom Tóth kisasszonyba, annyira mintha századok óta ismerném.

A bíró hitetlenkedve rázza a fejét. — Ha így gondolja, intézze a továbbiakat a bírósági tisztviselővel. Nem tudom elhinni, hogy valakinek ennyi pénze legyen, és ne ismerje az emberi alaptermészeteket.

— Még egy valamit szeretnék, ha megengedi bíró úr, — mondja Nóra, és én reszketek a félelemtől, hogy Nóra túlságosan próbára teszi a bíróság türelmét. — Le tudná tiltani, hogy a tárgyalást az újságokban vagy a televízió-rádióon taglalják. Nagyon félek a fényképeszek tömegétől, a riporterektől, újságíróktól és a többi kíváncsiaktól, akik megvadult tömegként tolongának a házam előtt, ha tudomást vennének erről az ügyről.

— Megadva, — morogja a bíró és kezének türelmetlen legyintésével utunkra bocsájt.

Fióna Harmadik Könyve

Harmadik Fejezet

Nóra tárgyal és iratokat ír alá az egyik biztosítékpénz ügynökkel, egy alacsonynövésű kidudorodó pocakú fiatalemberrel és a törvénytisztogató, vonakodva és kellenetlenség, és még egyszer végigcsúsztatva piszkos ujjait finom bőrömön, leveszi rólam a bilincset, és ha átmenetileg is, de szabadon bocsát.

— Mennyi az idő? Kérdezem, ahogy igyekezünk lefele az első alagsornál lévő raktárhelyiséghez ahol, feltehetően visszakapom a ruhákat, amiben detektív Phitmabér hurcolt ide.

— Éjjel fél kettő, — Yvette válaszol, — miért?

— Félórán belül a színpadon kell, hogy legyek. Olíviának nem szabad megtudni, hogy miféle bajba keveredtem. Egyetlen fellépést kihagyok és kidob az utcára. Szerinte rossz a hozzáállásom, ami az ő fogalmai szerint azt jelenti, hogy szemtelenül fiatal vagyok és csinos.

— Rendben, — mondja Nóra és nézi, ahogy kibújok a narancssárga börtönkacatból és belebújok aranyos kis selyemruhámba, felveszem kétsoros gyöngygyaklatommat és belelépek magas sarkú cipőmbé. — Ma éjszaka már úgyis későre járja. Ha dolgozni akarsz az más. Ez nagyon dicséretes és teljességgel helyeslem. De meg kell, hogy tárgyaljuk lehetőségeinket és össze kell, hogy hozzunk valami hiteles védelmi stratégiát. Javasolnám, hogy jöjjünk össze az én házámban, tárgyaljuk meg a dolgokat, ami után minden résztvevőt meghívok vacsorára.

Itt Nóra ügyvédem felé fordul, aki a hajtogatható elválasztó másik oldalán türelmesen vár és hozzá kezd beszélni.

— Ez magára is vonatkozik, Lustig tanácsos úr, ha tudna időt szakítani arra, hogy megtiszteljen jelenlétünkkel. Tudom, hogy holnap szombat van, és naplementétől naplementéig maguknál sábesz van, de ígérem, hogy meg fogja érni, hogy kivételt tegyen. A házam igazi óvilági élmény lesz a maga számára, amit biztosra veszek, hogy maga respektál és értékeli.

— Hány órákor?

— Gondolom úgy délután három óra felé. Este hat órákor szoktunk enni és így lesz legalább három óránk, hogy megbeszéljük, amit kell, hogy hogyan vegyük rá a bírót az eljárás szüneteltetésére.

Nóra kocsiját a bírósági parkolóban hagyta és int, hogy kövessük. — Elviszlek a Párisian Girl mulatóig, — ajánlja, milyen végtelenül aranyos tőle, valóban, — és mindenki mást is elviszek, ki ahova akar menni.

— Kösz, de mégsem. Saját limuzinom van és sofőröm, — Nick jelenti ki fennhangon és kissé oldal fordítva a fejét az orra alatt dörmögve hozzát teszi. — Semmi kedvem egy olyan kocsiba beleülni, ami bármelyik pillanatban seprűnyéllé változhat.

Lustig és Yvette sem fogadják el az ajánlatot, csak én és tíz perccel később Nóra letesz a West 54th Street-i klub bejáratánál. — Eredj, kis barátnóm, — mosolyog rám, — búvöld el őket tehetségeddel. Semmi sincs elveszve, amíg minden nincs elveszve. Majd kiókumlálunk valami ügyeset, akár bűnös vagy akár nem.

Besietek a színészbejárón és szaladok az öltöző szobámba, hogy felvegyem kosztümömet. Ami már mostanra, gyakorlatilag semmi. A teljes hosszúságú fehér pantallóból és a csillogó érmékkel kirakott blúzból apró miniszoknya, pántnélküli melltartó és hátul vékonypántos bikini bugyi lett, ami semmit sem takar el fenekem partjaiból. Tiszta szégyen, belátom, de kell, hogy csináljam a pénzt, hogy fenn tudjam tartani fényes ruhatáromat, beleértve az összes kalapot, a divatos prémeket, és a kilószámra magamra kent sminket, és kéglim magas havi költségeit.

Még tíz perc van kettőig, másodpercenyre pontos vagyok, mint mindig, és odaállok a színpadra vezető ajtóhoz, ahol minden este várok, hogy a dobok örült ritmusára, a villogó fények alatt és a bömbölő szaxofonok és a sikító klarinétok hangjára elkezdjem csodálatos belépőmet.

Olívia Floyd elébem áll és felemelt kezével megálljt int.

— Lassan a testtel, Fióna, — mondja éles hangon. — Ne siess úgy. Van itt valaki, aki beszélni akar veled mielőtt egyetlen lépést is teszel tovább.

Az egymásra halmozott színpadi gépek, kötelek, függönyök és a vidám, gondtalan párizsi életet lefestő díszletek árnyékából egy alak közelít felém. Egy magas és testes nő, szögletes arc és széles, csontos vállak, de mégis botra támaszkodik és hátát fájdalmas erőfeszítéssel tartja hajlottan előre.

— Hortense Butkus vagyok, — mondja és ahelyett, hogy kezet nyújtana, felemeli botját és felém mutat. — Nincs szükség, hogy bemutassa magát. Jól tudom, hogy maga kicsoda. Maga az a kicsi trampli, akivel a férjem jelenleg élvezgeti magát. De ennek vége. Végzetemről terjesztett rémhírek teljesen alaptalannak bizonyultak és most visszaveszem, ami jogosan az enyém.

Nem tudok megszólalni. Ez nem lehet véletlen. Gyilkossággal vádolnak, börtönben ültem hosszú órákat, kiváltattam magam és most ez? Egy sántikáló satrafa, egy szószátyár szipirtó áll nekem és vádaskodik a férje végett, aki nyilvánvalóan semmi érdeklődést nem mutat többé iránta.

— Nézelek meg magamnak, — folytatja Mrs. Butkus. — Azt mondják, hogy fiatal vagy és csinos. Meg kell, hogy adjam a férjemnek, ízlése javulóban van. Egyre fiatalabb nőkre van szüksége, hogy elhitesse velük hazugságait. Mennyit adott magának, hogy letegye a lakásra? Mekkora havi apanázst fizet a fenntartási költségeikért? Maga nem az első, akivel elkapom. Nem is tudom, hogy hányadik a hosszú sorban. Két tucat után már nem számoltam többé. Forduljon meg és mutassa a fenekét. Formás és kihívó, ami nagyon jól megy a maga züllött erkölcsével, de az én mércém szerint, és a férjem sikereinek sorozatában maga csak egy tucat számba veendő kóruslány, aki létezésének egyetlen értelme, hogy vén pervers férfiakat szórakoztasson, akiknek többet már nem áll fel a nudlija.

— Már meg tetszik bocsátani, — felelem és próbálom kikerülni botjának hatótávolságát. — Ilyen buta badarságokra nekem nincs időm. Egy percen belül a

színpadon kell lennem és minden erőmre szükségem van, hogy jól adjam elő a rutinomat.

— Nem mész sehova, — Olívia elállja az utamat. — Többet nincs szükség rád a színpadon. Nem itt és nem ebben a színházban. Ma este Miss Sandra debütál és te az utcán riszálhatod a csontos feneked.

— Miss Sandra? — esik le az állam, — az meg kicsoda?

— Aki átvesz a helyedet. És most, egy szót sem akarok hallani többet tőled. Menj vissza az öltöző szobádba, szedd össze a cókódokat és hord el magad. — Olívia mondja és félelmetesen villogtatja felém a szemeit, majd Stuart felé fordul, aki mintha a végszóra jönne be, mintha ez az egész jelenet egy előre tervezett visszataszító komédia lenne.

— Stuart, — Olívia utasítja férjét, — kísérd fel Fionát a szobájába és vigyázd, amíg személyes apróságait bedobálja egy kartondobozba. Ne engedd, hogy bármit is eltegyen, ami nem az övé. Ne engedd, hogy bármi tulajdonunkban kárt tegyen, mivel gondolom, hogy igen rossz hangulatban lesz, és abban is kell, hogy legyen a gusztustalan dolgok után, amiket elkövetett, és ahogy rajta lett kapva.

— Nem csináltam semmi rosszat, — sírok, ahogy Stuart gyengéden megfogja a könyökömet és kifele, a színpadtól elfele noszogat. — Mi ez, hogy most mindenki hirtelen ellenem van és vádaskodik?

— Tényleg? — Olívia felcsattan, és úgy mér végig, mint egy dögkeselyű a szürke verebet, aki lerázhatatlanul ugrál egy elhullott kafferbivaly teteme körül. — A New Yorki rendőrség már itt volt, kétszer is, ha számoljuk, és közölte velük szerepedet egy idős személy ellen előre megfontolt szándékkal és pénzért elkövetett gyilkosságban. Valóban azt gondoltad, hogy futni hagylak egy ilyen szörnyű büntett után és úgy teszek, mintha semmi nem történt volna? És most ez? Tudomásomra adják, hogy a legjobb barátnőmnak a férjével vagy szexuális viszonyban. Nem mondom, hogy én az erkölcsös viselkedés magasiskoláját képviselem, de nekem is megvannak a határait. Takarodj. Tűnj el a szemem elől. Nem akarom többet látni könnyáztatta sértődött és ártatlan pofádat.

— Gyere, — Stuart elhúzza a két felháborodott némbertől. — Nem a világ vége ez. Még mindig fiatal vagy és szép és megvan a vonzóerőd, lesz még egy másik hely ahol minden sikerülni fog neked.

— Stuart, szüneteltesd már a szarnak keverését, — káromkodom egyet, amit nagyon ritkán teszek és kitépem kezemet karjából. — Ki akar ebben a lealázó sztriptíz show-ban továbbra is fellépni? Nem én. Iskolába fogok járni és lesz belőlem valaki és nem olcsó csibehús, a világ pervert szemete számára, akiket a feleségednek ez az olcsó burleszk műsora vonz.

Odahaza beállítom az ébresztőórát reggel tízre és sietve beugrom az ágyamba. Ki szeretném magamat rendesen pihenni és mielőtt Nick délelőtt beállít teljesen készen és felöltözve akarok lenni.

Nick halálpontosan érkezik. A nappalimban álló hatalmas ingaóra mutatói pontosan tizenegyre fordulnak, és a harangjáték megkezdődik, amikor hallom, hogy a kulcs fordul a zárban.

Emlékeztetem magamat, hogy hétfő reggel, ahogy a lakatosüzlet kinyit jobb lesz a zárat kicseréltetnem és kihívóan kacér szögben fejemre illeszttem csinos kis kalapomat, karomra veszem a táskámat és kilépek az előszobába, ahol elállok Nick útját, ahogy volt barátom és pártfogóm a lehető legpimaszabb módon és ronda vigyorral az arcán tolakszik befele a lakásomba.

— Hová mész, — kérdezi olyan hangon, mintha azt várná, hogy azonnal forduljak meg, ledobáljam a ruháimat és ugorjak be a szalmazsákba vele. Többet nem, mától kezdve a saját magam ura leszek, bátorítom magamat. Az undorító cukros bácsik kora lejárt. Van pénzem a bankban. Tehetséges vagyok és ártatlanságom be lesz bizonyítva a tárgyalóteremben. Még nem tudom, hogy hogyan, de ez nem szabad, hogy megakadályozza önérzetem helyrehozását és azt, hogy visszaküldjem ezt a vén gazembert zsírpárnákkal ékesített dagadt feleségéhez.

— Kimegyek. — mondom és izzó gyűlölettel teljes villogó szemekkel meredek Nickre.

— Köszönöm, hogy ennyire pontosítod szándékomat, — mondja kihívó és gúnyos hangon. — Úgy emlékszem, hogy azt hagytam, hogy az ágyban fekvé várá reám és ne legyen rajtad semmi ruha, kivéve a szalonnás tojásrántotta, amit reggelire leeszék rólad.

— Tűnj el a balfenéken, nagytata, — meredek rá szemrebbenés nélkül. — Tegnap este a feleséged, Hortense kirúgatott az állásomból és másik állást kell keresnem. Javaslom, hogy mától kezdve valami általános iskola környékén lófrálgass és csokoládét és cukorkát ajánlgass nyolcadikos kislányoknak. Azok talán bedőlnek hamis ügyeskedésednek és ó-héber dumádnak. Nem én. Végeztem veled. Finita, basta, érted, vagy csak görögül értesz és nem olaszul.

— Ugyan már, Fióna, — Nick könnyörgőre fogja a szót és borzongok kéjvággyal teli csöpögő nyájasságtól, ami undorító hangját átítatja. — Megyek veled, ahová csak akarsz menni. Befolyásos ember vagyok, pénzem van és hírnevem. Ebben a mi csodálatos városunkban, ahol soha nem szűnik meg az éjszakai élet, bármi show-ba, színházba vagy revü műsorba be tudlak juttatni.

— Vágyad a nejedé kell, hogy legyen. — Felelem neki, mialatt kezemet mellkasára szorítva nyomom kifelé az ajtón. — Menj vissza a te Hortenziádhoz és elégtí ki az ő vágyait. Többféle kezeletlen elmebetegsége van és ápolásra és szigorú orvosi ellenőrzésre szorul. Nejed a te felelősséged, hiszen te törted el mind a két lábát, amikor Cadillac kocsidat nekivezeted egy fának és csak ennyit mondtál neki.

— Hoppá, cukorfalatkám, nem egészen így gondoltam.

Kiérünk a lakásomból és az ajtó automatikusan bezáródik mögöttünk. — A kulcsom, — mondom neki és magamat egyenesre kihúzá és méltóságteljesen melodramai pózban merészen szembeállok vele. — Add vissza kulcsomat, Nick, és vedd úgy, hogy kapcsolatunk befejeztetett és nullává lett.

— De miért? — dadogja és olyan sápadt lesz, mint egy háromnapos vízi hulla. — A feleségemtől ne félj, majd én lecsillapítom és beszerezlek egy másik show-ba, vagy felemelem apanázsodat, hogy kárpótoljalak a jelentéktelen összegért, amit Olíviánál kerestél.

— Pontosan, — felelem, — mostantól kezdve magam keresem meg a pénzemet, vagy levágom a költségeimet, de többet nem fogom magam lealacsonyítani, hogy hozzányúljak húgyszagú testrészeidhez és többet soha nem engedem meg, hogy te hozzám nyúlj.

A kulcscsomó még mindig a kezében van. Kitépem a markából, gyorsan leszedem, ami a lakásom ajtaját nyitja és a többit ledobom a földre. A nehéz kulcsok fémes csattanással ütődnek a márványpadló kövezetéhez és sebesen csúsznak tova a liftajtó felé, ami mintha végszóra tenné, nyitódni kezd, és a kulcsok megakadnak a liftfülke és az emelet betonja közötti rés szélénél.

— Fuss, — mondom neki, mintha egy kutyához beszélnék. — Kapd fel őket, mielőtt az ajtó záródik és fel kell majd ébresztened a házmestert és könyörögnöd neki, hogy piszkálja ki kulcsaidat a felvonókút mélyéből.

A Lexington Avenue és 79th utca sarkától földalattival megyek le az Astor Place megállóig. Taxival elegánsabb lenne, talán gyorsabb is, de többet nem folyhat ki a pénz a kezemből, mintha víz lenne. Az utazás alatt, ahogy gondterhelten ülök a kétes tisztaságú kemény bakelitülésen, a jövőmről gondolkozom. Damoklesz vészes kardja lebeg fejem felett, pénzre van szükségem és ismeretségre, de legyen, ahogy legyen; többet nem adom ifjú testemet Onassis úrnak, engem más anyagból szabtak, mint Jackie Kennedy önagyságát.

Mereven tartom magam és nyugtalan vagyok, gondolataim elsodródnak a céltalan spekuláció végtelen tengerének ködös távlataiba. Meg kell változnom, jobb személy kell, hogy legyen belőlem. A csinosság, az ellenállhatatlan mosoly és a két labdaszerű rugalmas kebel, a lehető legrosszabb fajta férfiakat vonzza, amik úgy zsongnak körülöttem, mint legyek a friss tehénürülék közelében.

Végbe kell vinnem a terveimet, amik a korai hajnal óráiban érlelődtek meg bennem és betelepédtek értelmem csendes kavernáiba, ahogy álmatlanul pörögtem baldachinos ágyamban, miután nem voltam hajlandó bevenni egyet sem a pirulákból, amelyeket oly sokan és oly nagyon javasolnak a show businessben.

Leszállok az Astor Place állomáson és gyalog sétálok a Washington Square park irányába és egyenesen bemegyek a híres egyetem dékáni hivatalába. Ott kitöltök egy tucatra való űrlapot, megmutatom nekik középiskolai diplomámat és végre megengedik, hogy leüljek egy curriculum tanácsadó íróasztala elé.

— Milyen tantárgyakat szeretne tanulni, kisasszony? — kérdezi a tanácsadó és szája sarkában gúnyos mosoly bujkál. Ez is csak egy tipikus férfi, gondolom, középkorú, elhízott és rátarti, minden bizonnyal tyúkeszű primadonnának tart, aki mérgezett bájossága vonzerejével minden meglévő földi kincse mellé még egy diplomát is akar a világ egyik legnevesebb egyeteméről.

— Színművészet, filmrendezés, tánc és ének, — válaszolom remegő hangon.

— Van idevágó gyakorlata? Fellépet már valahol valaha, mint előadóművész? — Mondja és végigmér, mintha a mesebeli emberevő óriás lenne, aki gondolkozik, hogy ebédre fogyasszon-e el vagy vacsorára.

Kihúzó oldaltáskámból a Párisian Girl egyik műsorplakátját, amit portfólió tasakomban otthonról hoztam magammal és odanyújtom neki.

— Két évig voltam egyfolytában ennek a revüműsornak a sztárja, — mondom, és a büszkén a szemébe nézek.

— Burleszk, — simogatja az állát elgondolkozva, — nem éppen az a gyakorlat, amit mi szeretünk látni kérvényezőink káderlapján.

— Pontosan ezért szeretnék valami komolyabb tudást elsajátítani.

— Nem tudom, hogy mit mondjak, — feleli a férfi a lehető legellenszenvesebben elnyújtott hangon. — Talán a legjobb lenne, ha néhány alapvető tárgyat venne, mint felsőfokú angol nyelv, fogalmazás, szépirodalom és kezdő dráma és talán egy bevezető kurzus a filmrendezésbe.

— Ez nagyszerű lenne, — bólintok és próbálom leplezni szexi mosolyomat, nehogy még valami rosszra gondoljon. A szépségnek és a szexepilnek megvannak az átka, szinte olyan, mint egy testi fogyatékoság, ha valaki a célja a tisztességes módon való sikerre jutás és az erkölcsös élet.

— Van pénze tandíjra?

— Van valami, attól függ, hogy mennyibe kerül.

— Ötezer dollár szemeszterenként. — Mondja és összehúzza szemeit és összeráncolja a homlokát. — Menjen át a finanszírozó osztályra. Ott majd elmagyarázzák magának az anyagi segítség lehetőségeit és segítenek magának kitölteni a különböző kölcsönök és az állami PAL adomány kérvényeit.

— Köszönöm, — felelem, — biztos vagyok benne, hogy találunk valami megoldást.

— Jól van, — bólint és öntelt hiúsággal teli nézését sokáig rajtam tartja, ahogy folytatja. — A curriculum szeptember közepén kezdődik. Jöjjön be szeptember elején a Labor Day után, és nézze át a bulletin táblára kiragasztott bejelentéseinket.

— Köszönöm, — ismétlem hálálkodásomat és kalapomat a fejemre helyezve jobbtényerembe veszem selyemkesztyűmet. — Boldogan jövök, és idejében itt leszek.

Ezzel a lépéssel, gondolom lefele menet a felvonóban, és vállon veregetem magam, beiratkoztam és a világ egyik legjobb felsőoktatási intézményénél bejegyzett egyetemi hallgató lett belőlem.

Fióna Harmadik Könyve

Negyedik Fejezet

Nóra házánál legnagyobb meglepetésemre ott találom Nick Butkust. Ott terpeszkedik a társalgó egyik foteljában, és ahogy János beenged, azonnal felugrik, szélesre tárja karjait és vidám mosollyal üdvözl.

— Végtelenül örvendek, hogy el tudtál jönni, — kezdi valami visszataszítóan fellengzős hangon. — Akár vétkes vagy akár tudunk találni valami enyhítő körülményt, semmi összeget nem fogok sajnálni, hogy összehozzunk egy hatásos védelmi stratégiát, legalábbis a jogi vitáknak sorozatát és halasztásokat, hogy ne szolgáljunk fel ezüst tálcán valami könnyű győzelmet a kerületi ügyésznek és megengedjük neki, hogy zsebre vágjon egy győzelmet, ami olyannyira szükséges New York állam kormányzóságáért folytatott választási kampányában azért, hogy egy lehető legszörnyűbb büntetért életfogytiglan betetessen a börtönbe.

— Nem vagyok bűnös, — felelem az ártatlanok lelki erejével. Látszólagos magabiztosságom még a legidegesebb személyt is nyugodt angyalnak mutatná.

— Természetesen, hogy nem, — Nick vigyorog és megpróbál karjai ölelésébe fonni. — Legalábbis nem addig, amíg a törvény színe előtt rád nem bizonyítják az ellenkezőjét, ami folyamatot minden lépésénél vitatni szándékozom, amennyire már lehetséges a törvény keretein belül és a szabályok elővigyázatos elferdítésével.

— Dobjátok ki ezt az üresfejű fecsegőt, — nézek körül, segítséget keresek, talán Nóra, de barátnőm és pártfogóm a konyhában van és Jánosnak magyarázza a vacsora kíváncsiakat.

— Lassan a testel, még szükségünk lesz Mr. Butkus segítségére, — hallok egy férfihangot a könyvtár irányából, ahol Elisabeth Telegdy életnagyságú festménye függ. Lustig, az ügyvédem a beszélő és sietve közelít, és kezét tiltóan emeli, hogy megállítsa közöttem és Butkus között kialakuló vita elfajulását.

— Mr. Butkus fontos tanú a másodrendű vádak szempontjából. — Lustig folytatja és hangjából érződik a rosszallás. — Mr. Butkus beleegyezését adta, hogy tanúsítani fogja, hogy nem adott magának semmi pénzt szexuális szolgálatokért és nem követett el magával semmiféle házasságtörést. Ha a maga helyében lennék, nem viselkednék vele szemben ennyire ellenségesen.

— Mr. Lustig, — felelem, — ha maga képviselni akar engem ebben az ügyben, akkor kellene, hogy alkalmat találjon, hogy kettesben beszélhessünk. Tudja, az a híres ügyvéd és kliens titoktartás, jó lenne, ha betartanánk a New York állambeli ügyvédi kamara előírásait.

— Természetesen, — bólint, de hangja nem mutatja, hogy találva érezné magát. — Biztos vagyok benne, — mondja, — hogy el szeretne mondani nekem

néhány kényes részletet, amik komoly mértékben befolyásolhatnák a tárgyalás kimenetelét és mégsem valók közzétételre.

— Az ügyvéd úr honoráriumát én fizetem, — Butkus haragosan rám mereszti apró disznószemét, — és gondoltam, hogy nem ártana, ha engem is belevennél lelki gyónásodba, mivel nagyon szeretném tudni, hogy hogyan került az ötezer dolláros karperec, amit én adtam neked, az áldozat lakásába és ki mással tartottál közeli kapcsolatot, amíg távol voltam, főleg ha más országokban utaztam.

Drága atyám, rebegem magamban, beteges hajlamú vén majmokkal vagyok körülvéve, akik vagy úgy tekintenek, mint valami friss húst, amit a mészárszéken árulnak különként, vagy mint egy eszetlen papagájt, aki trükköket mutat be és emberi hangon kotkodácsol. Hol van Nóra? Miért nem fogja kézbe ezt a találkozót? Végeredményben ez az ő háza.

Nóra lép be a társalgóba, és ahogy elkapja a vita utolsó szavait, a könyvtár irányába biccent a fejével. — Menjenek a könyvtárba. A falak hangszigeteltek, ha becsukják az ajtót semmi sem fog kihallatszani.

A könyvtárban Lustig beül a faragott tölgyfa íróasztal és a menyezettől a földig érő hatalmas festmény közötti igazgatói székbe, ami antik darab lehet, bár vadonatúj kárpitozással van behúzva.

Táskájából elővesz egy írótüskét és golyóstollát elmerülten forgatja mialatt én Elisabeth Telegdy festményét nézegetem, és az arisztokránő visszatekint rám. Arca egy régi korból kel szinte életre, egy korból, amely több évszázaddal megelőzi a jelenemet és időtlen idők mélysége látszik ősi szemeiben, ahogy vizsgálódóan rajtam tartja kék írisztét. Talán rosszall és elítél, aggódok, és mintha nem helyeselné jelenlétemet.

— Beszéljen nekem Steve Giuseppe barátjáról. — Lustig kezdi és felemeli tekintetét, hogy farkasszemet nézhessen velem. — Mikor találkozott vele utoljára, milyen gyakran találkoztak és mit gondol, hogy miért akarja magára hárítani a gyilkosságot?

— Lassan már egy éve, hogy nem láttam, — felelem, mialatt fontolgatom, hogy mennyire bízhatok ebben a prókátorban, aki fizetését attól a hitszegő hajózási mágánstól húzza, akihez, szerencsére nem mentem férjhez, és akinek a felesége nagyon is életben van, és szerencsére nem azzal vagyok vádolva, hogy annak okoztam komoly testi sérülést. Ha elmondanám ennek az ügyvédnek, hogy Steve Giuseppe egyetlen alkalommal is meglátogatott a lakásomban, az egyetlen esemény gyakori légyottokba virágozna ki, vádaskodásokba és valami szégyenteljes kapcsolatba, egy féltékeny gyűlöletbe, ami bőségesen lenne táplálva és öntözve a birtokló bujaság és a férfibüszkeség érzéseivel.

Miután mindezt így átgondoltam folytatom beszédemet.

— Táncos-énekes karrierem kezdetén Giuseppe és én közöttem afféle futó kapcsolat alakult ki. Giuseppe több klubba és színházba elvitt és bemutatott az igazgatóságnak és rajta keresztül kaptam állásomat a Párisian Girl mulatóban is. Rövid ideig reméltem, hogy komoly szándékai vannak irányomban, de váratlanul eljegyzett egy másik nőt, pénzért, feltételezem, és olyan gyorsan ejtettem, mint egy veszett fejszét és azóta sem vagyok hajlandó értekezni vele.

— Giuseppe másként emlékszik, — Lustig belelapoz az irataiba és kihúz egy vastag, összekapcsolt paksamétát és olvasni kezd belőle. — Giuseppe jogi letételében, amiből beszereztünk egy példányt a New York City rendőrségtől, az állítja, hogy

miután már ő régen házasságban élt Nelli Macaluso-val, maga egyre követte és nem hagyott neki békét és követelte, hogy váljon el feleségétől és vegye el magát. Maga többször ismételte, hogy nagyon gazdaggát tudná tenni őt, Giuseppe-t és nincs szüksége a Macaluso család pénzére, hogy megvalósítsa a gazdag és extravagáns életmódról szőtt álmait. Giuseppe állítja, hogy a maga tudtára juttatta, véletlenül és józan ítélőképessége ellenére, hogy ő, Giuseppe lett Mrs. Highlander végrendeleti végrehajtója, és magát sajtószerű módon nagyon érdekelte a dolog.

— Képtelenség, — kiáltok, — ez mind alávaló hazugság, semmi sem igaz belőle. Fogalmam sincs, hogy Giuseppe Mrs. Highlander végrendeleti végrehajtója. Elegendő pénzt keresek Giuseppe segítségével is és én nem vagyok olyan nő, aki több férfivel is tart egyidejűleg intim kapcsolatot.

— Kérem, Miss Tóth, — Lustig megdörzsöli enyhén ősziro halántékát, és arckifejezése megfontolt, komoly és óvatos. — Ne szakítson félbe. Lehet, hogy a saját védelmében magát tanútételre kell, hogy előállítassam, ami után felelnie kell majd a vád keresztkérdéseire. Én a maga ügyvédje vagyok, nem szeretném, ha a tárgyalás folyamán kellemetlen meglepetések érnének. A nyomozók és a detektívek nagyon kemény módszerekkel, célratörően és könyörtelenül fogják magát kikérdezni. Próbálják majd összezavarni és megfélemlíteni, hogy bevalljon olyan tetteket és cselekedeteket, amit maga soha és semmi körülmények között nem követett volna el. Olyan védelmi stratégiát kell összehoznunk, amit még a legszívtelenebb és legcélratörőbb, és legfeldühöttebb ügyész sem tud áttörni. És most, mondja el nekem, a lehető legjobb tehetsége szerint, hogyan tudná bebizonyítani, hogy nem ment fel Mrs. Highlander lakásába és nem fojtotta meg az idős hölgyet.

Lustig megáll néhány másodpercre és ravasz, mindentudó mosollyal várakozóan néz rám, és utána olyan bizalmas, szemtelen hangon folytatja szavait, mintha kebelbarátok lennénk, vagy legalábbis ugyanaz a poloska szívta volna vérünket valami közös matracon. — Miss Tóth, ha maga összejátszott Steve Giuseppe-el, és együtt tervelték ki, hogy jégre teszik az öreg banyát és elsikkasztják a pénzét, vallja be nekem. Maga lesz a koronatanú Giuseppe ellen, hadd ítéljék el őt Mrs. Highlander gyilkosságának kitervezéséért és tegye lehetővé, hogy enyhítést alkudjunk ki magának, hogy megúszhassa pusztán börtönbüntetéssel.

— Pusztán börtönbüntetéssel, — nézek rá Lustigra és a rémület és a felháborodás keveredik arcomon. — Mi lenne az alternatíva?

— A szék, — nézz rám és szemeiben izzik a szuggesztív pszicho analitikai akaratérő. — Ha maga korpa közé keveredik és megeszik a disznók és nem hajlandó elárulni, hogy kik voltak bűntársai és nem hajlandó tanúskodni ellenük, ne várjon szimpátiát és könyörületet a törvénytől, csak azért mert maga csinos és fiatal és maga egy éjszakai lokál csillaga, ami kétes hírnevű intézmény éppenséggel nehezíti a védelmét. A kerületi ügyész úr szeretne kormányzó lenni és választási kampánya a halálos ítélet visszahozásán alapul. Ez a téma már évek óta politikai forró parázs. Ha teheti, keresztre fogja feszíttetni magát és megöletni, ha nem segíti munkájában. Vért akar látni, valakit leszíjazva az elektromos székben és ő akarja az áramot rákapcsolni.

— Először is, — állom keményen a sarat és makacs ellenkezéssel kihúzom magamat. — Reggel négyig minden éjszaka a klubban vagyok. Másodszor soha nem volt kulcsom Mrs. Highlander lakásához, és az éjszakai portás soha be nem engedett volna az épületbe, főleg nem a hajnal legsötétebb órájában.

— Ez az állítás nem fogja megállni a helyét a keresztkérdések súlya alatt. — Lustig feleli és egy undorító és ellenséges vigyor bujkál szája sarkában. Leveszi a szemüvegét és olyan közlőre néz, hogy az orrából csöpögő nedvesség szinte elmaszatozza rajta a tintát.

— Steve Giuseppe azt állította letételében, — Lustig felnéz, kicsit vár, majd minden szót megnyomva folytatja, — Ahogy ő elutazott a feleségével a Bahama szigetekre előre lefoglalt vakációjukra maga besurrant az East End Avenue-en lévő irodájába és ellopta a kulcsot és a szolgálat névjegyét, akik Mrs. Highlander lakását takarítják. A portás szintén tanúsította, hogy egy nőszemély, nagyjából a maga magassága és termete, akinek arcát egy fejére borított terjedelmes kofakendő takarta, a szobában forgó kora hajnalban bejött az épületbe, és volt vele egy férfi, feltehetően a maga cinkosa és ő beengedte őket, mert Mrs. Highlander üzenetet hagyott neki, hogy egy takarító szervizt vár és az épületrendészet engedje be őket.

Lustig megáll és szünetet tart és szűrös szemei szinte belefűrődnek az enyémbé és reszketni kezdek, a szörnyű vádak és az aljas, értelmetlen hazugságok rettenetes súlya alatt.

— Ez egyáltalán nem így van, — kezdek sírni, — soha be nem léptem az irodájába. Főképpen nem az utolsó hat hónapban. Nem is tudom, hogy most hol lehet az irodája. A munkájától függően mindig máshova költözik.

— Beszéljünk a bűntársáról. — Lustig kérdezi jeges hangon. — Látták, felvételük van róla. Képe kissé elmosódott és ködös, mint egy kísértet, aki lebeg a hóvihárban, de le lett filmezve és ott van a biztonsági ügyelet képszalagján. Ha maga megmondaná a nevét a védelemnek, előállíthatnánk koronatanúnak.

— Nincs semmiféle nagykendőm, és nincs semmiféle bűntársam. — Sírok és szipogok, de inkább mérges vagyok, mint ijedt. Ez az alak, az én ügyvédem, kegyetlenebb, mint bármi kommunista, akivel valaha is dolgom volt, vagy akiről valaha is hallottam.

— Miss Tóth, — Lustig feleli, és tónusában enyhe változást érzek. Mintha most az én oldalamra kerülne váratlanul. Némi szimpátiát sugároz felém, amit hirtelen nem tudok hova tenni. Gúnyolódik velem, nevetségessé akar tenni, hogy egy gyenge nő vagyok és nem egy durva férfi, aki képes kitaposni az életet valakiből, legyen az öreg és törekeny, vagy fiatal és szépséges? Mintha a szégyen vörös betűjével a ruhám elején a pellengérré lennék állítva, érzem és hallom, ahogy Lustig tovább magyaráz.

— Kérem, ne sírjon, csináljon bármit, csak ne sírjon. — Mondja, és mintha kérlelné. — Ha maga a tárgyalóteremben sírva fakad, vagy összeomlik a tanúszékben, mi elvesztettük az ügyet és az esküdtek bűnösnek fogják magát kimondani. Legyen erős és magabiztos. Én a maga oldalán vagyok. Az egyetlen ok, hogy ennyire keményen beszéltem magához, hogy maga legyen előkészülve, hogy milyen támadások érhetik és milyen váratlan helyekről, és szembe tudjon állni a rengeteg dühös férfival és felháborodott, erkölcsös nők dandárjával.

Hangjának változását szakmabeli tudásának tulajdonítom; bár inkább, gondolom, csak megjátssza magát. Igazából nem változott meg, csak csapdát akar állítani. Valami bizalmatlanságot hozhattam magammal a törvény képviselőivel szemben az előző életemből, ami lélek-vándorlási mesében körülményeim között lassan hinni kezdek, ahogy egyre jobban ugyanazok a gonoszok, boszorkányok és démonok vesznek körül, akiket csak rémálmaimban láttam idáig. Azok kell, hogy legyenek vádlóim, legalább is úgy viselkednek, mintha egy paranormális dráma

szereplői lennének, akik ízekre szedik és analizálják az emberi lényt, hogy a sötétség rémei téphessék és vérét szívhassák kibelezett maradványainak.

Drága teremtőm, örült leszek talán? Miért is jöttem ide ebbe az országba? Miért tápláltam magamban reményt, hogy a társadalom itt jobban fog bánni velem, mint előző életemben? Nem, figyelmeztetem magamat, bukásom eredete bennem rejtezkedik. Predesztináció a teher, amit hátamon kell cipelnem, mint egy öreg parasztnő, aki görnyedt hátán hordja haza a tudás erdejében összegyűjtött tiltott rőzsét.

Lustig feláll és előrejön íróasztala mögül. Kinyitja az ajtót és jelzi, hogy első konzultációnknak vége. Én ülve maradok, magamba roskadva, mint egy szánalmas, szerencsétlen és bukott valaki.

— Fióna, menjünk, — Lustig mondja és puha kezét remegő vállamra teszi. — Vigasztalódjon, meg fogjuk találni a kofakendős nőt és meg fogjuk találni büntársát. Tudom, hogy nem maga a tettes és mindent el fogok követni, hogy az esküdtek is úgy véljék.

Nóra észreveszi, ahogy jövünk kifelé a könyvtárból, Lustig elsőnek és én alázatosan támolygok utána, görnyedt hátammal és könnyáztatta arcommal, és mellém lép.

— Gyere, kedvesem, — mondja, — a barátom vagy és nem engedem, hogy barátaimnak bántódása essék.

Nóra bevezet a nappaliba. Kétszintes hatalmas szoba sötétre pácolt nehéz bútorokkal, széles bőrdívánnyal, fotelekkel és egy sztereo zenegéppel. Több bronzszobor áll itt-ott elhelyezve, faunok és mezítelen nimfák és egy süppedős perzsaszőnyeg és egy hatalmas kandalló, ahol az augusztusi hőség ellenére lobog a lángoló tűz.

Yvette is ott van, megcsókol és szeretettel megölel, és jobban kezdem magam érezni. Leülünk a díványra és egy percen belül szerető öleléssel szorítva Yvette és Nóra között találom magamat.

Nick is ott van. A telefonon beszél és hallom, ahogy mondja. — Igen, cukorfalatkám, hamarosan otthon leszek. Hogy hol vagyok? Üzleti tárgyalásom van, de már lassan vége fele jár a dolog. Nem, nem vele vagyok. Ez valami banálisan alaptalan feltételezés. Az a nő többé nem része az életemnek. Hogy miért álltam le valaha is? Kérlek, drága szívecském, te ágyban fekvő beteg voltál és nekem nőre volt szükségem. De örökké nemet mondtál, teljességgel igazad volt. Lábaid combtőig be voltak gipszelve. Egy teljes évig. De most már helyrejöttél és én csak téged szeretlek. Senki mást. Soha többé. Nem, kérlek, nem szükséges, hogy ide gyere értem. Taxit fogadok. Mindössze tíz utcasarokra vagyok otthonról.

Kristály koktélpohárakban János halványsárga színű aperitif italt hoz be egy ezüsttálcán. Aromájuk illata, mint a barackfa virága koratavasszal és iszunk, fenéig. Az édes alkohol csiklandozza a torkomat és égeti a nyelvemet és Nóra kezemre helyezi kezét, nyugtatóan, biztatóan, szeretően és vigyázón, hogy semmi baj ne érhesen, amíg olyan barátaim vannak, mint ő.

— Engem is vádoltak életemben nem egyszer hamisan, — Nóra kezd beszélni és gyengéden szorítja kezemet, ami úgy rejlik ujjai között, mint a kis sérült madár az elvarázsolt erdő arany tündérének gyógyító szentélyében. — Boszorkánynak

nyilvánítottak és egy barlangban kellett bujkálnom és a Styx folyó túloldaláról jött lények voltak a barátaim. Rettegtek tőlem a falusiak, gyűöltek és bálványoztak egyidejűleg, de én soha nem adtam fel a hitemet és a reményemet, hogy van jó is és a végén a jó győzni fog a gonosz felett.

Nem tudom, hogy mi lehet az, nem tudom ujjamat pontosan rá tenni, de amikor Nóra beszél, elbűvölve érzem magam. Mintha ősrégi istenek hangját hallanám szavaiban. Talán Nóra Inana földi megtestesülése? Olvastam már róla. Inana, az őrségi sumér istennő, a szexuális szerelem, a termékenység, és legsajátságosabban, a hadviselés istennője. — Nóra? — kérdem, talán nem veszi tolakodásnak érdeklődésemet. — Voltál valaha férjnél, voltak valaha saját gyermekeid?

— Egyetlenegyszer voltam csak férjnél, — mondja és bűvös szemeinek színe olvadt fagyantához hasonlóvá simul, aminek mézszerű arányában ott rejtőzik a felmérhetetlen múlt varázsa.

— A férjem fiatal volt és erős, — folytatja, — és tele volt ambícióval. Az összes vagyont, ami ma az enyém ő kereste. De földi halandó volt és lelkét vissza kellett adnia teremtőnknek. Soha nem nemzettünk egy gyermeket sem és én szívemben úgy érzem, hogy a világ minden jó szándékú árva gyermeke az enyém. Ők az én felelősségem; biztosítanom kell, hogy baj soha ne érje őket.

— Egy valódi Lilith, — Yvette súgja oda nekem és a legtisztéletlenebb módon kacag és hegyes könyökével alaposan oldalba bök. — Kérdezz meg tőle, hogy miket csinál péntek és szombat éjszakánként.

Nóra meghallja Yvette megjegyzését és rosszalló pillantást vett rá. — Nem vagyok Lilith, — mondja, — és Lilith még őseim közé sem tartozik. Lilith az összes nő ősanja, akik nem Évától származnak. Lilith a szülőanyja és eredeti forrása minden gonosznak és démonnak, akik napjainkban is idelelni járnak közöttünk, lent a földön.

Nick felé pillantok. Aggódóan feszeng székében és nagyon nyugtalannak látszik. Füle színe lángveres és krétafehér között vibrál, és nagyokat fúj, ideges és mélyen szívja le tüdejére a levegőt. — Sajnálom, — mondja, — de mennem kell.

— Miért nem marad nálunk vacsorára? — Nóra hívja kedves, vendégmarasztaló hangon és mosolya ellenállhatatlan. — János pirított szűzerméket készít és biztosíthatom, hogy még életében nem evett olyan finom ételkülönlegességet, mint a szolgám remekműve.

— Sajnálom, — Nick feleli másodszor is. — Az ajánlatot el kell tennem máskorra. Feleségem háromszáz személyes fogadást rendeztet felépülésének tiszteletére és azon ott kell lennem.

— Ekkora fontos eseménnyel nem tudunk versenyezni, — Nóra mosolyog udvariasan és már adja is Nicknek a kalapját, a kesztyűjét és a sétabotot, amivel idejött.

Miután Nick elmegy Lustig körbehordozza a tekintetét a szobában. — Most már beszélhetünk nyugodtan, — mondja. — A legjobb védekezés a támadás. Meg kell találnunk az igazi gyilkost. Tételezzük fel, hogy Giuseppe hazudik, eskü alatt, bár ezt az esküdtszék nehezen fogja elhinni róla. Meg kell találnunk a nőt a kofakendőben és a társát, és rá kell, hogy vegyük őket bűnük beismerésére, amit minden bizonnyal ők

csináltak. Továbbá be kell bizonyítanunk, hogy Giuseppe a bűntársuk és téged választottak ki arra... — Ennél a pontnál Lustig éles, vádló szemekkel néz rám és vár egy keveset mielőtt befejezi a mondatot. — Hogy rád kenjék a gyilkosságot. Gondolják, hogy te aránylag új jövevény vagy ebben az országban, naiv vagy, nincsenek rokonaid és családi kapcsolataid, ennél fogva támadható vagy és védtelen, és ők minden felelősségre vonás nélkül zsebre fogják tenni Mrs. Highlander millióit. A bűntett magán viseli egy jól szervezett csapatmunka jegyeit.

Bólintok. Ez legalább valami, amivel egyet tudok érteni. De hogyan fogjuk bizonyítani a gyilkos pár létét. Talán nyomozóval követtessük Steve minden lépését és lessük meg, hogy kikkel van kapcsolatban.

Lustig nem hagyja, hogy sokáig tépelődjek. Oldalpillantást vett Nórára. Mintha engedélyét keresné, hogy ledobja a nagybombát.

— Vegyük elő a gyémánt karperec problémáját és ujjlenyomataid annak fényes belső felületén. Hogyan magyarázod, az ékszer megtalálását a gyilkosság helyszínén?

Nem tudom, — rázom a fejemet, óhajtván, jobb lenne, hogyha nem feszegetné ezt a kérdést. Ha beismerem Steve egyetlen látogatását és elmondom neki gyanúmat, minden hitelemet elveszítem, még az ügyvédem és a barátaim szemében is. Ki bízna bennem és ki állna ki védelmemre, ha nem hiszik el, amit mondok?

— Próbálja meg őszintébben, — Lustig mondja, — mi segíteni akarunk magán. Nagyon káros hatással lenne a maga védelmére, ha a karperec ügy részletei a tárgyaláson derülnének ki. Volt magánál bárki látogató, aki magához vehette volna, mialatt ő, akár nő, akár férfi elvonta a maga figyelmét, hogy az evidenciát, előre kitervezve az áldozat teteme mellé tehesse, és magára tudja kenni a bűntettet.

— Szinte állandóan hordtam, — felelem és megdörzsölöm a helyet ahol az átkozott ékszer állandóan kihorzsolta a bőrömet. — Néha az ágyban is, — folytatom akadozó hangon, — és elég könnyen járt, néha a lepedők alatt találtam vagy a földön az ágyhoz közel.

Lustig alig tudja leplezni undorítóan győzedelmes vigyorát. Ezúttal tényleg bemártottam saját magam. Az ágyamban, teremtm, mennyire buta liba tudok lenni, főleg akkor, amikor nem kellene.

— Az ágyában? — mondja, — ki más volt magával együtt abban az ágyban? — itt idézőjeleket csinál az ujjával. — A maga barátja, Nick Butkuson kívül, ahogy a vád minden bizonnal kérdezni fogja. Egy cinkos, egy valaki, akinek odaadhatta az ékszert, vagy aki elvehette volna? Kérem, mondja meg a valót. Ha maga nem mondja meg nekem az igazat, nincs más választásom, minthogy leköszönjek, és többé ne képviseljem a maga érdekeit.

Ezt mondta, az én ügyvédem, és Nóra és Yvette, életemben a két legfontosabb személy jelenlétében. Elveresedek, mint egy bazsarózsa, nem, mint a vörös ördög, akit az angyalok budoárjában találtak. Néznek rám; az ügy egyre komplikáltabb lesz. Már nemcsak hazug vagyok, de házasságtörő is, egy rossz nő, akiben nem lehet bízni.

— Tehát, — Lustig előrehajol, rettenetesen vádaskodó arccal, simogatja állát és gyanakodva ráncolja a szemöldökét. — Ki volt magával még ott abban az ágyban? Meg fogja nekünk mondani?

— Steve Giuseppe, — szalad ki a számon és hőhullámok égetik porrá elszántságomat. Agyamból a vér lefut a lábujjaimba és nem tudok többé gondolkodni. Borzasztóan szégyellem magam.

— Mit csinált ott Mr. Giuseppe?

Yvette kuncog és odasúgja Nórának. — Mondjam vagy mutassam?

Néha, nagyon is lényeges alkalmakkor nem értem a drága barátnőmet. Neki minden csak tréfa, de felelnem kell és össze kell szednem eltökéltségem végső maradványait.

— Meg akart erőszakolni, — felelem nagy sokára. — Egyszer, az anyám sírjára esküszöm, hogy csak egyetlen egyszer történt és akkor sem sikerült neki.

— Mikor történt ez az állítólagos megerőszakolás? — Lustig kérdezi valami felháborító és gúnyos hangon és megint idézőjeleket csinál ujjaiból. — És hogyan került Giuseppe a maga hálósobájába? Milyen körülmények között engedte be a lakásába? Lehet az, hogy a maga belegyezésével történt a dolog, legalább is kezdetben?

— Körülbelül egy hónappal ezelőtt, — felelem és remeg a szám, ahogy beszélek, — beugratott, hogy eresszem be, azt állította, hogy beszélni szeretne velem. Fontos mondanivalója van, és jelentős összeget vár valahonnan. És hamarosan el fog válni feleségétől és engem fog elvenni feleségül.

Lustig rázza a fejét. — Ez nagyon rosszul hangzik, — mondja, — ennek így soha nem szabad a törvényszéken kiderülnie. Ez magát bűntársnak állítja be, vagy éppen gyilkosnak, aki saját kezébe vette a dolgok irányítását, hogy visszaszerezze régi szerelmét, pontosan az, amit Giuseppe elmondott letételében.

Ah, gondolom, miért is nyitom ki a számat egyáltalán? Talán baj van az angoltudásommal? Minden szót félreértetek, ami kijön a számon.

— Megmutattam neki az új hálósobabútoromat, — folytatom és hallom, ahogy Yvette kuncog a háttérben. — És lenyomott az ágyra és acélerős markával hátraszorította a jobb kezemet és szerelmes szavakat suttogott a fülembe. De én nem hagytam magam. Pisztolyt tartotok a párnám alatt és elértem a szabad kezemmel. Halántékához nyomtam a csövet és elengedtem. Az egész dolog nem tartott tovább, mint harminc másodperc és már kint is volt a lakásból.

Mint egy craphoot asztal a játékkaszinóban Lustig kezd bemelegedni. Izgatott és türelmetlenül várja, hogy mikor kínozhat már tovább. Még jó, hogy az én oldalamon áll és nem az ügyészségnek dolgozik. Legalább is remélem, hogy nem.

Nóra közbeszól. — Ez a Giuseppe vehette el a gyémánt ékszer, ami a takaró redői között lehetett, — mondja, — és pontosan abban a pillanatban, ahogy Fióna kétségbeesetten kutatott a pisztoly után és célzott vele. És lehet, hogy akkor, vagy rövidebb idő múlva, de azon tájt jöhetett az ötlet, hogy az ékszer használhatja arra, hogy rád kenje a gyilkosságot és egyengesse magának a közvetlen utat, hogy gyakorolhassa végrendeleti végrehajtó és gazdasági igazgatói hatalmát Mrs. Highlander vagyona felett.

— Nehéz lesz bizonyítani, — Lustig tiltakozóan tartja két kifelé fordított tenyerét a mellkasa előtt, mintha az ördögöt magát akarná elhárítani magától. — Hacsak be nem vallja saját maga, hogy ezt tette, vagy valaki más jelentkezik, hogy ő vagy ketten a társával követték el a gyilkosságot, mert Giuseppének megdönthetetlen alibije van, hogy a gyilkosság elkövetésének ideje alatt a Bahama szigeteken nyaralt.

— Pontosan így fogunk tenni, — Nóra mondja ügyet lezáró hangon. — Meg fogjuk találni az igazi gyilkost és be fogjuk bizonyítani, hogy Giuseppe eltulajdonította az ékszer, azzal a szándékkal, hogy Fionára terelődjön a gyanú.

— Rendben, — Lustig bólint és hátradől székében. Nyugodtan, közömbösen és érdektelen arccal, nem az ő szabadsága van itt kockán, gondolom és János jelenik meg

az ajtóban és érthetetlen hangján dörög valamit, amit kizárólag csak Nóra ért és lefordít nekünk.

— A vacsora tálalva.

Fióna Harmadik Könyve

Ötödik Fejezet

Lustig tanácsa alapján nem éltünk az előzetes meghallgatáshoz való jogunkkal és az ügyészség azon nyomban benyújtotta a tárgyalás megkezdéséhez szükséges adatokat és október második péntekjére a bíró kitűzte a törvényszéki vád alá helyezés napját. A vád alá helyezési tárgyaláson a bíróság felolvasta az ellenem felhozott vádakat. Minden vád esetében nem bűnös választ adtam és biztosítéki pénzem aránylag könnyen vállalható félmillióra lett csökkentve. Bűnvádi tárgyalásom hosszú folyamata tehát ezzel megkezdődött és tárgyalásom a törvény által megszabott kilencven napon belüli január elejére lett kitűzve.

A dátum tökéletesen megfelelt nekem. Elegendő időt kaptunk, hogy kinyomoztassuk Steve Giuseppe manipulációit és a hosszú várakozási idő lehetővé tette egyetemi tanulmányaim első szemeszterének elvégzését.

Az iskola később, csak szeptember közepén kezdődött, ami kétheti szabadidőm alatt végig munkát kerestem, szorgalmasan, de sikertelenül és nem volt időm, hogy tárgyalásom kimenetele és a várható ítéletem miatt aggódjak. Az egész valami valótlanul messzi jövőbeli mesének tűnt, aminek én semmiképpen nem lehettem a részese.

Meglepetésemre, nem tudom, hogy kellemesre vagy bosszantóra, ki ül mellettem a dráma órán és bámulja tátott szájjal a professzort? Senki más, mint az acélkék szemű észak germán amazonnő, Rosamund az éjszakás börtönőr az 54th rendőrpárancsnokságról.

— Milyen sajtóságos, hogy itt találkozunk, — veszi tudomásul jelenlétemet, — ejtették ellened a vádakat?

— Nem, kimondták és megerősítették inkább, de biztosíték pénz fejében egyelőre szabadlábon vagyok.

— Idehallgass, — mondja és a szája sarkából halvány mosolyt kockáztat felém. — Nem én döntöm el, hogy ki bűnös és ki nem, de lenne hozzám egy kérdésem. Mennyire jól ismered Nóra Telegdy-t? Ismered Nórát, nem? Kell, hogy ismerjed, ő vállalt kezességet biztosíték letétedért.

— Óra alatt ne beszélgessünk, — rázom a fejemet és aggódó pillantást vetek a professzorra, aki máris rosszállóan figyel minket.

— Ebédeljünk együtt a menzán, — Rosamund súgja felém, — talán segíteni tudunk egymáson.

A menza egy jó világítású teremben van a földszinten. Beállunk a sorba és egy agyondolgozott takarítónő szerű kiszolgáló áll a pult mögött és veszi fel rendelésünket.

— Mit adhatok? — kérdezi fáradt hangon.

— Egy tányér zöldséglevest és sóskekszet hozzá, — felelem és továbblépek, hogy helyet adjak Rosamundnak. Rosamund füstölt lazacot rendel bagel bucin és forrázott aszparáguszt hozzá. Úgy nézem, hogy szereti a nyers halat és a tengeri moszatszerűségeket. Leülünk egy kis asztalnál és mellettünk egy csapat hallgató hangosan vitatkozik valamin, mialatt zajosan szürcsölik kólájukat és harapják hozzá a hamburgert és tömlik szájukba a hasábburgonyát.

— Mióta ismered Nóra Telegdyt? — kérdezi Rosamund miután egyet harapott rózsaszínű halhúsából és miután én is lenyeltem első kanál levesemet.

— Tíz hónapja, talán egy éve, — válaszolom, mialatt gondolom, hogy nem lesz jó, ha túl sok információt adok ki ennek a női fakabátnak. Ki lehet ő? Egy beépített kém, akit az ügyészség küldött a nyakamra, vagy még annál is rosszabban; azok, akik rám akarják kenni a gyilkosságot?

— Hogyan találkoztatok? — Rosamund kérdezi és olyan furcsa szemekkel méreget, mintha tetszenék neki.

— Idefigyelj, — mondom, — és kérlek, hogy ne csinálj ebből személyes ügyet, de szeretnék tőled néhány kérdést kérdezni, mielőtt ügyvédem jelenléte nélkül kiöntöm lelkemet a törvény egyik képviselőjének.

— Csak kenyérkereset, — válaszolja és tovább mustrálgat. — Engem igazából az előadó művészet és a színészet érdekel. Más munkánélküli színészek éttermekben szolgálnak fel, én bűnözőket zárok be és felkísérem őket a bíróhoz. Nagyon jó a karakterekhez, akiket szeretnék alakítani a filmekben. Mindamellet, nagyon sok érdekes emberrel találkozhatok így.

— Ez aztán sajátságos.

— Mi ebben a sajátságos?

— Hogy a bűnözőket érdekesnek találod.

— Szeretném, ha nem zavarna, hogy rendőr vagyok. Én itt nem a törvényt képviselem. Egyszerű egyetemi hallgató vagyok, mint te. És szeretném, ha lennének olyan dolgok a portfóliómban, mint neked. Szeretném, ha állíthatnám, hogy tudok énekelni és táncolni.

— Szolgálatban vagy szolgálaton kívül, — felelem, — egy rendőr mindig rendőr marad. Ne haragudj, de nem szabad, hogy bízzak benned.

— Mi lenne akkor, — néz rám még egyszer és meglepetésemre hideg szemeiben emberi érzéseket fedezek fel. — Ha én mondanék neked valami bizalmasat magamról, amit felhasználhatsz ellenem, ha valaha is beárullak. Mi lenne, ha mondanék neked valamit, amit nagyok kevesen tudnak rólam. Akkor bízna bennem?

Feltépem az első zacskó sós ostyát, és ahogy a levesembe szórom a törmeléket a szemem sarkából visszanézek rá. — Rendben. Mi az? Hallgatlak.

— Próbálok speciális nőkből összehozni egy szupertruppot. — Rosamund suttogásra halkítja a hangját. — Olyan nőkből, mint magam. Legyenek kisportoltak, fizikailag és értelmileg erősek, férfiakhoz való érzelmi kötöttség nélküliek, bár ha lehetőség kínálkozik, lefejhettük őket utolsó fillérükig. A tagság feltételének leglényegesebb eleme, hogy a jelentkezőnek valamiféle kapcsolatban kell lennie a kereszténység és a judaizmus előtti vallásokkal és higyien őseink varázslatos erejében.

— Például higgyen a boszorkányságban? — Kérdezem és próbálok nem hahotázni hangosan. Mennyire naiv ez a Rosamund, egy Valkűr, egy acélkemény nő, börtönőr és egyiptomi istenek, kérlek, drága szűzanyám a mennyekben, ments meg a buta libáktól.

— Semmi ilyesféle, — Rosamund feleli sértődött hangon. — Boszorkányok nem léteznek. Ezt én tudom. De mielőtt beosztottak börtönőrnek álruhás rendőrnő voltam Manhattanen. Tudod, fel kellett öltöznöm utcanőnek. Utcasarkokon álltam éjszaka és férfiaknak szexet ajánlgattam. Ha bekapták a horgot letartóztattuk őket. Rengeteg éjszakát töltöttem parkokban és sikátorokban és ott láttam Nóra Telegdy-t először. Bizony mondom, az a nő aztán tud verekedni. Egyszer láttam, ahogy összevert három testes spanyolt, akik kikezdtek vele. Még csak meg sem ingott túsarkú cipőjén. Az utcán az a szóbeszéd, hogy Nóra négyszáz éves és kapcsolatban van valami ősrégi népekkel, akik még ma is gyakorolják a sámánizmust. Szeretnék, ha csatlakozna hozzánk, de Nóra Telegdy megközelíthetetlen. Ezért nem értjük, hogy hogyan tudtál vele barátságba keveredni, egy ilyen ártatlan kinézetű lány, mint te.

— Nóra magyar származású, és összebarátkozott velem mivel én is magyar vagyok. Azt állítja, hogy ismer engem Budapestről.

— Te magyar vagy? — Rosamund kérdezi és tudom, hogy csak hízelegni akar, hogy jó legyen nálam. Valami nagyon fontosat akar tőlem. Legalább is valamit, ami fontos neki.

— Igen, magyar vagyok, — felelem óvatosan.

— Társaskörünkben van egy nő, — folytatja, — akinek az apja Magyarországon született. Nagyon okos éles eszű lány az illető. Rengeteg érdekes embert ismer. Nagyon kedveljük és nagy reményeket fűzünk hozzá.

— Mi a neve? Lehet, hogy ismerem.

— Rebecca Cohn.

— Soha nem hallottam ezt a nevet. — rázom a fejemet.

— Szeretnék benneteket bemutatni egymásnak. — Rosamund ráteszi kezét az enyémre és komoly, lelkesedéssel teli hangon folytatja. — Sok közös témátok kell, hogy legyen. És meghívhatnád Nórát is találkozóinkra, ő is magyar.

Ebéd után gyorsan kimegy az eszemből Rosamund és barátnője, Rebecca. Vannak fontosabb dolgaim is, minthogy két bálványimádó csodabogár miatt aggódjak. Legelőbb állást kellene kapnom. Tartalékpénzem gyorsan fogy és valami állandó jövedelemre van szükségem, hogy fenntartsam a lakásomat és az életszínvonalat, amit megszoktam és megszerettem. Ismerek egy televízió műsorigazgatót, Chuck Lowry a neve, aki egyszer, ahogy tucatnyi barátjával és ugyanannyi palack pezsgővel ült a Párisian Girl mulató egyik kerek asztalánál és beküldött egy hatalmas piros rózsabukétát és hozzá a névjegykártyáját az öltözőmbe, amire ez volt írva.

— Szeretem magát, legyen a feleségem.

Azokban az időkben, burleszk táncosnő karrierem csúcán, csak elfintorítottam az arcomat, elbiggyesztettem a számát és apró darabokra téptem az üzenetet, persze előtte leírtam a nevet és a telefonszámot, és a függönyhasadékon keresztül megnéztem magamnak az illetőt.

Chuck Lowry, abban az időben, ötvenes éveinek közepén tisztességes úriembernek látszott. Kissé kövérkés és tök kopasz, nem éppen egy divatmagazinba való férfiszépség, de amit a későbbiekben hallottam róla, az egyik legbefolyásosabb ember a New Yorki show businessben. Négy hónappal később, ma, feltételezem, ugyanúgy néz ki, és remélhetőleg még mindig azokat a betöltetlen szerelmi érzéseket táplálja irántam.

Tehát, mit teszek? Ez tisztára nyilvánvaló végtelen egyszerűségében; megyek az első köztelefonhoz és felhívom az irodaszámát.

— Hello, Chuck, — kezdem, miután felveszi, — én vagyok, Fióna.

— A táncos tündér, — mondja olyan hangon, ami legjobban egy vízköpő köszörnyeteg szájából kilövellő sugár csobogására emlékeztet. — Minek köszönhetem a megtiszteltetést, hogy hallom a hangját.

— Állásra van szükségem.

— Mi lett azzal az egekig való lábdobáló műsorával, amit Olivia Stuart klubjában csinált?

— Kirúgott moralista meggondolásokból.

Erre Chuck hangosan hahotázni kezd. Alig tudja visszafogni magát. Lehet, hogy nem is akarja. — Moralista meggondolásokból, — kiabálja és hallom, ahogy tomboló jókedvében dobog a lábával és öklével veri az asztalt. — Az a vén csataló, amikor fiatal volt egy férfiaknak kizárólagosan klubban dolgozott, mint meztelen cigarettáárus lány és bárki megkaphatta húsz dollárért.

— Akárki volt akkor, — felelem, — ma hatalmában áll, hogy tönkretégye az életemet.

Természetesen, és okosan nem említem közelgő bírósági problémámat. Azt csak annak kell tudnia, akinek muszáj. Ha elítélnék, hosszú időre börtönbe megyek és nem lesz munkahelyre szükségem. Ha felmentenek, tisztára lesz mosva a palatáblám és lehet belőlem bármi, amit kicsi szívem kíván, és amit az ágyékom elbír.

— Az élet még maga előtt áll, ne engedje, hogy valamiféle öreg banya búskomorságba taszítsa, — hallom Chuck szavait, — vacsorázzon velem és majd találunk magának valami elfoglaltságot az NBC stúdiónál, ami legjobban megfelel a tehetségének.

— Csak mondja, hogy mikor és hol, — felelem neki vidáman csilingelő hangon és közben így filozofálok magamban. Csak az első botlás a nehéz, ha már egyszer megtetted, mit számít a második és a többi. Nem szappanból van az csinálva, hogy elfogyjon a használatban. Ami pedig a jó hírnevet illeti, az csak egy előre kiagyalt üres koncepció. A társadalom a pénztárcád vastagsága és barátaid befolyásossága szerint fog megítélni.

— Ma este nyolc órákor, — hallom Chuck szavait ismét, — az El Morocco Klubban, tudja, hogy hol van?

— Tudom, az East 54th utca és a Second Avenue sarkán, és ott leszek, — bólintok örömmel, bár Chuck nem láthatja lelkesedésemet és kérdem egy mindent ígérő, de semmire sem hajlandó hangon. — Mi legyen rajtam? Felveszek bármi ruhát, amit maga akar.

— Legyen magán valami olyan ruha, mint amit Elizabeth Taylor viselt a *No Place Under the Sun* filmben. Szeretem azt a ruhát, különösen egy olyan csinos fiatal nőn, mint maga.

Na, ez aztán tényleg egy filmszakértő, gondolom. Szerencsére én is láttam a filmet és tudom, hogy miről beszél és magabiztosan válaszolok.

— Három változat is van nekem ebből a ruhából, — csicsorgem neki, mint egy bülbülmadár. — Majd felveszem azt, aminek legmélyebb a dekoltázsa.

Ez már így van. Egy csinos nő mindig számíthat a férfihormonok beindulására, ha megcsillantja nekik női vonzerejét. Itt ülök az El Morocco klub szeparéjában és Chuck Lowry a híres rendező fogja a kezemet. A klubhelyiségben rajzanak a hírességek, néhányat ismerek közülük, a többi mind szuper elegánsnak néz ki és tele lehetnek pénzzel. A harmadik pohárnyi pezsgő és a második sztriptíz girl anyaszült pucéran való kivonulása után Chuck elkezd a lényegről beszélni.

— Délután körültagogatódtam egy keveset, — mondja, — és telefonáltam néhány helyre. Legügyesebb lenne, ha az esti prémiumórákban fellépnél az egyik szituáció komédiában. Napközben meg ékszereket árulnál a kísérleti alapon beindított délutáni shopping műsorunkban. A nézők megismerik az arcodat, minden nő úgy szeretne kinézni, mint te és mindent megvesznek, amit rájuk nyomsz.

— Jól hangzik, — bólintok, — de szeretném, ha maradna időm egyetemre járni. Nem régen iratkoztam be az NYU dráma kurzusra.

— Rengeteg időd lesz. A show egyszer lesz egy héten. Két napig tart, amíg próbáljátok és levezítitek közönség előtt élőben. A shopping óra hétfőtől péntekig van kettő és három között. Azt nem szükséges próbálni. A sugógépről olvasod a szöveget és nem kell aggódnod semmi miatt. Jóformán semmit sem kell csinálnod, csak néha szépen kell mosolyognod.

— Mennyi a fizetés? — kérdezem és kóvályogni kezd a kobakom. Ez az évszázad legszédítőbb ajánlata kell, hogy legyen.

— Itt van a kutya elásva, — feleli Chuck, nagyot húz vastag bőrszivarjából és oldalvást kiereszt egy sorozat füstkarikát. — Az igazgatóság ugyan ismer téged és már régóta kiszemeltek maguknak, de a formáság végett kell, hogy legyen egy interjú a művészeti bizottság előtt, aminek én vagyok az elnöke. Ha sikerül az interjú szeretnénk veled egy öt évre szóló, kizárólagos jellegű szerződést aláírni. Senki másnak nem dolgozhatsz, hacsak a TV társaság előzetesen írásban nem engedélyezi, és le nem nyúlja részét. A próbákon pontosan kell megjelenned és a forgatás egész folyamán józan, drog nélküli állapotban kell, hogy maradj.

— Azzal nem lesz baj, — felelem, — de mennyi lesz a fizetés? Jelentős költségeim vannak és fitogtatnom kell gazdag nő mivoltomat.

— Ötvenezernél nem tudunk egy évben többet fizetni, de adunk tíz százalék komissziót a shopping órán eladott portékából. Hogyan tetszene valami ilyesmi?

— Oh, Chuck, — karjaimat nyaka köré fonom és összecsókolom arcát. — Az ajánlat nagyszerű. Sokkal több, mint amennyit reméltem. Mutassa a szerződést, hol kell aláírom?

— Holnap. Jöjjön fel az irodámba. Összehozom az interjút és előkészítjük a szerződési dokumentumot. Ha megnyeri a bizottság tetszését, amit biztosra veszek, megmutathatja a szerződésjavaslatot menedzserének vagy tanácsadójának, kérje ki a

véleményét és az javítson bele, ha kell. Ha minden jól megy, kis művésznő, pár napon belül remek állása lesz.

— Itt kell, hogy legyen valami ármányos csali, — felelem és kihúزم magam öleléséből.

— Én, én vagyok a csali, — válaszolja ravaszkás mosollyal. — Alkalmanként, néha, amikor időm akad játszódni, szeretnék elegáns helyeken megjelenni magával és szeretném utána hazavinni. Szerelemről vagy állandó kapcsolatról nem lesz szó. Nem érdekel, hogy mit csinál, ha nincs velem, de ha hívom, akkor jöjjön azonnal és legyen ideje rám.

— Például ma este, — nézek rá és csiklandós hangon kacagni kezdek. — Ma éjszakára is hazavisz?

— Nem, — Chuck feleli és arca elkomolyodik. Ez a férfi tisztel engem, gondolom, tudja, hogy bajban vagyok, és nem akarja kihasználni nehéz helyzetemet és nem akar másnap kitenni az utcára. Chuck ritka értékes lelemény, egy igazi úriember. És amennyire értesülve vagyok, nincs felesége. — Nem ma éjszaka, — Chuck folytatja, — Először legyen egy aláírt szerződésed az NBC stúdióval, én majd csak utána aratom le munkám gyümölcsét.

— Milyen gyümölcsöt, — kérdezem, bár tudom pontosan, hogy mit forgat a fejében.

— Téged, — feleli tegeződve és szájon csókol, — leszakítalak, mint egy hamvas szilvát és a szeretőmmé teszek.

Mire hazaérek már reggel négy óra. Az ajtónálló mélyen alszik üvegkalitkájában és észrevétlenül besétálok az épületbe. Ez a biztonsági szolgálat, amiért fizetünk, gondolom méltatlankodva. Nem csoda, hogy Mrs. Highlandert ismeretlen tettesek álmában megfojtották.

A lift felvisz a huszonkettedik emeletre és végre bent vagyok a lakásomban. Nem tudok aludni és kivágott selyemruhámat magamon hagyva kinyitom a francia ajtót és kilépek kicsiny balkonomra. Kikönyökölök a korlátra és nehezedő felsőtestem súlyát karjaimon nyugtatom. Előttem fekszik az éjjeli város, tele milliónyi csillogó lámpással. A látvány olyan, mint a végtelen égboltozat ezüstporral beszórt kárpitja. Kivéve a Central Park sötét erdejét, a város oxigénadó tüdejét, mely óriási sóhajtással leheli felém frissítő levegőjét és megtölti mellkasom. Miért, tépelődöm, hogy a magasba vezető út szennyes öregemberek ágyában való hentergésen vezet keresztül? Hová lett az igaz szerelem és a mámorító romantika két fiatal és ártatlan mátkapár között?

Hová lett az aranyközépút? Miért nincs létezés az utcai koldulás és lelked és tested alkuba bocsátása között? Miért nem tudtam magamnak egy korban hozzám illő szeretőt szerezni, miért nem tudott mátkám támogatni és eltartani és miért nem adhattam neki én gyermeket? Mire való a fény és a hírnév csábítása, és miért nincs jutalom a becsületességért? Miért ad neked az élet alkalmat és miért húzza be a gyeplődöt, ha futni akarsz sikerrel? Meg kell kérdezni Steve-t, hogy miért tör romlásomra? Miért tette velem ezt a szörnyű dolgot, miért nem elég neki a pénz amit, mint építész mérnök keres és miért nem elég neki a pénz, amihez házassága révén

jutott? Miért kell lopnia, ha alkalma adódik rá? Miért kell letépnie az útja mentében talált bimbóba hasadó virágot? Miért kell minden rózsaszínű hajnalt a gyász és a tragédia szomorú színével feketére festenie, ahelyett, hogy reményt adna és nevelgetné, öntözgetné a megújult ifjúság törekény jelképét?

Sokkal jobb volt Yvette-l lakni. Lakásunk kicsi volt, de közeli társai voltunk egymásnak. Együtt reggeliztünk és mindent megbeszéltünk, ami történt velünk. Idős barátom Gyula bácsi, ő tényleg szeretett engem, igazi szex nélküli szeretettel. Ma rengeteg férfi szeret, de nem akarom, hogy szeressenek. Én akarok szeretni valakit. Karomba akarok tartani és simogatni akarok valakit, akit szívemből kedvelek, és akiben valóban megbízhatok. Szeretném, ha gyermekem lenne és kebleimből szoptathatnám. Az én saját testem része lenne, aki minden feltétel nélkül szeretne és köszönné, amit teszek érte. Természetesen lennének kikötések, táplálnom kellene és vigyáznom kellene rá, cserélnem kellene pelenkáját és altató dalokat kellene, hogy duruzsoljak fülébe, te ezt a kötelességem kedvelve teljesíteném. De felnőne és gyűlölni kezdene, pénzt követelne cigarettára és alkoholra. Drága Istenem, miért olyan hideg és magányos az élet a magas hegy tetején? Vallás, szent dalok éneklése a templomban, igen, ez adna nekem lelki békét. De nincs időm. Pénzt kell keresnem, hogy tápláljam mammon bálványát, szolgálnom és etetnem kell a szörnyeteget.

Álmosodni kezdek; végre, nincs szükségem a pirulákra, amiket Nick többször is adott. Nem akarok megindulni azon a csúszós lejtőn, ami egyedül csak a férgek völgyébe vezet. A férgekébe, melyek tested belülről eszik és rágják üresre. Addig, amíg nem marad belőled csak egy száraz, elhasznált és üres hüvely, egy múmia bőr, amit többé nem ígér semmit és nem tart magában semmit.

Meg fogok változni, jobb akarok lenni. Van akaratom és lelkerőm. Olyan akarok lenni, mint Nóra. Nóra a szennyes világ felett áll, távolian és megközelíthetetlenül, mint egy kéklő sziklaorom. Hogyan tudja ezt megtenni? Tényleg négyszáz év bölcsessége szükséges hozzá?

Igen, felelek magamnak, ahogy bemegyek és lehámozom magamról a ruhát. Ledobom alsóneműimet is és meztelenül bújok a takaró alá. Meg fogom keresni Steve-t és meg fogom kérdeni tőle, hogy miért akarja rám fogni a gyilkosságot, és mi rosszat követtem el valaha ellene? Lustig nem tanácsolná ezt az elkeseredett és buta lépést, de neki nem kell tudnia róla. Ez csak közöttem lesz és Steve között.

Rebecca Második Könyve

Rebecca Második Könyve

Első Felolvasás

Dolgaink kezdtek ügyesen alakulni, legalább is a kezdetben. Steve Giuseppe okosnak bizonyult, gojem létére, és néha, egészen eredeti ötletekkel hozakodott elő.

Egy nap, miután meg kellett, hogy hallgassuk véget nem érő panaszait idegbeteg, de gazdag feleségéről, kihúz a nadrágzsebéből egy műanyag zacskót és a koktélasztalkára teszi, a kondomos doboz mellé, ami óvszert használni kezdtünk az utóbbi időkben, miután valami furcsa betegség ütötte fel a fejét New York haladószellemű baloldali homoszexuális társadalmának tagjai között.

— Mi ez? — kérdezem, mialatt hatalmas slukkot szívok a frissen sodort marihuána cigarettából és odanyújtom Danielnek, aki kacsaszíros alsógatyájában üldögél mellettem a díványon.

— Ez a te ingyenes börtönből való szabaduláskártyád, — feleli Steve és úgy vigyorog rám, mint egy szellemi fogyatékos, aki hirtelen megtalálta kedvenc háziállatának tartott kódarabját.

— Mit értesz ez alatt? — kérdezem és nyúlok, hogy kezembe vegyem a csillogó halmazt valamit és közelebből megnézzem.

— Ne nyúlj hozzá, — Steve kezével védekezően eltakarja a darabot. — Ez egy gyémánt mandzsetta stílusú karperec és egyedül csak a tulajdonos ujjlenyomatai vannak rajta.

— Értem, — Daniel közbevág, néha olyan éles az esze, min a borotva, máskor meg olyan gyengefelfogású, mint egy kapanyél. — Magunkkal visszük a dolgot; az öreg szivacsból kinyomjuk a lelket és a karperec tulajdonosára kenjük a gyilkosságot. Letartóztatják, és mi besöpörjük a pénzt. Tökéletesen zseniális. Magam sem tudtam volna okosabban kiagyalni.

— Ki a szerencsés ékszertulajdonos?

— Egy fiatal ribanc, Fióna Tóth.

— Az egyik dörzsölő partnered? — kérdezem és övcsatja alatt jó erősen a hasára csapok.

— Valami olyasmi, — Steve nevet, — az ágyában találtam, amíg a hasa tetején feküdtem.

— Hogyhogy nincsenek rajta a te ujjlenyomataid?

— Szokásom, hogy fehér cérnakesztyűt viselek. A bőröm érzékeny a porra és azokban a napokban csúnya ekcémafertőzés kínozott, amit takarni akartam.

— Micsoda briliáns előjáték, — Daniel megköszörüli a torkát, és ismét nagyot húz a marihuána cigiből.

— Előrelátás, — javítom ki és bocsánatkérő pillantást vetek Steve felé. — Örökké a pócegdörben jár az agya, és meg kell, hogy bocsáss neki.

— Éppen ezt utálok az egészben, — Daniel morog tovább és kiköp egyet oldalra.

— Mit és miben? — kérdezzük egyszerre.

— A világ, ezt látnotok kell, egyre rosszabb osztálytársadalom felé süllyed. — Daniel mondja, krákog egy párszor, előhúz egy öngyújtót és újragyújtja a kendercigarettaát. — A jóképű emberek jóképű emberekkel közössülve szaporodnak; a legjobb minőségű anyaméhvel rendelkező tetszetős nők a legjobb svádájú férfiakat választják ki. Magas lányok náluk is magasabb fiúkkal járnak ki. Csinos arcocskák szívdöglesztően jóvágású férfiakat követelnek. Ez afféle természetes kiválasztódási folyamat, ami tökéletesen elfogadható az állatvilágban, de nem megfelelő az emberi társadalom esetében.

— Miért?

— A ronda népek is szexeznek. Nem vetted észre a szupermarket boltban, vagy a földalattin utazva, vagy a városi közparkokban, hogy még a legvisszatasztóbb külsejű nők is terhesek. Ki áldotta meg őket gyermekkel? Az eszes férfiak? Nem. Valaki gazdag vagy jóképű? Nem. A világ legocsmányabb férfiaival, akik egy fokkal, ha szebbek az ördögnél azokkal dugnak és a kölykeik, erről ne is beszéljünk, azok rondábbak lesznek, mint a világháború.

— Ez egy rasszista elmélet, — figyelmeztetem.

— Pontosan, az emberiség szép és ronda alfajára való szétválasztása a lehető legveszélyesebb fajüldöző koncepció, ami valaha is létezett. Még a pénzen és vagyonon alapuló jelenlegi kasztrendszerünkénél is sokkal rombolóbb.

— Daniel, — mondom, — te mit gondolsz, melyik csoportba tartozunk mi?

— Mi fogamzásgátlót használunk, — feleli, — ami afféle struccpolitika. Dugd be a fejed a homokba és a veszély eltűnik.

— Daniel, — kiáltom, a drog már az én agyamat is kezdi összezavarni. — Te ijesztgetsz engem. Mi a végső megoldás? Kellett, hogy mostanra kigondoljál már valamit.

— Igen, — ordítja és öklével az asztalra üt. — A szép embereket államosítanunk kell és jegyre kell, hogy adjuk. Ha én leszek a kormányzó törvénybe iktatom, hogy jóképű népek csak ronda népekkel szexezhetnek.

— Mint jómagad? — mondom.

— Azt tutira veheted, — feleli.

— Meggondoltam magam, — jelenti ki Steve határozott hangon, — Fióna szépséges és én vele akarok gyerekeket.

— Nem, — Daniel felugrik és torkon ragadja Steve-t. — Add ide a karperecet és a kulcsot Mrs. Highlander lakásához. Te maradj a ronda feleségeddel és legyen hat csíkos zebra gyerekeitek. Fióna meg szaporodjon a lehető legocsmányabb börtönőrrel.

Magasröptű indokolását követve Daniel addig rázza Steve-t a nyakánál fogva, amíg a kulcs és a takarító szervice névjegykártyája kiesik a zsebéből. Daniel felkapja azokat és kijelenti.

— Siker vagy bukás, a kocka el van vetve; ma éjszaka a mi éjszakánk és kora reggelre minden el lesz végezve és befejezve.

Steve morog valami olyasfélét, hogy neki igazából semmi köze az egészhez, mi azt csinálunk, amit jónak látunk, és ő a feleségével vakációra megy a Bahama szigetekre, és el kell érniük az utolsó esti járatot, a La Guardia reptérrel, és ha mi mégis végrehajtjuk a tervünket az a mi lelkiismeretünkön fog száradni, ha egyáltalán van nekünk olyasmi.

Daniel nem is hallja, amit Steve morog. Négy óra hossznyi délutáni alvópihenőt vesz, ami után lemegyünk a Woolworth áruházba és veszünk néhány szükségességet. Egy vödört, szivacsot, felmosórongyot, néhány portörlőruhát, egy kendervászon overalt, egy kötényt és nekem egy hatalmas kofakendőt. Utána ismét alszik egészen reggel négyig, majd kimegyünk a Bryant parkba a könyvtár mögé és veszünk egy fél kiló marihuána füvet egy loknis hajú Rastafarian drog handlétől.

Hajnali öt óra felé, spanyol takarítónőnek és hombre élettársának felöltözve és lent valahol a Greenwich Village környékén eszünk egy tojásos szendvicset egy McDonald gyorsbüfében és méregerős kávéval leöblítjük. Reggeli után a Lexington Avenue IRT földalatti zötyögve felmegyünk a felsővárosba.

A földalatti állomástól gyalog megyünk a Park Avenue épületig, ahol Mrs. Highlander lakik, jelenleg, teszem hozzá gondolatban, de nem sokáig, ha sikerül az akciónk.

Az épület kapuját zárva találjuk, nem csoda, koromfekete éjszaka van. Csöngetünk és megverjük a kaput, hogy felébresszük az éjjeli őr. A manusz kijön üvegkalitkájából és csipás szemeivel alaposan végigmér minket. Fiatalembernek látszik, feltételezem, hogy alkoholista, mert leheletében, amit ránk fúj, erősen keveredik a dupla martini és a skót viszki.

— Mit akarnak? — morogja ellenségesen és megvakarja kidülledő pókhasát.

— Signora Highlander, kell takarítani lakást neki, — Daniel feleli és rámutat a porszívóra, a nyeles felmosórongyra és a vödörré, amit én cipelek.

— Nem csöngethetem fel ilyen korai órában, — mondja az ajtónálló és alkoholgőzzel kevert fokhagymásat böfög hozzá. — Jöjjenek vissza kilenc után.

— Nem tudni csinálni, mio amigo, — Daniel forgatja a szemeit és kezeit imádkozóan összeszi. — Van nekünk másik munka az alsóvárosban, tizenkettőkor. Engedjen be. A nagyságos asszony adott cédulát, nézze, itt van, hogy eressen be és kezdhünk a konyhában, ha még ő alszik.

A portás meredten nézi a cédulát. Olvashatatlan macskakaparással ráírva valami szöveg, egy takarító vállalat business kártyájára, amiről még idáig soha nem hallottam, Abner és Abner, valami ilyesféle, megbízható és tisztességes egy hely lehet, gondolom gúnyosan.

— Írják be a nevüket a könyvbe, — morogja és visszahúzódik fülkéjébe.

Daniel beírja a cég nevét a vendégjegyzékbe és a portás teljesen észrevétlenül hagyja, hogy Daniel többször is meg kell, hogy nézze a név helyesírását.

Senki nincs a liftben. Emelkedünk fel, kiszállunk és csendben lopakodva előre észrevétlenül elérjük Mrs. Highlander lakásának ajtaját.

— Biztos, hogy ez az? — kérdezem, — a név nincs kiírva.

— Biztos, — Daniel felcsattan, — és ne aggódj minden miatt. Nem lesz semmi probléma.

Igaza van. A kulcs könnyen fordul a zárban, Daniel beüti a kódot és a riasztó nem szólal meg. Síri csend van mindenütt, mint egy kriptában. A konyha a

jobboldalunkon, egy kicsiny ebédlőrész közvetlen előttünk, utána a nappali és a faltól falig érő ablak és kívül széles terasz és jobb felől egy korridor a hálósobák felé. Lábujjhegyen az elsőhöz lépkedek, majd a másodikhoz, és ott látom Mrs. Highlandert. Legalább is ő kell, hogy legyen, lábfeje kikukucskál a paplan alól és egy bozóttra való szürke haj göndörödik a párnáján.

A vénséges szatyor a hasán alszik, dohogok, hogyan fogunk ráülni az arcára?

Daniel bemegy a fürdőszobába. Hallom, ahogy felcsapja a vécéfedőt és erős sugárban eresztetni kezd. — Mit csinálsz? — kérdezem, — meg vagy örülve? Felébresztet.

— Muszáj volt, hogy kiengedjem, — súgja vissza és tisztán hallom, ahogy vadul rázza le róla cseppeket. — Túl sok kávé ittam, de ne félj, nem fogom lehúzni.

Kevéssel később kijön a vécéből, még mindig vacakol a zipzárával és, ahogy meglát kapásból kérdezi, — Hol van?

— Ott, — biccentem fejemet a második hálósoba nyitott ajtaja felé. — Alszik, mint a mormota. — mondom és hozzáteszem idegesen. — Hozzáértél a vécéhez? Mindenben biztosan rajtahagyhattad az ujjlenyomataid.

— Takarítsd le, — feleli vigyorogva. — Ezért hívtak téged, a takarítószolgálatot.

Kezdek dolgozni; több helyen is otthagyhatta ujjlenyomatait és minden felületet le kell, hogy töröljek. Kisvártatva zajt hallok a hálósobából, küszködés, nyögések, káromkodások és egy dörgedelmes szellentés. Ledobok mindent és rohanok, lássam csak, hogy mi folyik odabenn.

Daniel az ágy tetejében térdel. Szétvetett combjai között Mrs. Highlander fejét látom, aki rettenetesen püföli Daniel hátát a karjaival és térdéivel dühödten rugdossa a hátsóját.

— Segíts! — Daniel kiabálja nekem, — a vén boszorkány harapja le a péniszem.

— Mit? Hogyan? — sikítok elfojtott hangon.

— Fuss és hozz egy vasserpenyőt a konyhából és vágd fejbe.

Szaladok a konyhába, de semmit sem találok. Akkor váratlanul csöng a telefon és felkapom. A kapus van a vonalban és kérdezi.

— Minden rendben van, Mrs. Highlander. Megfelelőnek találja a takarítószolgálatot?

— Rendes társaságnak néznek ki, George, — felelem, egyenruháján előzőleg láttam a nevét kiírva. — Már dolgoznak, és én éppen kávé csinálok magamnak. Köszönöm figyelmességét, hogy kérdezi.

Mire a vasserpenyővel a kezemben visszakerülök a hálósobába Daniel az ágy mellett áll és porolja le a ruháját.

— Mi történt? — kérdezem, — meghalt a néni?

— Igen, — Daniel bólint, — megfulladt a fütőkösömön.

— Te aljas szemétláda, — morgom, — hogyan került bele a szájába?

— A zipzáramat nem zártam be teljesen és felcsúszott. A dorongom kibuggyant belőle és egyre nagyobb lett és a vénasszony befalta és rágódni kezdett rajta. Tiszta baleset volt, semmi esetre sem az én hibám.

— Akárhogy is történt, — sóhajtok, — misszionkat teljesítettük és hordjuk innen irhánkat.

— Még nem, — Daniel néz rám borzasztóan érthetetlen arcon és vádaskodó hangon kérdezi. — Hol a karkötő?

— A vödörben.

— Hozd ide.

— Te hozd ide.

— Ne vitatkozz, Rebecca. Én nem vagyok az apád.

— Hála a magasságosnak, csak büntársam vagy.

— Ne légy annyira beijedős, semmiféle bűn nem lett itt elkövetve.

— Akkor miért hagyjunk itt egy ilyen drága darabot? Nekem valahogy tetszik. Gondolom, hogy megér több ezer dollárt.

— Ugyan már, Rebecca, ne légy ennyire burzsujgondolkodású. Hozd az ékszert és dob le a hulla mellé. Ha a halottkém gyanúsna találja a vénasszony halálát, legalább rákenhetjük a gyilkosságot ennek a bizsunak a tulajdonosára.

— Rendben, — rándítok a vállamon. — Hozom, de remélem, hogy nem hagyunk semmi mást hátra.

— Nem, — Daniel még egy utolsó pillantást vett a hülőben lévő női testre és mintha valami végtelenül undorító dolgot forgatna a fejében sajnálkozó hangon kijelenti. — Sajnálom, de nem értem el tetőmet és nem lőttem el magam.

Férfiak, micsoda ocsmány egy kitenyészített állatfajta, gondolom, és behozom a műanyag zacskót és kiürítem tartalmát Mrs. Highlander bénultan lógó alsó karja mellé.

Rebecca Második Könyve

Második Felolvasás

Néhány hét múlik el. Steve eskü alatti letétet adott a rendőrségen és valami nő, Fióna Tóth nevű, afféle jázminvirág, ami a sötétben virágzik, le lett tartóztatva Mrs. Highlander időelőtti haláláért. Ha rá gondolok a körülményekre, ahogy a néni kimúlt, fogalmam sincs, hogy a rendőrség mit gondolhatott. Bizonyára feltételezték, mivel a halál oka egy tompa tárgy volt, ami elzárta az áldozat légcsövét, hogy a gyanúsított, egy fiatal nő, egy gumi fütykőst, gyertyát vagy egy uborkát használhatott. Micsoda kolosszális ötlet. Kellett volna vennünk egyet a 42nd utcában és azt is ott kellett volna, hogy hagyjuk a helyszínen. Kár, hogy nem gondoltunk erre hamarabb. De ki gondolta volna, hogy Daniel ilyen ocsmány állat lesz. Ez nem volt beleírva forgatókönyvbe. Késő bánat, lefolyt víz a Hudson folyón.

Nem lenne szabad, hogy megbánást érezzek. Fogadom, hogy ez a Fióna Tóth egy utcai hetéra vagy legfeljebb házhoz jövő örömlány, nem nagy vesztesége a társadalomnak, talán csak néhány válogatott kliensének. Mit törődnek én az ő bajával? Az ő problémája nem az én fejfájásom. De ez a rémségesen undorító dolog, amivel vádolják. Nem szeretnék a bőrében lenni. Ez az aljas Daniel, a következő alkalommal, ha ilyen merevedése lesz, verjen széjjel vele egy vasrácsot. Egy olyat, amit a kapus olyan vonakodva nyitott ki.

Steve Giuseppe komolyabb probléma. Gyengejellemű, könnyen befolyásolható alak, aki gyakran keveredik ellentmondásokba. Főképpen, ha be van ijedve.

Sietve diktálta tollba a letétét, hogy kimossa magát és ne őt gyanúsítsák, mivel neki volt a legkézenfekvőbb oka, hogy hidegre tegye a vén szatyrot. Steve megbízhatatlan, hajlik, mint nádszál a szélben, és változtatja az álláspontját, attól függően merről fúj a szél és mekkora a nyomás.

Mi ketten, Daniel és én nagyon aggódunk, hogy valakinek köpni fog és bemárt minket a pácoló kádba. Még nem jött el az ideje, hogy kicsináljuk, mert nagyon ravaszul húzza az időt, hogy átutaltassa a pénzt a nevünkre. Kedvesek kell, hogy legyünk hozzá, biztosítanunk kell örök barátságunkról, legalább is addig, amíg megteszi megállapodásunkba kikötött köteleességét.

Ami akció után többet nincs szükségünk rá. Értéktelen szemét lesz és ezt ő nagyon jól tudja. Alábecsülném képességeit? Talán, lehet, és mi van akkor, ha az egész pénzt meg akarja magának tartani? Elválna neurózisos feleségétől és az értelmiségi becsületesség álarca alatt és egy feddhetetlen erkölcsi háttér feltételezésével újakezdi életét. Minél hamarabb beszélnem kell vele és meg kell tudnom, hogy hogyan is állunk. Mielőtt túl késő és Mrs. Highlander milliói nélkül menekülnünk kell ebből az országból.

Hogy erősítsem sportos kondíciómat, rendszeresen teniszezek a városi pályákon, leginkább a Riverside Park sporttelepen, Manhattan nyugati oldalán. Imádom ezt a vízparti promenádot, a sziklakiugrásokat, fenséges erdeinek sűrű lombozatát és dúsfüvű napfényes mezőit, és az egész nyugodt atmoszférát, ami a Hudson folyó széles vizeitükre koronáz és tesz egészsé.

Ezen a helyen találkoztam Rosamund Swansonnal a vikingszármazású szőke nővel, aki több évvel ezelőtt eredetileg bemutatott spiritualista szeánsz csoportjába. Rosamund maga volt Arno Breker, a náci szobrászművész Psyche mesterművének, a legtökéletesebb testű és legárjább arcú nőnek megtestesülése, akit valaha is ezen a földön egy alkotó létrehozott.

Tenisz és megszámlálhatatlan órányi súlyemelés és tornászás formálta ki izmait melyek csábító nőiességgel játszanak testén és hosszú karjain és lábain és megszentelt kehelyszerű szélesen ringó csípején.

Ha férfi lennék, vagy egy lesboszi, őrijítően vágyó szerelembe esnék istenien felséges alakjával.

Nem, talán sajnálatra méltóan nem, de nem vagyok egyik sem, de az nem jelenti azt, hogy nem csodálhatom tökéletes szépségét és fenséges mivoltát.

Ezen a mostani vasárnapon is, miután Rosamund 6:0, 6:1-re tönkrevert két teniszmérkőzésben is leülünk, egy pohár narancslevet inni a teraszon, mely kinéz a Hudson folyóra.

— Kellene új tagokat beszerveznünk valkűr istennő társaságunkba, — Rosamund kezdi a beszélgetést mialatt enervált mozdulattal letörli magas homlokára kiült izzadságcseppeket, — és meg is találtam a tökéletes jelöltet.

— Ki lenne az? — kérdezem tetetett érdeklődéssel, gondolataim inkább azzal vannak elfoglalva, hogy Rosamund hogyan fonná át izmos combjaival derekam vékonyát.

— Egy magyar nő, a neve Fióna Tóth. Bájos kis teremtés, tehetséges és ambiciózus, de leginkább a legértékesebb dolog róla...

— Óróla? — vágok közbe, de a máris szeretném leharapni a nyelvemet. Rosamund rendőrnő, jelenleg egyenruhás börtönőr, ki tudja, milyen céllal szándékozik felhozni balszerencsés célprédánk nevét?

— Igen, óróla. Ismered? — Rosamund nem hagyja észrevétlenül tétovázásomat és éles, határozott hangon kérdezi.

— Nem, nem ismerem, — felelem, és nem hazudok. Nem ismerem Tóth kisasszonyt. Miss Tóth Steve Giuseppe volt szimpátiája, ami kapcsolat nem éppen a kis nő legjobb előnyére dolgozta ki magát.

— Fióna ismeri Nóra Telegdyt. Gondolom, hogy nagyon is jó barátnők. Ez tökéletes alkalmat nyújtana nekünk, hogy csoportunkba invitáljuk Manhattan éjszakáinak titokzatos rémasszonyát.

— Rendben, — vonom meg a vállamat, — megpróbálhatjuk, — mondom, pedig nem szeretem az ötletet egyáltalán. — Nem látok benne nagy veszélyt, ha megteszünk minden elővigyázatosságot és óvatosak leszünk velük, amíg be nem bizonyítják alkalmasságukat és át nem esnek a beavatáson.

— Éppen itt jön, — Rosamund arca nyájas mosolyra kerekedik és a vállaim túl, valahova távolabbra néz.

Megfordulok és egy fiatal nőt látok, lehetne mondani, hogy csinos, de nem az én esetem. Lépked lefele a kavicsos ösvényen és barátságos üdvözlésre emeli a kezét.

— Itt vagyok, Rosamund, — mondja, — ahogy ígértem.

— Fióna, ez itt Rebecca. Rebecca ez itt Fióna, — Rosamund feláll, Fióna arca mellett kétszer a levegőbe csókol és a szomszédos asztaltól elvéve széket húz neki.

— Nagyon szép itt, — Fióna körbenéz, — tökéletesen igazad volt, Rosamund. Valóban szükségem van a friss levegőre és szabad ég alatt való sportolásra.

— Ti mind a ketten Magyarországról valók vagytok, — Rosamund nevet és a teniszütő nyelét a lába közé fogva húzogatja az ujjait rajta. — Sok közös témátok kell, hogy legyen.

Fióna várakozó mosollyal az arcán szemlél, de nem jön, hogy megosszam lelkesedését. Az öregem soha nem mondott egy jó szót sem az országról, ahol született. Rámeredek és nekiszegezem a kérdést.

— Keresztény vagy?

— Nem vagyok túlságosan vallásos, — feleli zavarba jött hangon és szégyen sötétíti el arcát. Szeretem rajtuk látni ezt a nézést. Megérdemlik az örök kárhozatot. Mi soha nem felejtünk és soha meg nem bocsájtunk. — De meg lettem keresztelve, — hallom Fióna hangját megint, — megvolt az első áldozásom és béráltam. A vasárnapi misén néha szólóba énekelek katolikus templomunkban.

— Mesélj nekünk valami Nóra Telegdyről, — Rosamund próbálja a témát veszélyes vizekről másfele kormányozni, — Nóra is vallásos?

— Nem mondhatnám, — visszanyerve magabiztosságát Fióna, ez a beképzelt kicsi szuka úgy beszél, mintha ősrégi titkok tudója lenne. — Soha be nem tenné a lábát semmiféle templomba és úgy kerüli a papokat és a rabbikat, mint mások a leprásokat vagy a fekete himlővel fertőzötteket.

— Seprűnyélen nem lovagol? — kérdezem gúnyos hangon és olyan éles hangon nevetek fel, hogy egy csapat seregély kirepül a felettünk lévő fa lombjai közül és átmenekül a Hudson túlsó oldalára.

— Miért, te tudsz? — Fióna a lehető legszemtelenebb hangon vág vissza, — de azon kívül, hogy művelt, tájékozott és teljesen járatos a régi vallásokról és sámánizmusról folytatott kutatásokban, Nóra teljesen normális.

— Beszélt neked valaha Inana istennőről? — kérdezi Rosamund, mintha bátorítani akarná Fionát és készen állna, hogy meghívja találkozóiinkra.

— Igen, említette, — Fióna mosolyog, mennyire undorító is visszataszító a hamisság azon az enervált és nevetséges száján, mintha éppen székletnyomási gyönyöre lenne, vagy egy vödörnyi okádás kellemes előérzete csiklandozná. — Nóra sokat mesél nekünk Inana-ról és más istenségekről, — hallom undorodva ahogy Fióna folytatja, — mintha Thoth-Lunus és a holdistennő és a napisten személyes ismerősei lennének, és bármikor kikérhetné tanácsukat.

— Mi mást tudsz róla?

— Szeret mezítelenül táncolni a lobogó lángok előtt és egy alkalommal valahol New Jersey-ben egy öreg amerikai indiánt olyan transzba tett, hogy az felmászott a totempőzra legtetejére.

— Az egyik pálya percekben belül szabad lesz, és ki kellene használnunk az alkalmat. Játsszunk egy harmadik mérkőzést, Rosamund, — mondom a barátnőmnek és jeges arccal bólintok Fióna felé. — Igazán örvendek, hogy találkoztunk.

— Fióna, te is játszol? — kérdezi tőle Rosamund legnagyobb mérgemre.

— Igen, — Fióna kerepelve nevet, mint egy csiklandós fakopáncs. — Meg tudom ütni a labdát, ifjúsági válogatott voltam odahaza.

— Mondok valamit, — Rosamund mondja teljesen indokolatlanul belelkesegett hangon. — Játsszunk egy ausztráliai hármast. Minden második szett után forgunk. Aki egyedibe nyer, két pontot kap, ha párosban, mindkettő egy-egy pontot.

— Nem lehet vastag farmerben és cúgos cipőben játszani, ami rajta van. — tiltakozom. — Rendes szerelés kell és teniszcipő, hogy a pályára léphessen.

— Felhúzhatja a tartalék cipőmet és felveheti a csereruhámat, — Rosamund kezébe veszi sporttáskáját és Fióna kezébe adja. — A ruha és a zoknik frissen vannak mosva és magadon hagyhatod az alsóruhád.

— Nem játszhat tonga bugyiban, — próbálom lebeszélni Rosamundot, — ami valami rikító színben bizonyára rajta van, és amiből kilátszik a fenéke.

— Ezzel nem lesz baj, — Fióna mosolyog, — ha nem szerepelek a színpadon, mindig pamut nagymama bugyit viselek, ami mindent eltakar.

Ezzel elvesztettem a vitát, ami még jobban bedühít. Meg fogom mondani Rosamundnak, hogy miféle ringyó ez a kis pikszis és mit csináltunk vele. Rosamund nem fog köpni. Vérszerződést kötöttünk, hogy és megesküdtünk, hogy titkainkat nem mondjuk el senki kívülállónak. Igaz barátnőm nem fog beárulni egy tollas hátú ostoba libáért.

Teniszezünk; egy teljes óráig tart az első játszma és Fióna mind a kettőnket tropára ver. Na, mi az, gondolom, valami szuperkanca ez a lotyó? Most már igazán utálok. Tisztára örvendek, hogy ő megy a börtönbe és nem én.

Fionával való összeismerkedés és a teniszben elszenvedett hármass meccsveszteség teljesen elrontotta a hangulatomat. Fel kell, hogy keressem Giuseppe-t és emlékeztessenem, hogy csipkedje magát és utaltassa át a pénzt titkos svájci bankszámlánkra. Ez az alak valami aljasul rosszban sántikál. Fogadom, hogy még mindig beteges érzéseket táplál Fióna iránt és egy szép napon, a térdein fog könyörögni bocsánatáért.

Vasárnap délutánonként Steve szokása szerint egy füsttel teli billiárdbárban tölti az idejét, valahol az East Tremont Avenue környékén a Bronxban.

Zuhog az eső és az eltömődött utcai lefolyóárkok megtelnek és bokáig merülök valami zavaros ereszcatorna lében, ahogy kilépek a taxiból és igyekezem a zajos csehó felé. Két lépéssel átszökkenek a töredezett burkolatú járdán, belépek és kutatok Steve után a kavargó dohányfüst és kipárolgó férfitestek izzadságfelhőjével ködösített helyiségben, ami atmoszféra úgy üt szembe, mintha egy római falanx légionáriusai hengerelnének le.

Látom, ott van, szája sarkából cigaretta lóg, soha nem tudtam, hogy bagózik, és ránehezedik egy billiárdasztalra. A billiárdpálya krétázott keskeny végét bal

hüvelykujján nyugtatja, vastag végét a jobb kezében és szemeivel meredten fixírozza az egyik golyót.

Testtartása a legmegtestesültebb példája a meg-ne-merj-zavarni koncentrálásnak és egy robbanásra kész puskaporos hordó horderejének.

Nem a legalkalmasabb pillant, hogy megzavarjam. Leülök a bárpult mellé egy magas székre és várok.

A testes olaszkinézetű bártender, piros kockás köténye derekára kötve jön és Black Russian, kávélikórral kevert vodka italt rendelék tőle. Megkeveri az ital egy tömzsi rock pohárban és a kemény pultfelületen tompán ütődő súlyos mozdulattal leteszi elém.

Bedugom a nyelvem az italba és felnyalok egy cseppet. Mellettem ül egy részeg alak, meglátja mozdulatomat és megjegyzi.

— Erős lesz az neked, csinibaba. Próbálj meg inkább egy mentás zöldsöcskét vanília fagyalattal.

— Menj szopni az anyádhoz, — felelem neki.

— Hol a legényed? Kivel vagy itt? — kérdezi és ujjával pattint a csaposnak. — Duplázza meg a barátnőm adagját, ami előtte van, és hozzon nekem is egyet.

— Magamban vagyok itt, — vetek rá gyilkos pillantást. — Nincs kedvem ismerkedni és szeretném, ha nem zavarna.

— Odakinn esik, de van jó meleg és száraz szobám, — feleli. — Szeretne feljönni hozzám és összebújni velem az ágyamban?

— Ha olyan jó az a szoba, — felelem, — miért nem marad otthon és élvezi?

— Komplikált történet, — böfög egy bűdöset, — nehéz lenne elmagyarázni és úgysem értené meg.

Egy másik férfi is jön és leül a másik oldalamon lévő bárszékre. — Ne törődjön vele, — Házmester a Parkchester apartmant komplexnél, és a felesége gyakran kidobja az utcára.

Drága magasságos, gondolom, ez aztán valami osztályon felüli gödör. Steve Giuseppe valóban jól érezheti magát ezek között a kikötői trógerek között. Hirtelen ötlettől indítva felkapom mindkét fekete orosz italomat és udvarlóimmá válni kívánó két alak arcába loccsantom.

— Porko madonna, azt a disznó szűzanyját neki, — ordítják és egyszerre csapnak felém öklükkel, — te tripperes mocskok. Ezért még megfizetsz.

Steve felnéz a kavarodás zajára és szemünk találkozik. Mellém lép, a dákó még mindig a kezében és kezével félrenyomja a két részeg. — Hagyjatok békét a signorínának, — mondja nekik, — velem van.

Steve egy távoli sarokban lévő szeparé felé irányít és a két borgözös férfi győzelmi tősztra koccintják poharaikat és hallom, ahogy az egyik mondja a másiknak. — Olyan lehet a lyuka, mint egy száraz bőrízszak, nem éri meg a fáradtságot.

Leülünk, és Steve rám néz, — Mi szél hozott erre?

— Átutaltattad már a pénzt Daniel svájci számlájára? — kérdezem késlekedés nélkül. Minél kevesebb időt töltök itt, számítom, annál jobban járok. Egyetlen fajtájukat lebecsmérlő szóval megsérted őket és kést kapsz a hátadba. Vagy inkább annál is rosszabbat, beadagolnak a helybeli hentesüzlet húsdarálójába.

— Még nem, — Steve feleli magabiztos vagány hangon.

— Miért nem?

— A hagyatéki bíró úgy döntött, hogy amíg a gyilkos ítélete nem jogerős, én gyanúsított maradok, és nem tehetem a pénzre a kezemet.

— Ez lehet még néhány hónap is.

— Legalább januárig, Fióna tárgyalása akkor kezdődik.

— Fióna, ti ketten már ismét keresztneveteken szólítjátok egymást? Remélem, hogy nem sajnálsz a kis ribancot. Steve, vagy ő, vagy mi. Eszedbe ne jusson, hogy valakinek mondj valami baromságot.

— Nem, nem fogok. — feleli, de nem néz a szemembe, mintha félne a tekintetemtől.

— Mi van Nellyvel?

— Kivel?

— A feleségeddel, te tökfejű. Remélem, hogy nem vallottál be neki se semmit.

— Nem, persze, hogy nem.

— Lehet, de ez nem elégséges. Maradj a feleségeddel a lehető legjobb viszonyban, máskülönben nagyon alágyújthat neked. Még hamisan tanúskodhat is ellened, ha megtudja, hogy hogyan került hozzád a karperec.

— Késő bánat.

— Késő bánat? Mit értesz ez alatt, Steve? Ne ijesztd ki már belőlem a zabkását.

— Külön élünk, hivatalos módon szeparálódunk. Visszaköltöztem a szüleimhez.

— Miért.

— Nelly abnormálisan féltékeny.

— Hibáztathatod?

— Nem, de jelenet után jelenetet csinál, még akkor is, ha a szupermarketben a pénztáros lánykával flörtölök. Mindennap kétszer kellett, hogy dugjak vele. Csakhogy bizonyítsam, hogy nem voltam senki mással.

— Szegény Steve, hogy sajnállak, hogy nem tudtad tartani az iramot.

— Nem, nem tudtam. Olyan nőt akarok, mint Fióna. Önálló gondolkozású, jó humorú, titokzatos és legyen olyan hangja, mint egy angyalnak és ne követeljen sokat az ágyban.

— Ne is ábrándozz róla. Eskü alatt tettél ellene tanúvallomást, amivel alaposan bemártottad, és ha most megváltoztatod a szavad senki sem fog hinni neked. Mindamellet, még ha ki is mented szépséges irháját nem veheted el feleségül, mert te kell, hogy menj a börtönbe helyette. Gyilkosságra való szövetkezés, hamis tanútétel a törvény előtt, tekintélyes összegek elsikkasztása, pénzügyi kötelességed semmibevétele, ismert terroristákkal való együttműködés, soroljam még, Steve. Az agyad teljesen meglágyult?

— Közel vagyok hozzá.

— Szedd össze magad. Tarts ki, amíg át nem utaltattad a pénzt és utána mit csinálsz, az minket többé nem érdekel. Ha a pénz a kezünkben van, mehetsz a rendőrségre és feljelentheted magad. Azonnal be fognak zárni a bolondokházába.

— Lehet, — mondja és elmélyülten bámul a semmibe. — Hogy éppen oda való vagyok.

Steve Második Könyve

Steve Második Könyve

Első Epizód

Nők, nem csoda, hogy a régi időkben másként kezelték őket, úgy ahogy kijárt nekik, tépelődöm miután Rebecca végre elhordja magát. Lóg rajtam és nyaggat a pénzért, amikor tisztában van, hogy még nem tudom megszerezni. Azért, mert eredetileg az ötlet az övék volt, azért adjak nekik kétharmadot belőle és vállaljam az összes kockázatot. Miért? És ott van Nelly, a feleségem, az éjszaka vagy a nappal bármely órájában felhív és sírva könyörög, hogy jöjjenek vissza kebleire, ahogy nevezi görögdinnye nagyságú csöcseit. Két éven keresztül, háromszázhatvanöt alkalommal kétszer egy nap a magamévá tettem és nem volt elég neki. És az apucija, állandóan, viharos nászunk teljes ideje alatt, azokkal a gyere-ide-csak-és-ellátom-a-bajodat szemekkel meredt rám, hogy jobb lesz, ha respektálok és jól bánok a lányával, vagy meglátom, hogy mi lesz. Mi lesz? Mit fog nekem csinálni? Rám húzza a vizes lepedőt és tönkreteszi hírnevem? Vagy bevág egy jobbegyenest az orromba? Nem félek tőle, ettől a triplára dagadt örnagytól, valami olyasmi lehet a rangja. Miért nem lépett egy aknára Vietnámban és miért nem robbantotta fel magát?

Igaz, átlagon felüli mérettel lettem megáldva és bőséges hormonellátás buzog ereimben, de az nem jelenti azt, hogy elpazaroljam férfias potenciámat valakire, akit nem szeretek, és aki nem az én igazim.

Jól megy a businesssem. Rengeteg munkám van és ömlik a pénz. Kinek van szüksége a Macaluso családra? Egy dollárt nem adtak nekem mióta feleségül vettem elkényeztetett herceglányukat, a csúnya békát. Papa Macaluso végtelenül zsugori. Fizikai fájdalmak gyötrik, ha meg kell válnia a pénzétől. Követelték, hogy összes jövedelmemet adjam oda Nellynek, vagy Mrs. Macalusónak. Majd ők fizetik a számlákat és adnak nekem némi zsebpénzt és egy hitelkártyát kétszáz dollár felső határral, mialatt Nellynek korlátlan költekezési költségvetést biztosítanak. Hadd szórja a pénzt arra, amit csak meglát és megszeret.

Nem csoda, hogy el akartam dugni a jövedelmemből és kettős könyvelést kezdtem csinálni. Meghamísítottam a bevételi oldalt és egészen tisztességes összeget kezdtem félrerakni dugiba. Természetesen, amikor Nelly rájött kicsiny ravaszkodásomra hisztérikus rohamot kapott és azonnal feltelefonálta a papáját.

— Fred, — visította a telefonba, — Steve, a te vejed lopja a pénzünket.

A faragatlan modorú bunkó és dagadt felesége öt perc alatt ott volt nálunk, ahogy engedve követelésüknek házukhoz közel béreltünk lakást.

— Steve, — az apósom üvöltötte bele az arcomba. — Mennyi pénzt, ami a miénk dugtál félre magadnak?

— Semennyit. A pénz, amit keresek, az enyém és azt csinállok vele, amit akarok.

— Egy dollár sem a tiéd. Egy férfi el kell, hogy tartsa a feleségét. Meg kell, hogy vegye neki a dolgokat, amire szüksége van, és az én feleségem, Joyce rengeteg dolgot megcsinált neked. Hazahozta a szennyesedet, kimosta, kivasalta és te rengeteg alkalommal ettél nálunk. Hol a hála azért, amit tett érted?

— Nem szeretem a lányukat többé, — kiabálok vissza bátran, gondolván, hogy ez a két lábon járó zsírosbödön nem fog engem megijeszteni.

— Rengeteg fáradtságunkba került leányunkat felnevelni. — Joyce üvölt, mint egy légiriadó sziréna. — Nem engedem, hogy legszentebb érzéseiben megbánts és kidobd, mint a tegnapi szemetet.

— Már itt sem vagyok, — mondom és rángatom ki a bőröndömet a szekrény aljából és sietve kezdem beledobálni a dolgaimat.

— Oh, nem, te ezt nem fogod csinálni, — Joyce nekem rohan, és karjaival úgy veri a mellemet, mint az a bizonyos cséphadaró. — Itt maradsz és gondját viseled a lányunknak és odaadod neki az összes pénzedet.

Tisztára csak, hogy védjem magam, könnyedén meglegyintem Joyce kulcsontja tájkát, úgy a nyaka felé. Erre elveszti az egyensúlyát, nagy siettében tántorogni kezd visszafelé és a konyha túlsó sarkában leesik az ülepére. Ebben a pillanatban, Nelly előbukkanó alakját követve egy idős rendőr jelenik meg ajtónkban és gyermeki kíváncsisággal dugja be nyolcszögletű rendőrsapka koronázta fejét.

— Mi folyik itt? — kérdezi.

Visítózva és vadul gesztikulálva a két nő egyszerre két oldalról ordít bele a rendőr fülébe mialatt Fred valami ilyesfélét morog. — Szidta az anyámat.

— Ez itt káromkodik és verekszik, — Nelly rám mutat, — és nem hajlandó fizetni eltartási költségeit.

— Mutassa az igazolványait! — a rendőr mondja ellentmondást nem tűrő nyugodt hangon és a két vadul kiabáló nő fele fordul. — Maguk ott ketten, hallgassanak.

Odaadom a rendőrnek hajtási igazolványomat és New York állam kibocsátotta építészmérnöki regisztrálásomat.

— Egy építészmérnök, — mondja nyugodtan és lassan forgatja ujjai között papírjaimat, majd megvető pillantást vett rám és folytatja. — Egy családi csetepaté legközepébe belebonyolódva.

— Csak el akartam menni innen, — felelem.

— Ki akadályozza? — kérdezi a rendőr és körbehordozza a tekintetét.

Csend, senki sem szól egy szót sem.

— Akkor jöjjön velem, — a rendőr int, hogy kövessem. — Majd én kikísérem. Kimegyünk az épületből és a kapun kívül felém fordul. — Van kocsija?

— Van.

— Kulcsa?

— Igen, itt van a zsebemben.

— Van hova mennie?

— Igen, a szüleimhez New Rochelle-ben.

— Jó, — bólint és barátságosan megérinti a vállamat. — De fiatalember, máskor, ha lehet, jobban gondolja meg, mielőtt benősül a környék legabnormálisabb családjába.

Tehát így, pufogva és mérgelődve hajtom Corvette kocsimat a Hutchinson Parkway országúton és időnkint kiköpök az ablakon. Egyetlen tisztességes lélek sem maradt az egész világegyetemben, legalább is nem az én baráti köröm berkeiben. Az egyik azt mondja, hogy menjek vissza az elemibe abc-t tanulni, ha szavaim választéka nem nyeri el tetszését. A másik meg, hogy azt csináljak, amit akarok, mert őt abszolúte nem érdekli, amit én gondolok és soha senki sem fogja elolvasni, amit írok, például ezt a könyvet sem. Mikor sértettem meg én őket, kérdelem én, ilyen gyalázatos módon? Egész életemben udvarias úriembernek tartottam magamat.

Egy nap, ahogy egy közlekedési lámpánál éppen balra akarok fordulni, piros lesz a lámpa. Elöttem áll egy kocs, és ahogy a lámpa ismét zöldre vált, nem mozdulja magát. Kicsit megérintem a dudát, erre kiugrik a kocsiból egy kétszáz kilós nő és jön felém nagy léptekkel. Már amennyire kövér combjai és vödörbokája engedi.

— Menj vissza ahonnan jöttél, te ostoba olasz digó. — mondja nekem. — Az én őseim a Mayflower hajón jöttek ide Kolumbusz Kristóffal és semmiféle koszos idegen nem fog engem a forgalomba benyomni. Már elvesztettem így egy gyermeket és ki fogom tölteni a bosszúmat, egy nap, hamarosan, lehet, hogy éppen most.

— Már, ha megengedi, nagyság, — mondom neki, — ha magának legalább a fele esze meglenne, nem szállna ki automobiljából és nem kezdene ki idegenekkel. Maga egy valódi idióta, legyen magánál mindig valami táplálék, egy szendvics, egy tábla csokoládé, és egyen, talán az extra kalóriák lecsillapítják az idegeit.

Erre belerúg az első kerekembe és csámpázó léptekkel visszatrappol a kocsijához, amiből a hátsó ablak üvegjére nyomva az orrukát két nyálas kisgyerek bámul minket rémséges kíváncsisággal.

Egy valódi anyamedve, gondolom, legalább is úgy néz ki és úgy is viselkedik.

Lelki társra van szükségem, füstölgök magamban, egy igazi asszonyra, aki megért, megbecsül és elismeri eredményeimet, hogy építész-mérnök vagyok, és tisztességes keresetem van.

Ki lenne az? Kérdezem magamtól. Az igazim szép kell, hogy legyen és vonzó külsejű és tudnia kell, hogy mikor hallgasson. De nem valami durcás, sértődött modorban és ne fukaron adagolja kedvességét és ne vonakodva szolgáltatssa bájait, ahogy azt a saját szűklátókörű érdekei kívánják.

Talán egy felfújható maneken, igen, az határozottan megfelelne. Milyen sajnálatos, hogy csak a valódi dolgot szeretem és utálok a szerelem mesterséges tárgyakkal vagy kézzel gyakorolt dolgait.

Fióna, igen ő volt az igazi, ő volt az, akiben bízhattam, és aki kedves volt és készséges és hibátlan többféle szempontból is. Miért tettem vele, amit tettem? Én vagyok az, aki értelmes és intelligens, és aki elvégez és végrehajt dolgokat, bármi is legyen a feladat. Egy ötlet előhozódik, születik a saját vagy más elméjében és én vagyok a legalkalmasabb személy, aki végrehajtja. Mások a lehetőségek elemzésén vajúdnak, napokon keresztül tépelődnek és analizálják a következményeket, méregetik a mellette szóló és az ellene való érveket, és inkább semmit sem csinálnak, mint tévedést.

Így volt tehát, hogy akaratomon kívül belekavartam Fionát Mrs. Highlander fulladásos halálába. Miért utasított vissza akkora gyűlölettel? Nem mondtam neki, hogy őt szeretem és a szüleim ragaszkodása végett veszem el Nelly-t feleségül? Miért

nem akart a szeretőm lenni feleségem mellett? Miért fogott pisztolyt rám, amikor bimbózó szerelmünk beteljesedését óhajtottam? Ha akkor engedett volna, nem vettem volna soha magamhoz a karperecet és nem jött volna az ötletem, hogy gyilkosság színhelyére helyeztessem és Fionára fogjuk a tettet.

Minden az ő hibája. Innen már nincs többé visszatérés, a víz magával fog minket sodorni, le a zuhatag mélyébe és még csak egy fahordó sem fog minket védeni. Kívánom, szívem legmélyebb titkos óhajából, hogy beszélhessek vele, még egyszer, hogy elmondhassam neki az igazságot. Azt, hogy szeretem, és hogy el akarom feleségül venni.

Élettársi látogatások a börtönben, vajon ez lesz a mi végzetünk? Nem árulhatom el Rebeccát vagy Danielt, a törvény rám is lesújtana. Szájamból feneket csinálnék és fogorvosomból végbédoktoromat.

Odahaza anyám kérdően áll elébem. — Steve, mio carlo, mit keresel idehaza? És mit jelent a kezedben az a bőrönd?

— Bocsásson meg, mama, — mondom és homlokon csókolom. — Befejeztem Nellyvel és költözök haza.

— Nem költözől sehova, — Caroroberto, az apám rohan be a kertből, ahol éppen akkor forgatta meg a konyhahulladékból összegyűjtött trágyadombot, és üvölt rám. — Mész vissza hozzá és a térdeiden kérsz bocsánatot tőle. A házasság nem afféle kapca, amit minden hónapban cserélnek és nem egy kabát, amit a szezon után leveszel. Egy életre egyesültél Nellyvel; a mi vallásunkban nincs válás.

— Egy életrevalónyt már egyesültem vele, — felelem, — én már megtettem a kötelességemet. Egyesüljön most már vele más is.

— Az én házamban nem tűröm az ilyesfajta beszédet, — válaszolja az öregem, de látom, hogy titokban szeretné, ha szembeszegülnék vele és új menyet hoznék haza, akit ő is tudna kedvelni és nem Nellyt, akit nagyjából mindenki utál.

— Nem kell semmit sem eltűnőd, papa, — ölelem meg az öreget. — Ha tudnál várni néhány napot, amíg találok magamnak egy lakást és nem foglak többé zavarni, és addig meg egyszerűen elkerüljük a témát.

— Mit főztél vacsorára, Edna, — apám most anyámra néz. — Üresnek érzem a gyomrom és nem tudok rendesen gondolkozni, amíg meg nem töltöm.

— Húsgombócokat paradicsomos spagettivel, — mondja anyám, — és van hozzá egy butélia L'Ambrusco bor.

— Fenséges, — papa csettint a nyelvével, — el nem tudom képzelni, hogy van egy olyan férfi, aki találna valamit, amit ne lehetne szeretni egy szicíliai feleségen.

Vacsora után papa feltesz egy O Sole Mio lemezt és táncolnak anyámmal. Látom, az öreg markolássza a fenekét, de nem szólok semmit. Nem vagyok olyan fajta ember, aki elrontja másnak az örömét és útjába áll boldogságának. A házasság mégiscsak megszentelt gyönyörűség, a hozzávaló asszonnyal, azzal igen.

Másnap lemegyek az 54th rendőrpáncsnokságra és bejelentem az ügyeletes őrmesternek, hogy beszélni szeretnék Detektív Phitmabérrel.

— Foglaljon helyet, — mutatja a detektív öt perccel később az itt-ott rozsdásodó vasszéket, ami fémlemezről hajtogatott íróasztala oldala mellett áll és rágyújt egy vastag Sancho Panza márkájú szivarra. — Minek köszönhetem a megtiszteltetést, hogy felkeresett?

— Fényt tudnék deríteni a Mrs. Highlander gyilkosság részleteire, ha védeltséget kapnék a vád alá helyezés alól.

— Védeltség nincs, — feleli és füstfelhőt fúj az arcomba. — Maga már korábban eskü alatti tanútételt tett. A védelem lehet, hogy a tanúszékbe akarja majd tenni magát és keresztkérdésekkel fogja faggatni, de másképpen az ügy világos, mint a fényes nap. Fióna Tóth bűnös, mint maga a vétek.

Most és itt a legalkalmasabban, gondolom, rámondhatnám az áment, megköszönném rám vesztegetett idejét és kihátrálnék irodájából, mint a tarisznyarák, de valami gombóc a gyomromban azt súgja, hogy maradj. Ez a Daniel Bronco, miért adnék neki egy millió dollárt és még ráadást? A kommunista disznó, zsebre fogja tenni a pénzt és valahol eltűnik Európában, hogy újabb bűnöket kövessen el és további kormányokat buktasson meg. Fogadom, hogy ő a gyilkos. Rebecca Cohn a légynek sem tudna ártani. Rebecca csak füst és meleg levegő, nagyszájú merészség, de saját maga nem tudná senkiből sem kinyomni a szuszt.

— Ha akar valamit mondani nekem, — a detektív leveri a szivarját és a hamu hatalmas foltokban hullik nadrágomra. — Mondja el most és essen túl rajta. Mert egy nap úgyis el fogja mondani, de akkor már lehet, hogy késő lesz.

Ennyiből áll tehát a kiváló detektív munka, pufogok magamban. Miért nem kezdesz el kínozni, te lusta kuttyája a törvénynek? Miért nem kényszerítesz most, hogy bevalljam az igazságot?

Készen állok, hogy menjek, óvatosan veszem fel a fenekemet a vaskemény ülésről, amikor Detektív Phitmabér, szemei félig lezáródva és tüdeje szárazon szuszogva, kérdést szegez felém, de egy olyan fájdalmasan elnyújtott beszédmodorban, hogy kiijeszti belőlem a názáreti úrjézust.

— Ismer maga egy fiatal hölgyet, egy Rosamund Swanson nevű hajadont?

— Nem, nem ismerek, — felelem, folyton lesve és várva, hogy melyik irányból jön a baj és milyen szögből fognak támadni, csapdába ejteni, és a gyomrom emelkedik és süllyed, és a vér zúdul alá fejből a lábujjaim felé.

— Valami baja van? — a detektív felém hajol és fúrószerű éles szemei belemélyednek az enyémbé, — betegnek látszik. Lenne valami köze a névnek, amit említettem a maga váratlan rosszullétének?

— Nincs, egyáltalán nincs, — felelem gyorsan, de bármennyire is szeretném visszatartani, okádnom kell. A szemetes kosár fölé hajolok és eresztem.

— A fiatal hölgy szerint, — Phitmabér minden egyes szótagot gondosan kihangsúlyoz, ahogy beszél. — Van egy második személy, valószínűleg egy férfi, akinek köze van Mrs. Highlander halálához. Feltételezhetően egy nő és legénye páros. Jött be magához bármi pénzáttutaltatási kérelem, hogy vegyen ki a Highlander örökségi vagyonból.

— Igazán? És nem. — mondom sietve és kezem fejével szárazra törölöm a szám szélét. — Ismét gyanú alatt vagyok?

— Nem, — Detektív Phitmabér vizsgálódó tekintete úgy tartja fogva a szemeimet, mintha hozzá lennének bilincselve az agyához. — De Miss Rosamund nagyon határozottan állítja, hogy Fióna Tóth nem cselekedett egyedül. Kellett, hogy legyenek cinkosai és segítői, hogy bejutassák és kiségsék az épületből. Rosamund elmélete, hogy a képszalag a női személy mellett egy férfialakot is mutat. A férfi írja alá a regisztrációs könyvet, hamis név alatt nyilvánvalóan, és utána eltűnik, és maga azt mondja nekünk, hogy Fióna szólóban működött.

Izzadok rettenetesen és vizelem össze a nadrágomat. Ki ez a Rosamund és mi köze van az esethez? Erősen szeretném tudni, de nem merem megkérdezni.

Detektív Phitmabér éles, kihívó hangon, szinte löki felém következő kérdését, mintha tollas szöveget dobna a céltáblába rettenetes pontossággal és én lennék a célkarika közepe. — Ismer maga egy dámát, nevezetesen egy Rebecca Cohn nevű nőt?

Álljunk meg egy rozszant pillanatra, gondolom. Elmondjam neki vagy hallgassak? Hazudok egy vizsgálórendőrnek, de ha már elvettem egy maroknyit, miért ne venném el az egész zsákkal. Hazudtam már régebben is, és eskü alatt tettem.

— Nem, nem ismerek, — rázom a fejemet.

— Rendkívülien sajtós, — a detektív feleli és a szája sarkában titokzatos mosoly játszik velem bújócskát. — Rebecca Cohn azt mondta Miss Rosamundnak, hogy jelentős örökséget vár, és ha időben megkapja, komoly összeggel fog hozzájárulni Fióna Tóth védelmének költségeihez.

— Nem látom a kapcsolatot, — mondom, de képtelen vagyok tartani a detektív tekintetét és szemhéjam megrándul, és egy pillanatra lecsukódik.

— Mindemellett, — a detektív elgondolkozva vakarja jobb halántékán a bőrt és kígyószerű szemei lefotografálják arcom legönkéntelenebb rándulásait is. — Miss Rosamund azt is mondja, hogy rövidesen további információk birtokába fog jutni, olyanokba, amibe jelenleg még nem lehet bizonyos, de a jövőben minden bizonnyal igazolni tud, ahogy még dolgoznia kell rajtuk és el fogja juttatni hozzánk, mihelyt lehetséges. Maga még mindig azt állítja, hogy nem ismeri Rebecca Cohn-t?

— Nem, nem ismerem, — dőlök hátra fáradtan. Ez a szálnalmas szaglász nem fog megfogni. Okosabb vagyok, mint ő és állni fogom a sarat. — Inkább, amit én szeretnék tudni, és ez fontosabb lenne, — folytatom gondolataimat fennhangon és kérdőre vonóan. — Ki ez a Rosamund, és hogyan tud ennyi mindent rólam, és miért adagolja információját kávéskanálanként?

— Már úgy érti, hogy Rosamund őrmester, — Phitmabér mereszti rám a szemét és rettenetes kielégültség van ragadozó állat kinézetű tekintetében. — Rosamund őrmester az egyik átnevelő tisztünk. Kezelbaráti bizalmasa Rebecca Cohnnak, aki állítja, hogy nagyon jól ismeri magát.

— Oh, az a Rebecca, — mondom és a szoba forogni kezd körülöttem. — Ahogy így említi, ismerem, de inkább csak hallottam felőle. Egyik barátom barátjának az ismerőse. Nagyon enigmatikus személy, szinte semmit nem tudok róla.

— Igen, — a detektív nem hagyja abba visszataszító vigyorgását, ami fertelmes grimasz úgy ül az arcán, mint egy rakás ürülék a lapos kövön. Majd, mintha szabadon szándékozna engedni karmai szorításából szemeivel oldalra néz.

Le fog tartóztatni? Kérdezem magamtól. Rebecca kiürítette gyomra tartalmát és köpött Rosamund őrmesternek? Soha el nem tudtam volna képzelni, hogy barátságos viszonyban lehet valakivel, aki a rendőrségnek dolgozik.

Detektív Phitmabér nem néz többet felém. Valami papírokkal foglalkozik az íróasztalán, oldalra fordul, kutat íróasztala fiókjában felraktározott dossziék között, teljesen semmibe vesz, totál elfelejtkezik jelenlétemről.

— Mehetek? — kérdezem egy nagyon kellemetlen ötperces várakozás után.

Felnéz. Szemei kikerekednek, farkasszemet néz velem, majd ennyit mond. — Maga még itt van? Természetes, hogy mehet.

Felállok és elindulok a kijárat ajtó felé. Már szinte kikerülök a látóköréből, amikor utánam szól.

— Giuseppe, ha van valami érdemleges mondanivalója. Bármilyen, amit az eddigiekhez hozzá tud tenni. Ne tétovázzon. Keressen fel.

Steve Második Könyve

Második Epizód

Detektív Phitmabérrel való beszélgetést követő napon rettenetes álmatlanság nehezedik rám. Jelenleg, feleségemtől nemrégiben lezajlott különköltözésem után, egy háború előtti rozzant épületben lakom az East 92nd Streeten, közvetlenül az építkezési hely mellett, ahol nagy sietve egy lakótorony emelkedik ki a földből.

Három szobám van. Konyha, fürdőkáddal a közepén és egy különálló fürkében vécé, amit New York City egészségügyi törvényei minimumként előírnak; másképpen a beruházók azt is kipórolták volna.

A korábbi bérlő, egy idős magyar asszony, aki nemrégiben távozott az élők sorából, ne gondoljanak rosszra, természetes okok folyamán, és otthagyott egy megroggyant díványt és egy kopott fotelt a nappaliban és egy lószőrrel töltött ősrégi matracot egy nyikorgós kereten, a háromszor három méteres hálófürkében.

Költözésemmel hoztam egy rajzasztalt, irodaszekrényeket, egy telefont és egy Xerox masinát és miután a nyuszi fül antennájával együtt kidobtam az öreg TV-t, beraktam őket a nappaliba. Így alvóhelyem mellett összehoztam lakásomban egy irodát is, ahonnan működtetni szándékozom építészmérnöki praxisomat.

Függetlenség, végre elértem ezt az annyira és oly sokak által óhajtott lelki állapotot, mely az elhagyatottság határain vergődik és aláássa önbecsülésemet.

Leküzdhetetlen zsugoriság kerített hatalmába. Minden megtakarított dollár közelebb visz a naphoz, amikor megvalósíthatom tervemet, hogy egy nap jobb és nagyobb helyet tudjak magamnak megvenni vagy kibérelni.

A nap végére, miután tonnaszám húztam a ceruzavonalakat és vázoltam fel metszeteket és frontális látképeket, elfogyasztom szerény vacsorámat a konyhaasztalon, ami, lovagló ülésben terpeszkedik zománcozott vasfürdőkádam felett, ami tisztálkodó alkalmatosságom, amikor az átkozott dolog nincs használatban, oroszlanmancs szerű ódivatú lábain támaszkodva fekszik konyhapadlómon. Vacsora után, hogy kiszellőztessem értéktelenségemnek gomolygó érzését fejemből lemegyek a falépcsőkön, ki az utcára és kísétálok a Fifth Avenue sugárútra. A felettem bólintgató hatalmas tölgyek suttogó lombkoronája alatt elmegyek egészen le a Plaza Hotel bejáratáig és ott elgondolkodom a gazdagok és a híresek dolgairól, mely felsőbb osztályból oly hirtelen és nemrégiben kidobattam magamat.

Éjfél is elmúlt, még mindig képtelen vagyok aludni, és a széles bulvár, a világ hetedik csodájának baloldali járdáján lassan sétálok hazafelé. Sok alkalommal eszembe ötlök, hogy Fióna itt lakik, az egyik luxusépületben, bár nem sokáig, hiszen repkedő tisztavirág élete rövidesen börtönnel fog végződni.

Kezemben tartom sorsát. Boldogsága, reményeinek beteljesülése, mind az én hatalmamban vannak.

Könnyű egy olyan fényes dámának, mint Fióna. Egy csinos nő csak szét kell, hogy tegye a lábát és gazdag, szennyes lelkű férfiak tonnaszámra fogják lapátolni az aranyat szemérmének vágásába.

Igaz, én egy millió dollárnál is több örökség végrehajtói megbízottja vagyok, de Fióna az aranykulcs, mely kinyitja kincses ládám. A gazdagsághoz vezető út Fióna bukásán, bűnösnek találtatásán, elítélésén, talán kivégzésén keresztül vezet.

Tudom, hogy melyik épületben lakik, és ahogy éjszakánként arra sétálok, minden alkalommal megpöccintem Fedorra kalapom az ajtónállónak.

Már ismer látásból, gondolja nyilván, hogy fiatal maffiózó vagyok, egy titkos kapcsolatokkal rendelkező lator, aki járja az utcákat, hogy ökle erejével elismertesse és betartassa főnökei területi hatalmát.

Egy este lelassítom lépéseimet és megkérdezem a testes férfit, aki cifrára cirkalmazott aranyújtásos portásegyenruhájában áll a bejárati baldachin alatt. — Még mindig itt lakik Miss Fióna Tóth?

Rám néz dülledt halszemeivel, felmér, és ellenséges hangon kérdezi. — Ki szeretné tudni?

— Egy régi barát.

— Éppen itt jön, — mondja és hirtelen cifra sapkájához kapja kezét és szélesre tárja az ajtót. — Kérdezze meg saját maga, hogy Miss Tóth még akarja-e ismerni magát.

Fióna meglát és megáll. — Te, — mondja, — te mit keresel itt?

Az ajtónálló néhány lépést odább megy, és egy csavargót kezd szemlélni, aki besurrant a két épület között lévő sikátorba és a szemetes kukában kutat ételmaradékok után.

— Szeretnék beszélni veled, kérlek szépen, — mondom Fionának könyörgő, esdekléssel teli hangon.

— Én is, — feleli szemrehányóan, — éppen itt az ideje.

— Betérhetnénk egy étterembe és beszélgethetnénk mialatt eszünk, — mondom és bizonytalan mozdulattal oldalra lépve fejemmel is intek, mintha elfogadta volna ajánlatomat és máris szabadna irányt mutatnom.

— Erre már késő, — válaszolja.

— Késő, — felelem tétován és jeges rémület markolja meg szívemet. Késő már mire? Késő már a megbékélésre, a könnyes bocsánatkérésekre, a hamunak bűnös fejemre szórt megbánó hintésére?

— Úgy értem, már későre jár, — mondja kedvesen, — éjjel egy óra van és holnap reggel órám kezdődik reggel nyolckor és utána délután kettőig próbáim vannak.

— Fenn tudnál még maradni egy kevéssel tovább? — kérdezem elbűvölő hangon. — Nem téged hívnak az éjszaka ékességének, aki éjjel virágzik, és nappal pihen.

— Nem, többé nem vagyok az, — feleli, — de egyébként is, semmi közöd hozzá. Nem vagyok köteles neked beszámolni, hogy kivel vagyok, és mit teszek. De ma este, ha tudni akarod, Manhattan egyik leghíresebb emberével vacsoráztam és nem vagyok éhes.

— Iskola, próbák, fényes éttermek hírességekkel, — válaszolom, — jól mehetnek dolgaid?

— Ne lépjünk fel a létrára ballábbal, — vág vissza, de mosolya elárulja, hogy szíve még mindig érdeklődést rejteget irántam. — Ritka kivételes alkalmat juttatok itt neked, mert a kétkedés nem természetem, ne ronts el kedvemet udvariatlan kérdéseiddel.

— Talán egy utolsó koktél még ma éjszaka, — dobom be legszebb férfi mosolyom. — Csak egyetlen pohárral és egy eséllyel, hogy töredelmes vallomásomat kezedbe helyezzem.

— Ez érdekesnek ígérkezik, — mondja és mosolya visszatér. — Ez még megéri, hogy időt pazaroljak rá, ha ígéred, hogy ezúttal elmondod az igazságot.

Elsétálunk egy angol pubhoz az East 79th utcába, Madison és Park Avenue között. *Cricketers* a cégér közli velünk a nevet és a falon ott függ a királynő koronás képe és az Union Jack oroszlános zászlója.

Kevesen vannak és a bártender udvarias. Sietve kavarja megrendelésünket és udvariasan visszahúzódik a sötétbe és hagyja, hogy beszélgessünk nyugodtan, mialatt mi várakozó óvatossággal kuporgunk a bárszék párnázott ülésén.

Fióna hideg teát iszik mézzel és citrommal, amit ügyes kezekkel facsar italába, mialatt én a jégkockákat kavargatom a magas pohárban felszolgált gin és tonik italomban.

— Indulj elsőnek, — kezdi, — beszélj, miért akartál velem szót váltani?

— Rendben, — felelem, és óvatosan aprót kortyantok italomból, —de inkább szeretném, ha te kezdeményeznél és kérdeznél bármit, amit tudni akarsz.

— Hogyan került az én gyémánt karkötőm Mrs. Highlander lakásába? — hozza elő azonnal a nagyágyúkat. — Te tudod a legjobban, hogy soha nem jártam a lakásába és nem én öltem meg.

— Hadd hozakodjak elő alkotmányunk ötödik cikkelyével, — felelem, és egy kortyra lehajtom italom felét, — ami véd a törvény előtti önbevádolás ellen.

— Eskü terhe alatt hazudtál, — mondja éles hangon. — Hogy tudsz magaddal szembenézni, hogy ilyen aljas szemét hazug gazember vagy? Ki ölte meg? Fogadom, hogy tudod, hogy ki volt az a takarító pár, akit a képszalagon lefilmezett a biztonsági szolgálat.

— Lehet, hogy tudom, — mondom bátran, — az attól függ.

— Mitől?

— Mennyire lehet felfrissíteni az emlékezetemet. Most rettenetesen depressziós vagyok, és valami fel kellene, hogy vidámítson, hogy eszembe jussanak dolgok. Elvégre nem is voltam a városban. Azon a reggelen nagyon messze voltam New Yorktól.

— Tökéletes alibi, erről beszélsz? — Fióna úgy tartja a teáját, mintha készen állna, hogy az arcomba locsantsa. — Steve Giuseppe, te semmit sem változtál. Felvidámítani téged? Minek nézel te engem és mit vársz tőlem? Mosolyogva menjek a börtönbe és feláldozzam magam, hogy te szabadon maradj, és időközben kielégítsem bujaságodat is?

— Kérlek, érts meg, — könyörgök neki.

— Nincs semmi, amit megértsek, — válaszolja mérgesen. — Vagy mondasz valami használható információt vagy boldog újratalálkozásunk befejeztetett.

Ez nem hangzik valami jól. A probléma sokkal nagyobb, mint gondoltam. Mondanom kell valami érdemlegeset, vagy elmegy és itt hagy önmarcangoló tépelődéseimmel. Segítségre van szükségem. Még mindig szeretem. De mit szeretek

jobban, Fionát vagy a saját szabadságomat? Ha még egy mámoros éjszakát együtt tölthetnék vele, együtt az illatos ágyában és lágyan ölelő karjaiban, akkor talán nem érdekelne többet, hogy mi lesz velem. Eldobni az életemet szerelemért; a szaporodási ösztön ennyire erős bennem? A genomjaimat tovább vivő ösztön erősebb lenne, mint én?

Megérzi iszonyatos belső tusakodásomat és puha, ékszerek díszítette kezét ráteszi az enyémre. — Steve, — mondja finoman és bátorító kedvességgel. — Van tényleg valami, amit el szeretnél nekem mondani? Van valami, amit gondolsz, hogy én szeretnék hallani?

— Vétettem ellened. — mondom.

— Igen, vétkeztél ellenem, — feleli és egy bágyadt, szomorú mosoly hajnalodik arcán. — Sokszor. Először is megszerettetted magad és én hittem benned. Aztán faképnél hagyta és egy másik nőt vettél el feleségül. Harmadszor erőszakkal akarta a magadévá tenni és most, és a legfőképpen, hazudtál ezzel a gyilkossággal kapcsolatban és letartóztattál. Steve, te egy gyáva, hitvány ember vagy. Hogyan tehetél ilyet egy nővel, akit állítólag szeretsz?

Szájam széléhez emelem finom kezét és megcsókolom ujjai begyének selymes bőrét. — Fióna, életem, én tudom, hogy ki volt az a pár, aki megölte Mrs. Highlandert. Megbocsátanád ellened elkövetett vétkeimet, ha megmondanám a nevüket?

— Lehet, — suttogja és néz megbocsátóan, ahogy én egyre hevesebben csókolom a kezét és könnycseppjei, mint ahogy repülni tanuló madárkák bukkannak elő sötét erdő sűrűjében rejlő fészkekből, ülnek ki szeme szélére és varázsolják nedves arcát észbontóan szépségesre.

— A férfi neve Daniel Bronco, aki egy nemzetközileg közismert terrorista. Nagyon veszélyes ember. Fenyegetett és zsarolt, ha nem teszem, amit tettem. A nő neve Rebecca Cohn, egy régi ismerősöm. Hárman terveztük ezt a bakugrást, hogy elszedjük az öreg hölgy vagyonát. Harmada lett volna az enyém és a többi az övék. De esküszöm, hogy nem én követtem el a gyilkosságot és nem hiszem, hogy Rebecca tette. Daniel cselekedte, az a kommunista forradalmár és valamiféle istenátkozta értelmetlen ügyért.

— Rebecca Cohn? — Fióna mondja és elhúzza a kezét reszkető szájamtól.

— Ismered?

— Igen, nemrégiben mutattak be neki a tenispályán.

— Ki mutatta be?

— Rosamund Swanson, NYU egyetemi osztálytársam és korábbi börtönőröm az 54-es rendőrségen és Rebecca régi bizalmasa.

— Tehát igaz.

— Mi igaz?

— Hogy Rebecca elárult. Összemelegedett egy rendőrnővel és elmondta titkunkat. A detektív ugyanerre célzott, amikor nem engedélyezte immunitási kérelmemet.

— Kár, Steve, nagy kár, — Fióna feleli és nagy kerek szemei tele vannak szomorú bánattal. — Ha a csatornában együtt úszkálsz a szeméttel, téged is felszív az utcaseprő gép. Erős kellett volna, hogy legyél és ellent kellett volna állnod a kísértésnek, és nemet kellett volna, hogy mondj a követelésnek, ami bűnözöt csinált belőled. Most már késő a bánat és szembe kell, hogy nézz a következményekkel. Menj

be a rendőrségre. Keresd meg Rosamundot vagy Detektív Phitmabért és mond el nekik ugyanazt, amit most elmondtál nekem.

— Nem tehetem, — tiltakozom és letörlöm a forró izzadtságot fáradt, önmagában összeomlott homlokomról, mely otthont ad száalmas agyamnak és elrejtí önszolgáló, jóról és rosszról való felfogásomat. — Kell, hogy legyen valamiféle más kiút. Segítenél nekem a bünt erre a másik kettőre hárítani és éreznél irántam annyi száalmas szeretett, hogy segítenél, hogy ne kerüljek a börtönbe? Mérnök vagyok, értelmiségi; sikerem klienseim bizalmán múlik, beszennyezhetetlen becsületemen és egyenességemen. Azon, hogy teljesítem vállalt kötelességemet. Kérlek, Fióna, kísérsz el utamon és megfelezem veled Mrs. Highlander vagyonát.

— Távozz tőlem, — riad vissza és megrettent szemei undorral néznek rám. — Elsősorban nincs szükségem a szennyos pénzedre. Megkeresem a magamét. Lehet, hogy nem a legszentebb módon, de nem törvényellenesen. Másodjára, ha segítek neked, büntársaddá válok. Most még ártatlan vagyok, legalább magam előtt, ha a törvény előtt nem is. Ne keverj bele ebbe a rettenetes ügybe, ne dobj lelkemet a gyehegy tüzére. Te tettél, amit tettél, száradjon a te lelkiismereteden. Legyen a vétke egyedül a tiéd, senki másé. Menj a kerületi ügyészségre és könyörgj az ő részvétiért. Én semmi részvétet nem érzek irántad.

— Fióna, — mondom és zokogok. Hatalmas férfikönnyek gördülnek le arcomon és intek a bártendernek, hogy ginnel töltse újra a poharam. Nem tudom elviselni a fájdalmat józanul. Szeretnék jobb ember lenni, erősebb és gerincesebb. Nem úgy, mint egy medúzahal, ami megszúr, és nyugodt nemtörődömséggel tovalebeg. — Fióna, kérlek, — könyörgök, sírok és a taknyom csepeg. — Ne légy ennyire kegyetlen. Szeretlek és áldásos, boldog házasságban veled akarom tölteni az életemet. Akarom, hogy gyermekeket szülsz nekem. Veled együtt szeretnék megöregedni és szeretném, ha unokáink tucatja venne minket körül.

Fióna rázza a fejét és többet nem néz rám. Int a bártendernek és egy tízdolláros bankjegyet dob a pultra. — Kérem, hívjon taxit, — mondja, — legyen olyan szíves.

— Kérlek, még ne menj, — mondom és megfogom Fióna kezét és könyörgök. — Kell, hogy legyen valami kiút.

— Nincs kiút, — feleli és kitépi kezét az enyémből. Csend lesz, percekig nem szól egyikünk sem semmit. Süketnémának érzem magam és a taxi megérkezik. Fióna feláll és megy ki, próbálom követni, de a testes bártender elállja az utamat.

Visszabotorkálok a székemhez és lerogyok rá. — Lökjön ide még eggyel, — mondom a csaposnak, aki szánakozó részvéttel méreget.

— Valóban ennyire nagy a baj? — kérdezi, ahogy leteszi elébem az italt.

— Sokkal nagyobb, — felelem. — Magának fogalma sincs, hogy mennyire gyűlölöm magamat.

— Csinos kis nő volt. — mondja és a pultra könyökölve belebámul az arcomba. Állát ujjaiból formált kosárba helyezi és folytatja, — Nem lehet velük együtt élni, de nélkülük sem.

— Igen, — morgom elnyújtott, részeges hangon. — Az összes idióta ezt mondja. Mert idioták mindazok, akik megszerezhették volna a boldogságot, de engedték kicsúszni a markukból.

Fióna Negyedik Könyve

Fióna Negyedik Könyve

Első Fejezet

Eltelt néhány további hét. Szépen haladok az iskolában és a szituációs komédia, ahol egy fiatal háztartási alkalmazottat játszok, aki állandóan veszekszik jóképű és elvált munkaadójának felnőtt leányaival, és ahol a lányok reményteljes udvarlói mind a szegény, de végtelenül kedves és csinos kis cseléd lányt akarják elvenni feleségül és nem a rettenetes természetű, de gazdag lányokat.

Annyi pénzt keresek, hogy nem is tudom, hogy mit kezdjek vele. De van még sok más, kevésbé kellemes dolog is, amivel szintén nem tudok mit kezdeni. Elsősorban és legijesztőbben, közvetlenül a fejem felett lebegő gyilkossági tárgyalásom után jön rögtön Steve Giuseppe, és a két ügy túlságosan is közeli kapcsolatban áll egymással.

Lustignak, az én állítólagosan szakértő ügyvédemnek elmondtam mindent, amit Giuseppe mondott Rebeccáról és arról a cégéres gazember illetőről, Daniel Bronco-ról.

— Szóbeszéd, — Lustig simogatja az állát gondterhelten, ahogy magyarázok neki. — Hacsak a maga régi hőslovagja nem keresi fel a kerületi ügyészt, visszavonja korábbi letételét és új letétet tesz, amiben tisztázza önt a fővád alól, de még akkor is, a másodlagos vádak változatlanul maradnak. Nem olyan könnyű, mint ahogy tűnik, hogy egy vádlott kimeneküljön a törvény karmai közül. Ha maga egyszer az ügyészség feketelistájára kerül, magának a vérének akarják, ha másért nem, hogy igazolják létezésüket és munkájukat. Megpróbálhatnánk kíméletességért, azaz enyhébb ítéletért folyamodni. Talán megúszná egy pár évvel és hat hónapon, talán egy éven belül jó magaviseletért feltételesen szabadlábra helyeznék.

— Esztelenség, — csattanok fel, — semmiben sem vagyok bűnös. Követelem, hogy ejtsék a vádakát és tegyenek közzé nyilvános bocsánatkérést.

— Ez soha nem fogják megtenni, — mondja és a gúnyos mosoly arcán nem árulja el, hogy kinek az oldalán áll. — A maga ügye esküdtek kara előtt lesz tárgyalva. Biztos lehet abban, hogy az esküdteket nem lesznek túlságosan lenyűgözve a maga bájaitól, üde fiatalságától, sikereitől és nem fognak könnyes szemekkel együtt érezni a maga bajaival.

— A maga feladata, hogy meggyőzze őket, — felelem. — A maga szónoki képessége kell, hogy kinyissa a szemüket és láttassa meg velük az igazságot.

— Megvan a határa, amit tudok csinálni, — Lustig rázza a fejét. — Tanúkra van szükségünk, akikben megbízhatunk.

— Két tanúnk is van, — válaszolok lassan, minden szótagot alaposan megnyomva és előveszem Cover Girl púderos dobozomat. A doboz kis tükrében megnézem az arcomat, beporozom az orromat és kétszer is cserélve keresztbe vetem

lábaimat. — Rebecca Cohn és Daniel Bronco. Broncot nem ismerem, de van egy közös ismerősöm Rebeccával. Közös ismerősünk neve Rosamund, az NYU egyetemen az egyik osztálytársam.

— A börtönőr az 54th parancsnokságról.

— Igen, ő.

— Mi az elképzelése? Senki sem fogja magát bemártani, csak azért mert maga egy szeretetre méltó személy és magát muszáj kimenteni a villamosszékből.

— Ezt bízza rám. — Felelem ügyet lezáró hangon és ismét keresztezem a lábaimat és Lustig egy pillanatra rámered bugyim fehér kivillanására. — Egy megrögzött ateista, aki ősrégi boszorkányságok erejében hisz, mégsem lehet annyira okos.

— Sok szerencsét, — Lustig kártyavárat csinál kezéből és beharapja felső ajkát. — Lehet, hogy sikerülni fog, de én inkább maradok a javaslatomnál, hogy kérelmezzük meg az enyhítő körülményeket és számítsunk a bíróság jóindulatára.

A következő alkalommal, amikor egy osztályban vagyunk Rosamunddal és várjuk a professzort, javasolom neki.

— Elmehetnék csoportotok következő találkozására és hozhatnék magammal egy cigány koromolvasót.

— Ki lenne a koromolvasó?

— Nóra Telegdy.

— Remek, kösz, — feleli és az asztal alatt megszorítja a kezemet. — De miért öltözne fel cigánynak?

— Nem akarja, hogy bárki is felismerje. Ígérte, hogy csinál majd néhány trükköt és nem szeretne a Daily News első oldalán szerepelni a hírekben.

— Értem, semmi probléma.

— Rebecca Cohn ott lesz?

— Természetesen, hogy ott. Soha ki nem hagy egyetlen szeánszunkat sem. Rebecca templomunk egyik vezető istennője.

Tehát így esett, hogy következő pénteken este, Rosamund, Nóra és én, egy János vezette limuzinban hajtunk kifelé New Jersey északnyugati sarka felé. Odaérve megállunk egy magas kőfallal körülvett kastély kovácsoltvas kapujánál.

Három szokatlanul magas és elhízott férfi áll a kapu előtt és az egyik kéri a jelszót.

— Szulejmán a Kegyelmes, — Rosamund feleli.

A férfi bólint és mind a hárman meghajtják a fejüket és ájtatos imát mormognak.

Ima után az egyik elővesz egy írókönyvet és ránk néz. — Nevek?

— Linda, Róza és Viola, — felelem, kapásból kitalálva a hamis neveket. Igazán nem számítottam arra, hogy fel kell iratkoznunk.

A kövér férfi beírja a nevünket a listára, mialatt egy másik három lapos csomagot húz elő és odaadja nekünk. — Ma este rendkívülien kivételes vendégünk van, — magyarázza. — A Nagy Vezír van itt királyi kíséretével. A nők le kell, hogy vetkőzzenek és a mi saját feketeselyem csuklyás köpenyünket és magas sarkú lakkcipőnket kell viselniük.

— Hol öltözhetünk át? — Nóra kérdezi gyermeki ártatlansággal.

— A kocsijukban, feltételezem, — a férfi válaszolja halálos komolysággal, de nem fenyegetően. — Az épületbe utcai ruhát nem szabad bevinni.

Követjük az utasításokat, ledobáljuk ruháinkat és felöltjük a köpenyeket és bemegyünk a palota nagyságú épületbe. Belül egy óriási kupolás terembe érünk és a padló fekete-fehér kockás fénylő márvány. Egy tucatra való alak, feltételezhetően fiatal nők állnak széles körben és halk monoton hangon egy régi gregorián dallamot zümögnek. Hozzánk hasonlóan mindegyiken fekete csuklya van és fekete selyemköpeny, ami tökéletes testüket erősen kidomborodó, szexuális módon látszatni engedi, miközben a háttérben titokzatos dobszó boleró ritmust perget. A boltíves falakon lobogó fáklyák égnek és fenyőkoszorúkból mámorító tömjénillat emelkedik a kupola tetején kialakított kerek üvegablak felé. A csoport kissé széjjelhúzódik és engedi, hogy mind a hárman belépjünk közéjük.

Rosamund egyik alaktól a másikig táncol lassú léptekkel és mindegyiknek a fülébe súg. — Rebecca, te vagy az?

Az ötödik megkérdezett csuklyás bólint. — Igen én vagyok. Rosamund te vagy?

— Igen, én. Kérlek, csinálj helyet a barátainknak.

— Kik azok?

— Fióna és Nóra.

— Ah, Fióna, mit akar itt?

— Hallgass, később elmagyarázom.

Beállunk Rebecca mellé, gyakorlatilag körbe vesszük. A dobszó felgyorsul és megszólalnak a harsonák. Egy csoport lép be balról és lassú méltóságteljes díszléptekkel haladnak előre.

Elöl jön egy szívdöglesztően jóképű sötétes bőrű fiatalember turbánban, arany kaftánban és háromszorosan felfele kunkorodó végű papucsban. A fiatalembert négy óriásira méretezett pufók, el nem dönthető szexű alak követi.

A ceremónia megkezdődik. A csuklyás nők csoportjából, ahol mi is vagyunk egy nő kilép és megáll a fiatalember előtt. Két szolga lép elő, leveszik a nő köpenyét és lehúzzák a csuklyáját. Mezítelen testét bekenik illatos olajokkal és krémekkel. Parfümfelhőt fújnak a hajára és fejüket térdükig meghajtva a kiillatosított nőt felajánlják a fiatalembernek.

A férfi megnézi, megcsípi az arcát és mutatóujja hegyével megpróbálja mellének keménységét, majd keze intésével elküldi.

Rosamund odasúgja nekünk. — A szultán menyasszonyt választ a mai ünnepségekre.

— Miféle ünnepség.

— Valami emléknap. Születésnapja, vagy egy híres katonai ütközet vagy egy éhínség véget értének évfordulója. De lehet, hogy buja vágyának dicsőítése. A felhajtás valahol a magánlakosztályában zajlik le. A végén ékszerekkel, arannyal és gyémánttal jutalmazza meg a szerencsés lányt.

— Meddig tart a vigalom?

— Amíg a leány terhes nem lesz. Akkor elveszi feleségül és elviszi magával Mekka mellé a sivatagba.

— Mi van, ha a leány nem esik teherbe?

— Attól függ, minden lehet. Esetleg lecsapják a fejét. De ha a szultán jó hangulatban van és tetszett neki a játszadozás, hazaküldi a nőt a családjához az összes ajándékkal, amit úgy határoz, hogy nekiad.

— Ki ez a szultán?

— Valami dúsgazdag arab herceg. Kétszer egy évben meg tudja magának engedni ezt a mulatságot és mi vendégül látjuk. Jól jön a pénz, amit adományoz ügyünknek.

— De lecsapni fejeket?

— Elkerülhetetlen másodlagos veszteség, ritkán történik. Csak nagyon extrém esetekben, például ha nem áll fel neki. De az szinte sose esik meg. A szultán elvégre egy arab.

— Mit kell tenni, ha nem akarod, hogy kiválasszon? — kérdezem kissé aggódóan. Ez a kiválasztás egy nem várt komplikáció, amit el akarok kerülni, és amit nem értek. Mi köze lenne a Rebeccából kihúzandó vallomáshoz?

— Vágj valami buta grimaszt, ráncold össze a szemöldöködöt vagy biggyeszsd el a szádat. A szultán nem szereti az ilyesmit. Biztosra veheted, hogy továbbint.

— Rebecca, — Nóra célba veszi a mi templomistennőnket. — Ez csak hókuszpókusz. Ez a tag úgy néz ki, mint egy bohóc a rodeó bemutatóról. Szeretnél látni valódi boszorkányságot és varázslatot? Sokkal jobb lesz, mint ez. Csak nők lesznek jelen. Kivéve Jánost, a néma szolgámat.

— Hol?

— Az én házamban, ne tétovázz, induljunk.

— Nem mehetünk innen, amíg az ünnepség véget nem ér. A kapunál álló eunuchok nem engednek ki előbb.

— Ezt bízd rám, — feleli Nóra, — ha én ki akarok menni valahonnan, egy egész dandár tengerészgyalogos sem tud megállítani.

Kikígyózunk, csoda egy látvány lehetünk, négy csuklyás alak selyemkaftánokban pipiskedik kifele a bejárati ajtóhoz, amit meg sem tudunk mozdtítani. Nem addig, amíg Nóra begörbített kisujjával nem kezdi hívogatni és akkor teljesen magától és hangtalanul kitárul.

Senki sem figyel minket, senki sem törődik velünk, mindenki el van foglalva a kiválasztási cirkusszal, valószínűleg kábultak a zenétől, a kábítószerektől átítatott tömjéntől és mi egy-kettő a kovácsoltvas kapunál vagyunk.

— Forduljatok vissza, — a három ott lévő őr közül az egyik figyelmeztet. — Nem húzhatjuk ki senkinek a nevét a listáról, amíg a szultán nem választott.

— Nyisd ki a kaput, ha kedves az életed, — Nóra előrelép.

Az eunuch kivesz egy kézi adóvevőt és beszél bele. — Négy szökevény, küldjete erősítést.

— Rendben, — Nóra kijelenti, — csinálhatjuk ezt a könnyű úton, vagy választhatjuk a nehéz utat. Nyisd ki a kaput. Most már másodszor mondom neked. Harmadik alkalomra már mérges leszek.

— Mérges? — röhög a három dagadt. — Takarodjatok vissza az épületbe és álljatok a szultán elé.

Be sem fejezi a mondatot és Nóra keze könnyedén hozzáér. Legalább három ujjhegyén kékes láng lobog. Az ő ruhája lángot vet és egy pillanat alatt hamuvá lesz és szétporlik. Ott áll pucéran, és se rúdja se tojásai. Semmi, a kövér pofa egy nemi szerv nélküli eunuch. Az első, akit életemben valaha is láttam.

— A kapu, — mondja Nóra, — nyisd a kaput vagy puputevét csinállok belőled.

A másik kettő nekifut Nórának. Nóra hirtelen fejbe vágja őket és a támadók összecsucsklanak, mint két letaglózott ökör. Rosamund megnyomja az elektromos nyitógombot és a kapu nyílni kezd.

Futunk és tíz másodpercen belül bent ülünk a limuzinban, ahogy egy fél tucat férfi furkósbotokkal és géppisztolyokkal felfegyverkezve kiözönlik az épületből. János indítja a motort, csikorgó kerekeink kavicsot és homokot szórnak üldözőink arcába, ahogy azok próbálnak tüzelni és fegyvereik egymásután csütörtöket mondanak és felrobbannak.

Mindannyian betolongunk Nóra nappali szobájába. Rebecca körbehordozza a szemét és gúnyos hangon kérdezi. — Hol itt a bűvös mágia? Lássuk hát a boszorkányságot.

Mind a négyünkön még mindig a fekete selyemköpeny lóg, ami erősen hátborzongatónak néz ki, de határozottan hozzájárul a kívánt hatáshoz. Nóra bőrfotel mutat Rebeccának. Az leül és Nóra kivesz egy magnetofont a zenegépes szekrényből.

— Egyszer győnnod kell, — mondja Rebeccának. — meséld el nekünk, hogyan került Fióna karperece Mrs. Highlander lakásába.

— Fogalmam sincs, hogy miről beszélsz, — Rebecca szeme villámlani kezd és dühödten megmarkolja a fotel karfáját. — Ki ez a Mrs. Highlander? Lennél szíves tájékoztatni.

— Ne csináld a kikérdezést nehezebbé, mint szükséges, — lépek közelebb Rebeccához. — Steve Giuseppe már megmondta nekem, hogy az öreg hölgy halálakor te ott voltál Mrs. Highlander lakásában és a bűntársad, Daniel Bronco követte el a gyilkosságot.

— Várjatok egy kicsit mielőtt Rebecca beszélni kezd, — Nóra int és látom, hogy a magnetofonnal matat. — Be kell indítanom a szalagot.

— Itt nem lesz semmiféle fekete mágia, ugye. — Rebecca mereszti ránk a szemét és egy oktávval magasabbra emeli a hangját. — Ti elraboltatok, hogy valami ostoba vallomást kicsikarjatok belőlem. Valamiről, amihez semmi közöm.

— Fekete mágiát akarsz? — Nóra kérdezi, és gúnyos mosoly ül ki az arcára. — Csinállok én neked fekete mágiát.

Nóra pattint az ujjával és Rebecca felszisszen. — Jaj, mit csináltál?

— Lábaiddat kővé változtattam. Ha nem akarsz velünk együttműködni, tested többi része is követni fogja lábaiddat, amíg márványszobor nem lesz belőled.

— Te cigány ringyó, — Rebecca üvölt. — Ez tortúra és kierőszakolt vallatás.

— Tisztára bizonyos, hogy az.

— A törvény előtt nem használhatjátok. Ha be is ismernék bármit, fizikai bántalmazás fenyegetése alatt tenném.

— Ezt majd meglátjuk, — Nóra kényelmes helyzetbe engedi el magát és félreteszi a magnetofont. — Senki sem nyúl hozzád, senki sem kényszerít bármire. De

a szalag nem forog, amíg abba nem hagyod a szitkozódást és el nem kezdesz beszélni. És itt van ez a félórás határidő, ami után a folyamat megfordíthatatlanná válik.

Egyelőre csak az ágyékd körüli főütőerek vannak elzárva és lábaidban vannak az idegek megbénítva. Ha nem oldjuk fel az elzárást, az érintett izomszövet lassan kezd elhalni és elmeszesedni. Semmi bűvészkedés nincs ebben. Közismert orvosi eljárást alkalmazunk. A világ minden részén használják a sebészek és az operáló orvosok.

Tehát nyugodj meg és próbálj visszaemlékezni minden apró részletre. Hogyan került az ékszer Mrs. Highlander halott teste mellé?

— B... meg a k... anyádat, — Rebecca üvölt.

— Más óhajod nincs? Többet is kérhetnél. — Nóra rázza a fejét. — A gyilkosságot valószínűleg nem te követted el személyesen, de ismered az egész aljas összeesküvést. Tudod, hogy hogyan akartátok rákenni a bűnt egy ártatlan személyre. De amennyire fertelmesek is a tetteid, talán mégis megúszod valami könnyű büntetéssel? Beszélj, önts ki a lelkedet. Ki vele.

Rebecca vergődik és hadonászik a kezeivel, mint egy csapdába esett vadmacska, de a lábait nem tudja mozgatni és tisztára olyan, mint egy lebénult nyomorék tolószék nélkül. — Rendben, — üvölti. — Én tettem az ékszert a hölgy teste mellé, de akkor már halott volt. Daniel ölte meg véletlenül. Ráült az arcára és a néni megfulladt.

— Hogy került a karkötő hozzád?

— Steve Giuseppe adta nekem. Azt mondta, hogy Fióna ágyában találta, amikor szexeztek és Fióna adta neki, mint örömteljes újraegyesülésüknek szuveníráját.

— Hazudsz! — ugrok fel és pofon vágom Rebeccát. — Soha nem szexeztem Giuseppével. Meg akart erőszakolni, de én pisztolyt fogtam rá és megértette, hogy nem akarok vele lenni.

— Ennyi elég, — Nóra vág közbe. — Mindent levettem a szalagra. Nem szeretek embereket kínozni, hacsak nem muszáj. Hadd engedjem fel a varázst Rebeccáról. Inkább ünnepeljünk és igyunk egy pohár bort.

— Ünnepeljünk, mit? — Rebecca masszírozza a térdét és billegteti a lábujjait. — Hogy aláírtam tíz éves börtönbüntetésem?

— Mindig visszamehetsz a kibbutzba. — Rosamund mondja, mialatt erősen dörzsöli Rebecca vádlóját, hogy helyreállítsa vérkeringést. — Amennyire tájékozott vagyok a szentföld és közöttünk nincs kiadatási egyezmény. Sokkal jobb lesz ott, mintha egy múzeumban vagy valami gazdagnak az otthonában lennél egy meztelen szobor.

Fióna Negyedik Könyve

Második Fejezet

Lustignak adtam egy másolatot a Rebecca féle magnószalagból, de ügyvédem csak rázta a fejét. — Nem biztos, hogy sikerül. Lehet, hogy esküdtszéktárgyalást akarnak ebben az esetben is. Némi esély van, hogy az esküdtek fejébe elültethetjük a kétségek csíráját. Giuseppét beültethetjük a tanúszékbe, de az eredmény kétséges. Lehet, hogy ismét hazudni fog, hogy mentse magát.

Ennél többet nem tehettem. November végével a Thanksgiving, avagy a Hálaadás amerikai ünnepe közeledett. Yvette lement Floridába a Chase Manhattan Bank nagyon idős, és nagyon női elnökével. Nóra a rokonaival a tengerentúlra repült két hétre és attól eltekintve, hogy énekeltem a templomban és Gyula bácsival kedveseket mondtunk egymásnak teljesen magamra maradtam az ünnepekre. Vettem egy töltött pulykamellet egy Lexington Avenue-i csemegeüzletbe, hozzá több előre elkészített és bepakolt körítést, két palack magyar bort és lelkileg felkészítettem magamat, hogy magánosan fogom tölteni a négynapos ünnepet.

Ha józan elmével belegondoltam, szabadlábban való léteimből már csak néhány felbecsülhetetlenül értékes hét maradt. Szomorúan találgattam, hogy miféle ünnepi ételt készíthetnek a raboknak a Bedford Hills női börtön konyháján, Westchester megye északi, erdős részében, ahol minden bizonnyal rövidesen csíkos-ruhás bentlakó leszek.

Szépirodalom osztályomban megfigyeltem egy fiatalembert, aki szintén megfigyelhetett engem, bár ebben nem voltam teljesen bizonyos. Délelőtti és koradélutáni stúdióban való elfoglaltságom miatt óráimat késő délutánra osztottam be és bevégezésük után a Lexington Avenue-i földalattival mentem haza. Ő, a fiatalember az irodalmi óráról gyakran utazott ugyanazon a vonaton, mint én. Nem szállt le az 59-ik utcai expressz megállónál, ahol én és továbbment. Ahogy később elmondta, szinte egészen a Woodlawn vonal végállomásáig, a Moshulu Parkway-ig a Bronxban.

Sok televíziót nem nézhetett, mert fogalma sem volt, hogy ki vagyok. Semmi szándékom nem volt, hogy tudtára adjam. Nem akartam, hogy tudja, hogy gazdag vagyok és a Fifth Avenue-en lakom egy luxuslakásban.

Néhány héten keresztül járunk együtt így ugyanazon a csattogó IRT földalattin, amikor az egyik óra végén a fiatalember javasolja, hogy haraphatnánk egyet, valami vacsorázóba vagy büfébe, mielőtt rohanunk haza és én belegyezően bólintok.

Aznap nyomasztóan lehangoló sötét este volt; a fennhéjázó toronyépületek közötti keskeny utcák üvöltő szélesatornákká váltak, és mint olvasztott ólom a sűrű eső csontdermesztő rétegekben ömlött a fejünkre.

Tehát összebújunk ernyője alatt és egymáshoz igazodva sietős lépteinket elmegyünk egy olasz étteremhez, valahol a Washington Square Park keleti oldalán. A tiszteletreméltó kinézetű idős főpincér leültet minket egy hátsó fal melletti asztalhoz.

Improvizált randevú partnerem egy pohár Chianti bort rendel és én szódavizet. Az utóbbi időben vigyázok az alakomra, amit, gondolom számos más személy is vigyáz, úgy látásból, főleg férfiak.

— Szörnyen restellem, — indítom be beszélgetésünket, — de még nem is tudom a maga nevét.

— Larry Holtzinger, a szolgálatára, madame, — feleli aranyos kis mosollyal, nyilvánvalóan megjátszik valamiféle óvilági modorosságot, feltételezhetően, hogy otthonosabban érezzem magam, és hozzáteszi.

— A magáé?

— Fióna, — mondom neki. Nem kell, hogy tudja a családi nevem. Majd kokettáló oldalpillantást vetek rá. — Larry, mondja, mi készítette magát arra, hogy alkotói szépirodalmat tanuljon egyetemi szinten?

— Mindig író akartam lenni, de már zseni iskoláskoromban közölték velem, hogy a firkászságban nincs pénz. Így feladtam álmomat és csak nemrégiben határoztam el, hogy ismét megpróbálom.

— Mivel foglalkozik főállásban? — kérdezem, mialatt kíváncsian méregetem, mintha listáznám szemmel látható sajátosságait. Magas, természetesen, széles vállú és sportos kinézetű. Valamikor atléta lehetett. Aranykeretes szemüveget visel, de lencséi nem visszataszítóan vastagok. Tökéletes fogak. Könnyű észrevenni, folyton mosolyog. Rövidre vágott világosbarna haj és magas, intelligens homlok egészíti ki kinézetét.

Ruhái nem a legdrágábbak. Mellénnyel kiegészített öltönyét valószínűleg a Bonds vagy a Macy's áruházban vásárolta. Nyakkendője tucatárú, hármat adnak tíz dollárért egy dobozban. De mit számít? Főleg nem most. Odakünn fagyott cigánygyerekek potyognak az égből, az étteremben meleg van és senki sem lesi odahaza hazaértemet.

Gondolataim messze szaladnak és, amikor öt másodpercen belül válaszol, hangja felriaszt. — Gépészmérnök vagyok a Sverdrup és Parcel tervezővállalatnál Broadwayon. Országúti alagutakat tervezünk, földalatti vasutakat és más grandiózus létesítményeket.

— Lehet keresni jó pénzt a mérnökséggel? — kérdezem kissé lekicsinylő hangon, mintha potenciális udvarlószezlén vizsgáztatnám.

— Igencsak, hogy, — néz rám büszkén. — A bónusszal és a prémiumokkal együtt húszezret is megkeresek egy évben.

A pincér jön és kölcsönös ismerkedésünk folyamatát egy pillanatra félbeszakítja. Mind a ketten vegetáriánus lasagna tálat rendeltünk, amivel igen elégedett vagyok. Szépreményű ismerősöm legalább nem valami ragadozóféle húsevő.

Húszezer egy évben, morfondírozok tovább, és milyen büszke rá. Negyedévenként többet csinállok, és leültem vele, és úgy nézegetjük egymást, mint valami turbékoló galambpár a szerelembe esés ígéretes hajnalán.

— Ha megengedi, hogy kérdezzem, — néz rám. — magát mi készítette, hogy alkotói szépirodalmat tanuljon? Ki a kedvenc írója?

— Nem is tudom, — kacéran félretartom a fejemet és hunyorítok neki. — Danielle Steel, Sydney Sheldon, — és hogy ne látszódjak annyira tudatlannak hozzáteszem. — Hemingway.

— Mit olvasott Sydney Sheldontól? — Kérdezi és olyan komoly arcot vág, hogy azt kezdem hinni, hogy elfelejtette, hogy találkán van és kedves és flörtölős dolgokat kellene mondania.

— És Rátört a Sötétség, — mondom óvatosan.

— Kitűnő könyv, — tanulmányozza arcomat elmélyülten és szeme meg sem rebben. — Szórakoztató munka, de mit lehet belőle tanulni?

— Hogyan szórakoztassunk? Feltételezem. — Kacagok, és csillogó szemekkel nézem a pincért, ahogy az asztalra leteszi ételünket.

— Egy jó könyvnek tanítania kell, — beszél tovább, gyakorlatilag prédikál. — Egy életre szóló hatással kell, hogy legyen magára. Például, mint Dosztojevszkij. Olvasta a Bűn és Bűnhődés munkáját?

— Nem, — rázom a fejemet.

— Vagy olvasta Balzac Goriot Apó regényét? — kérdezi teljesen oktatgatásába merülve, mintha nem érezné vacsoránk orrot csiklandozó felséges aromáit. — Nem olyan régen olvastam ki. Már másodszor. Egy édesapa története, aki minden vagyonát és hírnevét feláldozza, hogy leányai jól tudjanak férjhez menni. Miután mindent nekik ad és leszegényedik, többet nem akarnak tudni róla és vejei megtiltják, hogy látogassa házukat. A történet, és ahogy az le van írva alapjaiban rázta meg a lelkemet, mint egy földrengés Kaliforniát.

— Nem, nem olvastam, — rázom egyre tovább a fejemet. — Az a regény nem egy XIX századbeli idejét múlta és régen elfelejtett régiség?

— Egy irodalmi mesteralkotás soha nem lesz idejét múlta, — fintorog rosszállóan, de valami olyan naiv kedvességgel, hogy szinte megbocsájtok neki.

— Az új stílusú, — folytatja csodálatraméltó pátosszal, — kereskedelmi és kaptafára húzott írói iskola értéktelen papír és tintapocsékolás. Csak azért adják ki, hogy profitot csináljanak belőle. Ugyanaz mintha valaki hamis ékszereket árulna a televízió tudatlan háziasszonyoknak. Az egész csak egy kordába beszorító kötöttség, ami magába foglalja az összes lektorokat, ennek a hamis irodalmi világnak a professzorait és az úgynevezett kritikusokat. Egyetlen író sem tud sikerre menni, ha nem engedelmeskedik mesterséges szabályiaknak. Ez a fajta kirekesztő buborékrendszer megfojtja az egyéniséget és lerombolja a kreativitást. Az egész csak egy hatalmas ostobaság.

— Én is olcsó ékszereket árulok, — török ki magamból. Arcom lángot vet, és a méreg elhallgattatja józan udvariasságomat. — Ez azt jelenti, hogy én is ostoba vagyok?

Észhez tér, visszanyeri normális érzékeit, mintha bűvös varázslatból jönne vissza az életbe. — Nem szándékoztam semmi ilyesmit állítani. A házi feladata alapján, amit felolvasott a tankörben, úgy vélem, hogy a maga gondolkodása mélyenszántó és érzelmileg szuper intelligens. Kitűnő karaktereket formál és alapvető emberi érzéseket kavart fel és megragadja olvasóit...

— Ne dicsérgessen, — kicsit rácsapok a kezére és kissé sértett hangon mondom neki. — Nincs szükségem, hogy maga jóváhagyjon bármi is, amit én teszek.

— Mindent jóváhagyok, amit maga csinál, — mondja és villájával jókora adag olvadt sajtot és pasztát emel a szájához. Keze megáll csukott szájától egy centiméter

távolságra és néz rám nagy kerek, gyermeki szemekkel, amit sajnálatosan és furcsa módon kedvelni kezdek.

— Valóban? — kérdezem.

— Valóban? — bólint, kezét a kezemre teszi és néz, nézésében szenvedély van és kielégíthetetlen vágy. — Bármilyen legyen az.

Nagyon nyomakodik előre ez a legény, kezdek aggódni, közelebbi kapcsolatot akart talán? Túlságosan felbátorítottam volna? Még soha nem voltam férfivel, aki korban hozzám illő volt. Milyen lenne, ha igazából szeretnének és érezném azt a szívből jövő tiszta vágyat és nem cukros bácsik kiszáradt öregkori buja paráznasága szennyezne be?

— Az én esetem nagyon bonyolult, — rázkódom össze. — Nem akarok beszélni róla.

— Igyál, Fióna, — feleli tegeződve és int a pincérnek. — Egy pohár Chardonnay a hölgynek, — mondja, — de siessen, kedves barátom.

A bor megérkezik és a poharat ajánlóan felém tartja. — Igyál ebből a harmatos pohárból, — szavalja, — csupán az első korty lesz keserű. Az ital könnyít fájdalmadon. A bánat a szívedben és az alkohol az agyadban mámorító szövetségre lép és nyelveden megoldja a csomót, mely gondolataid áradatát gátolja.

Apró korttyal megízlelem az italt, majd hirtelen mozdulattal leöntöm felét a torkomra. Édes és ugyanakkor pikánsan csípős és kellemes bizsergést csinál a fejemben. Miért van, hogy a bor zamatja életem minden fontos eseményének elővetője? Egy pillanatra eszembe jut Nick és üzleti egyezségünk, amely betöltött Miami-ban, és mostani szponzorom, Chuck, aki rendszeres látogatója egyre fényesebben berendezett Central Parkra néző lakásomnak. Öregnek érzem magam, jóval öregebbnek, mint itt ez a fiú, aki legalább öt évvel idősebb, mint én. Aki olyannyira keményen munkálkodik, hogy elbűvöljön intelligenciájának kincsestárával, mivel anyagi vagyonával nincs mit dicsekednie.

— Mennem kell, — mondom neki remegő ajkakkal és könnyek gyűlnek a szemembe.

— Kérlek, maradj, — könyörög, — még tengernyi mondanivalóm van és neked tengernyi meghallgatásod.

— Rendben, — felelem és megsimogatom az arcát. — Hörpintsük ki poharainkat, fejezünk be a vacsorát és beszélgetssünk még egy keveset. De utána taxiba kell ülnöm és meg kell, hogy ígérd, hogy nem fogsz követni.

Megragadja kezemet és lázasan csókolgatni kezdi. Sürgetően, sietve, mint egy fuldokló, aki az utolsó szalmaszála kapaszkodik, hogy megmenthesse életét és valóra válthassa álmait.

Nézem. Ködös, elmosódott képmás az arca, csak könnyektől csillogó intelligens szemei világítanak elő a megfoghatatlanul kavargó tömegből. Látom bennük a kiművelt végtelen bölcsességet, amit áttanulmányozott könyveinek ezreiből gyűjthetett össze, és ami ugyanakkor eltorzította a reális valóságról kialakult felfogóképességét.

— Szeretlek, — suttogja, — tudom, hogy nem vagyok méltó, hogy ezt mondjam neked. Mert te annyira szépséges vagy és oly magabiztosan viseled magad. Tudom, száz férfi is könyörög egyetlen ajkaidról jövő bátorító szóért. Nincs jogom, hogy érzéseim viszonzásáért esdekelyek, de engedd meg, hogy csodáljalak és reményt

tápláljak a lelkemben, hogy lesz egy nap, amikor ugyanígy fogsz érezni irántam, mint most én teérted.

— Feleséged van? — kérdezem. Mennyire cinikus és gyakorlatias tőlem ez a kérdés kapcsolatunknak eme kora szakaszán. — Ez lenne a problémád, amiért ennyire zavarban lévőnek látszol?

— Nincs, — válaszolja sietve. Hinnem kell neki, hiszen olyan gyors és határozott a tagadás. — Nem vagyok nő és soha nem is voltam. De írtam egy könyvet egy fiatal mérnökről, aki elvesz feleségül egy fiatal és bohéman vidám természetű nőt. Egy pénztelen, otthonról elszökött személyt, aki házasságuk előtt mások házának takarításából kereste kicsi pénzét és egy templom bejárat felett kialakított albérlős otthonban lakott. Néhány hónappal házasságunk kezdete után a Bronxban, ahol laknak a feleség viszonyt kezd egy idősebb férfiszomszédal, aki illegálisan szerzett pénzeket ad neki, hogy azt tisztára mosassa. Még nem tudtam befejezni a regényt. Múzsára lenne szükségem, mert főhősnőnek hibái ellenére szeretetreméltó egyéniségnek kell lennie. Nyilvánvaló ártatlansága ellenére komoly összeütközésbe kerül a törvénnyel, de én szeretném a végén, hogy tisztázza magát és minden vád alól felmentsék.

Meg vagyok döbbenve, egészen le alapzatom fundamentumáig. Intuíció, előrevetés és belső meglátások, hogyan bírhat valaki ennyi ritka intellektuális értéket? Múzsát keres, itt vagyok én. Ártatlan vagyok és bajom van a törvénnyel. Kivéve, hogy nem vagyok szegény. Legalább is jelenleg nem, de egyszer az voltam. Otthontalan voltam és nem volt egy betevő falatom. Tudom, hogy nem éppen nőies tulajdonság, hogy kedvezőtlen ítéletet mondjak magamról. Nincs olyan csinos nő, aki egy vagon pénzzel a kezében emlékezne, hogy valaha utcai koldus volt és kéregetett a földalatti lépcső bejáratánál. De mélyen lent a lelkem mélyén még mindig az a sovány és ijedt kamaszlány vagyok, aki nosztalgikus régi énekekkel orvosolhatja lelki sérüléseit. A szívemben nincsen biztos rév. Nincs szikla melyre fennhéjázó kastélyt építhetnék magabiztosságomból. Az én szívemben minden önbizalom futóhomokra lett építve, melyet az élet első érzelmi vihara nyomtalanul szélnek fúj vagy belemos a tengerbe.

Kincsként fogom kezelni ezt a fiatalembert. Meg fogom tartani. Annyira más, mint bárki, akit idáig ismertem. Soha nem hittem, hogy egy férfi ilyen is tud lenni. Hogy ennyire megérdemelje szerelmemet.

Tovább beszél, és bódult csodálattal hallgatom. — Kérlek, bocsáss meg, — mondja. — A bor teszi, hogy ennyire kiöntöm a lelkemet. Szeretném, ha lenne egy társam, akivel mindent szabályt, melyet a századok alatt véstek márványba le tudnánk dönteni és le tudnánk tépni nyakunkról a láncot, melyet predesztinációnk tekert nyakunk köré. Nem érdekelne, ha az utca rongya lenne, ha a halálomig kitartana mellettem. Aki a forró nyárban ellömbö állna és szemembe mondaná. „Szeretlek, te vagy az, akire egész életemben vártam.” Nem bánám, ha kitagadott céda lenne, ha belenézhethék a szívébe. Együtt állnánk a tomboló viharban, együtt káromolnánk és szidnánk a világot és a sors iszonyú súlya alatt együtt csuklana össze a lábunk és átölelve tartanánk egymást utolsó leheletünkig. Ha undorító féregként vonaglanék a porban karjaival védőn fölém borulna és felemelne magához. Festett arcát a legszentebb angyalok arcának látnám. Ő lenne a lelkem, a végzetem és a halálom. Együtt halnánk meg és kiáltanánk. „mi ketten voltunk az egyedüli ártatlan és tiszteletre méltó pár az egész világegyetemen”.

Megáll beszédjében és szorítanom kell a combomat. Remélem, hogy nem veszi észre. Hogyan ne szerethetne egy lány egy ilyen idealistát? De itt kell, hogy hagyjam

és haza kell mennem, figyelmeztetem magamat, mielőtt letépem a ruháját és leteperem itt az asztalra előttem. Itt, az öreg pincér és a tisztességes vendégek szeme láttára. Mert többet nem érdekelne az etikett. Megtaláltam és ő az enyém.

— Ez gyönyörű volt, — suttogom, pirulok, remegek és ég a belsőm. — Hol tanultál meg ilyen gyönyörűen beszélni?

— A régi nagy mesterek és költők tanítottak. — Tőlük tanultam, hogy lesz egy asszony, aki csak az enyém lesz, és aki meg fogja engedni, hogy a kezét megcsókoljam, mialatt a mennyei talapzaton áll, ahová én minden bizonnyal felállítom őt.

— Megtaláltad, — mondom, szédülten, elgyengülve és elolvadva érzéseim hirtelen energiája alatt. Előrehajolok, ajkaimat feléje tartom, várakozóan, megadóan és érzem puha nedvességét, amivel bűvös pálcaként érint és tűzre gyújt. Több élettartamra is, örökre talán, és ha akar, az övé leszek, most azonnal.

Csókoljuk egymást, egy másodpercnnyire, nem többre, ez itt egy nyilvános hely, az emberek máris néznek. Kell lennie egy másik helynek, egy másik alkalomnak. Nem szabad, hogy belerohanjunk szerelmünk beteljesülésébe, még megtörhet a varázs.

— Mennem kell, — mondom és elhúzódom. Ajkai még mindig kíváncsan epedeznek felém. — Sajnálom, ugye megértesz.

— Láthatlak megint? — kérdezi, könyörög, reménykedik, és mennyei áhítattal gyönyörködik a szememben.

— Természetesen. Négyyszer egy héten, az egyetemen. — Válaszok halkán nevetve, kuncogva, incselkedő hangon, mintha a világot ígérném neki.

— Már úgy értem, hogy így, mintha randevúznánk. Csak ketten, és úgy, mint ma, könyvekről beszélgetnénk és kicserélnénk gondolatainkat.

— Ha annak akarod nevezni? Beszélgetésnek? — Tartom oda neki az arcomat még egy könnyű csókra. — A következő héten, ugyanitt és ugyanezen a napon, ha akarod?

Sietve kitáncolok az étteremből, a pincér már hívta a taximat és a sárga gépkocsi már ott is áll a járda mellett. Rohannom kell, nem nézhetek vissza, mert ha megtenném, egyetlen másodpercre is, nem tudnám itt hagyni és még ma este az övé lennék. Odahaza, az én luxuslakásomban. Az én puha, selyembaldachinos ágyamban. És azt hinné, hogy léha vagyok és könnyen megkapható és többé nem tartana műzsájának.

Larry és én több alkalommal is találkozunk az elkövetkező néhány hét alatt és úgy tűnik, mintha Larry nem akarna fizikai kapcsolatot. Rendben, gondolom, ne tedd, ha azt hiszed, hogy nem vagyok húsból-vérből összetett élő nő.

Sok minden mást is elmondott magáról. A könyvekről, amit olvasott, és a regényeket, amiket tervez megírni. Én is elmondtam magamról mindent. Elmeséltem neki Madame Szabót, Gyula bácsit, a burleszk színházban lefutott karrieremet és küszöbön álló gyilkossági tárgyalásomat. Részleteztem Steve Giuseppe aljasságát és töredelmes megbánását, és hogy hogyan ugrattuk be Rebeccát, hogy bevallja az aljas cselvetést, amivel rám akarják fogni az emberölést. Meghallgatta és biztos voltam benne, hogy az egész rémséges történet benn lesz valamelyik regényébe.

Bevallottam neki Nick Butkust is, bár kihagytam belőle gusztustalan alkunkat. Megemlítettem Chuck Lowryt, jelenlegi mecénásomat az NBC stúdiónál és heti egyszeri vagy kétszeri légyottunkat. Larry nem kezdett felháborodottan kiabálni, nem hagyott faképnél és nem vetette rám az első követ. Csak nézett engem azokkal a telehold sújtotta szerelmes szemeivel. Talán nem tudta, hogy egy intim légyott mit foglal magába. Vagy azt gondolta, hogy nincs joga, hogy kifaggassa okaimat és tetteimet. Számára tiszta maradtam, mint a frissen esett hó, bár véleményem szerint kissé be vagyok kormozva. De Larry maradt annak, akinek az első találkozásonkon bizonyult. Boldog, ha a szoknyám szélét megcsókolhatja és imáiba foglalhatja a földet, amire rálépek.

Steve Harmadik Könyve

Steve Harmadik Könyve

Első Epizód

A nemjóját, alaposan benne vagyok a pácba, nem? Megpróbáltatásaim egén semmi szivárvány és az égboltozat olyan fojtogatóan terpeszkedik rám, mint egy kopott sombrero az arizonai sivatagban, a halott mexikói cowboy napégette fehér koponyáján.

Az utcán az a hír járja, de én nem hiszek a pletykákban, hogy Daniel Bronco megszökött az országból és lehet, hogy felvett egy bérgyilkost, hogy csináljon ki, ha nem utaltatom át a pénzt svájci bankszámlájára. Csináljon ki? Mit gondol ez a szemét, hogy ki vagyok én?

Minden lépésemnél hátra kell, hogy tekintgessek, amire úgy van szükségem, mint egy zsírpúpra a hátamon. Építésmérnök vagyok és nem afféle patzo criminalo, ahogy mondják olasz óhazánkban. Talán fel kellene vennem egy szicíliai disznópásztort, hogy lenyissálja Daniel Bronco tojásait és megetesse sertéseivel.

Feloldozást kapni, hiú reménykedés; a valóság az, hogy ezekben a későnovemberi csontdermesztő hidegekben egyedül járom bűnös életem dagadozó sártól szennyes útjait és hátam mögött a hétfejű ördög lovagol egy tűzokádó fekete lovon.

Elmeháborodott lett volna belőlem? Ki nem lett volna azzá helyemben?

Hosszú ívben elkerülve a gyóntatószéket templomba kezdtem járni. Valakinek el kell, hogy mondjam. Be kell, hogy valljam bűnömet. Meg kell, hogy mentsem Fiónát, bíztatom magamat és imádkozom, hogy legyen erőm magamat lerombolni és életemet gyehennára vetni. Öngyilkosjelölteknek is akaraterőre van szükségük, hogy átvághassák ütőerüket, vagy megtegyék a végső lépést és leugorjanak az alattuk zúgó folyam mélységébe.

Térdelek a padsorok között és egyik Szűz Mária imádság után a másikat mormolom. Harmadik látogatásom után egy idős pap észrevesz és hozzám lép.

— Fiam, — mondja, — ha Istenhez szeretnél fohászkodni, itt leszek a gyóntatófülkében.

Lassan a templom oldalfaláig lépked, belép a rácsos benyíló ajtaján és a megszentelt fülke bejárata némán zárul be utána. Nehezen küszködve felkapaszkodom térdeimről és követem. Fejem meghajtva, szemeim a földet nézik, vállam a köldökömig görnyed, mintha ezer év összes férfibúne nyomná vállamat.

Ott vagyok, odaértem, megfogom a kilincset, megállok és újrakezdem. Majd beoldalazok, besurranok, szégyentől szenvedve, tétovázva, megalázva, de katolikus neveltetésemről kötelezve, ahol megtanítottak, hogy teljesen megbízzunk szent egyházunkban, Istenünkben és annak földi helytartójában, gyóntató atyáinkban.

A tolóablakot félrehúzza egy kéz és a sűrű rács mögött egy homályos arc. Nem ő, nem az idős pap, hanem Isten maga, aki ítélkezni fog felettem és kiszabja büntetésemet.

— Bocsáss meg, atyám, mert bűnöztem, — kezdem, keresztet vetek, és a hang válaszol.

— Beszélj, fiam. Mond el, mi nyomja lelkedet.

— Atyám, — mondom könnyektől fátyolos hangon és halkán felzokogok. — Megöltem egy idős hölgyet.

Szinte ki lehet tapintani a vékony elválasztó túlsó falán a fagyos csendet. A pap, Isten, meg van döbbenve. Nem hiszi, hogy egy fiatalember el tudott volna követni ilyen rettenetes bűnt. — Hogyan történt? — kérdezi. Hangja rideg, félelmetes és igazságot követelő. Nem tudok tovább hazudni, be kell vallanom az igazságot.

— Nem én öltem meg fizikailag, — válaszolom és érzem a túloldalon a megkönnyebbülést, a felengedés sóhaját. Belső érzésem súgja, hogy ennyire közel a vacsora-időhöz a pap nem akar hallani semmi halálos bűnről, de folytatnom kell és töredelmesen vallok tovább. — Csak engedtem, hogy megtörténjen és tudom, hogy ki tette. Mi mindannyian benne voltunk és mindannyian pénzt csináltunk belőle.

— Voltál már a rendőrségen? — kérdezi. Nyilvánvalóan el akarja háritani magáról és egyházáról a felelősséget. Nem akarja olyannyira megpróbáltatott vallását újabb gyóntatószékbeli titkok szörnyű terhének kitenni.

— Voltam. — Bólintok, bár nem láthatja alázatos főhajtasomat és nem láthatja, hogy mennyire rettenetesen bánom tetteimet.

— És? — kérdezi.

— Hazudtam a rendőrségnek. Hamisan tanúskodtam letételezésemben és egy teljesen ártatlan személyre fogtuk a bűnt. Cselszövésünk áldozatától, egy nőszemélytől ellopott evidenciát hagytunk a színhelyen.

— Egy nőszemélytől? — kérdezi. Elszörnyedve, de kíváncsian. Keresd mindenben az asszonyt, gondolhatja.

— Igen, egy fiatal nőre fogtuk a gyilkosságot, valakire, akit szívemből szeretek. — felelem és látom, hogy a pap keresztet vett és szent imát mormol, hogy távol tartsa magától és egyházától az ördögöt.

— Ha valóban bánod a bűnödöt, — mondja a pap. — Isten megbocsát, és nem fogsz a pokolban szenvedni. De akkor is el kell, hogy menj a rendőrségre, bíróság elé kell állnod és el kell fogadnod földi büntetésedet. Kiszabhatnám rád, hogy életed végéig verd hátadat bőrkorbáccsal és bűnbánó szerzetesek rendjéhez csatlakozz és kenyérért és vízért dolgozzál, mint misszionárius egy nagyon távoli szegény országban. De ez nem oldozna fel földi kötelességed alól, hogy szabaddá tett azt a szerencsétlen nőt és lehajtott fejjel állj szembe a törvényszerinti bíróval, hogy kiszabhassa rád büntetésedet. Ha megbánod bűnödöt az egyház nem fog kitagadni soraiból. De fogadott ígéretedet be kell tartanod, különben az ördög fog lerángatni a poklok paráztól izzó mélységébe és ott nem lesz Isten, aki megvédjen. A börtönben fogsz elpusztulni a lelki megváltás minden reménye nélkül.

— Lenne valami más út is? — nyögöm. — Van valami út, ahol megbocsátatást kaphatok anélkül, hogy törvényre adnám magamat?

— Takarodj egyházamból, — a pap kiáltja, — és gyere vissza, amikor őszintén megbántad tetteidet. Gyere vissza a térdeiden csúszva és hamut szórva a fejedre. Ne merészelj szégyent hozni egyházunkra és skandál töltötte táplálékot adni azoknak, akik le akarják rombolni vallásunkat és hitünket.

Nem mozdulok. Nem is tudnék. Az atya kiugrik fülkéjéből és kitépi a fülkém ajtaját. Galléromnál fogva megragad és kirángat templomának díszes portáljáig. Kilök, lebecskázok a lépcsőkön és utánam kiáltja.

— Heathenism anathmea, te degenerált ördögi erkölcsű pogány, a fekete himlőhalál is túlságosan jó neked. Hogyan mered egyházunkat fertelmes bűneiddel beszennyezni és enyhe büntetést remélni.

— Na, ez nem sikerült valami jól, — morgom és leporolom a ruhámat. Ennyit ér az éveken tartó ministránsgyerek szolgálatom. De ez az Isten mégis az én Istenem. Az én istenem nem afféle bakafántos fegyelmező, hogy ragaszkodjon a hibák kijavításának egyetlen kijelölt útjához. Talán, ha nekiadom az én részemet, az én millió dolláromat, vagy kétmilliót, akkor másképpen kezd beszélni? Vissza kell, hogy menjek a paphoz. Miért is nem kezdtem mindjárt a pénzzel? Tévedések, tévedések, örökké tévedéseket csinállok.

Felkapaszkodom ismét a lépcső tetejére, kínlódva, izzadva, kifulladásra lélegzetemből, rettegve az ismételt kitagadástól, de nem tudva, hogy hová máshova mehetnék segítségért. Próbálom kinyitni az ajtót, de be van zárva. Ütöm az öklömmel, amíg csontjaim el nem zsibbadnak. Talán keresnem kellene egy jókora követ és be kellene törnöm valamelyik intarziás ablakukat a kegyelmes és megbocsátó Szűz Mária képével és a gyermek Jézussal, aki áldását szórja mindenkire.

Az idős pap bezárhatta az ajtót és most megvető, mérges szemekkel figyel engem a sekrestye ablakából.

Körbenézek. Hol vagyok? Valahol a Bronx keleti oldalán. Felülhetnék a Pelham vonal vonatára, lemehetnék a belvárosba és elgyalogolhatnék az 54-es rendőrségre. Vagy inkább ki kellene, hogy menjek a JFK repülőtérre és megszökhetnék az országból. Kábult bódultságban lépkedve elvánszorgok a magasvasút megállójáig. Perceken belül jön a szerelvény és ledobom magam a kocsi oldala mentében végighúzóódó ülés kemény bakelitjára.

Egy fiatal és párnásidomú nő ül velem szemben. Keresztbeteszi a lábait, kíváncsian combok, veszem észre, és a nő belebámul az arcomba.

— Miféle gondok gyötörnek, jóképű bonviván? — kérdezi. — Úgy nézel ki, mint egy hordó kifacsart savanyú káposzta.

— Van kétmillió dollárom, — felelem, — és nem tudok mit kezdeni vele.

— Ebben könnyen segíthetek, — mosolyog és megcseréli a lábait. — Költsük el pénzedet mi ketten.

— Illegális pénz, — mondom, — valakinek a börtönbe kell mennie érte.

— Éppen azért, — válaszolja valami ellenállhatatlanul édes mosollyal. — Ha bölcsen használod ki a pénz erejét, mindig megvehetsz egy beugró balekot, aki helyetted letölti a büntetést.

Ki ez a nő? Gondolkodom. Egy nőstényördög? A pokol hatalma máris megragadt és húz magával lefelé? De a nő csinos és telt keblei kíváncsian gömbölyödnek felém. A pokolba is, miért siessek annyira? Egy gyorstalpalo nem okozhat semmi kárt senkiben. Remek, ezen a Bronxi metrótúrázón hatalmas adag libidót kaptam a gyomromba mélyen ledugott női csáb töltötte tápcsövön.

— Járj velem, — a nő folytatja. — És olyan széles panorámát fogok elődbe tárni, amit még soha nem láttál. Kezednél fogva foglak vezetni és minden bajtól megóvlak.

— Ismeretlen panorámák, — kerekítem a szememet és a sós nyál gyűlik nyelvem alatt és készen áll, hogy taknyos nyálcsapokban csurogjon alá tátott szájamból. — Az egyetlen kilátás, amit látni képes vagyok, — mondom, — az, hogy vagy én, vagy a nő, akit szeretek. Egyikünknek fizetnie kell a tettemért, amivel megszereztem a pénzt.

— Szereted, szerelem, — kacag fel a nő és hirtelen mozdulattal átcsúsztatja fenekét az én oldalamba és szoros közelségben leül mellém. Kezét ráteszi térdemre és beszél tovább. — Az a nő nem szerethet jobban, mint ahogyan én téged szeretni foglak. Felejtsd el, hogy valaha is létezett. Végy el engem feleségül. Egy férfi a saját érdekét kell, hogy szeme előtt tartsa. A szerelem a te bensődben lakozik és örökké a tiéd. A tárgya az, ami könnyen cserélhető.

— Ki vagy te, asszony? — mondom meglepett arccal és próbálom kutató ujjait lágyékomtól távol tartani.

— Éva, — néz rám kacéran. — Nem emlékszel rám? A kígyóval és az almával. Aki miatt örökre ki lettél tiltva paradicsomból.

— Nem hiszek a teremtés meséjében. Darwin evolúciós elméletét tartom igaznak, — morgom, elvörösödök és érzem, hogy acélkeményen kezd ágaskodni a rudam.

— Add el nekem a lelkedet, — ragadja meg a karomat és mélyen a szemembe néz, — és szabaddá teszek. Többet nem fogsz aggódni semmi miatt, nem lesznek gátlásaid és epilepsziás lelkiismereti rángatózásaid meg fognak szűnni. Szárnyaid ki fogod bontani és repülni fogsz. Repülni, fel az egekig és a mennyek boltozata lesz boldogságod határa.

— Nem, — kiáltom és ellököm magamtól a nőt. Karjaim járnak, ütnek, kétségbeesett rémülettel hadakozom. Ez a nő Belzebub legelső leánya kell, hogy legyen.

Felébredek. A vonat csattogva rohan egy sötét alagútban és gyors egymásutánban fények villannak el mellettünk. Egy sarokban kuporgok az ülés hosszú padjának végén és egy szőrös csavargó kutat a zsebeimben. Három hatalmas patkány is rám mászott és nedves orrukkal szimatolva kutatnak morzsák után enerváltan kinyúlt testemen.

A nő álom volt, egy szörnyűséges rémálom. Éva volt utolsó kísértésem, az ajtó, melyet be kellett, hogy zárjak magam mögött mielőtt megkezdem végső leereszkedésem Dante végtelen poklainak hetedik mélységébe.

Steve Harmadik Könyve

Második Epizód

Az 54th rendőrkapitányság olyan, mint egy megbolygatott darázsfészek. Mindenféle szerzetek, egyenruhás rendőrök, áruhás kopók és letartóztatott bűnözők, zokogó és ordító rokonok, mint egy színes kavalkád zsongnak körbe és körbe, és a szoba különféle sarkaiban, mint egy páternoszter ugyanazok az elcsévelt frázisok ismétlődnek se vége se hossza módon. — Jogában áll hallgatni, csak akkor beszéljen, ha kérdezték, és ha nem fogja be a száját majd mi betapasztjuk.

A portáspult mögött gubbasztó ügyeletes őrmester hüvelykujjával bök egyet és beirányít hátulra, Detektív Phitmabér íróasztalához. A detektív lenéző mosollyal az arcán várakozva néz felém és apró disznószemeit, mint éles fúrókat mereszti bele megrettent, sápadt arcomba.

— Örvendek, hogy láthatom, — mondja, — mi szél hozta mifelénk? Valami érdemleges business, vagy csak erre járt és pofafürdőt akar venni?

— Itt vagyok, hogy beszéljek.

— Immunitást nem kaphat, — figyelmeztet éles hangon.

— Tudom, — bólintok, — de akkor is beszédem van magával.

— Komolyan akar beszélni?

— Nagyon komolyan ezúttal.

— Ebben az esetben, — Phitmabér feláll és kezébe vesz egy írótüskét és egy golyóstollat. — Menjünk át az egyik magánkonferencia szobánkba. Hívok egy gyorsírónőt, egy tanút és értesítem a kerületi ügyészség képviselőjét.

— Nem szükséges, — tiltakozom és nézek körbe a hatalmas teremben, hogy valahonnan várhatnék-e segítséget. — Nem ilyesféle beszélgetésre jöttem ide.

— Nézze, fiatalember, — a detektív feleli gorombán. — Én nem vagyok a maga személyes pszichiátora. Azok száz dollárt kérnek egy órára és nem fogadnak el semmiféle orvosi biztosítást. Én nem vagyok olyanfajta ember, aki lezsarol szegény ördögöket, mint maga. Maga vagy mond nekem valami érdemlegeset, amit használhatunk, mint például a maga valódi szerepét Mrs. Highlander megölésében, vagy hordja el magát. Alkudozásnak itt helye nincs. Több helyről is jött be érdekes információk és hallottunk madarakat is csiripelni, de mi a maga szájából szeretnénk hallani az igazságot.

— Rendben van, — morgom, — nincs szándékomban semmiféle pszichoanalitikai mellébeszélés.

A konferencia szoba felé haladtunkban Phitmabér megáll titkárnője asztalánál és utasítja, de olyan halk hangon, hogy nem értem miket mond. Majd a kávémasinához megy és csinál magának egy dupla feketét. Nekem semmit. Utána vesz magának egy fánkot az érme működtette csemegeáruló szekrényből. Nézem, a fánk csokoládéval

borított és sárgás krém van a közepén. Finom lehet, gondolom és csöpög a nyálam, de hiába. Phitmabér nem törődik az én szükségleteimmel és ismételten nem kapok semmit.

Taktikázik, mérgeledöm, ostoba játékokat folytat, hogy letörje eltökéltségem.

Bemegyünk a kis konferenciaszobába. Bent kerek asztal, négy vasszék és egy kis négyszögletes gépíróasztal székek a sarokban. Leül, istenesen élvezve az ízeztet kortyol a kávéjából, beleharap a krémes gyönyörűségbe és nem mond semmit.

Tíz perc telik el mire végre megszólal.

— Maga tisztába van azzal, hogy mit csinál?

Bólintok. Ismételten, torkom száraz, mint a szaharai homok és idegeim feszültek, mint a húrok valami túlhangolt basszusgitáron.

Kisvártatva egy rendőrnő jön be. Egy szürkehajú gépíró követi és végül egy hórihorgas termetű középkorú férfi fekete businessöltönyben.

Nézem, hogy van-e a rajtuk nevet jelző vignetta. A sötétruhás férfin semmi, de a kékegyenruhás nő zakóján látok egyet. Örmester Rosamund Swanson, a legendás és hírhedt Rosamund, akitől leginkább kell, hogy tartsak.

Az öltönyös odabiccinti fejét Phitmabérnek és bemutatkozik. — Brown, a kerületi ügyészségről.

Detektív Phitmabér mély lélegzetet vesz és megnyitja az ülést.

— Összejövetelünk célja, — hadarja, — hogy törvényes letétet vegyünk Mr. Giuseppétől a Highlander gyilkossági esetre vonatkozóan. Az elhangozódók rögzítve lesznek és hivatalos tanúvallomásként használhatók és használva is lesznek bármilyen törvényszéki eljárásnál.

A detektív szavait követően rám néz, és barátiabb hangon folytatja. — Beszélj, fiam. Itt az esélyed, hogy mond el, amit tudsz, vagy örökre tartsd magadba. Nem engedhetjük, hogy minden héten más történettel hozakodj elő.

Én is mély lélegzetet veszek és egyenesen beugrom a lelkem fenekén rejlő sötét ciszterna mély vizébe. — Fióna Tóthnak, — kezdem, — semmi köze Mrs. Highlander halálához. Én loptam el a karperecet lakásából és egy másik nő, egy nevezett Rebecca Cohn tette az áldozat halott teste mellé, hogy a gyilkosságot rákenhessük Miss Tóthra.

A törvényszéki gépíró szélsebesen mozgatja ujjait zömök masinája billentyűin. Testtartása nyugodt bár erősen koncentrál és arca mosolytalan, és nem mutat semmi haragot vagy megvetést. Rosamund hangrögzítő gépezetet működtet és a mikrofont egészen közel tartja a számhoz.

Faarcú Brown a kerületi ügyészségről ceruzával írka az előtte lévő írókönyv lapjaira és időnként összenéz Phitmabérrel.

— Ki ölte meg Mrs. Highlandert? — a detektív kérdezi hétköznapi hangon, szinte jószágon, mintha bátorítani akarna.

— Nem voltam jelen és nem láttam, — felelem, — de Rebecca Cohn szerint, aki a szomszédos szobában volt, amikor Mrs. Highlander meghalt, egy férfi bűntársa volt a gyilkos, Daniel Bronco.

Brown rámered a detektívre. — Ismerjük ezt a Daniel Bronco személyt?

Phitmabér bólint. — Igen, ismerjük. Bronco egy nemzetközileg közismert és körözött Vörös Gárda terrorista. Franciaországban két rendőr lelövéséért, gyermekmoleztolásért, emberrablásért és egy leánykollégiumra való egyetemistalány

tússzá tételéért keresik. Egy valóban kiemelkedő, a guillotine-ra megérett kommunista specimen, ahogy a párizsi perzekutoriroda karakterizálja jelentésükben.

Hallatlanul helytelen, hogy ilyeneket tárgyalnak jelenlétemben, előttem, a bűnöző és az összeesküvő előtt, és esélyt adnak, hogy kiskaput találjak és kimeneküljek. De hosszú percekig elfelejtkeznek jelenlétemről, mintha fizetett besúgó lennék és megbízható és az igazat mondanám anélkül, hogy kikényszerítenék belőlem. Előítéletek nehezen szívódnak fel. Nemrégiben még a koronatanúja voltam ennek az esetnek, segítettem a rendőrség munkáját, teljesítettem állampolgári kötelességemet, mint egy igazi olasz-amerikai fiatalember a Bronxból. New Yorkban az ilyesmi sokat nyom a latban. Valamint kapcsolataim is a Honvédelmi Minisztériumnál, Nelly Macalusóval való házasságom révén, a Vietnami háború kitüntetett tábornokának leányával. Olyan tiszta és makulátlan voltam a szemükben, mint a fehér holló fia az újévnapji rituális fürdőzés után.

— Fiam, hogyan keveredtél ezek közé a terroristák közé? — Phitmabér kérdezi nyájas hangon. — Valóban annyira szükséged volt a pénzre? Mi volt az indítóokod? Mi készítetett arra, hogy eldobd, amiért olyan sokat dolgoztál? A diplomádat, építészmérnöki engedélyedet, a házasságodat és Fióna Tóth iránt érzed szerelmedet, amit feltételez, hogy éreztél iránta és még most is érzel?

Rázom a fejemet és sírni kezdek. — Nem tudom. Rettenetesen sajnálom. Szeretném, ha visszacsinálhatnék dolgokat, de tudom, hogy az lehetetlen.

— Bűnözőknek nincs szüksége indítóokra, — Rosamund Swanson őrmester hangját hallom. — Tetteik az alkalom lehetőségén alapulnak és elbizakodott hiedelmükben, hogy nem lesznek rajtakapva. Meggyőződéssel hisznek abban, hogy a gazdagoktól el kell venni és oda kell adni a szegényeknek, nekik, saját maguknak.

— Nem vagyok bűnöző, — roskadok össze és zokogni kezdek. — Nagyon sajnálom, hogy valaha is ismertem Rebecca Cohnt.

— Én is ismerem Rebeccát, — Rosamund közbevág és jéghideg szemei kék kegyetlenségének lesújtó gyűlöletével méreget, — és közeli barátnője vagyok. Ettől még nem lettem bűnözővé. Azonnal jelentettem volna rendőrségnek, ha bármi törvényellenest javasol. Maga tökéletesen tisztába volt tettük aljasságával. Kioltani egy idős büntelen személy életét, eltulajdonítani a pénzét és ráfogni egy ártatlan fiatal nőre. Steve Giuseppe, szégyellje magát.

— Tegye előre a kezét, — a detektív utasít és lecsatolja övéről a bilincseit. — Steve Giuseppe, gyilkosságra való összeesküvés, sikkasztás és a törvény félrevezetése miatt letartóztatom magát.

Fióna Ötödik Könyve

Fióna Ötödik Könyve

Első Fejezet

Röviddel Karácsony előtt telefonhívást kapok Lustigtól. — Fióna, — ügyvédem kezdi, — jó híreim vannak. A vád készen áll, hogy az összes vádat szüneteltesse maga ellen.

Egy aprót sikkantok, máskülönben egy szó sem jön ki a számon, úgy meglepődök.

— Hű, ez aztán fantasztikus hír, — mondom végre, — mi készítette őket, hogy változtassanak?

— Steve Giuseppe vallott. Letartóztatták és nem engedélyezik, hogy kiválsa magát.

— Tényleg? — lélegzek sebesen, alig tudok beszélni. — Mi van a többiekkel?

— Rebecca Cohn, — Lustig sóhajt bánatosan, de az én eszem már máshol jár. Steve nem is olyan rossz ember, emészttem magam. A jó és a gonoszság két széke közül a pad alá esett. Egy könnyű pénzcsinálási vállalkozásnak lett az áldozata. Hogy egy lányt hogyan illik szeretni? Fogalma sem volt a témáról. Bronxi szomszédságának összes leányai mind meg voltak örülve délolaszos svádájától. Olyan könnyen le tudta őket dönteni a lábukról, mint mások bábokat a kuglizóban. Remélem, hogy nem bánnak vele túlságosan keményen. Majd meglátogatom a börtönben és adományozok a védelmére egy kevés pénzt.

Lustig észreveszi hallgatásomat. Megáll Rebecca taglalásában és rám néz.

— Miről gondolkodik, Fióna? Steve-ről?

— Igen, — felelem. — Valahogy sajnálom.

— Ne sajnálja. — Lustig haragosan felcsattan. — Eszébe ne jusson. Mától kezdve szüntessen meg vele minden kapcsolatot és örökre válassza le magát tőle. Máskülönben magát is összeesküvés és sikkasztás vádjába fogják, ami nagyon veszélyes terep, tele hínáros mocsarakkal és csapdákkal. Ne érezzen részvétet iránta. Mutassa ki a mérgét, és ha szükséges, köpje le. A kerületi ügyész és társai magát a tanúszékbe állíthatják s az összes vád vissza lesz hozva maga ellen, ha egyetlen könnyet is ejt Steve-ért, vagy ha kacsint egyet neki.

Nagyot lélegzek és kijelentem. — Ne féljen, nem fogok mutatni semmi szimpátiát, de mi van a többiekkel? Remélem, hogy azok is börtönben vannak, és nem tudnak engem tovább üldözni és nem lesz lehetőségük, hogy bosszút álljanak rajtam.

— Fióna, — Lustig mondja lassan és érzem, hogy itt komoly baj készülődik. Félek, hogy ez nem az örömteljes befejezés, amit megérdemelnék. Két nagyon gonosz személy még esetleg szabadrúdon maradt, akik engem hibáztatnak, hogy nem tudták ellopni a tervezett hatalmas összeget. Félelmemben alig hallom, ahogy Lustig magyaráz tovább.

— Fióna, — ismétli. — Daniel Bronco és Rebecca Cohn még nem lettek előállítva. A rendőrség szorgalmazza elfogatásukat és van néhány ígéretes nyom is, amit követhetnek. Rebecca házát állandó megfigyelés alatt tartják és az FBI szemmel tartja az összes repülőtereket és vasút és autóbusz állomásokat, de lehetőségeik mégis korlátozottak. A két tettes rákerült a legjobban keresett bűnözők listájára is, de mindenütt vágják vissza a költségvetéseket és a városban a súlyos bűntények száma erősen megnövekedett. Ennek ellenére, ha akarja, tudnának magának rendőri védelmet biztosítani. Szeretné, ha ezt megkérelmezném?

— Nem, — felelem, — mostantól kezdve nem akarok látni egyetlen rendőrt sem.

— Csinálja, ahogy jólesik, — Lustig megköszöri a torkát és érzem, hogy egyre jobban eleget van belőlem, — de engedje meg, hogy figyelmeztessenem, és ezt olyan udvariasan csinálom, ahogy csak tudom. A következő alkalommal, mielőtt kikényszerít bármi információt egy súlyos bűnügyi eset lehetséges vádlottjából, kérje ki a tanácsomat. Maga és a maga barátai, főleg az a tyúkeszű Rosamund Swanson kiugrasztották a nyulat a bokorból és figyelmeztették Rebecca Cohnt, hogy esetleg le lesz tartóztatva és gyilkossággal lesz vádolva. Maguk tették lehetővé, hogy idejében elbújjon.

Jézus, döbbenek meg, ezt nem vártam. Tiszta szerencsém van, hogy nem vádolnak gyilkossági eset vádlottjának szöktetésével és támogatásával. Hogyan kerültem bele ebbe a csúf csávába, amiből nem tudok kievickélni? Beugrattuk Rebeccát, hogy valljon, ugyan kérem. Hogyan másképpen tudtam volna magamat kitisztázni a súlyosabb vád alól, a tényleges gyilkosság elkövetésének vádjá alól?

— A rendőrség nem végezte rendesen a munkáját, — válaszolom és próbálok nyugalmat mutatni és mégis vádaskodóan hangzani. — Könnyű volt nekik engem vádolni és hinni annak a pomádés pojácának, annak a nagyra tartott amerikai mintapéldánynak. Természetesen, hogyne, a bűnt egy bevándorló követte el, mindenki azonnal feltételezi. Maga pedig, Mr. Lustig, maga próbált engem rávenni, hogy ismerjek be egy bűnt, amit nem követtem el és enyhítésért folyamodjak. Maga valójában kinek az oldalán áll?

— Akárhogy is volt, — szakít félbe. — Hagyja abba, hogy mindenki mást hibáztat. Elmúlt, vége, az ügy ma már semmi más, mint híd alatt lefolyt víz. A vádakat ejtették és mostantól kezdve némi együttműködést várunk magától.

— Együttműködést? Többes számban? — kapkodok a levegőért és a düh csomóba köti hangszálaimat. — Kik várnak tőlem és mit?

— Fióna, — mondja Lustig és beugrató ravaszság érződik hangjából. — Maga szeretné, ha a rendőrség elfogná Daniel Broncot és Rebecca Cohnt, vagy nem?

— Mi van akkor, ha igen? — kérdezem és aggódom, hogy továbbra is foglalkoznom kell ezzel a szennyes ügygel. Ez a kellemetlen fejlemény nem engedi, hogy folytassam életem és veszélyeztetni a jövőmet. Miért nem hagynak békét, hogy dolgozzak szorgalmasan, éljek szabadon és keressem boldogságomat?

— Maga lenne a legalkalmasabb személy erre, — Lustig biztat, és a telefon recseg, mintha a rézdrótok nyögnének várható felelősségem súlya alatt. — A kerületi főügyész szavait idézem magának. Egyedül maga tudná a törvényt Daniel Bronco nyomára vezetni. Több országban is keresik. Elfogása jelentős nemzetközi szenzáció lenne. Bronco elsőszámú közellenség. Daniel Bronco az évszázad legveszélyesebb anarchistája.

— Csaléteknek akarnak használni? Ezt akarják, ugye? — Próbálok kiabálni, de a hangom elcsuklik, és a méreg megbénítja idegeimet.

— Ezt nem mondtam, — Lustig mondja egyre közömbösebben, kizárólag a tényekre vonatkozó hangon. — Fel tudna jönni a Manhattani FBI központba, mondjuk, úgy ma délután öt fele?

— Maga is ott lesz? — kérdezem, szalmaszálakba kapaszkodva és kételkedve, hogy véget ér-e valaha ez a rémlátomás?

— Természetesen, ott leszek maga mellett, ha akarja, — feleli. — Találkozhatnánk háromnegyed öt körül az épület lobbijában. Federal Plaza 26, a Broadwayon. — folytatja és a válasza nem várva rám teszi a kagylót.

Két órát is ki kell hagynom az egyetemen, de biztosra akarom venni, hogy a kijelölt időben ott leszek az FBI főhadiszálláson. Egyáltalán nem tetszik nekem a dolog. Nem azért fizetek komoly összegeket az iskolának, hogy hiányozzak és veszélyeztessenem jegyeimet.

A 26 Federal Plaza épülete nagyon ismerős hely számomra. A földszinten van az Emigrációs és Polgárosítási Hivatal, ahol megszámlálhatatlan órát töltöttem várakozással és ahol tavaly nyáron egy egész napon keresztül vizsgáztattak, mielőtt megadták letelepedésemet, a zöldkártyámat.

Az épület leginkább az ókori Babel Tornyára emlékeztet, ahol Isten annak idején legelőször összekeverte a nyelveket. Kivéve ezt a modern változatot felépítették és teljesen betöltve rendeltetését tökéletesen működik.

Lustig már ott áll, amikor öt perces késéssel beoldalazok a forgóajtón és mindent beillatosító drága parfümfelhőt húzok magam után.

— Örvendek, hogy el tudott jönni, — Lustig üdvözlő csúfondáros hangon és könnyökömnél fogva sietve a felvonókhoz vezet, melyek a felső emeleteket szolgálják.

— Hasonlóképen, — mormolom, — örülök, hogy sikerült.

A felvonó gyorsan felrepít a 23-ik emeletre. Odafenn hagynunk kell, hogy átkutassanak, táskát, ruházatot, testrészeket; na, nem a magánjellegűeket, szerencsére.

Végül bejutunk egy vastag üvegfal belső oldalára, olyan vastag, hogy golyó és gránátálló lehet és utasítanak, hogy várjunk.

Várunk, két állig felfegyverzett SWAT rohamrendőr árgus szemekkel vigyáz minket legalább öt percig, majd jön egy ősz hajú matróna és int. — Kövessenek, kérem.

Az FBI iroda elrendezése egy szúrágta tölgy belsejének kifürkészhetetlen útvesztőire emlékeztet. Ilyen egyformának tűnő, de bonyolult elrendezéseket tervezhet Larry, reményteljes mérnök-regényíró új ismerősöm. El sem tudom képzelni, hogy mennyire komplex agya lehet, ha észbe tudja tartani, hogy a sok szobának és folyosónak melyik a füle és melyik a farka.

Egy sarokszobához érünk. A kilátás lélegzetelállító. Manhattan teljes alsó része, a Brooklyn Hídtól a Holland alagút bejáratáig tárul elébünk. Annyira el vagyok kápráztatva a látványtól, hogy szinte észre sem veszem a négy feketébe öltözött öltönyt és divatos frizurát, akik úgy legeltetik a szemeiket idomaimon, mintha egy dombos havasi legelő lennénk valahol fenn, a Magas Sierra Nevada hegyeiben.

— Miss Tóth, — kezdi az egyik öltöny, — örvendünk, hogy el tudott jönni.

Rövid időn belül már másodszor hallok ezt az ostoba klisé. Ha még egyszer használja valaki, fogadom, hogy toporzékolni kezdek. Ha ideges vagyok, a standard hasfájási bajaim mellett, magaviseleti problémákat is felveszek, amik felölelik bizonytalankodási fóbiáim széles és komplex, ez a szó megint, spektrumát, amit feltételezek, hogy bőven van nekem.

— Tőlünk nem kell félni, — szólal meg egy másik öltöny, — nem harapunk.

Mosolygok, szégyenlősen, mint egy pubertás kislány és pukedlizni szeretnék. De az nagy tiszteletlenség lenne; itt nem valami bohóckodási komédiarészletet próbálunk.

— Maga ismerősnek néz ki, — mondja egy harmadik és pattogatja az ujjait. — de most nem tudnám rögtön megmondani, hogy hol láttam én már az arcát.

— Sokaknak van ugyanez az arca, — felelem és a szobát hirtelen nagyon melegnek érzem. Elvörösödhettem és ezek a páviánok még bájosnak találják.

A harmadik öltöny egyre csak pattogatja az ujjait, rázza az öklét és beharapja a felső ajkát. — Igen, igen, maga az a magyar cseléd lány abban az új TV komédia sikerben, a Botcsinálta Papa Lányaiban. A feleségem és a leányaim imádják a show-t.

— Ha már így elhatároztuk, hogy a cseléd lány én vagyok, — mondom megjátszott félénk hangon. — Leülhetek és megkezdhetjük business találkozónkat?

— Bocsánat, kérem, üljön le, — az első öltöny széket mutat, az ülés kényelmesnek néz ki és tisztának, és folytatja, — Fióna, megengedi, hogy a keresztnévén szólítsuk? Tudja, hogy miért hívtuk ide magát?

— Nagyjából, úgy ködös körvonalakban. — bólintok és szidom magamat, hogy nem viselek nadrágkosztümöt. Nem számít, hogy melyik irányba teszem a lábam keresztbe, milyen alacsonyra húzom le a szoknyámat, fognak találni egy szöveget ahonnan belenézhetnek combjaim közé és megleshetik bugyimat.

Egy nő, az örökké nő, filozófálok, nem lehet az intelligens felsőbb hatalom alkotásának szándékát megváltoztatni.

— Szükségünk lenne a maga segítségére, hogy elfogjuk Daniel Broncot. — mondja az első öltöny.

Ez kell, hogy legyen a szóvivő, gondolom.

— Veszélyes egy alak, — folytatja a szóvivő, — nemzetközi terrorista és már régen az elfogandók listájának tetején díszleleg.

— Mindent megteszek. — bólintok megint és lehető legaranyosabb mosolyomat villantom nekik.

— Előre is köszönjük, — az öltöny visszaadja mosolyomat, közel sem olyan cuki, mint az enyém és matat egy keveset íróasztalán felhalmozódott papírjaiban és belenéz dossziéjeibe, majd kijelenti. — Legcélravezetőbb lesz, ha a pénz nyomát követjük.

— Értve ez alatt? — Lustig közbevág. A fülei mindig megnyúlnak és kiegyenesednek, ha pénzről kezd valaki beszélni. De csak egy sorozat rosszalló pillantást kap a négy FBI alaktól és koordinált rázását a fejeknek.

— El kell, hogy hitessük Broncoval, — az első öltöny mondja, — hogy Steve Giuseppe átírta magára az örökség végrehajtói jogát. Bronco rövid időn belül követelni fogja, hogy maga utaltassa a jogot tovább neki. Valahol valami nyilvános helyen összehozzuk magukat, és bumm. Lecsapunk. Kihívjuk a SWAT rohamrendőrséget és Broncot letartóztatjuk.

— Végtelenül egyszerűnek hangzik. — morgom. Fogalmam sincs, hogy miért gondolkozom örökké úgy, mint egy hígeszü buta liba, aki semmit sem tud komolyan venni. Lehet, hogy az ostoba pesztonka lenne az oka, akit a TV-én kell játszanom, és képtelen vagyok lerázni magamról karakterét.

— Bronco nem hülye. — valaki mondja, és egy másik helyesel.

— Bizonyára, hogy nem, és pontosan ezért kell a pénz feletti kontrol átutalását reálisnak beállítani. Bronco kiszimatolja a kelepécét és egyből visszazalad a Szovjetunióba, ahol Mongóliai nagykövetet csinálnak belőle és számunkra elérhetetlen lesz.

— Elnézést, de nem is tudom a maguk neveit. — szedek össze elegendő bátorságot és végre megkérdezem. — Nem hívhatom magukat örökké Első Öltönynek, Második Öltönynek és így tovább.

— Bocsánat, igaza van. — első öltöny vigyorog. — A nevem Nyomozóügynök Alfa.

— Béta, — bólint a második és a harmadik kacsint nekem. — Nyomozóügynök Gamma, a szolgálatára, Madame.

— Akkor maga kell, hogy legyen, — fordulok a negyedikhez, de az megelőz és kitartja a hüvelykujját. — Pontosán eltalálta, — én meg Nyomozóügynök Delta vagyok.

— Felesketjük, és nyomozási megbízottat csinálunk magából. Csak néhány okmányt és belépési nyilatkozatot kell aláírnia. — Ügynök Alfának a szájától a füléig ér a vigyora és egy paksaméta papírost tol elém. — Egyszer egy titoktartási egyezmény. Bármilyen, amit maga megtud, mint egy FBI ideiglenes, közöttünk kell, hogy maradjon, és nem mondhatja el senkinek. Se a barátainak, se a kollégáinak, se az iskolatársainak, semmilyen média szervezeteknek, és legfontosabban senkinek, aki gyanú alatt van. Bármilyen ilyen tett súlyos bünténynek fog számítani.

Lélegzetnyi szünetet tart, egy másodpercig néma csend, majd, mint valami alacsony feszültségű, de erős elektromos áram, vibráló bizsergés fut végig testemen. Hű, mindennek a tetejébe, még törvényes pandúrbojtár lesz belőlem. Így lesznek a nincstelenekből mindentudók. Erről aztán beszélhetnék. Alig várom, hogy elmondhassam a sztorit fiúbarátomnak, Larrynek. Ilyesfajta nyalánkságokat fel tud majd használni valamelyik regényében. Hoppá, riadok vissza, nem valami okos gondolat. Feltételezhetően jobban járok, ha nem lesz belőlem Szószátyár Zsuzsanna a vének között, legalább is nem ebben a mostani szereposztásban.

Nincs idő mélyenszántó gondolatokra. Az FBI társaság veszi elő a bibliát és már esketnek is.

Az eskü után egy vagonra való dokumentumot iratnak alá. Fogalmam sincs, hogy miket. A görög abc betűivel megjelölt ügynökök mind kezét ráznak velem és ragadós, izzadt mancsát előredugva Lustig is csatlakozik a tolongáshoz.

— Jól tette, Fióna, — mondja. — A kormány munkájának segítése nem csak állampolgári kötelességünk, de nemes dicsőség is.

— Még valami, — valaki mondja és a hang irányába nézek. Az illető egy újonnan érkezett valaki, erősen testes és kora szerint ítélve Nyomozóügynök Gamma senior lehet.

— Természetesen bíró úr, — Alfa helyet csinál neki a nagy tolongásban. — Mi befejeztük vele. A fiatal hölgy a maga rendelkezésére áll.

— Fióna Tóth, — a bíró mereszti rám a szemét.

— Igenis, az vagyok, Nagytiszteletű Bíró úr. — felelem kapásból, hogy lássa, hogy mennyire gyors és tisztességtudó vagyok, és mennyire nagyra becsülöm pozícióját.

— A nevem Döntőbíró Jácint. Én képviselem a New York Megyei Gyámbíroság Hitelesítési Osztályát. Itt írja alá, kérem, és maga lesz a Highlander örökségi végrendelet végrehajtó megbízottja. Ez egy komoly finansziális felelősséggel járó hatáskör és magát bünvádilag elszámolandónak tartjuk összes ezzel kapcsolatos pénzügyi döntéseiért. Kötelességét New York Állam idevonatkozó törvénycikkei szerint kell, hogy gyakorolja. Elfogadja a feltételeket?

Fontolgatva a veszélyeket és a következményeket egy ijedt igent rebegek. Ez majdnem olyan, mintha férjhez mennék. Férjhez megyek a törvényhez és annak végrehajtásához. Tisztára a Názáreti Jézus földi menyasszonyát csinálják belőlem.

— Töltse ki a rubrikákat és itt írja alá. — a bíró elébem nyom egy papirost. — Ki kell nyitnia egy bizalmazott minősítésű bankszámlát, hogy nehogy örökösödési adót vessenek ki magára. Legalább is ne egy summában. Javaslom, hogy lépjen kapcsolatba egy megbízható számviteli céggel. Ha végzett küldjön mindenképp egy példányt az irodámba. Itt van a névjegykártyám. Minden adat rajta van, amire szüksége lehet.

Beörökölni másfél milliót vagy kettőt, ennyire könnyű lenne? Gondolom. Ez a pénz olyan tüzes lehet, mint sparhelten a platni. Senki nem akarja túl sokáig a kezét rajta tartani.

— Betetjük az újságokba, beleértve New York híres bulvárlapjait, — hallom FBI Alfa hangját. — Magyar Pesztonka megütötte a főnyereményt. A Botcsinálta Édesapa show fiatal csillaga kezébe váratlanul hatalmas örökség feletti rendelkezés jutott.

Szavai végeztével Alfa barátságos, szinte atyai hangon szól hozzám. — Fióna, lenne valami kérdése az eddigiekkel kapcsolatban?

— Nagyon be vagyok táblázva és általában örökké rohannom kell. — felelem, erősen kételkedve és gondterhelten faggatva magamat. Tényleg, hogyan fogom beilleszteni ezt a szökevényvadászatot iskolai óráim, a show-m és a shopping óra napi műsora közé. Nem felejtkezve el a bimbózó romantikáról köztem és Larry között. Ami az én naptáramban nem éppen valami másodlagos szempont.

— Semmi szükség, hogy megváltoztassa napi menetrendjét. — Alfa beszél, tökéletesen kimért rendőri hanghordozását és hibátlan grammatikáját használva. Esetleg jelenjen meg egy kicsit gyakrabban nyilvános helyeken, közterületeken és étkezzen kevésbé költséges éttermekben. Kékgalléros munkásosztálybeli helyeken. Tudja már, hogy miről beszélek? Daniel Bronco rögeszmésen ragaszkodik, hogy ő is a munkásosztály tagja. Pedig egyáltalában nem az. Bronco egy vérszívó pióca; egy két lábon járó veresre festett puskaporos hordó. Adunk magának egy közvetlen telefonszámot. Bármikor, tíz perccel korábban, ahogy kimegy a lakásából, vagy megy haza az NBC stúdióból vagy fejezi be óráit az egyetemen, hívjon fel minket és mi követjük magát. Két fegyveres titkos ügynök fogja magát mindenhol követni. Maga teljesen le lesz védve és mi azonnal indítjuk a letartóztatási eljárást, ahogy a pozitív azonosítást visszaigazolta a főparancsnokság. Mi halálbiztosak kell legyünk abban, hogy a korrekt illetőnek kapjuk el a gallérját. Különben ha Bronco szimatot kap, árkon...

Ebben a pillanatban, mivel már bőségesen elegendem van Alfa fellengzős mondatviteléből, közbevágok, — és egyből visszaszalad a Szovjetunióba, ahol Mongóliai nagykövetet csinálnak belőle és számunkra elérhetetlen lesz.

Fióna Ötödik Könyve

Második Fejezet

FBI interjúm óta szokásommá teszem, hogy kifőzdékben és harmadosztályú helyeken eszek az NYU és a Greenwich Village, New York alsóvárosa környékén. Az FBI telerek drótokkal és eldugnak egy mikrofont a melltartómban és egy miniatűr hangfelvevőt szerelnek be bugyogómba.

Mindent meg lehet szokni.

Larry, az én plátói szerelmem természete egy francia pudliéra emlékeztet a legjobban. Mindenhova követ ahova megyek, és aktatáskájában mindig cipeli magával hordozható írógépét és egy paksaméta fehér géppapírt.

— Nem bánom, — mondom neki ilyenkor, — ha tőlem eléggé messze telepítéd le magad, valami távoli sarokban, mivel olyan dolgom van, amihez semmi közöd.

Bólogat, megérti és leül az étterem tőlem átellenes oldalán. Ott sietve írógépe fölé hajol és vadul veri a billentyűket, aminek ritmikus üteme olyan hatással van rám, mint egy messzi csatamező géppuskáinak megnyugtató ropogása.

Egy nap, ahogy nézegetem egy divatmagazinban az Avon szépítőszeres hirdetéseit és az ékszer kommerszek betéteit egy jól táplált szerzet eresztgeti lefelé párnás fenekét az asztalomnál lévő szék ülésére.

Felpillantok, hogy udvariasan elküldjem a balfenékre, annyi más üres asztal van a teremben, de belém fagy a szó és a szívem megáll. A pufók és illatos jelenség senki más, mint Rebecca Cohn.

— Halló, — mondja, — milyen érdekes, hogy itt találalak.

— Ezer éve nem láttalak, — kerekítem ki a szemeimet és olyan ártatlanul pislogok, ahogy csak tudok. — Minden rendben áll a szénád körül?

— Semmi nem áll rendben és sehol, — mereszti rám a szemeit. — Köszönhetően neked, semmiféle dolgom nem megy jól.

— Sajnálom hallani, hogy így van. — mondom, tűnődve, hogy összeszorítsam-e fenekem partjait és segítséget hívjak-e. Adjak-e vajon jelt Larrynek? Fogalmam sincs, hogy hol van az FBI támogatócsapat, hol rejtőzködnek, és milyen szignálra lendülnek akcióba és mentenek meg. — Semmi dolgom nem volt az egész ügygel, — teszem hozzá óvatosan üdvözlésemhez. — Steve volt az, aki bedugott téged a pácós hordó legbelsejébe.

— Én is így hallottam, — Rebecca feleli és farkasszemet nézve velem nagyot sóhajt. Öt másodperccel később, ahogy állom a tekintetét odaint a pincérnőnek. — Hozzon egy kancsó belföldi sört.

Majd újra felém fordul és folytatja. — Mi lett a pénzzel? Az újságok tele vannak, hogy megütötted a főnyereményt és téged neveztek ki a Mrs. Highlander végrendeletét végrehajtó megbízottnak.

— Semmi ilyesmi nem volt az újságokban. — felelem. — Egyedül a National Enquirer és a Globe hozta a sztorit.

— Tehát igaz? — kérdezi éles hangon.

— Úgy nagyjából. — bólintok.

— Hogyan történt?

— Azt hiszem Steve a bocsánatomat kereste. A börtönben Újjászületett Evangélista lett, elfogadta Jézust, mint megváltóját és az egész bűzlő szennyet bezúdította az ölembe.

— Én nem nevezném bűzlő szennynek. — feleli. — Tudom, hogy a pénz bűdös, de nem ez a pénz.

— Miért?

— Mert ez nemes ügyet fog szolgálni.

— Például odaadományozni jótékony célokra?

— Nem, táviratilag átküldeni nekünk, az egészset.

— Steve részét is?

— Steve börtönben van, felesleges, hogy ismét kihangsúlyozzam, de te miattad. — Rebecca rosszálló pillantást vet rám, és ahogy beszél, idegesnek látszik, mozgolódik, és ide-oda néz, mintha valamire gyanakodna vagy keresne valakit. — Neki nincs szüksége rá. A mozgalomnak kell a pénz.

— A mozgalomnak? — kerekítem ki megint a szemeimet.

— Igen, — csattan fel Rebecca. — Hagyd abba az időhúzást. Azt hiszed, hogy nem tudom, hogy be vagy drótozva? Hol a mikrofon? — kiabálja és fenekét felemelve az ülésről közel hajol hozzám. Az orra szinte súrolja dekoltázsomat és elfojtott hangon nekiereszt egy szóáradat, mintha egyenesen az almáimhoz beszélne. — Maguk piszkos disznók, — kezdi kapásból. — FigyeljeteK ide és figyeljeteK jól. Mi nem öltünk meg senkit. Baleset volt az egész. Az öreg nő szíve szex közben kipurcant és mi pánikba estünk. Senki sem kényszerített Mrs. Highlandert, hogy Steve Giuseppe-t nevezze ki végakarátát végrehajtó megbízottnak. Nem volt semmiféle bűnözés. Egy szerencsétlen gikszer volt az egész. Hallották?

Itt, ennél a pillanatnál, szándékából semmit észre nem vévén, Larry bóklászik oda az asztalunkhoz és parolát nyújt Rebeccának majd a lehető legnyájasabb és legbarátságosabb módon bemutatkozik.

— Miss. Rebecca Cohn. Larry Holtzinger vagyok. Fióna mindig nagyon dicséretes dolgokat mond magáról. Végtelenül örvendek, hogy személyesen is megismerhetem. Novellista vagyok és szeretném hallani a történetüket a maga szempontjából is, hogy könyveimben bemutatthassak egy tiszta és elfogulatlan képet mind a két oldal által elkövetett politikai bűntettekről.

— Ki ez a madárijesztő? — Rebecca rámered és hüvelykujjával rámutat balszerencsés fiúbarát aspiránsomra. Ez a te híres rendőrségi segédbohócod? Miért álcázza magát írónak?

— Ez? — felelem és én is Larryre mutatok. — Ez tényleg író és az én fiúbarátom. Én is tarthatok egy fiúbarátot? Nem? Olyan rettenetesen magányos fent a magasban. Biztosíthatlak, hogy semmi köze a rendőrséghez.

— Fantasztikus, egy helyett kettővel kell, hogy bajlódjak. — Rebecca összeráncolja a szemöldökét és kivesz a táskájából egy revolvert. Papírszalvétával eltakarja, rám fogja és int mind a kettőnknek. — Mozogjatok, mind a ketten. Menjetek

előttem, kifele az utcára. Ha bármi hirtelen mozdulatot, vagy valami ostoba grimaszt látok, azonnal lövök.

Kint az utcán megkérdezem. — Innen hova?

— A bankba, — Rebecca feleli. — Csinálunk egy gigantikus távirati pénzküldést Svájcba. Abból a számlából, ahol a Mrs. Highlander pénze jelenleg van.

— Nincs hatalmamban a pénzhez nyúlni, — nézegetek körbe ijedten. Hol van az FBI, ha szükség van rájuk? Hol a fegyveres őrősem? Hirtelen rájövök, hogy az FBI elsősorban nem Rebeccát akarja. Danielt akarják. Ez még nem az ő Kodak fotóbefutás pillanatuk. Ide kell csálnom Broncót, hogy megmentsenek.

— Miért ne lenne a hatalmadban? — Rebecca feleli és most már két pisztoly van a kezében. Az egyik a szalvéta alatt, a másik egy zsebkendőbe becsomagolva. Az elsőt az én bordáimba, a másodikat Larry-jébe nyomja.

— Danielnek is jelen kell lennie. — próbálkozom szánalmas, meggyőződés nélküli hangon.

— Miért? — Rebecca a pisztoly kemény csövét a bal vesém körülötti lágyszövetbe fúrja, ami úgy fáj, mintha ezer darázs csípne egyszerre. — Nálam van a svájci bank azonosítási kódja és Daniel alapítványának a számlaszáma. Semmi másra nincs szükségünk.

— A bank az East 86th utcában van. — próbálkozom szívósan. — Taxit kell, hogy fogadjunk.

— Semmi taxi, — Rebecca még mélyebbre nyomja a pisztoly csövét a vesémbe. — A taxi könnyen lehet FBI csapda is.

— Az FBI? — Larry ráncolja a homlokát és hitetlenkedve rázza a fejét. — Mi közük lenne nekik ehhez az egészhez?

— Rá se ránts, — mondom gyorsan, — az FBI szó használata csak egy Rebecca féle szava járás.

— Telefonálnom kell, — Rebecca körbenéz és szemeit követve, fél utcasaroknyira tőlünk én is meglátom a Ma Bell telefonfülkét. Lábfejeinket szoros formációban csoszogtatva, a pisztolyok még mindig vészes közelségben tartva, megközelítjük. Üres, szerencsések vagyunk.

Rebecca nyitottra húzza a csuklópántos ajtót és ránk förmed. — Befeje, mind a ketten.

Betolongunk és benyomva közénk párnás idomait Rebecca is követ minket. Olyan szűk a hely, hogy semmiféle oldalmozdulatot nem lehet csinálni. Cicijeim, ajkaim és orrom laposra nyomódnak a fülke egyik üvegfalán és Rebecca kövér valaga hatalmas tányérszerű formátumot csinál a másikon. Larry, mint egy vékony szelet húsos bolognai, egy félbevágott fehér cipó közepébe berakva, szorong közöttünk. Nem látom rajta, hogy ellenére lenne. Elégedettnek látszik és szorosan tartja markában a táskát, amibe benne van az írógépe és géppapírai.

— A fészkes fenőjét, — Rebecca dühödten kutat a táskájában, — nincs nálam egy darab negyeddolláros tantusz sem.

— Nálam van, — mondja Larry és lelkesen kutatni kezd a nadrágzsebében. Mialatt csinálja, tiszta véletlenül hozzáér Rebecca szeméremdombjához és Rebecca pofon vágja.

— Vigyázz, te gazember! — mondja, — ne tapogass.

További manőverezés, nyögések, szisszenések és kéjes sóhajtások, még vagy két pofon és Larry odanyújt Rebeccának egy marokra való érmét. A lány bedobál vagy ötöt az automatába és vonalat kapunk.

Rebecca tárcsázik és esküszöm az élő Istenre, Larry nézi és jegyezi meg a számokat a fejébe. Majd valaki felveszi a kagylót a vonal másik oldalán, mert Rebecca beszélni kezd.

— Váratlan probléma, — kezdi, vár néhány másodpercet és folytatja. — No, nem nagy. Kerekekre lenne szükségünk. Nem mehetünk gyalog. A bank legalább száz utcasarokra van ide. Nem, Fiónával semmi probléma. A jövőben még kiváló elvtársnő lehet belőle. Valaki más? Igen. Van itt egy manusz. Afféle cirkuszi bohóc. Valami regényfirkász, egy igazi senki. De vele sincs baj. Majd használom élő pajzsnak, ha elkutyulnak a dolgok. Mi? Hogy ne foglalkozzak vele feleslegesen. Rendben, ha ez a javaslatod, majd én elintézem.

Óvatosan lesem Larryt, hogy mit csinál. Többször bólint és rettenetesen beleegyező arcokat vág. Ha valaki egyszer egy bohóc, állapítom meg, az örökké bohóc marad.

— Félóra, — Rebecca bólint, bár a személy a vonal túlsó oldalán nem láthatja feje mozdulatát.

— Köszönöm, elvtárs, — Rebecca mondja végül. — Egy telefonfülkében vagyunk közel a Mercer és a West 4th utcák sarkához. Igen, majd figyelem a fekete Lincoln Continental kocsit idehúzni.

Félóra is elmúlik. A lábaim kezdenek elzsibbadni és vécére kell, hogy menjek. Egy négyajtós fekete luxuskocsi közelít. Egy Lincoln. Ez az, gondolom. A rémület tőrora fagyasztja véretem és egy pillanat alatt vizes lesz a bugyim. Ez maga Daniel Bronco kell, hogy legyen.

Rebecca is észreveszi a kocsit és egyik pisztolyát felemeli és a cső végét Larry halántékához tartja. — Eljött az idő a búcsúmondásra, Mr. Hemingway, — mondja, — magára többé nincs szükségünk.

A következő pillanat egy ködös folt. Amilyen szűk a telefonfülke és olyan gyorsan csinálva, mint egy vadmacska, ami megfog egy verebet a porban, Larry talál elég helyet, hogy a könyökét belenyomja Rebecca torkába. A manőver odanyomja Rebecca fejét a telefonapparátus testes szekrényéhez, jelenleg használaton kívül, és összeszorított öt ujját használva, mint egy csatabárdot Larry kiüti Rebecca kezéből a pisztolyt. A fegyver nagy csattanással leesik a köpadlóra, elsül, és a golyó belemegy Rebecca fenekének húsába. Erre Larry megragadja Rebecca másik pisztolyát és rövidre fűrészelt csövét belenyomja a meglepetten hápogó nő kitátott szájába.

A fekete luxuskocsi továbbhajt és Daniel, a mi legjobban keresett főbűnözőnk eltűnik vele.

A fényőbe, gondolom, mit fogok mondani az FBI főhadiszálláson? Hogyan fogom megmagyarázni ezt a durva melléfogást.

— Mit csináltál? — sikítok rá Larryre.

— Meg akart ölni, — feleli bocsánatkérő hangon és Rebecca felé fordul. — Nem így volt, kis cukros dióm? Ints a fejeddel, ha egyetértesz.

Rebecca bólínt és szemeit szégyenlősen pislogtatva Larry rám néz. — Borzasztóan restellem, kicsi galambom. Nem akartalak megijeszteni. Green Beret voltam Vietnámban és így lettünk betanítva. Ha valaki fenyeget, akcióba lendülsz és megvéded magad. Minimálisan szükséges erőt használtam, nem?

A következő másodpercben három fekete luxuskocsi érkezik. Nem ugyanazok, mint az első. Kettő felugrik a járdára, egy párhuzamosra kanyarodik és háromszöget képeznek a telefonfülke körül. Hat férfi bukik ki az ajtókon és egy jó tucatnyi lőfegyver, géppisztolyok és revolverek szegeződnek felénk. Jézus, az FBI, morgom, most vannak itt? Miután a veszély elmúlt.

— Megállj, — valaki harsogja és mi mindannyian kövé meredünk. Félszemmel kinézek, és Nyomozóügynök Alfát látom. A többieket nem ismerem fel.

— Fegyvert eldobni, — a hang tovább üvöltözik. — Kezeket fel a fejek fölé és egyenként jöjjenek ki.

Ebből problémás helyzet alakulhat. Gondolom. Nincs elég hely, hogy a magasba lökjük a kezünket és ha Larry leteszi a fegyvert Rebecca lehet, hogy bevadul.

— Menj elsőnek, — Larry oldalba böki Rebeccát és, hogy helyet csináljon, nekinyom a fülke falának. Arcom és szám, mint vaj kenődnek széjjel az üvegen. Ruganyos labdáim olyan erővel nyomódnak laposra, hogy ingyen mammográfiai vizsgálatot kapok a most már tekintélyes számra növekedett bámészkodó tömegtől.

Rebecca kilép és az összes pisztoly závarzatát egyszerre húzzák fel. Bum-bum, szinte már hallom is a lövéseket, de semmi. Rebecca magasba tartja a kezét és ártatlan mosollyal kérdezi.

— Van valami probléma, tiszt urak?

Larry lábával kirúgja mind a két pisztolyt a járdára és Rebeccának van elég sütnivalója, hogy nem veti magát utánuk. Visszatér a béke és a csend és a galambok is kezdenek visszajönni a szomszédos park fái alá.

— Megyek én következőnek, — Larry súgja a fülembe. — Elegáns nyelvhasználatommal és bőséges szókincsemmel jobban fogom tudni megmagyarázni a szituációt. A te akcentusoddal, nagyon kérlek, hogy ne sértődj meg, különösen, amikor ideges vagy, esetleg valami félreértés alakulna ki és mindkettőnket szitává lönek.

Már megy is, kifele, lezseren és még mindig magával cipeli szatyorszerű aktatáskáját. Kint leteszi a földre és előretartja mind a két kezét.

— A bilincseket, rakják rám, kérem, de hirtelen. — mondja fülíg érő vigyorral. — Én nem csináltam semmit.

Azonnal körbeveszi egy tucatnyi rendőrágens, akik látszólagosan úgy szaporodnak, mint holmi laboratóriumi patkányok. Larry mosolyog, és látszik, hogy be szeretne indítani egy könnyed purparlét.

— Maguk el nem hiszik, ami most csak történt, — hallom, hogy mondja. — A saját ügyeimmel mélyen elfoglalva, éppen kedvenc novellámon dolgoztam. Tudják, szárnyait bontogató novellista vagyok. Műveim még kiadatlanok, de tehetségem rendkívülien ígéretes. Oh, hol hagytam abba? Igen, tudom már. Látom ezt a két hihetetlenül szépséges hölgyet, az egyik sovány, mint a deszka, a másik ki van töltve a megfelelő helyeken. Tehát, gondolom én. Larry, ez én vagyok. Itt a soha vissza nem térő alkalom, hogy megtedd a kezdő lépést. Hozzájuk lépek és bemutatom magamat. *Holtzinger*, mondom. Ez az én rendes családi nevem. Az igazi, nem valami írói álnév és tudják, hogy mi történik? Nem, ezt nem lehet elképzelni. A következő dolog, amit

érzek, belenyomnak egy pisztolycsövet a májamba és erőszakkal idemasíroztatnak ehhez a telefonfülkéhez. Bent odanyújtok egy rúd negyeddolláros érmét a ducinak és azt hiszi, hogy a fütyimet adom a kezébe. Rendben, nem az volt, de mégis. Olyan csalódást okoztam neki, hogy többször is pofon teremtett.

Larrynek végre lélegzetet kell vennie. Mondatai bosszantóan hosszúak, és bonyolultak kezdenek lenni és Nyomozótiszt Alfa ráordít.

— Fogja be már a pofáját, a többit tudjuk.

Ezzel begyömöszölik Larryt az egyik FBI gépkocsiba és elhajtanak. Közben egy mentőautó is megérkezik és Rebeccát hasra fektetve ráhelyezik egy hordágyra és a járgány hátsó ajtaját nyitva hagyva puha gézzel körbetekerik kissé vérző alfelét. Rebecca feneke a fényes teleholdra emlékeztet, kerek, nagy és fehér és a tömeg elismerő hangon felhorkant.

A legvégén én is ki kell, hogy jöjjek. A csibéknek a leghitványabba, az utolsó a sorban, a legijedtebb fióka, ami kibukkan a fészekből. Ahogy kilépek, rögtön ráhúznak a fejemre egy barna papírzacskót, rám kattintják a bilincseket és sietve elvezetnek az egyik kocsihoz. Elhajtunk és úgy tíz utcasaroknyira hallom Alfa hangját.

— Vegyétek le róla bilincset és szabadítsátok ki a fejét.

Valaki kiszabadít, és ahogy ismét vizuális leszek, látom, hogy Alfa erősen meresztli rám a szemét. — Fióna, — mondja, — ezt ügyesen csinálta. Nagyon ügyesen.

— De hagytam, hogy Daniel Bronco kiszabaduljon a hurokból.

— Na, nem. Nem hagyta. A fekete Lincoln kocsit három utcával odább megállítottuk. Egy bárcabéres limuzin volt Brooklynból. A sofőr semmit sem tudott semmiről. Azt mondták neki, hogy menjen el erre a címre és vegyen fel két nőt.

— Férfit nem?

— Nem, a maga udvarlója nem volt benne a fuvarban. Senki nem számolt a jelenlétével. Se mi, se ők és őszintén merem remélni, hogy maga sem.

— Úgy? Kétségtelenül ki akarták csinálni. Otthagyni a holttestét a telefonfülkébe és elhajtani, mintha semmi sem történt volna.

— Nyilvánvalóan, — Rendőrnnyomozó Alfa bátorítóan ráhelyezi a kezét a vállamra. — De ne aggódjon annyit miatta, — teszi hozzá joviális hangon és megveregeti a hátamat. — Nekünk még mindig el kell kapnunk a főtrófeát, Daniel Broncót.

— Nekünk?

— Természetesen, — bólint, — magának meg nekem.

Fióna Ötödik Könyve

Harmadik Fejezet

Kettő megvan, még egy hátra, az ünnepek suhannak, mint egy meteor és január elején Chuck Lowry behív az irodájába.

— Idehallgass, karcsú nárciszvirágom, — mondja és helyet mutat. — Január az, amit mi show businessben a hibernált uborka szezonjának hívunk. Minden lelassul, mint egy téli álmát alvó csiga. Miért ne mennél le te is néhány hétre valahova délre bumlizni, oda ahol erősen süt a nap és meleg az idő.

— Kivel? — kérdezem, rettegve, hogy nem-e magát akarja javasolni telelőtársamnak valahol azokon a hedonista szigeteken.

— Nem velem, — mosolyog, mintha olvasni tudná gondolataimat. — Nekem más dolgom van. Életem vágyálmát szeretném megvalósítani, hogy gigantikus teknősbékákat és tengeri sárkánygyíkokat filmezzek a Galápagos szigeteken.

Itt meg kell, hogy álljak és eltűnődjek a mikor az akkor és a hova az oda időtlen kérdéseim. Daniel Cohn szabadlábbon, sehol sem fellelhetően, mintha leesett volna ennek a vidáman virágzó földünknek az arculatáról. A Francia kormány élve vagy halva ötmillió frankot tűzött ki fejére, és a németek is kiírták a maguk kétmillió Deutsche márkáját. Tisztességes summa a fejevadászoknak, a Chewbacca féle droidoknak, állig felfegyverzett zsoldosoknak és a szerencse más hasonló jellegű vitézeinek és leventéinek. Nekem nem, egy ilyenfajta hajtóvadászat nem az én bográcsomban rotyog. Amennyire szerencsés vagyok, Daniel bárhol előbukkanhat és egy pohár kénsavat loccsant az arcomba, és örökre elcsúfítja csinos kis pofimat.

Mire jó a pénz és a vagyon, ha rettegésben kell élni? — kérdezem magamtól. Nem lenne praktikusabb, ha erre az egész vakációra bezárkóznék öröklakásomba?

Talán Larrynek van valami ötlete. Olyan kiváló hősnek mutatta be magát a telefonfülkében.

— Van valami terve? — hallom Chuck hangját ábrándozásom közben, mintha az egy fátyolos ködkürt echója lenne egy távoli világítótoronyból. — Van valami szerencsés flótás, aki eléggé tetszik magának, hogy engedje maga után kullogni?

— Oh, nem is tudom, — felelem álmodóan, — már úgy értem, hogy. Ha lehetséges. Kell, hogy hagyjam a dolgok kialakulását.

Természetesen, ezt nem is szükséges mondani, az első dolgom, még aznap este úgy tíz óra fele feltárcsázom Larry bronxi lakását. Otthon van, örökké a könyvein dolgozik, vagy olvas. Egy magányos lélek. Olyan, mint egy havasi medve a Sziklás Hegység jeges csúcsain.

— Halló, észkombájn, — kezdem. — Mit csinálsz?

— Gondolkodom. — feleli.

— Miről?

— Kellene, hogy írjak egy könyvet Nóra Telegdyről. Tudod, afféle boszorkány és démon sztorit. Olyanokról, akik közöttünk élnek. Nóra hihetetlenül nagyszerű inspiráció. A történet négy évszázadot hidalna át. Nóra családja valóban létezett. Kikutattam a könyvtárban. Ki tudnék találni valami falrengető befejezést, terroristákkal és robbanásokkal. Elképzelek egy bűvös kardot, antianyagot, alagutakat, sámánokat és ősrégi isteneket és egy fiatal tudóst, aki szerelembe esik Nórával.

— Az a fiatal tudós, — kérdezem jó adag féltékenységgel a hangomban. — Nem véletlenül te lennél?

— Én, — Larry feleli megdöbben hangon. — Erre az eshetőségre nem gondoltam. Én még mindig vívódik első igazi szerelmem hűtlenségével a Bronxi Feleség Esete novellámban. Emlékszel, a feleség megcsalja a fiatal férjet egy idősebb szomszédal és a férj látszólag még bátorítja is.

— Oh, — kérdezem, — és velem mi lesz? Hogyan illek bele én ezekbe a tényleg érdekes női karaktereidbe?

— Te? — mondja ábrándosan, húzva az időt. — Te a múzsám vagy; te vagy életemnek betöltetlen szerelme.

— Betöltetlen? — ismétlem utána.

— Igen, — válaszol. A hangja a vágyakozások és mély érzelmek grand szimfóniája. Egy kimeríthetetlen csobogó forrás egy napos tisztáson, a nemes gerjedelmek és isteni tisztelet varázslatos erdejében. — Igen, te vagy az én istennőm, egy mennyei piedesztálon álló fizikailag érinthetetlen éteri jelenség.

— Ezen tudnánk változtatni, — mondom, — már úgy értem a fizikai részen.

— Változtatni, — feleli ábrándosan. — Tökéletesen boldog vagyok a dolgokkal, ahogy jelenleg léteznek közöttünk.

— Sose fájjon a fejed emiatt, — kuncogok, és csiklandós nedvesség önti el lágyékom táját. — Inkább hadd kérdezzek valami mást.

— Bármit, ki vele.

— Lenne valami szabadságidőd a közeljövőben? Már úgy értem, néhány hét, most rögtön.

— Hogyne, — feleli. — Miért? Van két hetem, amit áthoztam tavalyról. Adhattok egy hetet hozzá az ideiből. Plusz van öt fel nem használt betegnapom.

— Hagyjuk itt ezt a huzatos várost, — javaslom. Hangom csilingel és gyerevelem-táncolni féle hívogatás érződik benne. — Menjünk le valahova délre és fürödjünk meleg tengerekbe és sétáljunk homokos fővenyeken. Pálmafákkal és tequila itallal, és rum és Cola keverékkel és veszejtsük el magunkat egy trópusi paradicsom semmittevő gondtalanságába.

— Micsoda gondolatolvasó vagy, — válaszolja, boldog, sietve belegyező hangon. — Pontosan ugyanez járt az eszemben, és tudok egy tökéletes helyet, ahol mindezt megtaláljuk.

— Hol?

— Lerepülhetnénk Nassaubá, tölthetnénk néhány napot valamelyik játékkaszinó hotelben és miután kipihentük magunkat és készen állunk a nagy kalandra, kibérelnénk egy vitorlás jachtot elegendő provízióval, hogy szigetről szigetre hajókázhassunk a Bahama Szigetek és Kuba között. Legtöbb sziget nem más, mint egy keskeny homokfővény és néhány pálmafa. Életünk legvidámabb napjait tölthetjük majd odalenn.

— Tudod, hogyan kell vitorlázni?

— Nem, de azok a hajók mind kapitánnyal együtt bérelhetők. Általában egy idősebb tengeri medve, aki máát látott és hallott mindent és udvariasan eltűnik, ha nincs rá szükség.

Három nappal később úton vagyunk. A LaGuardia repülőtérrel egyenesen Nassaubá repülünk, és egy limuzin kvisz minket a Holiday Inn szállodához a Paradise Island Beach óceánparti üdülöhelyen. Meleg van, és mindenki lezseren viselkedik. A nagyváros dübörgő zaja és sietsége, amit magunk mögött hagytunk ma reggel, egy távoli párhuzamos világnak érződik, egy purgatóriumnak, amit minden bűnözőnek el kell szenvednie.

Egy egyenruhás portásfiú felhossa a szobánkba csomagjainkat és Larry a kezébe nyom egy ötdolláros borraalót.

Sietve átöltözünk fürdőruhába, az enyém egy piciny kétrészes bikini és ráveszünk egy-egy fehér fürdőköpenyt, amit a fürdőszobában találtunk.

Egy percen belül itt vagyunk a felvonónál és lemegyünk a földszintre, ahol a medencék vannak.

Egy ízletes sütszalonna és saláta szendvics a bárpultnál, a nap első Cuba Libra kevertje hozzá és hátrahagyva fehér fürdőköpenyeinket a nyugágyon; nekiindulunk, hogy hosszú sétát tegyünk az azúrkéken ragyogó óceán szélén, aminek hullámai fáradhatatlanul mossák el és hozzák vissza mezítelen lábfejeink alatt a nedves homokot.

Szükségem van erre a végtelen békére és nyugalomra. Az állandó terror, amit Daniel Bronco jelent törékeny pszichémen lassan engedi szorítását és elringat valahol a fehér báránnyelzők foltozta ég és a hullámok csipkés taraja között, melynek ritmikus robaja úgy csillapítja lelkemet, mint egy klasszikus szimfónia crescendója a koncertteremben.

Kevéssel messzebb a part mentében egy Club Mediterrán üdülő komplex. Sokat nem látunk belőle, a tengeri fű koronázta homokdűnék eltakarják a kilátást. Egy hátsó kiskapuhoz közel egy mélyre taposott homokösvény vezet egy zuhanyálláshoz. Mellette egy rozoga kabin, ahol szkiff csónakokat, katamaránokat, vízi bicikliket és kicsiny háromszögletű vitorlákkal ellátott dingiket adnak bérbe.

Larry kezemnél fogva odahúz és letesszük a fenekünket egy-egy támlátlan bárszékre. A székek, mint két ajtónálló inas őrzik az árnyékos és idő koptatta pultot és egy középkorú és sovány fehér embert, aki lustán, magát eldobva fekszik a másik oldalon egy nyugágyban.

— Megy a business? — Larry kérdezi nemtörődöm lezserséggel.

— Nem, — feleli az aszkétakülsejű. — Erős a szél. Nem biztonságos kimenni.

— Mekkora hajó kell, hogy biztonságos legyen? — Larry próbálja fenntartani a beszélgetést. Semmi nem történik, egyetlen lelket sem lehet látni hármunkon kívül. Azért jöttünk ide, hogy lebarnuljunk, locsolgassuk bőrünket a tenger sós vizével és figyeljük, hogy látunk-e repülőhalakat, vagy delfineket játszani, vagy cápák fekete uszonyát kibukkanni a habokból.

— Egy húszméteres, — világoskék szemeivel a férfi megnéz magának bennünket és erős német akcentussal beszél. — Két kétszáz lovas farmotorral és egy tapasztalt kapitánnyal.

— Hol lehet egy ilyen hajót találni? — Larry körbenéz, mintha a német bodegája mögött rejtegetne néhányat ezekből a terjedelmes csónakokból.

— A kikötőben, tucatnyi hely is van ott ahol égnék a vágytól, hogy kedvét leljék egy ilyen rokonszenves fiatal párnak, mint maguk. Alkalmatos összegért bárhová elviszik magukat a Nyugat Indiai szigetvilágban vagy a Karib tengeren.

— Mennyiért mérik az alkalmatost?

— Nem tudni előre, — a férfi megvonja a vállát. — Talán ezer dollár egy hétre?

— Tudna valami nevet ajánlani? — Larry faggatódzik tovább. Nem tudom, hogy miért. Ha hajókézni akar, lemehetünk a kikötőbe és tudunk valakit találni saját magunk is. Mennyire lehet komplikált egy jachtot kiválasztani?

— Keresse fel Hans Schultz kapitányt, — a férfi meghajtja fejét és áhítattól átítatott hangon beszél. — A Kriegsmarine tengerészetnél volt admirális. Békeidőben tengeri vakációkra visz ki embereket a hajóján és Caracastól Miamiig benne van mindenféle export-import businessben. Erre fele Schultz kapitány ismeri a legjobban a szigeteket.

— Na, ez az én emberem, — Larry mosolyog és odadob egy ötdolláros bankót a férfinak. Utána lecsúszik a székről és megfogja a kezemet.

Követem, de mielőtt újrakezdjük önfeledt sétánkat a fényesen csillogó és lábunk alatt tova futó homokban szemembe ötlük egy jókora rövidhullámú adó-vevő rádió és egy magas antenna a rozoga épület bádoglemezből készült háta mögött.

Egy hét telik el boldog semmi tevésben. A szobánkban csak egy ágy van. Királyi nagyságú, el ne felejtsük, és jócskán széles, hogy egymástól távol maradjunk, de a közepén van egy sülyedés és minden reggel abba belegurulva találjuk magunkat minden pizsama és hálóing nélkül és átölelve fogjuk egymást.

Semmi sincs rajtunk, még egy fügefalevél sem, csak egy édes enervált érzés, amit még soha nem éreztem azelőtt.

A nyolcadik napon, miután éjjelente kétszer eljátszottuk a kéthátú szörnyeteg nyolc-végtagos akrobatikáját, Larry így szól hozzám, mialatt faljuk befele tojásos szalonna és félbevágott vajás zsömle reggelinket.

— Én készen állok, ha te is. Itt az ideje, hogy mozduljunk.

— Mozduljunk? Hova? — meresztem rá őzike szemeimet. Nem csináltunk már így is elegendő mozgást naplementétől napkeltéig?

— Csak egy szónoki fordulat, — simogatja az arcomat. — Menjünk le a kikötőbe és beszéljünk Schultz kapitánnyal.

Schultz kapitány szikár, hórihorgas és drótizmú vén tengeri farkas. Egy dokkmelletti kuplerájban találjuk, ahol éppen az ölében ülő öregedő madám fenekének csipkedésével mulatja magát.

— Herr Schultz. Én vagyok, Holtzinger. — Larry üdvözlí, de kezet nem nyújt. Ki tudja, hogy a vén tengerész hol tartotta ujjait egy perccel ezelőtt?

— Üzenték, — folytatja Larry, — hogy ideje lenne, hogy vitorlát bontsunk és megtapasztaljuk a zavaros vizeket.

— Mit értesz ez alatt, Larry? — húzogatom szeretőm ingujját és ártatlan kíváncsisággal nézek fel rá.

— Semmit, csak egy szónoki fordulat, — ismétli szeretetteljes hangon és homlokon csókol. — Semmi olyasmi, ami miatt a fejednek fájniia kellene.

— Már vártam magukat. — A tengeri farkas feleli, és fenekét megveregetve lesegíti öléből a madámot. Majd feltápáskodik és megáll 44-es nagyságú duplaszéles lúdtalpain és szőrrel borított mezítelen mellkasát felénk dülleszti.

— Mik a kilátások? — Larry kérdezi a kapitányt és én egyre mérgesebb leszek. Valami nagyon bűdös dolgot dugdoshat előlem.

— Gyengék, — az állítólagos kapitány felhúz egy ujjatlan pólóinget és tengerészsapkát tesz a fejére. Feje leginkább egy hosszú sárgarépa emlékeztet mely, hogy félrevezesse a rosszindulatú tengeri boszorkányokat szürke tengeri moszatot növesztett búbjára. — Széles az óceán odakünn és ezer sziget van benne. — teszi hozzá, — olyan mintha egy tűt keresnénk a szénaboglyában.

— De a siker megéri a fáradságot, — feleli Larry enigmatikus hangon. — Ha szerencsénk lesz, be tudjuk húzni a kétszarvú vörös ördögöt magát és fel tudjuk markolni a leggonoszabb őfelségéért járó jutalompénzt.

— Kétszarvú vörös ördög, — kapitány vigyorog, — ez tetszik nekem. Nem tudtuk megverni őket a nagy háborúban, de az nem jelenti, hogy egyenként nem kapdoshatom el őket.

— Szerencséd? — csapom hátba Larry-t. — Nem gondolod, hogy már idáig is túlságosan sok szerencséd volt?

A mi tengeri farkas túrakalauz jelöltünk, Schultz kapitány rám mered. — A fiatal hölgy is jön? A hajon csak egy ágy van. Igaz, hogy háromemeletes, de mindannyian egy fülkében kell, hogy aludjunk.

— A hölgynek nincs semmi kifogása az alvási elrendezés ellen. — Larry feleli és olyan búbajos mosollyal néz rám, hogy le tudnám rágni a száját és ezer kiszívott vörös nyomot tudnék hagyni a nyakán.

Másnap reggel a hatalmas veres tűzgolyó első látványára, ahogy a nap előbukkan a keleti látóhatáron, mintha Poseidon isten maga jönne vissza, hogy visszavegye hullámos birodalmát, kihajózunk a kikötőből és egyenesen déli irányba fordítjuk a kormányrudat. A nyílt tengert elérve a kapitány felpörgeti a motorokat és rövidesen elérjük maximum sebességünket, ami ahogy közölték velem, húsz tengeri csomó.

A szárazföld hamarosan eltűnik és minden oldalról tenger veszi körbe hajónkat.

Délidőben, Hans, a kapitány ragaszkodik, hogy a keresztnevéen hívjuk, leállítja a motorokat és ebédre gyülekezünk a hátsó fedélzeten. Egy mélytányér garnélarák saláta, három kubai felvágott szendvics és egy demizson rizling a Fekete Erdő vidékéről. Mind ott van, nyálcsurgató étvágycsinálóan kirakva a terített asztalon, ahogy picinyke bikini fürdődresszben leülök a két csupaszfelsőtestű férfivel, a törvény kezének határán és a kultúremberi viselkedésnek a hatalmán túl.

Micsoda életstílus, töprengés, a civilizáció keretein kívül, és mégis a férfiudvariasság és tisztesség elvárásával. Szeretnék anyaszült pucéran lenni. Feltéve, ha senkinek sem tűnne fel. Nekik sem.

Evés után, a fonott vesszővel borított ötliteres butélia félig üresre nyakalva, Hans keze fejével megtörli a száját, ami megoldja a nyelvét és könnyed modorban beszélni kezd.

— Egy helybeli garnélarák halász, — Hans képe felragyog, mint ahogy a fényes nap kibukkan a trópusi vihar felhői mögül, — jelentette, hogy látták azoknak a szigeteknek valamelyikén. — Mondja, majd előremutat a tenger végtelenébe, ahol a meg nem szűnő hullámok dagadó emelkedései között egyetlen morzsányi szárazföldet sem lehet látni.

— Elővigyázatosnak kell lennünk, — feleli Larry és száját ráteszi a butykos csőrére és hosszú kortyokban nagyot iszik. — Ha szimatot kap, eltűnik és kereshetjük a világ összes tengerén és szárazföldjein.

— Nem az én őrségemen, — mondja Hans és teli szájnyi rágott-bagót beleköp a tengerbe. — Ez alkalommal a Vörös Ördög nem fog meglógni.

— A Vörös Ördög, — kérdezem, és a fejem szédül és könnyű, mint egy buborékkal töltött luftballon. Hátranyúlok, kigombolom a melltartómat és az apró kis rongy leesik és a szél messzire ragadja. — Ki ez a Vörös Ördög?

— Egy halfajta, — válaszolja Larry és úgy bámulja a melleimet, mintha soha nem látta volna még őket. — Egy veszélyes kardhal, a világ legnagyobb kardhala és egy millió dollár vérdíj van kitűzve a fejére.

— Hagyd ezt az ó-héber hamukát, Lorenzo, — Hans egyre részegebbnek hangzó hangon jelenti ki. — Most már igazán megmondhatjuk a fiatal hölgynek, hogy miféle vadat vadászunk.

— Ha ti kötnivalók, — mondom, és olyan részeg vagyok, mint egy kapanyél. — Ledobáljátok összes megmaradt ruhadarabjaitokat én is hajlandó leszek lehúzni fürdőruha alsórészemet.

— Erre iszunk, — Larry az ég felé tartja a demizson fenekét és hangos gurgulázással lehajt még vagy egy fél litert. — Javaslom, hogy tegyünk szent esküt. Amíg el nem kapjuk és száját betapasztva gúzsba nem kötve be nem szállítjuk a mi emberünket az illetékes hatóságnak, ruha nélkül, pucéran járunk.

— Kit? — csuklok, mialatt kibújok utolsó ruhadarabomból is. — Ki ez a szerencsés flótás?

— Daniel Bronco, — Larry mondja, és olyan hangosan hahotázik, hogy az összes sirály és albatrosz bukórepülésben menekül. — A te főellenségedet és a mi jövődöbeli vagyonunknak kútfejét.

Mielőtt egy szót is ki tudnék nyögni, Hans feláll, elmegy és beindítja a motorokat. A robaj minden más zajt, panaszt és kifogást elnyom, és én durcásan visszaveszem a fürdőruhámat. Azt hittem, hogy ezek a gazember fickók a barátaim, morgom, de ezek senki mások, mint fejjavadások és engem használnak csaléteknek.

Mosogassa el Larry az edényeket, mondom magamnak és kimegyek a hajó orrában lévő fedélzetre és kifekszek a deszkákra, ami németes módon ragyogó tisztára van súrolva.

Senki nem beszél. A sirályok vijjognak és lecsapnak közel a fejünkhöz és Schultz kapitány biztos kézzel tartja a kormánykereket és időnként megnézi iránytűjét és körzővel bejegyez távolságokat egy vízhatlan papírból készült térképre.

Larry a hajó gyomrában szorgoskodik. Az adóvevő rövidhullámú rádióval vacakol, mintha semmi sürgős magyarázatot nem kellene nekem adnia.

Férfiak, mostantól kezdve csak barátnőket fogok tartani.

Elalszom, és mire felébredek, órákkal később lehet. Nem hallom a motorzúgást. Egyedül a víz csobogása verődik a hajó oldala ellen. Körülnézek és látom, hogy egy kis öbölben vagyunk és mangrovefák sűrűje és örökzöld bokrok rejtenek el minket a nyílt víz és a szárazföld felől.

Hans és Larry eresztik lefele a dingit a vízre. Beletesznek két pár evezőt és két hosszú csövű karabélyt.

— Itt akartok hagyni? — kiáltok le és Larry felnéz.

— Nem, csillagom, — feleli. — Te is velünk jössz. Nagyon is részese vagy a tervünknek.

— Hol vagyunk? — kiabálok tovább.

— Szólj neki, hogy fogja vissza a hangját. — Hans szájához teszi az ujját. — Kubában vagyunk és fegyveres megfigyelés alatt tartják ezeket a vizeket.

— Ereszkedj lefele, Fióna, — Larry felnyújtja a kezét és besegít a kis lélekvesztőbe és beszáll utánam. — Ha ügyesen csináljuk nincs semmi kockázat, de bízunk kell a kapitány rátermettségében és tapasztalt szakértelmében. Meg kell, hogy hallgassuk, amit mond.

Kievezünk, kis távolságnyira a parttól és percekben belül elénk tárul egy hosszú főveny, hófehér homokkal és mintegy ötven méterre beljebb a szárazföldön egy sötét, áthatolhatatlannak látszó erdővonulat. Kihúzzunk a partra és odakötjük a hajót egy hordalékfa vastag törzséhez.

Hans felém fordul. — Lady, — mondja, — sajnálom, hogy ilyesmire kell, hogy kérjem, de kellene, hogy egyedül sétáljon a víz szélén. A céltárgyunk valahol itt lakik egy kalyibában, de nem tudni pontosan hol, mert el van rejtve a fák között. Valószínűleg fegyveres őrök vigyázzák. Rádióadó is lehet náluk és percekben belül mozgósítani tudják Castro haditengerészetét. Nem kockáztathatunk egy frontális támadást rejtekhelye ellen.

— Mit fognak maguk ketten csinálni? — kérdezem.

— Mi a fák sűrűjének védelme alatt látótávolságon kívül fogjuk követni magát.

— Mi lesz az én feladatom?

— Ki kell, hogy csalja a rejtekhelyéről. Egy magányos nőt fog látni, egyedül, látszólag eltévedve és segítséget keresve. Nem lesz képes ellenállni a kísértésnek.

— Mi van, ha az őrök is kijönnek vele?

— Lelőjük őket, — Hans néz a szemembe egyenesen. — Lelőjük őket, mint a veszett kutyaikat.

— Rendben, — bólintok, — csinálom. Semmi probléma. Voltam ennél rosszabb helyzetben is. Veszélyesebb helyeken is aludtam.

Fióna Ötödik Könyve

Negyedik Fejezet

Délután hat óra körül lehet, de nincs óra a karomon. Semmi nincs rajtam kivéve egy parányi bikini, még csak szandált sem viselek. Nemtörődöm gondtalansággal taposom a sekélyes tengerszélt és rugdosom a kicsiny parti tócsákat és bennük úszkáló milliónyi apró élőlényt. Lekapcsolom a felsőrészemet és széles ívben lóbálom, mintha győzelmi lobogóm jelképe lenne.

Hamarosan egy emberi alakot látok szemből felém közeledni. Szívem dobogása felgyorsul, mint egy expresszvonat dugattyú. Úristen. Ennek Broncónak, magának a főördögnek kell lennie.

Ahogy közelebb ér látom, hogy anyaszült meztelen. Még egy ágyékkötő rongydarab sincs rajta, és fityegő csüddöngölője felér egy elefántéval. Majdnem pánikrohamot kapok. Vajon azt is meg kell majd fognom az ügy érdekében?

Megáll és szemtől szemben egy lépésnyi távolságra vagyunk.

— Nudista tengerpartot keres? — kérdezi.

— Talán, lehet, — felelem és hunyorítok neki. — Ki szeretné tudni?

— Egy magához hasonló másik meztelen nudista. — feleli és miután tetőtől talpig felmér és hozzáteszi. — Társat keres? Hogyan került ide? Maga a faluból való?

— Van valami kéglije errefelé? — kérdezem kitérően.

— Van, — vigyorog, — de jobban szeretem a tengerpartot. Itt senki nem lát minket, de ha szégyenlős természetű csinálhatjuk a vízben is.

— Csinálhatunk? Mit? — nézek körbe, helyezkedem, próbálok időt nyerni. Sokkal erősebbnek és nagyobbak néz ki, mint én.

— Tudja maga azt. — vigyorog tovább, mint egy félkegyelmű. — Kissé egyedül vagyok idelelni. Hetek óta még csak egy nőt sem láttam.

— Férfiak sincsenek? — kérdezem csúfondáros mosollyal. — Rászoktál a férfiakra, Daniel? Többé már nem szereted Rebeccát?

— Ki a kénköves pokol vagy, te? — kiabál és ugrik, hogy megragadja a karom. — Megöllek először és utána megbecstelenítelek, ha az vagy, akire gyanakszom.

Körbefog karjaival és én felrántom a térdemet. Keményen, gyorsan és nem hibázok. Tojásokon találok, de nem enged el. Nyög, mintha gyönyörét lelné a fájdalomban és kirúgja alólam a lábaimat. Forgunk a puha homokban és próbálom kinyomni a szemét. Marokra fogja puncimat és én ballábán beleharapok a nagybütykébe. Ordít, mint egy vadrozmár és én torkom szakadta hangon sikítok.

Minden elveszve? Hol van az én két testőröm? Lehet, hogy kubai örök már elfogták, mind a kettőt? Vajon hátralévő ifjú éveimet Castro börtönében fogom tölteni?

A szemem és a szám megtelik homokkal. Nem látok. Úrjézus, most segíts!

Testsúlyának nyomása enged. Egy kéz megragadja veres sörényét és lehúzza izzadt bűzősségét rólam. Éppen ideje, hogy Larry megjelenjen a végszóra.

Daniel kapálódzik, mint egy ördög, akit megfogott a medvecsapda, de mint egy drótból fonott kígyó kötél tekeredik a lábára és egy erős kar nelsonfogásba kulcsolja a nyakát.

Hans sebesen köti gúzsba Danielt és én próbálok lábra állni. Visszaveszem a melltartót, biztos távolságnyira támolygok és csillapítom tudóm zihálását.

— Minél hamarabb tűnjünk el innen, — Hans mondja, és csak most látom, hogy milyen erős bicepsze van.

Százhusz kiló vadul rángatódzó tömeg, nézegetek körbe aggódva. A kis dingink egy kilométerre van ide, fizikai lehetetlenség, hogy innen oda transzportáljuk Danielt. Ha el is cipeltük valahogyan és beletettük a dingibe, kis csónakunk felborulhat, ha Daniel megrázza.

Miért nem üt ki? Hogy legalább csendesedjen el, mialatt mi kifundáljuk, hogy mit lehet csinálni.

— Négy ór van a kalibában, — Hans cigarettára gyújt, hosszú slukkot szív belőle, gomolygó füstfelhőt ereszt ki oldalra mielőtt tovább beszél. — Kettő alszik. A harmadik drogot pipál, de a negyedik teljesen éber. Biztosan meghallhatott valami zajt és percekben belül itt lesz, hogy leellenőrizze.

Ügyesen terveztétek a dolgokat, fiúk, gondolom mérgesen. Mit fognak szólni a kubaiak, ha meglátnak minket összekötözött barátjokkal? Erre nem gondoltatok?

Larry elővesz egy zöld csomagot a hátizsákjából. Meghúz egy zsinórt és egy gumitutaj fújódik fel másodpercek alatt. Belelőki a vízbe és Hans rágurítja a megkötözött Danielt. Hozzákötözik a tutaj szélén lévő négy fémkarikához és mind a hárman térdig belegázolunk a vízbe. Nyomjuk, taszítjuk és húzzuk a súlytalan tutajt és sietve megkezdjük visszavonulásunkat.

A darabnak nincs addig vége, amíg a kövér nő ki nem jön a színpadra és nem áriázik, jut eszembe az örökéletű bölcsesség, ahogy két alakot látunk felénk futni az erdő felől. Fegyver van náluk és egy törtmásodperc alatt golyók fütyülnek fülünk mellett. Hans lekapja válláról az egyik karabélyt, céloz és lő. Az egyik kubai orra bukik, és harapva kezd enni a homokot. A másiknál géppisztoly van és sorozatot ereszt irányunkba.

A csillagát, gondolom, nem úszom meg ezt az átkozott szigetet, hogy szitává ne lőnének.

Hans másodszor is lő, kitűnő lövész lehet és a második kubai is felbukik. Remélem, hogy a másik kettőt még ágyúlövessel sem lehet felébreszteni, annyira jó alvók.

A dűnék és a tarajos hullámok kellő takarást nyújtanak, ahogy hol úszva, hol gyalogolva a sekély fenéken, ahogy a mélység szükségelteti, nyomjuk előre a gumitutajt a part mentében. Nem tudom, hogy Daniel miket gondolhat. Milyen ronda elképzelések foroghatnak agyának kitekeredett fogaskerekeibe. Egy biztos, semmi kedveset vagy jó nem véleményezhet rólunk.

Elérjük a dingit és sehol sem látunk kubaiakat. Mindössze egy hadseregnyi rákot, ahogy sebesen hátrálnak vissza homokba fúrt lövészlyukaikba. Hans és Larry a dingi után kötik a tutajt. Beszállnak és megragadják az evezőket és én felkuporodom a középső ülés tetejére. Megindulunk, mintha május elsejei parádén a dísz kocsí tetején

én lennék az ünnepelt dohányszedő lány és hamarosan elérjük Schultz kapitány hajóját.

Egy jacht, tűnődöm, legalább is az adott pillanatban annak tűnik, de bizonyára nem egy óceánjáró luxushajó az összes kényelmi berendezéssel, amit nagyon is jobban szeretnék ebben a pillanatban.

A hajó, jacht, óceánjáró, mindegy, de van emelődaruja, ami normális használatban a mentőcsónakot ereszti le a vízre. Ezúttal Daniel felemelésére használjuk, a vörös forradalom hősenek a felső fedélzetre való áttelepítésére és a hajó gyomrába való lecsúsztatására.

— Még nem vagyunk kint minden veszélyből, — Schultz kapitány figyelmeztet. — Azonnal indulnunk kell és a lehető leggyorsabb sebességgel egyenesen kelet felé kell, hogy vegyünk az irányt.

A kubaiaknak vannak szovjetunióban gyártott nagysebességű szárnyashajóik, amivel hozzánk hasonló diverzánsokat el tudnak kapni. Nem tréfadolog. De mi kockázatot nem vállalna egy becsületes fejevadász egy kis tisztességes pénzjutalomért?

A nap lebukik a kubai hegyek gerince mögé és a keleti égbolton feljön a telehold.

Lenyűgöző látvány, mondhatnám, nagyon romantikus lehetne más körülmények között, de pillanatnyilag minden hangulatom elmegy az ilyesmitől.

— Hova az oda? — kérdezem Larryt. — Van még valami más kaland is, amit esetleg előhúzol bűvészkalapodból?

— Miami kikötője, — mondja, — Nassaun keresztül, hogy messze kikerüljünk Kubát. Másfélnapos utazás.

— Vele mi lesz? — kérdezem. — Így marad felpékelve, mint az ünnepi pulyka? Hogyan fogjuk etetni és hogyan tisztítjuk fel, ami testi végterméket kiereszt?

— Oh, — Larry mézédés pusztit lehel az ajkamra. — Csodálatosan tudsz ragaszkodni a részletekhez. Mivel te hoztad fel elsőnek a kérdést, és annyira aggódsz miatta. Miért nem viselsz te gondod rája, ahogyan te látod legjobbnak?

— Mivel etessem? — kérdezem és a hűtőben megmaradt szerény élelmiszertartalékunkra gondolok.

— Kanállal, — Larry hahotázik, — hallom, hogy az a leghatásosabb módszer.

— És a tisztítási rész? — biggyesztem el a számot és félre fintorítom az orromat.

— Sose törődj azzal, — Larry ismét megcsókol. — Engedd, hogy csináljon bele a nadrágjába.

— Nincs rajta nadrág.

— Hoppá, — Larry simogatja az állát és elgondolkozva tanulmányozza az arcomat. — Úgy nézem, hogy nemcsak táplálnod és ápolnod kell, de ruháznod is.

Hans lenéz a hídról. — Hej, Larry, — mondja és figyelmeztetően rázza a mutatóujját. — Ne bosszantsd már a ladyt. Altatószerezni fogjuk zsákmányunkat. Gyomorcsövön keresztül fogjuk dugasztani némi tápszerrel; felnőtteknek készített pelenkát adunk rá és néhány mértfölddel Miami előtt kiöltöztetjük, hogy prezentálható legyen.

— Hogyan?

— Van egy szmokingom a hajóládában. Majd abba felöltöztetjük. A lehető legmegnyerőbben kell, hogy kinézzen, amikor átadjuk a hatóságoknak.

Negyvennyolc órával később, miután megállás nélkül és egyfolytában csatasebességgel hasítottuk a vizet előre, végre csillogó fények jelennek meg az éjszakai láthatáron.

— Miami fényei, — Schultz kapitány törli homlokáról az izzadtságot és félsebességre állítja a motorokat. — Itt az ideje. Már csak dízelgőzők vannak üzemanyag tartályunkban.

Ahogy kimondta egy zömök, de mégis a vízből magasra kiemelkedő hajó közelít felénk. Ezüstös sziluettje gyorsan nagyobbodik és vaskos alkotmány úgy robajlik felénk, mintha be akarná szakítani oldalunkat.

— Itt az Amerikai Parti Őrség, — egy hangosbeszélő harsogja felénk fültépő decibellekkel. — Motorokat leállítani, fel kell szállnunk a hajójukra.

Egy percen belül mellénk húznak. Reflektoraik vakítják szemeinket és közöttünk a víz sötét, mint a tintahal tintája.

Hans Schultz kapitány üdvözlí a hajónkra lépő tiszteket és átnyújtja a hajó okmányait.

— Bahamai regisztráció? — a fiatal kakaskodó kinézetű őrségtiszt rámered Hansra, — Milyen szándékkal lépnek be amerikai vizekre?

— Igen, kapitány, — Hans szalutál neki, mintha most is, mint régebben Kriegsmarine tiszt lenne és tengeralattjáróját adná át amerikai tengerész társának. — Az én businesssem a földi gyönyörök szolgáltatása. Tengeri sétautakra viszek fiatal párokat és nászutasokat.

— Lássam a papírjaikat. — a tiszt ránk néz, és szinte szúr a szeme.

Forgatja a kezében visszatérési okmányomat, nem útleve, ha emlékszel zöldkártyás státuszomra és többször is felnézve mereszti rám a szemeit. — Ez mi? — kérdezi. — Maga milyen országból való.

— Hungary, — felelem, — de állandó letelepedési jogom van az Egyesült Államokban.

— Az egy kommunista ország? — kérdezi és bár még magamnak is utálom beismerni, női vonzerőm semmi hatással nincs rá.

— Melyik ország kommunista? Amerika? — kérdezem tetetett meglepetéssel hangomban.

— Nem, — néz rám hitetlenkedve, hogy hogyan merek vele kötekedni. — Hungary, ez a hungry ország nem kommunista?

— Igen, kapitányúr, — felelem, — ama ország igen.

— Úgy, mint Kuba.

— Kuba? — kerekítem csodálkozóra a szemeimet. — Azt akarja nekem mondani, hogy Battista kommunista?

— Nem Battista, — vet rám rosszalló pillantást, — Castro, Fidel, kellett, hogy halljon róla.

— No, sír, fogalmam sincs, hogy miről beszél. Hallottam a Castro féle kinyitható ágyakról. A Castro bizsu ékszerekről. De egy Fidelről? Még soha nem hallottam semmiféle Fidelről.

— Fidel Castro 1959 óta Kuba elnöke és politikai vezetője. Maga hol élt az utolsó húsz év alatt?

— Bocsánat, — vetek oda neki egy csábos mosolyt. — de nem érdekel a politika. Soha nem is érdekelt.

— Rendben, — végre a tiszt is elmosolyodik. — Maguk nem látszanak drogsempészeknek. Mehetnek, de Miami-ban jelentsék be magukat a kikötőmesternél.

Miután a parti őrség hajója elhúz, megkérdem Hanst. — Miért nem jelentette be nekik Danielt? Miért nem tájékoztatta, hogy elfogott FBI szökevény van a hajóján? Nem ők a hivatalos hatóságok?

— Lehet, hogy ők a hatóságok, — Hans feleli és erősen megnyomja a hatóság szót. — De nem azok a hatóságok, akiknek a kezében a bankcsekk könyv van. Danielt a Francia követségnek, a Német követségnek vagy az FBI-nak kell átadnunk. Ebben a sorrendben, ha valóban komolyan gondoljuk, hogy valakin be tudjuk hajtani az érte járó vérdíjat.

— Semmi nem megy könnyen, — csóválom a fejemet.

— Soha nem is ment, — hallom a kettős visszhangot, az én harcban edzett embereimtől, akik, úgy nézem, két rövid nap alatt örökre szóló bajtársi szövetséget kötöttek.

Röviddel éjfél után érkezünk be Miami kikötőjébe és felébresztjük a kikötőmestert. Kijön az irodájából és ránk küld két fegyveres vámost, hogy kutassák át hajónkat.

Semmit nem találnak. Danielt bedugtuk az emeletes ágy legalsó szintje alatt lévő kerekfenekű párnatartóba, ahol normális körülmények között az ágyneműt tartjuk. Daniel be van kábítószerezve és boldogan szuszog valahol álmországbán, amikor az egyik vámos bedugja a fejét kabinunkba és ott talál engem, ahogy átlátszó tüllhálóingemben álmosan lóbálom lábamat a legfelső matracról lefelé.

— Bocsánat, Missus, — mondja, — vámvizsgálat.

— Semmi baj, — felelem, és elnyomok egy macskaásítást.

Miután elmentek felmegyünk a fedélzetre és kikukkantunk, hogy mi a szituáció a szárazföldön. A tengerparti sétány másik oldalán látunk egy Holiday Inn szállodát, ahonnan a szoba-kiadó szignál zöld neonfénye hívogatóan integet felénk.

— Ott szobát bérelünk, — Hans fejével a hotelcégér felé int, — és holnap reggel első dologként felvesszük a kapcsolatot a francia konzulátussal.

— Remélem, hogy két szobát, — mondom, — rettenetesen hiányzik nekem már egy kis igazi pihenés.

— Csak egy szobát, — Larry olyan aranyos bocsánatkéréssel simogatja az arcomat, hogy okádni tudnék. — Te itt maradsz a hajón. Valakinek őriznie kell Danielt.

— Én őrizzem? — esik le az állam, — mi lenne, ha kettőtök közül az egyik őrizné?

— Nekünk a franciákkal kell tárgyalni, sikeresen, mondanom sem kell. A franciáknak nem éppen a leghíresebb erénye a becsületesség. — feleli Hans és én gondolatban hozzáteszem. Ha valaki egyszer németnek születik, az német is marad.

Hans folytatja. — Danielt a hajón kell, hogy hagyjuk. Egy helyen, amit a franciák nem is sejtene. Ha kivisszük magunkkal a hotelbe, a franciák csak kijönnek, elviszik magukkal és maguk szedik fel a jutalmat.

— A németek nem lennének jobbak? — kérdezem. — Azok is ajánlottak egy millió dollár értékű német márkát.

— Ha egyszer a franciák fizettek nekünk többet nincs mit eladnunk se a Bundesrepubliknak se az FBI-nak. — Larry mosolyoszerű grimaszt vág, és olyan hangon beszél hozzám, mintha kisgyerek lennék, akinek mindent meg kell magyarázni.

— Egyszer a franciákat fogjuk megpróbálni, — Hans csatlakozik a magyarázathoz. — ha nem sikerül tőlük beszédni a pénzt, akkor jönnek a németek és utánuk az FBI. Valaki majd csak fizet. A világ tele van földön csúszó sikamlós férgekkel, akik szeretnek a zavarosban halászni. Azokhoz fogjuk kikézbésíteni Danielt, aki elsőnek mutatja a készpénzt.

— Kézbesíteni, hogyan? — kérdezem és valami nagyon didergető rossz előérzet kezd hatalmába keríteni.

— Átvesszük a pénzt és megadjuk nekik, ennek a hajónak a nevét és dokk számot, ahol ki van kötve. Utána kijönnek ide és addigra prezentálhatóvá kell csinálnunk Danielt.

— Prezentálhatóvá?

— Igen, Megborotváljuk, adunk neki bőséges reggelit és ráadjuk a szmokingot. Ilyen fajta dolgokat.

— Talán mossam ki a fenekét is és pucoljam meg a fogát? — török ki magamból.

— Nem rossz ötlet, — Larry válaszolja. — A te dolgod, tedd azt, amit a legjobbnak gondolsz.

— Hogyan legyen biztos abban, hogy ti ketten nem fogtok átverni? — emelem fel a hangomat egy oktávval. — Honnan tudjam, hogy nem léptek le a pénzzel, miután Danielt átadtam a franciáknak?

— Meg kell, hogy bízzunk egymásban, nem? — Larry feleli, és dupla pusztit lehel arcomra.

— Sőt, pláne, — fonom össze a karomat a mellemen és durcás arcot vágok. — Engem nem érdekel ez a pitiáner váltságdíj pénz. Egy dollár sem kell belőle, de még egy lyukas réz garas sem. De, ha te gazember lator engem átversz, több szexet nem kapsz tőlem, de bizonyosan soha ám.

— Ezt aztán nem engedhetjük, hogy megtörténjen, — Larry nevet, mintha jó tréfát hallott volna és megpaskolja a fenekemet valami felháborítóan édes és biztosíthatlak róla módon.

— Mi lesz, ha Daniel rakoncátlankodik és szökni próbál? — kérdezem és leütöm a kezét.

— Lepuffantod, — Larry feleli, mintha forgatókönyvet írna és ez az egész szörnyű rumli nem lenne valóság. — Adunk neked egy pisztolyt és szíven trafálok. A plakáton az áll, hogy élve vagy halva, nem?

Fióna Ötödik Könyve

Ötödik Fejezet

Másnap reggel sokáig alszom. Aludnék még tovább is, de Daniel akkora patáliát csinál, hogy fel kell kelnem. Két lábbal rúgja az ágyneműs fiók deszkáit, és veri a fejét az alumínium platform ellen, ami alulról tartja matracomat.

— Ok, ok, — verem meg öklömmel fogdájának falát. — ha rendesen viselkedsz, kiengedlek és hozok egy vödört.

Elcsendesedik, ha néhány percre is, és ezt jó jelnek veszem. Kimászok a vackomról, kimegyek a vécére és magamra veszek egy kék farmernadrágot és egy lenvászon lemdzseket hozzá. Aztán megkötöm tornacipőm fűzőjét és bátor mozdulattal nyitottra rántom a kerek hasú fiókot, ami Daniel börtöne volt az elmúlt tíz órában.

Kigurul és tíz centire lábamtól ottmarad a szőnyegen kinyúlva. Úgy nézem végtagjai elzsibbadhattak, a feje fájhat, ahogy vadul döngetett vele és szinte szánsalmat érzek iránta.

— Hogy érzed magad? — kérdezem és kissé oldalt tartva a fejemet vizsgálgatni kezdem, mint egy kora hajnalban kelő madár, aki egy különlegesen érdekes kukacot talált és szemlélgeti.

Nem tud választ adni. A szája még mindig be van tapasztva.

— Leveszem a tapaszt, ha ígéred, hogy nem fogsz kiabálni. — mondom neki, mialatt megmutatom neki a pisztolyomat. Tudja meg, hogy nem vagyok éppenséggel védtelen.

Valamit nyög, amit nem tudok lefordítani, tehát megbököm az oldalát a pisztolyom csövével. — Bólints, ha egyetértesz. — teszem hozzá.

Megbiccenti a fejét és letépem a ragasztószalagot. Erre kinyitja a száját és éppen neki akar eresztetni egy hatalmas ordítást, de én felemelem a pisztolyt. — Csönd, — mondom, — különben a tapaszt megy vissza, ahol volt.

Becsukja a száját és mély, alig érthető hangon könyörögni kezd. — A vödör, maga ígért egy vödört.

Lábammal közel taszítom hozzá vödört és kérdezem. — Fel tudsz állni a lábodra és le tudsz ülni a legalsó matraca?

Daniel bólint, — tudok.

— Ha becsületszavadra megígéred, — mondom erre én, — hogy nem támadsz nekem, leveszem a bilincseket és be tudsz nyúlni és kiveheted.

Ismételten bólint. Úgy látszik, hogy fél megszólalni. Néha vagyok ilyen hatással a férfiakra. Különösen azokra, akiknek alacsony a tesztoszteron hormonszintjük.

Segítek neki felülni. Kövér személy lévén majdnem olyan széles, mint amilyen magas. Kiszabadítom a kezeit. Megrázza őket és én hátraugrok, már amennyire van hely a kabinban. Millió tűszúrás kínozhatja zsibbadt végtagjait és csuklóján a horzsolások kissé véreznek, de nem szabad, hogy megessen a szívem rajta. Először el kell, hogy nyerje a bizalmamat.

Leereszti zsíros fenekét a matracra és rám néz. — Csak nem akarja nézni? — kérdezi.

— Nem, — felelem, kissé elrestellve magam. — Kimegyek, ha ragaszkodik, és magára hagyom, de itt leszek az ajtó másik oldalán és, ha valami galibát csinál, visszajövök és egy pár helyen kilyukasztom az irháját. Maga egy körözött bűnöző, élve vagy halva ugyanaz a vérdíj a fején. Engedélyem van, hogy megöljem magát és megvan hozzá a merszem is meg a pisztolyom is.

— Tudom, — morogja, — velem lehet érvelni, én egy józan gondolkodású ember vagyok. Különösen akkor, ha pisztolyt tartanak a halántékomhoz. Engedje, hogy csurgassak egy keveset és utána beszélünk. Nem vagyok egy olyan szörnyeteg, amilyent szeretnének rólam elhitetni.

Ránézek a faliórára. Negyedtíz. A Francia Konzulátus már bizonyára nyitva van. Feltételezem, de híresek arról, hogy sokáig szeretnek aludni. Utálom őket. Daniel is francia. De mindegy, csak azt szeretném tudni, hogy mit csináltam neki, hogy belevitt ebbe a dologba?

Daniel kopog az ajtón. — Készen vagyok, — mondja majdnem teljesen normális hangon. — Kiürítheti a vödröt, ha akarja.

Bemegyek, pisztoly a kezemben, arra az esetre, ha valami vicceset szándékszik csinálni. De nem. Ingadozva áll összebilincselte lábain és tartja felém a félig telt vödröt.

— Fúj, — csavarom félre az orromat. Milyen undorító. Tiszta szerencse, hogy nem vagyok kedves nővér.

— Reggeli? — kérdezi udvarias hangon, szinte kérlel, esdekel.

— Rendben, — felelem, — várjon tíz percet és készítek valamit.

— Ehetnék a fedélzeten? — rimánkodik, mint a rossz kisfiú az alapos elnadrágolás után. — Megígérem, hogy nem csinállok semmi bajt, ha leülhetek az asztalhoz és végre szívhatok egy kis friss levegőt.

— Ok, — nézek a lábára. — Jöjjön fel a hajólépcsőn. Elvégre én sem vagyok egy bestia. Lehet, hogy ez a maga utolsó reggelije a börtönfalain kívül szabadlábán.

— A lábbilincsek, — néz rám, mint egy kutya, akinek lebénult a hátsó lába.

— A lábbilincsek maradnak,

— Úgy nem tudok feljönni.

— Akkor marad.

— Legalább próbáljon meg felhúzni és én majd vonszolom a lábaimat magam után, ahogy tudom.

— Nem, — felelem, — annyira még nem vagyunk jó barátok. Fogja szorosan a korlátot és ugráljon felfele, mint a húsvéti nyuszi.

Daniel nekiindul és sokkal ügyesebb, mint elvárhatnánk tőle. Az első kísérletre feljut a fedélzetre és odavezetem kicsiny asztalunkhoz, ahol leroskad egy székre.

Kezemben tartva a széles lenvászon ragasztószalagot odamegyek és közlöm vele tegezve.

— Daniel, ne sértődj meg. Oda kell, hogy tapasszam a felső testedet a szék támlájához. Különben kísértésbe eshetsz és átveted magad a korláton. Ezt nem

engedhetem, hogy megtörténjen. A szék hozzá van csavarozva a padlóhoz és teljes körben forgatható. Viseld magad jól és csinálod neked sonkatojásos reggelit, kávé és narancslevet, de lent konyhán, a galériában kell, hogy dolgozzak rajta.

— Jó leszek, — feleli, — csak a kilátásban fogok gyönyörködni. Ígérem, hogy nem fogok integetni senkinek. Maga egy olyan jólelkű személy, Fióna. Úgy hívják, nem? Nem tudom megérteni, hogy ez az aljas Giuseppe miért tette magával, amit tett. Nem az én ötletem volt. Én nem is tudtam, hogy maga kicsoda. Mi igazán jó barátok lehettünk volna?

— Hová soroljam be azt, hogy a tengerparton meg akart erőszakolni? — kérdezem visszatérve a magázásra. — Vagy gondolja, hogy elfelejtettem? Vagy az a maga ördögi ikertestvére volt és nem maga. Vagy talán a rejtett, tudathasadásos rosszabbik fele. Maga skizofréniás vagy kétpólusú elmebeteg? Vagy csak ügyesen szelektáló memóriája van?

Nem válaszol. Csak néz rám, mint egy elveszett bárány, az ártatlanság földi megszemélyesítője.

Nekiállok reggelit készíteni a konyhában és pufogok, mint egy felmérgetett sündisznó. Mi vagyok én? Cselédlány? A hajó kuktája? Útálok vakáción lenni. A legmesszebb ahova valaha is elmegyek az öröklakásomból a New York Centrál Park lesz.

Mikor minden elkészül, ráteszem a reggelit egy tálcára és felviszem. Daniel ott ül, kényelmesen elhagyva magát és arcát a nap felé fordítja. A szemei csukva. Az Isten átkozza ki ebből a világból, napfürdőzik.

Leteszem a tálcát az asztalra és öntök neki kávé. Valamit rákenek egy félbevágott zsömlére és falatokra tördelve etetni kezdem. Hörpint a kávéjából, jól esik neki, hálát érezhet jószágomért.

— Hallgasson ide, — kezdi mondani, miután megtörlöm a szája szélét. — Nem bánom, ha a franciák elvisznek. Franciaország csodálatos hely. Liberális, demokrata, óriási lehetőségek vannak ott egy olyan személynek, mint nekem. Rendben, néhány évet börtönben kell töltenem. Valahol egy minimálisan vigyázott intézményben a Riviéra vidéken, de utána visszatérek a politikai életbe. A nincstelenek és a jogtalanok legyőzhetetlen hőse leszek. Doktorátust szereztem történelemből és politológiából a Sorbonne egyetemen. Valami olyan választókerületet keresek, ahol sok a munkás és a bevándorló. Pénz nem lesz probléma. Annyi milliót tudok adakozásból összeszedni amennyit akarok. Kiváló nexusaim vannak, fontos személyeket ismerek és kapcsolatban leszek a nemzetközi események irányítóival, akik mindent, ami a világban történik, eldöntenek. Higgyen nekem. Ezt a kormány szponzorálta váltságdíjat a mellényzsebemből kifizetem. Lopja el nekem a fiúbarátja útlevelét, hívjon egy taxit és engedje, hogy kimenjek a repülőtérre. Mit szól hozzá? Nem lenne egy csodálatos húzás?

— Egye meg a rántottáját, — mondom neki kedvesen. — A franciák bármelyik pillanatban itt lehetnek, és még kell, hogy borotváljam és meg kell, hogy mossam a fogát.

Egy villára valót az ajkához tartok. Kinyitja a száját és becsúsztatok egy adag sonkát és rántottát. Rág, nyel és narancslevet kér. Se a franciák se a németek nincsenek sehol. Hol van Larry és hol van Hans? Talán a millió dollár látványa meglágyította agyukat és elfutottak, mint két mezei nyúl. Lelőtték volna őket? Vagy egymást lőtték agyon valami osztozkodási vitából kifolyólag?

Mit fogok csinálni itt egyedül a progresszív liberalizmus eme illusztris bajnokával?

Lassan vánszorognak az órák. Félóránként egy rendőrségi járőrautó köröz körbe a széles rakparton. Észre fogják-e venni, hogy egy jacht fedélzetén egy ember oda van kötözve egy székhöz? Akkor meglátom Larryt. Beleolvad a kikötői tolongásba, de szemünk találkozik. Lassan felemeli a jobb kezét. Hüvelykje és mutatóujja egy kerek o betűt formál és a megmaradt három felfele mered a levegőbe. Azután eltűnik. Mit jelentsen ez? Vezetem ezt úgy, hogy minden OK és mehet?

Két úriember mélykék zakókba öltözve közelít és jelt adnak.

— Mademoiselle, — az egyik odakiált, — Legyen szíves és eressze le a hajópallót. A maga vendége velünk szeretne jönni.

— Miféle vendég? — kérdezem, és szemeim idegesen kutatják a kavargó tömeget bármi váratlan baj vagy veszély után.

— Monsieur Bronco.

— Maguk kik?

— Mi a Francia kormányt képviseljük. Nincs oka félnie tőlünk. A pénzt már átutaltattuk és a barátai jól vannak. Bennünk megbízhat.

Na, bennünk megbízhat, gondolom, ezt a szöveget más sokszor hallottam, de mi más választásom van? Pisztoly van nálam. Lelőhetném őket. Lelőhetném Monsieur Bronco urat is. Essünk túl rajta és töltsen hátralévő életemet börtönben, de lehet, hogy mégis megúszom. A pokolba is, az élet tele van kockázat vállalással.

— Rendben, — kiáltok vissza. — Álljanak félre egy kicsit és megpróbálom megmozdítani ezt a pallót, de legyenek óvatosak. A palló nehéz és könnyen megütheti magukat, a túl közel állnak.

A vas fülsüketítő csattanással csapódik a rakpart betonjára és a két kékkabátos már siet is fel rajta. Rájuk szegezem a pisztolyt, és nincs-semmi-veszteniivalóm hangon rájuk kiállok. — Igazolványokat, elő a dokumentumokkal.

Elém villantanak valami könyvecskét. Franciául van, nem tudom elolvasni, de félrelépek és felengedem őket a hajóra. Daniel érdeklődéssel szemléli az eseményeket. Nem esik pánikba, nem látszik idegesnek, inkább megkönnyebbülnek.

— Ott van, az Daniel Bronco, — mutatok foglyomra és a pisztolyt eltüntettem virágmintás surcom zsebébe. — Mostantól kezdve a maguk felelőssége.

Kinyitom a lábbéklyót. A franciák segítenek leszedni a ragasztószalagot és rákattintják Danielre saját bilincsüket. Semmi hivatalos szöveget nem olvasnak fel és nem közlik vele, hogy le van tartóztatva. Semmi hűsködés vagy tiltakozás. Daniel Bronco vagy egy nagyon bölcs ember, vagy egy utolsó gyáva kukac.

A promenád túloldalán egy diplomata rendszámú Citroen kocsi húz a járda mellé és a franciák már segítik is Danielt lefele a pallón.

Búcsút intek neki. Nincs bennem semmi gyűlölet. Nem az a fajta személy vagyok, aki örök haragot tart bárkivel és nem kellene Danielnek sem haragudnia rám. Becsületesen megmérkőztünk és ő veszített. Jobban fog járni honfitársaival, mint a mi FBI rendőrökönközzel.

A francia, aki bezárja a sort, visszanéz és komoly hangon, de udvariasan figyelmeztet. — Mademoiselle, amit most látott az soha nem történt meg. Ahogyan maga és az összes többi amerikai tudja, Daniel Bronco még mindig szökésben van. Legalább is még egy pár napig. Világgraszoló letartóztatást fogunk neki rendezni, amikor Párizs utcáin el fogjuk és egy tucat Surety National csendőrt ki fogunk tüntetni kiváló munkájukért. Ugye megérti. Valahogy és valahol le kell, hogy zárjuk ezt az ügyet. Mi nagyon szeretnénk, ha ez így történne.

— Természetesen, — felelem, — ebben aztán egy véleményen vagyunk.

Majd Danielhez fordulok. — Ügyeljen magára és ne nehezteljen rám. Más körülmények között még barátok is lehettünk volna.

Epilógus

Évtizedek teltek el. Eljárt felettem az idő és Larry felett is. Röviddel Daniel elfogása után megesküdtünk a templomban és most már harminc éve házasok vagyunk. Jól élünk, szeretjük és kiegészítjük egymást.

Nem nézek ki éveim számának. A modern kozmetika csodái konzerváltak és az állandó teniszezés jó kondícióban tart.

Külön televízió állomás sugározza huszonnégy órán keresztül és a hét minden napján a műsort, ahol drága ékszereket árulok, kozmetikai krémeket, kölniket és prémeket és bálványozott példaképe vagyok, hogy egy vonzókülsejű nő, hogyan ápolja magát. Akcentusom is megmaradt, és különleges ízt ad delejes személyiségemnek.

Tízévi gyermektelen házasság után végre elhatároztuk, hogy vállaljuk egy gyermek nevelésével járó gondokat és felelősséget és legyen az eredmény jó vagy rossz, szültem erre a világra egy fiú csecsemőt. Húsz évvel később gyermekünk a Columbia egyetemre jár és újságíró szeretne lenni.

Fiúnk jó gyermek, szereti a szüleit, kicsit néha túl sokat partizik és iszik hozzá, de örömlétet lelünk jelenlétében. Életem végtelenül üres lenne nélküle.

Oh, igen, a férjem, Larry. Az ő karrierjének ívelése maga egy különleges regény. Mrs. Highlander végakarátának megfelelően létrehoztunk egy nonprofit alapot, mely támogatja az amerikai irodalmat és művészetet. Ingyen pénzadományokat és alacsony kamatlábú kölcsönöket adunk tehetséges és arra érdemes fiatal egyetemistáknak, akik ezeket az alkotói tudományokat akarják tanulmányozni. Még a kezdeti években Larryt, a férjemet neveztem ki az alap gazdasági igazgatójának. Szakértő keze alatt a kezdeti másfél millió hagyaték és Daniel Bronco kézre kerítéséért kapott további félmillió harmincmillió dollárra növekedett.

Bokros pénzügyi teendői mellett Larry vezeti a tulajdonában lévő mérnöki tervező intézetet is. A Lexington Avenue és az East 41st utcák sarkán, a tízedik emeleten van az irodája. Legalább öt államban, beleértve New York államot, van professzionális mérnöki működésre engedélye.

Minden elfoglalt tevékenységének tetejében szakít elegendő időt rám is. Már úgy értem mind a ketten szakítunk időt egymásra. Egyetlen napot sem mulaszt el, hogy tudtomra ne adja, hogy mennyire szép vagyok és, hogy még mindig mennyire szerelmes belém. Úgyesen tudja bőséges szókincsét használni és még mindig ír regényeket. Egyikből sem adott el ezer példánynál többet, de ragaszkodik rögeszméjéhez, hogy egy szép napon híres író lesz és én egy ünnepezt novellista felesége leszek.

Válaszképpen közlöm vele a realitást. — Drágám, — mondom neki, — egyelőre és mielőtt híres leszel, bele kell, hogy nyugodj, hogy egy ékszer áruló TV csillag, a shopping csatornák képernyőjén valaha is látott legszebb nő férje vagy.

Larry könyvei; hát azokról beszélhetnénk? Azok aztán valamik. Például írt egy könyvet Nóra Telegdyről. A történet egy telehold megbűvölte boszorkányról szól, aki szerelembe esik egy Keith nevű fiatal matematikussal. A könyv végén Nóra New Yorki köpalotája felrobban egy nagyon valószínűtlen rendőrhoam folyamán. Utána Nóra és Keith a boszorkány nemzet szaporításán munkálkodnak egy előkelő hotelszoba puha ágyában és ünneplik Nóra győzelmét egy Oszruth nevű démon felett.

Miután Nóra elolvasta a hozzá dedikált regényt lekicsinylő mosollyal mondta a férjemnek. — Igazán ez az, amit gondolsz rólam? Valóban négyszáz évesnek tűnök neked?

Egy másik könyvében, oh, szent magasságos, a Bronxi Feleség Esetében. Le fogom tagadni, hogy valaha is ismertem ezt a zavarodott embert. Én aztán tényleg nem vagyok az ő hűtlenkedő felesége, amit leír ebben a perverziosan kitekert förmedvényben. Tiszta szerencse, hogy kevesen olvassák a könyveit.

Miután elolvastam undorító hazugságát egyenesen nekiszegeztem a kérdést. — Ki ez a Linda? Lennél olyan szíves és felvilágosítást adnál ennek a nőnek a kilétéről?

— Linda? — simogatja az állát elgondolkozva és szeméit hosszasan legelteti arcomon. — Az, az a nő, hogyan is fejezzem ki magamat a legjobban? Hogyan is magyarázzam meg karakterének eredetét?

— Larry, drága férjem, — emelem fel a hangomat figyelmeztetésképpen és az asztal alatt mezítelen lábammal alaposan sípcsonton rúgom. — Fejezd be a mellébeszélést. Öntsd ki lelked legmélyebb titkait. Mond el mamának, hogy mi poshad zavarodott lelked kútjának moszatos legfenekén.

— Linda, Linda én vagyok. — feleli halkán, szégyenkezve és lehajtja a fejét.

— Te? — ezúttal két oktávval mélyebbre ejtem a hangomat és jóval erősebben rúgom lábszárcsonton. — Ez alatt mit értesz?

— Linda az én eltitkolt női énem. — feleli, és ha lehet, még jobban szégyenkezik.

— Oh, te magasságos, — fojtom el dühkitörésemet egy mély sóhajjal. — Larry, most mondod nekem ezt ennyi év után, hogy titkos homoszexuális vagy.

— Nem, — nyúl a kezem után. — Linda, az igazi Linda a bensőmben nem szereti a férfinemet. A kis szuka lesboszi és mérhetetlen étvággyal habzsolja a gyengébb nem kvalitásait.

Ahogy kimondja, próbál megragadni, de én sikítok és szaladok a hálószoa felé, hogy magamra zárjam az ajtót. De elkap és leteper a matraca. Kemény, mint az edzett acél és örült vággyal csókolja a szám és én megadom magam legyőzhetetlen akarata előtt és engedelmesen beleolvadok forró ölelésébe.

A többiek? El kell, hogy mondjam, hogy mi lett a többiekkel, abban a sorrendben, ahogy a jótól a gonoszig, és a leggonoszabbig csökkenő haladvány szerint megmérettek életem folyamán.

Gyula bácsi, az én drága öreg pártfogóm és odaadó csodálóm ismeretségünk első pillanat óta, álmában békésen elszenderedve már régen itt hagyott bennünket. Öröklakását és minden földi ingóságait, beleértve kottáit, könyvtárát és lemezgyűjteményét reám hagyta. Lakását kiadtunk egy kedves kollégámnak az NBC stúdiónál. A lakbéren vettünk részletre egy nyaralót New Jersey erdős északi sarkában, ahol hétvégéinket töltjük és ahova Larry néha visszavonul, ha háborítatlanul akar dolgozni valamelyik könyvén.

Yvette, az én legaranyosabb barátnőm és példaképem feladta a szerelem pénzért való árulásának businessét. Férjhez ment New York városának volt polgármesteréhez, a nevét a szerénység nemes okából nem írhatom ide. Westchester megye északi részén laknak egy húszszobás, grófnak is beillő kúriában.

— Tulajdonképpen semmi különbség nincs, — Yvette magyarázza nekem. — Egy gyermektelen házasság, ahol a nő nem keres pénzt és nincs elegendő független vagyona, hogy eltartsa magát, semmi más, mint legalizált prostitúció.

Ez természetesen egy politikailag elfogadhatatlan terminológia. Ha elmondaná valakinek, végérvényesen kizárnák a társadalmi élet és a szociális kapcsolatok minden területéről.

Nagy kár, hogy Yvette nemcsak nekem mondta el ezt az elméletet, hanem Larrynek is és az én drága férjem minden bizonnyal bele fogja szőni nem is egy írásába. De mit tehetnénk ez ellen? Semmit, nem?

Rosamund, az én szőke izomfejlesztő Valkúri istennőm, kaszkadőr lett és számos filmben és kommersz hirdetésekben szerepelt. Nagy Sándor, Conan a Barbár, Attila a Hun, Dzsingisz Kahn, Vlad Tepes a karóba húzó és más bosszúálló szuperhősök mellett Rosamund több fejet vágott le, mint Nyolcadik Henrik hóhérja és több cigánykereket hányt és több pikát lengetett és több alabárdal döfött, mint egy ögörög amazon.

Rosamunddal még mindig rendszeresen teniszezünk, ami gondolat Rebeccát hozza fel, mivel ő is gyakran játszik velünk. Rebecca öt évet kapott Mrs. Highlander halálában véghezvitt szerepéért, de huszonnégy hónap múlva feltételesen szabadlábra helyezték. Rebecca minden kapcsolatot megszakított Daniel Broncó elvtárrsal, aminek következményeképpen megjavult és törvénytisztelő nő lett belőle. Ma szabadúszó háborús riporter és fényképész és tonnányi pénzt kap vértől csöpögő, rémséges fotográfiáiért, amit a világ minden részén kirobbanó fegyveres konfliktusokról készít.

Steve Giuseppe, Steve alaposan belekerült a slamasztikába, legalább is egy darabig. Az ügyészség életfogytiglanit követelt, de bűnösségét nem lehetett bizonyítani a kételkedés legkisebb árnyalata nélkül. Detektív Phitmabér magyarázta nekem később csalódottan, anélkül, hogy a gyilkosságot törvényszék előtt rábizonyították volna Daniel Broncóra, előre megfontol szándékkal vagy balesetből kifolyólagosan, nem volt jogálló emberölési esetük. A franciák tizenöt évi fogságra ítélték Danielt a Bastille erődjében és megtagadták kiadását az Egyesült Államokba. Stevet csak törvény munkájának akadályozása és eskü alatti hazugság miatt tudták elítélni és mindössze három évet kapott. Börtönbeli jó magaviseletéért két év után őt is feltételesen szabadlábra helyezték. Jelenleg Mr. Giuseppe-nek sikeres építészmérnöki praxisa van valahol Greenwich Village-ben, New York bohém negyedében.

Steve füleit, orrát, szemöldökét és ajkait tucatnyi átszúrt fülbevaló, karika és fémgomb díszíti, azaz inkább fémjelzi. Az utca népe között az a kósza hír járja, hogy több börtönbéli cellatársa is bevezette Steve-t a férfi és férfi közötti szerelem

csodálatos világába. Az elvarázsolt tündérbirodalomba, amit egyáltalában nem ismert mielőtt beköltözött a New Yorki Riker Island Korrekciós Intézet drótsövénnyel védett falai közé.

Végezetül, Daniel Bronco, az osztályharc agytrösztje és vezető ideológusa, hogyan alakultak az ő dolgai?

Tíz év után Daniel is szabadlábra került és szélsőbaloldali haladó liberális politikai személyiség lett, az egész Európai Unióban a legkiválóbb. Könnyörtelenül pocskondiázza a jobboldali, nacionalista és hagyománytisztelő mozgalmakat. Kiváló szónoki képességeivel kihívja, támadja és szégyentelenül sértegeti országok miniszterelnökeit, akik független nézeteket mernek hangoztatni, vagy merészelnek nem teljesíteni az International Monetary Fund meghatározta gazdasági politikát, vagy próbálják országuk ellen indított gyűlölethadjárat és történelemhamisítás retorikáját fékezni. Bronco képviselő vádaskodik a ma élő népesség ellen, és követeli, hogy ők fizessék meg a Nácik által elkövetett atrocitások árát. Még akkor is, ha az összes nemzeti kincsük és állami parkjaik eladásával és jövőjük örökös elzálogosításával járna. Sajátságos módon, soha nem említi a hozzá hasonló kommunista elvtársak és terrorista testvériségük által Sztálin alatt elkövetett szörnyűségeket.

Ezt így magyarázza nekem az én nagyokos férjem, aki azzal ijesztget, hogy erők a témáról tudományos jellegű politikai munkát szándékozik írni, a Globális Megavállalatok Kapzsisága és a Modern Osztályharc címmel.

Ami engem illet? Én nagyon elégedett vagyok a sorsommal, és ahogyan a jelenlegi politika áll. Osztályosává lettem a szuper gazdagoknak, a Fifth Avenue-n lakom egy luxuslakásban és annyi pénzt költök magamra, amennyit akarok. Miért akarnék ismét az lenni, aki voltam? Egy fillérnélküli utcai kolduszenész a földalatti lejáratánál? De, kérem, ilyet már ne kívánjanak.

VÉGE